

KEN FOLLETT

NUME DE COD
SFINXUL

Editura Aquila '93

Colecția

Un roman deosebit... aventuri palpitate, oferite de
mai romantic dintre autorii consacrați de ficțiune!
– Time

De la prima frază până la finalul copleșitor... Ken
Follett dă cititorului suspansul total pe care acesta
s-a obișnuit să-l aștepte de la autorul cărților Triple și
Eye of the Needle!

– Los Angeles Times

În 1942, în Cairo, sub amenințarea tancurilor lui
Rommel... o intrigă bogată, condimentată cu o
superbă dansatoare din buric, un stoic erou britanic,
o evreică curajoasă pe care el o recrutează și un spion
nazist de prima mână.

– Cosmopolitan

Te ține treaz toată noaptea – avid, captivat și emotionat!
– Chicago Sun-Times

197.000

NUME DE COD: SFINXUL

Ken Follett

Editura Aquila '93
Oradea

Copyright © Ken Follett, 1980

Titlul în original:

THE KEY TO REBECCA

de:

KEN FOLLETT

© 2002 Editura Aquila '93

Romanian edition and translation

Toate drepturile pentru ediția în limba română
sunt rezervate Editurii Aquila '93.

Nici o parte a acestei lucrări nu poate
fi reprodusă în mod electronic, mecanic,
prin fotocopiere sau prin orice alt mod,
fără acordul scris, dat în prealabil
de Editura Aquila '93.

ISBN 973-8250-26-9

Traducător: *Diana Mureșan*

Lectori literari: *Sanda Ilieș*

Brigitta Pop

Director editorial: *Cristina Voițiu*

ÎN DEȘERT, NAZIȘTII ÎL AVEAU PE ROMMEL. ÎN CAIRO, EI AVEAU O ARMĂ ȘI MAI PERICULOASĂ.

Numele lui: Alex Wolff. Nume de cod: Sfinxul. Misiunea lui: să trimită armatei lui Rommel, care continua să avanseze, secrete care urmau să deschidă porțile orașului Cairo și să aducă naziștilor triumful în război.

În tot Cairo existau numai două persoane care puteau să-l oprească pe acest agent nazist inteligent, chipeș, îndrăzneț și necruțător. Una dintre acestea era un ofițer englez lipsit de noroc, de care nu asculta nimeni. Cealaltă era o frumoasă evreică, pe care el trebuia să o convingă să devină o momeală sexuală într-o capcană care putea să o distrugă.

**NUME DE COD:
SFINXUL**

NOTA EDITORULUI

Acest roman este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și evenimentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv, și orice asemănare cu persoane, evenimente sau locuri reale este o simplă coincidență.

Lui ROBIN MCGIBBON

„Spionul nostru din Cairo este cel mai mare erou
dintre toți.”

— ERWIN ROMMEL, septembrie 1942

(Citat din *Bodyguard of Lies*, de Anthony Cave Brown)

PARTEA ÎNTÂI

TOBRUK

CAPITOLUL 1

La prânz se prăbuși și ultima cămilă.

Era cea albă, în vârstă de cinci ani, pe care o cumpărase la Gialo, cea mai tânără și mai puternică dintre cele trei animale și cea mai blândă: îi plăcea acest animal atât cât îi poate plăcea unui om o cămilă, ceea ce înseamnă că o ura numai puțin.

Urcară partea protejată de vânt a unui mic deal, om și animal, sprijinindu-și picioarele mari în nisipul nestatornic, iar în vârf se opriră. Priviră înainte, dar nu se vedea nimic, decât un alt deal ce trebuia urcat și după acela alte mii de dealuri, și cămila parcă se îngrozi la acest gând. Picioarele din față i se îndoiră, șoldurile îi coborâră, iar cămila se întinse pe jos în vârful dealului ca un monument, privind în gol spre întinderea pustie a deșertului, cu indiferența celui care moare.

Bărbatul trase cu putere de frâuri. Capul animalului și gâtul i se întinseră în față, dar nu se ridică. Omul merse în spatele ei și începu să o lovească cu picioarele cât de tare putu, de trei sau patru ori. În cele din urmă, scoase un cuțit de beduin curbat, cu ascuțișul ca o lamă, și îl înfipse în spatele cămilei. Din rană începu să siroiască sângele, dar cămila nici măcar nu privi în jur.

Omul înțelese ce se întâmpla. Până și mușchii animalului, lipsiți de hrană, încetaseră pur și simplu să mai lucreze, ca o mașină căreia i s-a terminat combustibilul. Văzuse cămile prăbușindu-se astfel chiar și la marginea oa-

zelor înconjurate de hrana dătătoare de viață, pe care însă o ignorau din cauză că le lipsea puterea să mănânce. Ar mai fi fost două-trei trucuri pe care ar fi putut să le încerce. Unul era să-i toarne apă în nări, până când aceasta începea să se înece; celălalt era să aprindă un foc sub partea din spate a animalului. Nu se putea însă lipsi nici de apă, nici de lemne de foc, și oricum, nici una dintre metode nu avea prea mari șanse de succes.

Era însă și timpul să se oprească. Soarele dogorea necruțător din înalt. Începea lungă vară din Sahara, iar temperatura din miezul zilei avea să atingă 43°C la umbră.

Fără să descarce cămila, bărbatul desfăcu unul dintre bagaje și își scoase cortul. Privi din nou în jur, automat: în depărtare, nu se vedea nici o umbră sau un adăpost – oricare loc era la fel de rău ca și celălalt. Își ridică cortul lângă cămila care murea, chiar acolo, în vârful dealului.

Se așează cu picioarele încrucișate lângă partea deschisă a cortului, ca să-și prepare ceaiul. Netezi cu mâna un pătrat mic de nisip, pe care așează câteva vreascuri uscate într-o piramidă și aprinse focul. Făcu apoi ceaiul după obiceiul nomad, turnându-l din ceainic în ceașcă, adăugând zahăr, punându-l înapoi în ceainic ca să se infuzeze mai bine, tot așa de câteva ori. Ceaiul ce-l obținui, foarte tare și dulce, era cea mai revigorantă băutură din lume.

Mestecă câteva curmale în timp ce privea cămila murind, așteptând ca soarele să coboare spre apus. Calmul lui era unul dobândit. Călătorise mult prin deșert, mai mult de o mie de mile. În urmă cu două luni pornise din El Agela, de pe coasta mediteraneană a Libiei, și călătorise spre sud cinci sute de mile, prin Gialo și Kufra, în inima goală a Saharei. Acolo se întorsese spre est și trecuse granița în Egipt, fără să fie văzut de om sau altă vietate. Traversase întinderea pietroasă a Deșertului Vestic și o luase

spre nord, la Kharga; iar acum nu mai era departe de destinație. Cunoștea deșertul, dar se temea de el – toți oamenii inteligenți se temeau de el, chiar și nomazii care își trăiseră întreaga viață acolo. Dar niciodată nu lăsase această frică să pună stăpânire pe el, să-l facă să intre în panică, să-și folosească energia sa nervoasă. Catastrofe existaseră dintotdeauna: greșeli de navigare care te făceau să treci la câteva mile de o fântână; sticlele de apă care se spargeau sau curgeau; cămile aparent sănătoase care se îmbolnăveau la două zile de la pornire. Singura reacție era să spui *Inshallah*: Este voința lui Dumnezeu.

În cele din urmă, soarele începu să se scufunde spre apus. Se uită la povara de pe cămilă, întrebându-se cât putea să ducă. Erau trei valize mici de stil european, două grele, una mai ușoară, toate trei importante. Mai era și o geantă mică cu haine, un sextant, hărțile, hrana și sticla de apă. Deja era prea mult: trebuia să abandoneze cortul, vasele de ceai, calendarul și șaua.

Legă cele trei valize într-un morman, apoi legă hainele, hrana și sextantul în vârf, cu fâșii de pânză. Își putea trece mâinile printre fâșiile de pânză și să ducă astfel bagajul ca pe un rucsac, în spate. Își agăță de gât punga de apă din piele de capră și o lăsă să îi atârne în față.

Toate acestea erau o povară grea.

Cu trei luni înainte ar fi fost în stare să o ducă o zi întreagă, apoi să joace tenis seara, căci era un bărbat puternic; dar deșertul îl slăbise. Măruntaiele îi erau ca apa, pielea îi era acoperită cu răni și pierduse în jur de 15 kilograme. Fără cămilă însă nu putea ajunge prea departe.

Ținând în mână busola, porni la drum.

Urma busola oriunde îl ducea ea, rezistând tentației de a înconjura dealurile, căci mergea la voia întâmplării pe aceste ultime mile, iar o eroare de o fracțiune îl putea în-

depărta cu câteva mile fatale de destinație. Își potrivea mersul într-un pas mare, lent. Minteaa se goli de speranțe și temeri și se concentra asupra busolei și a nisipului. Reuși să uite de durerea ce îi măcina corpul și își continuă drumul în mod automat, fără gânduri, deci fără efort.

Ziua se răcori în timp ce se însera. Punga de apă devenea din ce în ce mai ușoară, pe măsură ce el îi consuma conținutul. Refuza să se gândească la câtă apă îi mai rămasese: bea trei litri de apă pe zi, calculase el, și știa că nu mai era destulă apă pentru o nouă zi. Un stol de păsări zbură pe deasupra capului său, fluierând zgomotos. Privi în sus, făcându-și umbră ochilor cu mâna, și le recunoscuse ca fiind găinușe Lichtenstein, păsări de deșert ce semănau cu niște porumbei maronii care zburau spre apă în fiecare dimineață și seară. Acestea se îndreptau în aceeași direcție cu el, lucru care însemna că era pe drumul cel bun, dar știa că păsările acestea puteau zbura până la 50 de mile până la apă, așa că prezența lor nu îl încurajă prea mult.

La orizont se adunară nori, pe măsură ce deșertul se răcorea. În spatele lui, soarele cobora tot mai mult, transformându-se într-un balon mare și galben. Puțin mai târziu, o lună albă apăru pe cerul purpuriu.

Se gândi să se oprească. Nimeni nu putea să călătorească toată noaptea. Dar nu avea nici cort, nici pătură, orez sau ceai. Și apoi, era sigur că nu mai avea mult până la fântână: după socotelile lui, trebuia deja să fi ajuns.

Continuă să meargă. Calmul începea să îl părăsească. Își pusese puterea și știința împotriva deșertului necruțător și începea să i se pară că deșertul va câștiga. Se gândi din nou la cămila pe care o lăsase în urmă și la felul în care aceasta se așezase cu calmul extenuării, în așteptarea morții. El nu va aștepta moartea, gândi: atunci când aceasta urma să devină inevitabilă, el urma să se grăbească

că în întâmpinarea ei. Nu erau pentru el orele de agonie și de nebunie – nu era ceva demn. Avea încă pumnalul.

Gândul îl făcu să se simtă disperat și nu își mai putu stăpâni frica. Luna coborî, dar peisajul era luminat de stele. O văzu pe mama sa în depărtare, în timp ce ea îi spunea: „Să nu zici că nu te-am avertizat niciodată!” Auzi un tren care pufăia în ritmul bătăilor inimii lui, lent. Pietre mici păreau să îi răsară în drum. Simți miros de miel fript. Începu să urce o pantă și văzu în apropiere lumina roșie a focului deasupra căruia fusese friptă carnea și un băiat lângă foc mestecând un os. În jurul focului erau corturi, cămilele legate una de alta pășteau, ceva mai departe se vedea fântâna. Păși în această halucinație. Oamenii din vis își ridicară privirile spre el, uimiți. Un bărbat înalt se ridică și vorbi. Călătorul trase de howli, dezlegând parțial pânza, pentru a lăsa să i se vadă fața.

Bărbatul înalt păși înainte șocat și spuse:

– Vărul meu!

Călătorul înțelese că aceasta nu era, totuși, o iluzie; zâmbi ușor, apoi se prăbuși.

Când se trezi, se gândi un moment că era din nou copil și că viața sa de adult fusese doar un vis.

Cineva îi atingea umărul, spunând:

– Trezește-te Achmed”, în limba deșertului. Nimeni nu îl mai numise Achmed de ani de zile. Înțelese că era înfășurat într-o pătură aspră și culcat pe nisipul rece, cu capul înfășurat în howli. Își deschise ochii pentru a vedea magnificul răsărit de soare, ca un curcubeu drept de-a lungul orizontului negru. Vântul rece de dimineață îi suflă în față. În acel moment, rețrăi toată confuzia și neliniștea celui de-al cincisprezecelea an al său.

Se simțise complet pierdut atunci, de prima dată când se trezise în deșert. Se gândise *Tatăl meu e mort*, iar apoi

Am un nou tată. Fragmente din Sura sau din Coran îi trecuseră prin minte, amestecate cu părți din Crezul pe care mama lui încă îl învăța în secret, în limba germană. Își amintise de durerea ascuțită, recentă a circumciziei sale în adolescență, urmată de uralele și focurile de armă ale bărbaților care îl felicitau pentru că devenise în sfârșit unul dintre ei, un bărbat adevărat. Urmase apoi lunga călătorie cu trenul, timp în care se întrebase cum vor fi verii săi din deșert și dacă îi vor disprețui pielea albă și manierele de oraș. Ieșise cu pas ușor din gară și văzuse doi arabi, șezând lângă cămilele lor în praful curții gării, înfășurați în robele lor tradiționale, care îi acopereau din cap până în picioare, cu excepția unei deschizături în howli, care lăsa să se vadă ochii lor întunecoși, imposibil de „cîtit”. Îl duseseră la fântână. Fusesse înfricoșător: nimeni nu îi vorbise, decât prin semne. Seara își dădu seama că acești oameni *nu aveau toaletă* și deveni din cale-afară de jenat. În cele din urmă, fu nevoit să întrebe. A urmat un moment de tăcere, după care toți izbucniseră în rîs. Ieși apoi la iveală că ei crezuseră că el nu le vorbea limba, de aceea toți încercaseră să comunice cu el prin semne; și că el folosisse un cuvânt copilăresc pentru a întreba de toaletă, lucru care a făcut totul și mai amuzant. Cineva îi explicase că trebuie să meargă puțin mai departe de cercul de cor-turi și să se ușureze în nisip, iar după asta el nu mai fuse-se atât de speriat, căci, deși aceștia erau oameni duri, nu erau răutăcioși.

Toate aceste gânduri îi trecuseră prin minte pe măsură ce se uitase la primul său răsărit de soare din deșert și acestea se întorseseră acum, douăzeci de ani mai târziu, la fel de proaspete și de dureroase ca și amintirile zilei de ieri, o dată cu cuvintele „Trezește-te Achmed.”

Se ridică, vechile gânduri risipindu-se la fel de repede

ca și norii dimineții. Traversase deșertul într-o misiune de importanță vitală. Găsise fântâna și nu fusese numai o halucinație: verii săi erau acolo, așa cum erau în fiecare an în această perioadă. Se prăbușise din pricina oboselii, iar ei îl înfășuraseră în pături și îl lăsaseră să doarmă lângă foc. Simți un moment o panică bruscă, acută, când se gândi la prețiosul său bagaj – îl mai avea oare când sosise? – apoi îl văzu, așezat cu grijă la picioarele lui.

Ishmael ședea lângă el. Întotdeauna fusese așa: în tot timpul anului pe care, ca băieți, îl petrecuseră împreună în deșert, Ishmael se trezise întotdeauna primul. Acum, el spuse:

– Griji multe, vere.

Achmed dădu din cap.

– E război.

Ishmael îi întinse un vas mic, împodobit cu bijuterii, care conținea apă. Achmed își înmuie degetele în apă și se spălă pe față. Ishmael plecă. Achmed se ridică în picioare.

Una dintre femei, tăcută și supusă, îi dădu ceai. El îl luă fără să mulțumească și îl bău în grabă. Mâncă niște orez fiert rece, în vreme ce în jurul lui se continua pe îndelete munca de așezare a corturilor. Se părea că această parte a familiei era încă una bogată: erau câțiva servitori, mulți copii și mai mult de douăzeci de cămile. Oile din apropiere erau numai o parte a turmei – restul pășteau la câteva mile depărtare. Tot acolo se aflau și câteva cămile. Acestea rătăceau în timpul nopții în căutare de frunziș pentru hrană și, deși erau legate, uneori ele se îndepărtau destul de mult. Băieții tineri urmau să le adune, așa cum făcuseră el și Ishmael. Animalele nu aveau nume, dar Ishmael îi știa pe fiecare în parte, împreună cu povestea lor. El spunea: „Aceasta este cămila pe care tatăl meu a dat-o fratelui său, Abdel, în anul în care au murit multe femei,

iar cămila asta a început să șchioapete, așa că tatăl meu i-a dat lui Abdel alta și a luat-o pe asta înapoi, și încă și acum șchioapătă, vezi?" Achmed începuse să cunoască bine cămilele, dar nu adoptase niciodată atitudinea nomazilor față de ele: el nu aprinsese focul, își amintea, sub cămila albă care murise ieri. Ishmael ar fi făcut-o.

Achmed își termină micul dejun și se întoarce la bagajul său. Valizele nu erau încuiate. El o deschise pe cea de deasupra, o valiză mică din piele; iar când privi butoanele radioului portabil potrivit-se perfect în cutia dreptunghiulară, fu izbit de o amintire vie, ca dintr-un film: orașul plin de zgomot, Berlinul; o stradă mărginită de pomi pe nume Tirpitzufer; o clădire din gresie cu patru etaje; un adevărat labirint de holuri și scări; un birou exterior cu două secretare; un birou interior mobilat sumar cu un birou, o canapea, un dulap cu dosare, un pat mic și pe perete o pictură japoneză cu un dragon încruntat și o fotografie semnată cu Franco; și dincolo de birou, într-un balcon ce dădea spre Landwehr Canal, o pereche de căței și un amiral încărunit prematur, care zicea: „Rommel vrea să plaseze un agent în Cairo.”

Valiza conținea de asemenea o carte, un roman în engleză. Achmed citi leneș primul rând: „Noaptea trecută am visat că am mers din nou la Manderley.” Dintre paginile cărții, căzu o foaie de hârtie împăturită. Achmed o ridică și o puse la loc cu grijă. Închise cartea, o puse la loc în valiză și o închise și pe aceasta.

Ishmael stătea în dreptul umărului său. El întrebă:

– A fost o călătorie lungă?

Achmed dădu din cap.

– Am venit de la El Agela, din Libia. Aceste nume nu însemnau nimic pentru vărul său.

– Am venit de la mare.

– De la mare!

– Da.

– *Singur?*

– Am avut câteva cămile când am pornit.

Ishmael era mut de uimire: nici chiar nomazii nu făceau călătorii atât de lungi, el însuși niciodată nu văzuse marea. Spuse:

– Dar de ce?

– Ceva legat de războiul acesta.

– O adunătură de europeni luptând cu alta pentru a vedea cine va rămâne în Cairo – ce legătură are asta cu fiii deșertului?

– Poporul mamei mele participă la război, spuse Achmed.

– Un bărbat trebuie să-și urmeze tatăl.

– Și dacă are doi tați?

Ishmael ridică din umeri. El înțelegea dilemele.

Achmed ridică valiza închisă.

– Poți să păstrezi asta pentru mine?

– Da. Ishmael o luă.

– Cine câștigă războiul?

– Poporul mamei mele. Ei sunt ca și nomazii – mândri, cruzi și puternici. Ei vor conduce lumea.

Ishmael zâmbi.

– Achmed, tu întotdeauna ai crezut în leul deșertului.

Achmed își aminti: învățase la școală că odinioară trăiseră lei în deșert și că era posibil ca unii dintre ei să fi rămas în continuare acolo, ascunși în munți, hrănindu-se cu căprioare, vulpi și oi sălbatic. Ishmael refuzase să-l creadă. Atunci, acest lucru i se păruse deosebit de important și aproape se luaseră la ceartă din cauza lui. Achmed se încruntă.

– Încă mai cred în leul deșertului, spuse el.

Cei doi veri se priviră. Ultima oară se întâlniseră cu cinci ani în urmă. Lumea se schimbase. Achmed se gândea la lucrurile despre care putea să povestească: întâlnirea crucială de la Beirut din 1938, călătoria sa la Berlin, lovitura din Istambul... Nici una dintre acestea nu avea să însemne probabil nimic pentru vărul său – și Ishmael gândea probabil același lucru despre ultimii cinci ani ai lui. De când merseseră împreună, băieți fiind, în pelerinaj la Mecca, ei țineau unul la altul din toată inima, dar niciodată nu avuseseră despre ce să vorbească.

După încă un moment, Ishmael luă valiza și o duse în cortul său. Achmed aduse puțină apă într-un vas. Deschise o altă geantă și scoase o bucată de săpun, un pământuf, o oglindă și un aparat de ras. Înfipse oglinda în nisip, o potrive și începu să-și desfacă howli, care îi acoperea capul.

Imaginea chipului său în oglindă îl șocă. Fruntea sa proeminentă, de obicei senină, era acoperită cu răni. Ochii îi erau umbriți de durere, cu riduri la colțuri. Barba închisă la culoare i se făcuse mată și neîngrijită pe obraji, iar pielea de pe nasul său acvilin era roșie și crăpată. Își desfăcu buzele uscate și văzu că dantura lui perfectă era murdară și pătată.

Își dădu peste față cu săpun și începu să se bărbierească.

Treptat, vechea sa față ieși la iveală. Trăsăturile erau mai degrabă puternice decât frumoase și, de obicei, purta o înfățișare despre care el recunoștea, în momentele de detașare, că este una dezordonată; dar acum, înfățișarea lui era pur și simplu una răvășită. Purtase cu el de-a lungul sutelor de mile de deșert o sticlură cu parfum pentru acest moment, dar acum nu-l folosi, deoarece știa că avea să aibă un miros deosebit de pătrunzător. Dădu sticlura unei fetei care stătuse să-l privească, iar aceasta o luă la

fugă, încântată de acest dar.

Își duse bagajul în cortul lui Ishmael și alungă afară femeile. Își dezbracă hainele de deșert și își puse o cămașă englezească albă, o cravată cu dungi, șosete gri și un costum maro. Când încercă să-și încalțe pantofii descoperi că picioarele i se umflaseră: era o adevărată agonie să încerce să își bage picioarele în pielea nouă și tare. Nu putea însă să poarte costumul său european cu sandalele de deșert, improvizate din cauciuc. În cele din urmă, își creștă pantofii cu cuțitul său curbat și îi încălță așa.

Ar fi dorit mai mult o baie fierbinte, un tuns, o cremă răcoritoare pentru rănilor sale, o cămașă de mătase, o brățară de aur, o sticlă rece de șampanie și o femeie caldă și ademenitoare. Dar pentru acestea mai trebuia să aștepte.

Când ieși din cort, nomazii îl priviră ca și cum ar fi fost un străin. Își luă pălăria și ridică cele două valize care mai rămăseseră – una grea, cealaltă ușoară. Ishmael veni spre el, ducând o pungă de apă din piele de capră. Cei doi veri se îmbrățișară.

Achmed scoase din buzunarul sacoului un portofel, pentru a-și verifica hârtiile. Uitându-se la cartea de identitate, înțelese că era din nou Alexander Wolff, de 34 de ani, Villa les Oliviers, Garden City, Cairo, om de afaceri, rasa europeană.

Își puse pălăria, își luă în mână valizele și porni în răcoarea zorilor să traverseze ultimele câteva mile de deșert până în oraș.

Drumul antic de caravane pe care Wolff îl urmăse de la o oază la alta, de-a lungul deșertului pustiu, ducea printr-o trecătoare de munte, iar pe ultima lui porțiune se unea cu un drum modern obișnuit. Drumul era ca o linie pe hartă, trasată de mâna lui Dumnezeu, căci de o parte a lui erau

dealurile galbene, prăfuite și sterpe, iar pe cealaltă erau plantații luxuriante de bumbac, împărțite în pătrate de șanțuri de irigare. Țăranii, aplecați deasupra plantelor, purtau galabiyas, haine ușoare din bumbac, în locul robeilor protectoare incomode ale nomazilor. Mergând spre nord pe acest drum, mirosind briza răcoroasă și umedă a Nilului ce curgea în apropiere, observând semnele tot mai multe ale civilizației urbane, Wolff începu să se simtă din nou mai uman. Țăranii răspândiți pe plantații păreau să fie din ce în ce mai puțini. În cele din urmă, auzi motorul unui automobil și a înțeles că era în siguranță.

Mașina se apropia de el dinspre orașul Assyut. Intră într-o curbă în raza vizuală a lui Wolff și acesta îl recunoscu ca fiind un jeep militar. Pe măsură ce acesta se apropia, văzu uniforme armatei britanice purtate de militari și înțelese că lăsase în urmă un pericol numai pentru a ajunge față în față cu altul.

Își impuse calmul. Am tot dreptul să fiu aici, gândi el. M-am născut la Alexandria. Prin naționalitate sunt egiptean. Sunt proprietarul unei case în Cairo. Documentele mele sunt toate veritabile. Sunt un om bogat, un european și un spion german în spatele liniilor inamice.

Jeepul se opri cu scârțâit de roți într-un nor de praf. Unul dintre bărbați sări jos. Pe fiecare umăr al uniformei avea câte trei epoleți: un căpitan. Arăta foarte tânăr și mergea cu un șchiopătat.

Căpitanul spuse:

– De unde naiba ai venit?

Wolff își puse jos valizele:

– Mi s-a stricat mașina pe drumul din deșert.

Căpitanul dădu din cap, acceptând pe loc această explicație: nu s-ar fi gândit nici el, nici nimeni altcineva că un european ar fi ajuns acolo mergând pe jos din Libia. El

spuse:

– Arătați-mi documentele, vă rog.

Wolff i le dădu. Căpitanul le examinează, apoi privi în sus. Wolff se gândi: a fost o scurgere de informații de la Berlin, iar acum fiecare ofițer din Egipt mă caută pe mine; sau au schimbat hârtile de când am fost ultima oară pe aici și ale mele sunt depășite; sau...

– E în ordine, domnule Wolff, spuse căpitanul.

– De cât timp umblați pe jos?

Wolff înțelese că fața sa răvășită putea să-i aducă un dram de simpatie din partea altui european.

– De ieri după-amiază, spuse el cu o oboseală care nu era într-un totuș prefăcută. M-am pierdut.

– Ai stat afară toată *noaptea*? Căpitanul privi cu mai multă atenție fața lui Wolff. Doamne Dumnezeule, te cred că ai stat. Hai să te luăm cu noi. Se întoarse spre jeep.

– Caporal, ia valizele domnului.

Wolff deschise gura ca să protesteze, dar o închise rapid. Un om care umblase toată noaptea ar fi fost mai mult decât fericit ca cineva să-i ia bagajul. Dacă ar fi protestat, asta nu numai că i-ar fi discreditat spusele, ci ar fi atras atenția asupra valizelor. În timp ce caporalul le pune în spatele mașinii, Wolff își aminti cu o senzație de prăbușire că nici măcar nu se obosise să le încuie. Cum putuse fi atât de neglijent? se gândi. Știa răspunsul. Era încă în ton cu deșertul, unde erai norocos dacă vedeai oameni o dată pe săptămână și ultimul lucru pe care aceștia s-ar fi gândit să-ți fure era un radio transmițător care trebuia conectat la o sursă de curent. Simțurile sale percepeau alte lucruri: urmărirea mișcarea soarelui, mirosea aerul în căutarea apei, măsura distanțele pe care călătorea și scruta orizontul, ca și cum ar fi căutat un copac izolat la a cărui umbră să se poată odihni în timpul fierbințelii din timpul

zilei. Acum trebuia să uite de toate acestea și să se gândească mai bine la polițai și documente și încuietori și minciuni.

Se hotărî să fie mai precaut pe viitor și urcă în jeep.

Căpitanul urcă lângă el și spuse șoferului:

– Înapoi în oraș.

Wolff decise să-și întărească povestea. În timp ce jeep-ul se întorcea pe soseaua prăfuită, el spuse:

– Aveți niște apă?

– Desigur. Căpitanul băgă mâna sub scaunul său și scoase o sticlă de tinichea acoperită cu pâslă, ca o garafă mare de whiskey. Desfăcu capacul și i-o întinse lui Wolff.

Wolff bău cu sete, înghițind cel puțin jumătate de litru.

– Mulțumesc, spuse el și o dădu înapoi.

– Dar știi că ți-a fost sete. Nu mă mir. Oh, apropo – sunt căpitanul Newman. Își întinse mâna.

Wolff i-o strânse și se uită mai atent la acest bărbat. El chiar era tânăr – douăzeci și ceva, la nimereală – cu o față proaspătă, cu un smoc de păr băiețesc și cu un zâmbet; dar în purtarea sa era acea maturitate obosită care o au de timpuriu bărbații care luptă. Wolff îl întrebă:

– Ai văzut vreo luptă?

– Câteva. Căpitanul Newman își puse mâna pe genunchi.

– M-am rănit la picior la Cyrenaica, de aceea m-au trimis în orașul ăsta dărăpănat. Se încruntă. Nu pot să spun că tânjesc să mă întorc în deșert, dar mi-ar place să fac ceva mai bun decât asta, să păzesc prăvălia la sute de mile de locul războiului. Singurele lupte pe care le vedem sunt cele dintre creștinii și musulmanii din oraș. De unde ai accentul ăsta?

Întrebarea neașteptată, care nu avea legătură cu ce se spusese înainte, îl luă pe Wolff prin surprindere. Asta și fusese ideea, gândi el: căpitanul Newman era un tânăr cu

mintea ascuțită. Din fericire, Wolff avea răspunsul pregătit.

– Părinții mei au fost buri care au venit din Africa de Sud în Egipt. Am crescut vorbind africaans și arabă. Ezi-tă, nedorind să întreacă măsura dând prea multe explicații.

– Numele Wolff este olandez la origine; și m-au bote-zat Alex după orașul în care m-am născut.

Newman păru interesat la modul politicos.

– Și ce te aduce aici?

Wolff se pregătise și pentru această întrebare.

– Am interese de afaceri în mai multe orașe ale Egiptului. Zâmbi. Îmi place să le fac vizite-surpriză.

Tocmai intrau în Assyut. După standardele egiptene, acesta era un oraș mare, cu fabrici, spitale, o universitate musulmană, o mănăstire faimoasă și în jur de șaizeci de mii de locuitori. Wolff era pe cale să le ceară să-l lase la gară, când Newman îl feri de această greșeală.

– Ai nevoie de un garaj, spuse căpitanul. Te vom duce la Nasif: el are un camion de remorcare.

Wolff se sili să spună:

– Mulțumesc. Înghiți în sec. Încă nu gândea suficient de repede și de eficient. Tare aş vrea să pot să mă adun, gândi; deșertul ăsta blestemat, el m-a încetinit. Se uită la ceas. Mai avea timp să treacă printr-un joc de șaradă la garaj și să prindă trenul zilnic spre Cairo. Se gândi la ce urma să facă. Trebuia să intre în garaj, căci probabil Newman avea să-l urmărească. Apoi, soldații urmau să plece. Wolff trebuia să se intereseze de ceva piese de mașină, apoi să plece spre gară. Cu ceva noroc, Nasif și Newman nu aveau să-și compare notițele cu privire la subiectul Alex Wolff.

Jeepul trecea pe străzile înguste și aglomerate. Imagi-neea familiară a unui oraș egiptean îl mulțumea pe Wolff: hainele vesele de bumbac, femeile care purtau poveri pe

capete, polițaii plini de zel, durii ce purtau ochelari de soare, prăvăliile micuțe ce ieșeau în străzile desfundate, chioșcurile, mașinile lovite și măgarii încărcați cu poveri. Se opriră în fața unui șir de clădiri joase, construite din cărămizi de lut. Drumul era blocat pe jumătate de un camion antic și rămășițele unui Fiat ce părea să fi fost victima canibalilor. Un băiat lucra la un cuzinet cu o cheie, șezând pe pământ chiar lângă intrare.

Newman spuse:

– Mă tem că va trebui să te las aici; mă cheamă datoria.

Wolff îi strânse mâna.

– Mi-ai fost de ajutor.

– Nu-mi place să te las baltă așa, continuă Newman. Ai avut ghinion. Se încruntă, apoi fața i se luminează. Să-ți zic cum facem – îl las pe caporalul Cox să aibă grijă de tine.

Wolff spuse:

– Tare drăguț, dar nu...

Newman nu îl mai asculta.

– Ia bagajele domnului, Cox, și fii atent. Vreau să ai grijă de el – și să nu lași nimic pe mâinile negrilor, înțelegeți?

– Am înțeles, să trăiți! spuse Cox.

Wolff mormăi dezaprobator în sine. Acum avea să mai întârzie în timp ce avea să încerce să scape de caporal. Politetea lui Newman începea să devină un inconvenient – putea oare ca aceasta să fie intenționată?

Wolff și Cox coborâră, iar jeepul porni. Wolff intră în atelierul lui Nasif, iar Cox îl urmă, ducând valizele.

Nasif era un tânăr zâmbitor într-o galabiya soioasă, lucrând la bateria unei mașini la lumina unei lămpi de petrol. Le vorbi în engleză:

– Doriți închiriați un superb automobil? Fratele meu avut Bentley.

Wolff îl întrerupse într-o arabă egipteană rapidă.

– Mașina mea s-a stricat. Mi s-a spus că ai un camion de remorcare.

– Da. Putem porni chiar acum. Unde este mașina?

– Pe drumul spre deșert, patruzeci sau cincizeci de mile de oraș. Este un Ford. Dar noi nu venim cu tine. Își scoase portofelul și îi dădu lui Nasif o bancnotă de o liră. Mă vei găsi la Grand Hotel, lângă gară, atunci când te întorci.

Nasif luă banii cu vioiciune.

– Foarte bine! Plec chiar acum!

Wolff dădu scurt din cap și se întoarse. Ieșind din atelier cu Cox în urma sa, el consideră implicațiile acestei scurte conversații cu Nasif. Mecanicul urma să iasă în deșert cu camionul și să caute mașina pe șosea. În cele din urmă, avea să se întoarcă la Grand Hotel pentru a-și mărturisi eșecul. Urma să afle că Wolff plecase. Avea să considere că fusese plătit suficient de bine pentru ziua pierdută, dar asta nu avea să îl oprească de la a povesti tuturor despre Fordul și șoferul său, amândouă dispărute. Probabil că toate astea aveau să ajungă mai devreme sau mai târziu la urechile căpitanului Newman. Newman nu prea avea să știe ce să creadă despre toate acestea, dar cu siguranță avea să considere că era un mister care trebuia investigat.

Dispoziția lui Wolff se strică, pe măsură ce înțelese că planul său de a trece neobservat în Egipt era posibil să fi eșuat.

Prin urmare, trebuia să se folosească la maximum de ce mai rămăsese din acest plan. Se uită la ceas. Mai avea încă timp să prindă trenul. Putea să scape de Cox în holul hotelului, apoi să ia ceva de mâncare și de băut, în timp ce acesta îl aștepta, toate astea dacă era destul de rapid.

Cox era un bărbat scund, cu tenul întunecat, cu un soi de accent britanic regional, pe care Wolff nu putu să îl

identifice. Părea să aibă vârsta lui Wolff și, deoarece era încă un caporal, probabil că nu era prea inteligent. În timp ce îl urma pe Wolff prin Midan el-Mahatta, spuse:

- Cunoașteți orașul acesta, domnule?
- Am mai fost pe aici, răspunse Wolff.

Intrară în Grand Hotel. Cu cele douăzeci și șase de camere pe care le avea, acesta era cel mai mare dintre cele două hoteluri din oraș. Wolff se întoarse spre Cox. Îți mulțumesc, caporal. Cred că acum te poți întoarce la treabă.

– Nu-i nici o grabă, domnule, spuse Cox cu veselie. Vă duc sus bagajele.

- Sunt sigur că au aici hamali.
- Dacă aș fi în locul dumitale, nu m-aș încrede în ei.

Situația devenea din ce în ce mai mult asemenea unui coșmar sau unei farse, în care oameni bine intenționați îl forțau să adopte un comportament lipsit de bun simț, ca urmare a unei mici minciuni. Se întrebă din nou dacă aceasta era ceva accidental și, cu o îngrozitoare absurditate, îi trecu prin minte că poate ei știau totul și numai se jucau cu el.

Înlătură însă acest gând și îi vorbi lui Cox cu atât de mult calm cât putu el să se silească în acel moment.

- Ei bine, îți mulțumesc.

Se întoarse spre teighea și ceru o cameră. Se uită la ceas: mai avea cincisprezece minute. Completă rapid formularul, dând o adresă falsă din Cairo – exista posibilitatea ca căpitanul Newman să uite adresa de pe cartea sa de identitate, iar Wolff nu dorea să îi lase o amintire.

Un hamal nubian îi conduse sus, în cameră. Wolff îi dădu bacșișul în fața ușii. Cox puse valizele pe pat.

Wolff își scoase portofelul: poate că și Cox aștepta un bacșiș.

- Ei bine, caporal, începu el, mi-ai fost de mare ajutor.

– Lăsați-mă să vă despachetez valizele, domnule, spuse Cox. Căpitanul mi-a spus să nu las nimic în seama negrilor.

– Nu, mulțumesc, spuse Wolff cu fermitate. Vreau să mă întind chiar acum.

– Dar puteți să vă întindeți, insisită generos Cox. Nu-mi va lua...

– Nu o deschide!

Cox tocmai ridica capacul valizei. Wolff băgă mâna în sacou, gândind: *Să-l ia naiba și Am dat-o în bară și Ar fi trebuit să o închid și Pot să fac asta fără zgomot?* Caporalul se holba la grămezile de bancnote englezești noi care umpleau valiza mică. El spuse:

– Sfinte Dumnezeule, dumneata ești plin de bani! Lui Wolff îi trecu prin minte, chiar pe măsură ce se apropia, că Cox nu văzuse în viața lui atât de mulți bani. Cox porni să se întoarcă, spunând:

– Ce vrei cu toți acești... Wolff scoase cuțitul curbat de beduin, care licări metalic în mâna sa, în timp ce privirea lui o întâlni pe cea a lui Cox, iar Cox tresări și deschise gura ca să strige; apoi, lama ascuțită tăie adânc carnea moale a gâtului lui Cox, iar strigătul lui de groază se transformă într-un horcăit cu sânge când acesta muri; Wolff nu simțea nimic, numai dezamăgire.

CAPITOLUL 2

Era luna mai, iar khamsinii înfloreau, vântul sufla fierbin-te și plin de praf dinspre sud. Stând în picioare sub duș, lui William Vandam îi trecu prin cap gândul deprimant: acesta urma să fie singurul moment din întreaga zi când simțea răcoarea. Opri apa și se uscă rapid. Corpul îi era plin de mici dureri. Jucase cricket cu o zi înainte, prima dată după mulți ani. Serviciile Secrete adunaseră o echipă care să joace cu medicii de la spital – îl numiseră un meci al spionilor împotriva vracilor – și Vandam, stând pe margine, fusese împins în timp ce medicii loveau mingea, trimițând-o prin tot parcul. Acum trebuia să recunoască că nu avea o condiție fizică prea bună. Ginul îi secătuisese puterea, iar țigările îi scurtaseră respirația și avea prea multe griji pe cap ca să se concentreze prea tare asupra meciului, așa cum acest joc o cere.

Își aprinse o țigară, tuși, apoi începu să se bărbierească. Întotdeauna fuma în timp ce se rădea – aceasta era unica modalitate de a scăpa de monotonia și plictisul acestei activități zilnice inevitabile. Cu cincisprezece ani în urmă jurase că își va lăsa barbă imediat ce va ieși din armată, dar el încă mai era în armată.

Se îmbracă în uniforma de fiecare zi: sandale grele, șosete, cămașă stil safari și pantaloni scurți cu o bucată ce se putea îndoi în jos și încheia sub genunchi ca protecție împotriva țăntarilor. Nimeni nu folosea niciodată aceste bucăți, iar ofițerii mai tineri de obicei le tăiau jos pentru

că arătau atât de ridicol.

Lângă pat, pe jos, era o sticlă goală de gin. Vandam o privi, simțindu-se dezgustat de sine: era prima dată când luase sticla în pat cu el. O luă de pe jos, îi puse capacul și o aruncă la gunoi. Apoi coborî.

Gaafar era în bucătărie, preparând ceaiul. Servitorul lui Vandam era un copt bătrân, chel, cu mers târșăit și cu pretenții de majordom englez. El nu avea să fie niciodată asemenea unui majordom englez, dar avea puțină demnitate și era cinstit, calități pe care Vandam nu le găsisese la servitorii egipteni.

Vandam spuse:

– Billy e sus?

– Da domnule, vine jos.

Vandam dădu din cap. Pe mașina de gătit fierbea un vas mic cu apă. Vandam puse în el un ou să fiarbă și potrive cronometrul. Tăie două felii dintr-o franzelă de tip englezesc și le prăji. Unse cu unt feliile de pâine prăjită și le tăie fâșii, apoi scoase oul din apă și îl „decapită”.

Billy intră în bucătărie și spuse:

– Bună dimineața, tată.

Vandam îi zâmbi fiului lui de zece ani.

– 'Neața. Micul dejun e gata.

Băiatul începu să mănânce. Vandam ședea la marginea opusă a mesei cu o ceașcă de ceai în mână, privindu-l. Mai nou, diminețile, Billy arăta obosit. Cu un timp în urmă, el fusese de fiecare dată odihnit dimineața. Oare nu dormea bine? Sau pur și simplu metabolismul său se transforma din ce în ce mai mult în acela al unui adult? Poate că obișnuia numai să rămână treaz seara mai multă vreme, citind romane polițiste sub cearșaf, la lumina lanternei.

Oamenii spuneau că Billy este ca tatăl său, dar Vandam

nu vedea nici o asemănare. Vedea însă asemănări cu mama lui Billy: ochii de culoare gri, pielea delicată și expresia vag arogantă care îi apărea pe chip atunci când cineva îl supăra.

Vandam îi pregătea întotdeauna fiului său micul dejun. Servitorul ar fi putut foarte bine să aibă grijă de băiat și, de cele mai multe ori, o și făcea; dar lui Vandam îi plăcea să păstreze pentru el acest mic ritual. De multe ori, acesta era unicul moment din zi când era cu Billy. Nu vorbeau prea mult – Billy mânca, iar Vandam fuma – dar asta nu avea importanță: important era că stăteau câțva timp împreună, la începutul fiecărei zile.

După micul dejun, Billy se spală pe dinți, în timp ce Gaafar scoase motocicleta lui Vandam. Billy se întoarse purtând șapca pentru școală, iar Vandam își puse șapca de la uniformă. Cum făceau în fiecare zi, și acum se salutară. Billy spuse:

– Da, să trăiți – să mergem și să câștigăm războiul.

Apoi ieșiră.

Biroul maiorului Vandam era la Gray Pillars, o clădire dintr-un grup de construcții înconjurată de garduri de sârmă ghimpată, care formau cartierul general din Orientul Mijlociu. Când sosi, pe biroul lui se afla un raport despre un incident. Se așeză, își aprinse o țigară și începu să citească. Raportul fusese trimis din Assyut, la trei sute de mile spre sud, și, la început, Vandam nu înțelese de ce fusese dat în grija Serviciului Secret. O patrulă luase de pe drum un european care făcea autostopul și care ucisese apoi un caporal cu un cuțit. Corpul fusese descoperit seara trecută, imediat după ce absența caporalului fusese observată, dar aceasta se întâmpla la câteva ore de la momentul morții. Bărbatul căruia i se potrivea descrierea au-

tostopistului își cumpărase un bilet spre Cairo la gară, dar când corpul a fost găsit, trenul sosise deja la Cairo și uci-gașul dispăruse în forfota orașului.

Nu existau indicii cu privire la motivul crimei.

Forțele poliției egiptene și poliția militară britanică făceau deja investigații la Assyut, iar colegii lor de la Cairo aveau să afle, ca și Vandam, detalii despre incident chiar în acea dimineață. Dar de ce trebuiau să fie implicate Serviciile Secrete?

Vandam se încruntă și începu să se gândească. Un european este „cules” din deșert. El spune că i s-a stricat mașina. Se cazează la un hotel. Pleacă după câteva minute și ia un tren. Mașina lui nu este găsită. Cadavrul unui soldat este descoperit în acea noapte în camera de hotel.

Dar de ce?

Vandam ridică receptorul și sună la Assyut. Centralistei din tabăra militară îi luă câteva minute să-l găsească pe căpitanul Newman, dar în cele din urmă fu găsit la arse-nal și fu chemat la telefon.

Vandam îi spuse:

– Crima aceasta mi se pare că a fost săvârșită de unul a cărui acoperire a fost distrusă.

– La asta m-am gândit și eu, domnule, spuse Newman. Părea să fie un bărbat tânăr. De aceea am trimis raportul la Serviciile Secrete.

– Bine gândit. Spune-mi, ce impresie ți-a făcut omul?

– Era un bărbat înalt.

– Am descrierea pe care i-ai făcut-o chiar aici – înalt de șase picioare, în jur de șaptezeci de kilograme, ochi castanii și păr șaten – dar asta nu-mi spune ce fel de om era.

– Înțeleg, spuse Newman. Păi, să fiu sincer, la început nu am avut nici cea mai mică suspiciune cu privire la el. Părea tare obosit, lucru care se potrivea cu povestea lui

despre faptul că i s-a stricat mașina pe drumul de deșert, dar în afară de asta părea un cetățean de treabă: un bărbat alb, îmbrăcat în mod decent, care vorbea elevat, cu un accent despre care el spunea că este olandez, de fapt african. Documentele lui erau perfecte – sunt și acum foarte sigur că nu erau false.

– Dar...?

– Mi-a spus că își vedea de afaceri în Egiptul de Sus.

– Destul de plauzibil.

– Da, numai că mie nu mi se părea a fi genul care își petrece zilele investind în câteva prăvălii, în niște fabrici mici sau în plantații de bumbac. Era mai degrabă tipul de om de oraș: dacă ar fi avut bani, mi se părea că i-ar fi investit mai degrabă la bursa londoneză sau într-o bancă din Elveția. Pur și simplu nu mi se părea a fi un mic afacerist neînsemnat... Știu că e foarte vag, domnule, dar înțelegeți ce vreau să zic?

– Desigur. Newman pare a fi un tip inteligent, se gândi Vandam. Cum de rămăsese la Assyut?

Newman continuă:

– Și apoi, mi-a trecut prin cap că el a apărut dinspre deșert și că nu prea știam de unde a venit de fapt... așa că i-am spus bătrânului Cox să stea cu el, cu pretextul că vrea să-l ajute, ca să se asigure că nu avea să facă ceva înainte ca noi să avem ocazia să-i verificăm datele. Bineînțeles că ar fi trebuit să-l arestez pe omul acesta, dar sincer, domnule, în acel moment nu aveam decât o foarte vagă bănuială.

– Nu cred că te învinuiește cineva, căpitane, spuse Vandam. Ai făcut bine că ți-ai amintit numele și adresa din documentele lui. Alex Wolff, Villa les Oliviers, Garden City, adevărat?

– Da, domnule.

– În ordine, ține-mă la curent cu ce se mai află pe la voi, poți?

– Da, domnule.

Vandam închise. Suspiciunile lui Newman se potriveau cu ce îi spuneau instinctele despre această crimă. Decise să-i vorbească superiorului său. Ieși din biroul lui, ducând cu sine raportul despre incident.

Serviciile Secrete erau conduse de un brigadier cu titlul de director al Serviciilor Secrete. El avea doi adjuncți: unul pentru Departamentul Operațional, unul pentru Serviciul Secret. Aceștia erau ambii colonei. Șeful lui Vandam, locotenent-colonelul Bogge, intra sub incidența Serviciilor Secrete. Bogge era responsabil de securitatea personalului și cea mai mare parte a timpului său o petrecea administrând aparatul de cenzură. Vandam se ocupa de scurgerile de informații prin alte mijloace decât scrisorile. El și oamenii lui aveau câteva sute de agenți în Cairo și Alexandria; în cele mai multe cluburi și baruri exista un chelner care era pe statul lui de plată, avea informatori printre membrii personalului din casele celor mai importanți politicieni arabi, valetul regelui Farouk lucra pentru Vandam, la fel și cel mai bogat hoț din Cairo. Pe el îl interesa cine vorbea prea mult și cine asculta; și, printre cei ce ascultau, ținta lui erau naționaliștii arabi. Părea însă că bărbatul misterios din Assyut prezenta un alt fel de amenințare.

Cariera din timp de război a lui Vandam se remarcase printr-un spectaculos succes și un mare eșec. Eșecul avu-sese loc în Turcia. Rashid Ali fugise în Turcia, din Irak. Nemții voiau să-l scoată de acolo și să-l folosească pentru a face propagandă; britanicii voiau ca el să nu mai fie în centrul atenției; iar turcii nu voiau să se pună rău nici cu unii, nici cu alții. Sarcina lui Vandam fusese să se asigure

că Ali rămânea în Istambul, dar Ali schimbase hainele cu un agent neamț și se strecurase afară din țară, chiar pe sub nasul lui Vandam. Câteva zile mai târziu, el ținea discursuri propagandistice Orientului Mijlociu prin radioul nazist. Vandam își răscumpăraseră într-o oarecare măsură greșeala la Cairo. De la Londra i se spusese că aveau motive să creadă că exista acolo o scurgere de informații, iar după trei luni de investigații chinuitoare, Vandam descoperise că un diplomat american trimitea rapoarte la Washington, într-un cod ce fusese descoperit. Codul fusese schimbat, scurgerea de informații fusese oprită, iar Vandam fusese promovat la gradul de maior.

Dacă ar fi fost un civil, sau chiar un soldat în rezervă, ar fi fost mândru de acest triumf și s-ar fi împăcat cu înfrângerea de dinainte; și ar fi spus: „Uneori pierzi, alteori câștigi.” Dar pe timp de război, greșelile unui ofițer duceau la moartea unor oameni. Ca urmare a afacerii cu Ali Rashid, un agent fusese ucis, o femeie, iar Vandam nu reușise să-și ierte această greșală.

Bătu la ușa locotenent-colonelului Bogge și intră. Reggie Bogge era un bărbat scund, îndesat, pe la cincizeci de ani, cu o uniformă imaculată și părul negru dat cu briantină. Avea o tuse nervoasă pe care o folosea atunci când nu știa ce să zică, lucru care se întâmpla destul de des. Ședea în spatele unui uriaș birou curbat – mai mare chiar decât acela al directorului Serviciilor Secrete. Dispus întotdeauna să stea la povești mai degrabă decât să lucreze, el îi arătă lui Vandam un scaun. Luă în mână o minge de cricket de culoare roșu-aprins și începu să o treacă dintr-o mână în alta.

– Ai jucat bine ieri, spuse.

– Nici tu nu te-ai lăsat, răspunse Vandam. Era adevărat: Bogge fusese singurul jucător bun al echipei Servici-

ilor Secrete și numai datorită lui câștigaseră câteva puncte. Dar războiul îl câștigăm?

– Mi-e teamă că am numai câteva nenorocite de vești rele. Instructajul de dimineață nu avusese încă loc, dar Bogge auzea întotdeauna dinainte veștile din zvonuri.

– Ne așteptam ca Rommel să atace Linia Gazală. Ar fi trebuit să ne gândim mai bine – tipul ăsta niciodată nu luptă cinstit. A înconjurat flancul nostru de sud, a ocupat cartierul general de la Seventh Armored și l-a luat prizonier pe generalul Messervy.

Era o poveste familiară și Vandam se simți deodată obosit.

– Ce măcel, spuse.

– Din fericire nu a reușit să ajungă până la coastă, deci diviziile de Linia Gazala nu au fost izolate complet. Totuși...

– Totuși, când îl vom opri?

– Nu va ajunge prea departe. Era o remarcă idioată: Bogge pur și simplu nu voia să-și critice generalii. Ce ai acolo?

Vandam îi dădu raportul.

– Propun să mă ocup eu în continuare de problema aceasta.

Bogge citi raportul, apoi își ridică privirea; fața sa era lipsită de expresie.

– Nu văd rostul.

– Pare să fie vorba despre cineva sub acoperire, care a fost descoperit.

– Poftim?

– Nu există un motiv al crimei, de aceea trebuie să speculăm, explică Vandam. Iată una din posibilități: autostopistul nu era cine a spus că este, caporalul a descoperit acest lucru și atunci autostopistul l-a ucis pe caporal.

– Nu era cine a spus că este – vrei să spui că era un spi-on? Bogge râse. Și cum crezi că a ajuns la Assyut – cu pa-rașuta? Sau a făcut o plimbare până acolo?

Asta-i problema când încerci să-i explici ceva lui Bogge, gândi Vandam: trebuia să ia în răs orice idee, ca o scu-ză pentru faptul că nu el fusese acela care o gândise. Nu e imposibil ca un avion mic să fi putut trece granița. Și nu e imposibil nici să traversezi deșertul.

Bogge trimise prin aer raportul, peste întinderea vastă a biroului său.

– Nu foarte probabil, după mine, spuse. Nu mai pierde timpul cu asta.

– Foarte bine, domnule. Vandam culese de pe jos ra-portul, suprimându-și mânia frustrată. Conversațiile cu Bogge se transformau întotdeauna într-un concurs de „ci-ne înscrie mai multe puncte” și lucrul cel mai inteligent era să nu intre în acest joc.

– Voi cere poliției să ne țină la curent cu felul în care progresează – copii ale memoriilor și așa mai departe, pentru dosar.

– Da. Bogge nu obiecta niciodată când era vorba de a-i pune pe oameni să-i trimită copii pentru dosar: îi dădea posibilitatea să-și bage nasul în toate, fără să trebuiască să-și asume responsabilitatea.

– Ascultă, ce zici să aranjăm niște antrenamente de cricket? Am observat ieri că au niște plase și alte cele. Aș vrea să punem la punct echipa și să mai organizăm niște meciuri.

– E o idee bună.

– Vezi dacă poți să organizezi ceva, în ordine?

– Da, să trăiți. Vandam ieși.

Pe drumul înapoi spre biroul său se gândi cum putea administrația armatei britanice să promoveze în postul de

locotenent-colonel un om cu capul atât de gol precum Reggie Bogge. Tatăl lui Vandam, care fusese caporal în primul război mondial, spusese că soldații britanici erau „lei conduși de măgari”. Câteodată, Vandam se gândea că acest lucru era și acum valabil. Dar Bogge nu era pur și simplu îngust la minte. Câteodată lua decizii greșite, pentru că nu era suficient de inteligent pentru a lua decizia corectă; dar lui Vandam i se părea că, de cele mai multe ori, Bogge lua decizii greșite pentru că juca de fapt un alt joc, fie că încerca să apară într-o lumină favorabilă, fie că încerca să fie superior, Vandam nu prea știa care din cele două.

O femeie într-un halat alb de spital îl salută, iar el îi întoarce salutul distrat. Femeia spuse:

– Maiorul Vandam, nu-i așa?

El se opri și o privi. Fusese una dintre spectatoarele meciului de cricket, iar el își aminti numele ei.

– Dr. Abuthnot, spuse el. Bună dimineța. Era o femeie înaltă, calmă, cam de vârsta lui. Își amintea că femeia era chirurg – foarte neobișnuit pentru o femeie, chiar și pe timp de război – și că avea gradul de căpitan.

Ea spuse:

– Ai muncit din greu ieri.

Vandam zâmbi.

– Și astăzi sufăr din pricina asta. Dar m-am simțit bine.

– Și eu. Avea o voce joasă, precisă și foarte multă încredere în sine. Ne vom vedea vineri?

– Unde?

– La recepția de la Uniune.

– Ah! Uniunea Anglo-Egipțeană, un club pentru europenii plictisiți, făcea încercări ocazionale de a-și justifica numele prin organizarea unor recepții pentru o serie de oaspeți egipteni. Mi-ar plăcea să vin. La ce oră?

– Ora cinci, ora ceaiului.

Vandam era profesional interesat: era o ocazie cu care egiptenii puteau auzi zvonuri din interiorul Serviciilor Secrete, iar acestea includeau uneori informații folositoare dușmanului.

– Voi veni, răspunse.

– Minunat. Ne vedem acolo. Se întoarse.

– Abia aștept, spuse Vandam spatelui ei. O privi cum se îndepărta, întrebându-se ce purta pe sub halatul de spital. Era îngrijită, elegantă și stăpână pe sine: îi amintea de soția lui.

Intră în biroul său. Nu avea nici cea mai mică intenție de a organiza un antrenament de cricket și nu avea nici o intenție să abandoneze cazul crimei de la Assyut. Bogge putea să meargă la naiba. Vandam avea să se apuce de treabă.

Mai întâi vorbi din nou cu căpitanul Newman și îi spuse să se asigure că descrierea lui Alex Wolff avea să circule într-un teritoriu cât mai larg.

Sună la poliția egipteană și află că urmau să verifice chiar în ziua aceea hotelurile din Cairo.

Contactă departamentul de securitate pe câmpul de luptă și le ceru să fie mai atenți la verificarea documentelor la punctele lor de control pentru următoarele zile.

Îi spuse casierului general britanic să fie mai atent la banii falși.

Îi avertiză pe cei de la serviciul de comunicații, care ascultau convorbirile, să fie atenți la un nou transmțător local; și se gândi câteva clipe cât de bine ar fi fost dacā s-ar fi rezolvat problema gāsirii locului de unde se transmite numai cu ajutorul transmisiilor.

În cele din urmă, îl puse pe un sergent din subordinea sa să meargă pe la toate magazinele de radiouri din Egipt-

tul de Jos – nu erau foarte multe – și să le ceară să raporteze orice vânzare de componente sau echipamente care ar putea fi folosite pentru a realiza sau a repara un transmițător.

Apoi, porni spre Villa les Oliviers.

Casa își primise numele de la o mică grădină de pe partea opusă a străzii, unde un crâng de măslini era tocmai în floare, răspândind petale albe în iarba maronie, uscată.

Casa era înconjurată de un perete înalt, întrerupt de o poartă de lemn. Folosind ornamentele ca scări, Vandam se cățăra peste poartă și își dădu drumul pe cealaltă parte, într-o curte largă.

În jurul lui, pereții albi erau neîngrijiți și plini de murdărie, ferestrele erau acoperite cu obloane de pe care se cojea vopseaua. Merse până în mijlocul curții și se uită la fântâna de piatră. O șopârlă verde ca smaraldul se furișă prin bazinul gol.

În casă nu se locuise de cel puțin un an.

Vandam ridică un oblon, sparse un geam, își băgă mâna ca să-l deschidă și se cățăra în casă peste pervazul geamului.

Nu pare să fie casa unui european, gândi în timp ce traversa camerele întunecate și răcoroase. Nu existau trofee de vânătoare pe pereți, nici șiruri ordonate de romane de Agatha Christie sau Dennis Wheatley, îmbrăcate în co-perte deschise la culoare, nici garnituri de trei piese importate de la Maples sau Harrods. În schimb, camera era mobilată cu perne mari și mese joase, covoare țesute de mână și tapiserii atârinate pe perete.

La etaj găsi o ușă încuiată. Îi luă trei sau patru minute până reuși să o deschidă cu lovituri de picior. În spatele ușii era un birou.

Camera era curată și pusă în ordine, cu câteva piese de mobilier de lux: un divan lat și jos, acoperit cu catifea, o măsuță de cafea cioplită manual, trei lămpi antice care se potriveau cu mobila, o piele de urs întinsă pe jos, un birou minunat încrustat și un scaun de piele.

Pe birou era un telefon, o sugativă albă, nefolosită, un stilou cu mâner de fildeș și o călimară goală. În sertarul de la birou, Vandam găsi rapoarte ale unor companii din Elveția, Germania și Statele Unite. Un serviciu delicat de cafea din aramă de pe o măsuță era plin de praf. Pe un raft, în spatele biroului, erau cărți în mai multe limbi: romane franțuzești din secolul al nouăsprezecelea, Micul Dicționar Oxford, un volum a ceea ce îi părea lui Vandam poezie arabă, cu ilustrații erotice, și Biblia în germană.

Nu existau documente personale.

Nu existau scrisori.

Nu exista în casă nici măcar o singură fotografie.

Vandam se așeză în scaunul moale de piele din spatele biroului și cuprinse camera cu privirea. Era o cameră masculină, căminul unui orășean intelectual, un om care era pe de o parte îngrijit, precis și ordonat, și pe de altă parte sensibil și senzual.

Vandam era intrigat.

Un nume european, o casă în întregime arabă. Un pamflet despre investirea în mașinării pentru afaceri, o carte de versuri în arabă. Un vas de cafea antic și un telefon modern. O mulțime de informații despre o persoană, dar nici un indiciu care ar putea să-l ajute să-l găsească pe acest om.

În cameră fusese făcut curat cu multă grijă.

Ar fi trebuit să existe extrase de conturi de la bănci, facturi de la comercianți, un certificat de naștere și un testament, scrisori de la o amantă sau fotografii ale părinților

sau ale copiilor. Omul adunase toate aceste lucruri și le luase cu sine, nelăsând nici o urmă a identității sale, ca și cum ar fi știut că într-o zi, cineva urma să îl caute.

Vandam spuse cu voce tare: „Cine ești tu, Alex Wolff?”

Se ridică de pe scaun și ieși din birou. Trecu din nou prin casă și prin curtea fierbinte și prăfuită. Se cățără din nou pe gard și își dădu drumul în stradă. Pe partea opusă a străzii, un arab într-o galabiya cu dungi verzi stătea cu picioarele încrucișate pe pământ, la umbra măslinilor, privindu-l nepăsător pe Vandam. Acesta nu simți nici un impuls de a explica faptul că intrase prin efracție în acea casă, din cauza unor probleme oficiale: uniforma unui ofițer britanic era o autoritate suficient de mare pentru a face orice în acest oraș. Se gândi la celelalte surse de la care putea să afle informații despre posesorul acestei case: documente ale municipalității, informații de la comercianții locali, care e posibil să fi făcut livrări la acea adresă atunci când casa fusese locuită; chiar și vecinii. Avea să-și pună doi subalterni să se ocupe de această problemă și să-i spună lui Bogge o poveste ca să aibă o acoperire. Se urcă pe motocicletă și o porni. Motorul bârâi cu entuziasm, iar Vandam o luă din loc.

CAPITOLUL 3

Plin de mânie și disperare, Wolff îl privi pe ofițerul britanic cum se îndepărta pe motocicletă, în timp ce stătea în fața casei lui.

Își amintea cum fusese casa atunci când el era băiat, plină de viață, de gălăgie și râsete. Lângă poarta mare de lemn stătea întotdeauna de gardă un uriaș cu piele neagră, din sud, șezând pe pământ, nepăsător la căldură. În fiecare dimineață, un bătrân cuvios, aproape orb, recita în curte un capitol din Coran. La răcoarea arcadei din trei părți, bărbații din familie ședeau pe divane joase și fumau din narghilele, în timp ce servitorii aduceau cafea în carafe cu gâturile lungi. Un alt bărbat stătea de gardă la ușa haremului, în spatele căreia femeile se plecteau sau se îngărau. Zilele erau lungi și călduroase, familia era bogată și copiii erau răsfățați.

Ofițerul britanic, cu pantalonii lui scurți și cu motocicletă, cu fața lui arogantă și ochii scrutători ascunși în umbra șepcii de la uniformă, intrase și violase parcă chiar copilăria lui Wolff. Wolff și-ar fi dorit să vadă fața acelui om, căci ar fi vrut să-l ucidă într-o zi.

Se gândise la acest loc pe tot parcursul călătoriei sale. În Berlin și Tripoli și El Agela, în durerea și chinul traversării deșertului, în teama și graba cu care plecase din As-syut, vila reprezentase un refugiu unde se simțea în siguranță, un loc unde putea să se odihnească și să se curețe, să se împlinească la finalul călătoriei. Abia așteptase să se

întindă în baie și să soarbă cafea în curte și să aducă acasă femeii în patul acela mare.

Acum trebuia să plece și să rămână plecat.

Stătuse afară toată dimineața, plimbându-se pe stradă sau șezând la umbra măslinilor, în eventualitatea în care căpitanul Newman își amintise adresa și trimisese pe cineva să percheziționeze casa; și cumpărase înainte o galabiya, știind că dacă avea să vină cineva, ei urmau să caute un european, nu un arab.

Fuse o greșală să-și arate actele adevărate. Putea să vadă și cu spatele acest lucru. Problema era că nu avusese încredere în falsurile Abwehr. Întâlnindu-se și lucrând cu alți spioni, auzise povești de groază despre greșeli evidente în documentele făcute de Serviciile Secrete germane: tipărire cu pete de cerneală, hârtie de calitate inferioară, chiar greșeli de ortografie în cazul unor cuvinte englezești uzuale. La școala de spioni, unde fusese trimis pentru cursul despre codul aparatelor fără fir, existase zvonul că orice polițai din Anglia știa că o anumită serie de numere de pe o cartelă de rație identifica purtătorul ca și spion german.

Wolff cântărise alternativele și o alesese pe aceea care i se păruse cel mai puțin riscantă. Se înșelase, iar acum nu avea nici un loc unde să meargă.

Se ridică în picioare, își ridică valizele și porni la drum.

Se gândi la familia lui. Mama și tatăl său vitreg muriseră, dar avea trei frați vitregi și o soră vitregă la Cairo. Pentru ei ar fi greu să-l ascundă. Urmău probabil să fie interogați imediat ce britanicii își dădeau seama de identitatea posesorului vilei, lucru care se putea întâmpla chiar în acea zi; și, deși ei ar fi mințit probabil ca să-l protejeze, servitorii lor însă cu siguranță ar fi vorbit. Mai mult, nu putea avea încredere în ei în totalitate, căci atunci când ta-

tăl lui vitreg murise, Alex, ca și fiul cel mai vârstnic, primise casa și o parte din moștenire, deși era european și un fiu mai degrabă adoptat decât unul natural. Existase o doză de nemulțumire, întâlniri cu avocați; Alex rămăsese ferm și ceilalți niciodată nu îl iertaseră cu adevărat pentru asta.

Se gândi să se cazeze la Hotelul Shepherd's. Din nefericire însă, era sigur că și poliția se gândise la asta: la hotel exista deja probabil descrierea ucigașului de la Assyut. Iar celelalte hoteluri mai importante urmau să o aibă și ele cât de repede. Asta lăsa posibilitatea pensiunilor. Dacă erau sau nu avertizați depindea de cât de meticuloși voiau să fie cei de la poliție. Și, deoarece britanicii erau implicați, poliția s-ar putea să se simtă obligată să fie meticuloasă. Totuși, administratorii hotelurilor mici erau deseori prea ocupați pentru a da prea multă atenție unor polițai indiscreți.

Părăsi Garden City și o luă spre centrul orașului. Străzile erau chiar mai aglomerate și mai gălăgioase decât atunci când plecase din Cairo. Erau foarte multe uniforme — nu numai britanice, ci și australiene, neo-zeelandeze, poloneze, iugoslave, palestiniene, indiene și grecești. Fetele egiptene, subțiri și îndrăznețe, în haine lungi și încărcate cu bijuterii, concureau cu succes cu fetele europene cu fețe roșii și abătute. Printre femeile de vârstă mijlocie, lui Wolff i se părea că parcă mai puține purtau roba și vălul negre, tradiționale. Bărbații încă se mai salutau în aceeași manieră exuberantă, rotindu-și spre exterior brațul drept, înainte de a-și împreuna mâinile cu o bătaie zgomotoasă din palme, strângându-și mâinile timp de cel puțin un minut sau două, în timp ce cu stânga îl apucau pe celălalt de umăr, vorbind agitat. Cerșetorii și vânzătorii ambulanți lucrau din plin, profitând de influxul de europeni naivi.

Deoarece purta galabiya, Wolff era imun, dar străinii erau asaltați de șchiopi, femei cu bebeluși pe care se așezau muștele, băieți care lustruiau pantofi sau bărbați care vindeau orice, de la lame de ras folosite la stilouri uriașe, în care garantau că se poate umple cerneală care să ajungă șase luni.

Traficul era și mai rău. Tramvaiele lente, murdare, erau mai aglomerate ca oricând, pasagerii atârând riscant spre exterior, înghesuți și în cabina conductorului sau șezând cu picioarele încrucișate pe acoperișul lui. Autobuzele și taxiurile nu erau cu nimic mai bune: părea să existe o lipsă de piese de mașini, deoarece foarte multe dintre ele aveau geamuri sau cauciucuri sparte, motoare distruse sau le lipseau farurile sau ștergătoarele de parbriz. Wolff văzu două taxiuri – un Morris vechi și un Packard și mai vechi – care încetaseră să mai meargă în cele din urmă și erau acum trase de măgari. Singurele mașini decente erau limuzinele americane ale pașelor bogătași și ocazionalele Austin englezești de dinaintea războiului. Amestecându-se cu vehiculele cu motor într-o competiție mortală erau căruțele trase de cai, căruțele cu măgari ale țăranilor și animalele – cămilele, oile și caprele – al căror acces în centrul orașului fusese interzis de legea cea mai puțin executabilă dintre legile egiptene.

Și gălăgia – Wolff uitase gălăgia.

Clopoței tramvaielor sunau neconținut. În blocajele de trafic, toate mașinile claxonau în același timp și, când nu era nimic la care să claxoneze, claxonau din principiu. Ca să nu fie acoperiți, cei cu căruțe și cu cămile strigau cât îi țineau puterile. Din multe prăvălii și din toate cafenelele urla muzica arabă din radiouri cu volumul dat la maxim. Vânzătorii ambulanți strigau neconținut, iar trecătorii le strigau să-i lase în pace. Câinii lătrau, sirenele urlau. Din

când în când, totul era acoperit de zgomotul unui avion care trecea.

Acesta este orașul meu, gândi Wolff; nu mă pot ei prinde aici.

Existau vreo doisprezece pensiuni bine cunoscute, unde stăteau turiști de diferite naționalități: elvețieni, austrieci, nemți, danezi și francezi. Se gândi la acestea, dar le respinse apoi ca fiind prea evidente. În cele din urmă, își aminti de o pensiune ieftină, administrată de călugărițe din Bulaq, cartierul de lângă port.

Acolo stăteau mai ales marinarii care veneau pe Nil în jos, pe remorcherele cu aburi și pe ambarcațiuni încărcate cu bumbac, cărbune, hârtie sau piatră. Wolff putea să fie sigur că nu avea să fie jefuit, infectat sau ucis și nimeni nu avea să se gândească să-l caute acolo.

Pe măsură ce ieșea din cartierul unde se aflau hotelurile, străzile deveneau ceva mai puțin aglomerate, dar nu cu mult. Nu vedea încă râul, dar din când în când vedea, printre clădiri, pânza triunghiulară a vreunei felucca.

Pensiunea era o clădire mare, în curs de descompunere, care odinioară fusese vila unui pașă. Acum, deasupra arcadei intrării se afla un crucifix de bronz. O călugăriță îmbrăcată într-o robă neagră uda un strat minuscul de flori, chiar în fața clădirii. Dincolo de arcada clădirii, Wolff văzu un hol răcoros și liniștit. Umblase în acea zi mai multe mile, cărându-și valizele: abia aștepta să se odihnească.

Doi polițai egipteni ieșiră din pensiune.

Wolff observă dintr-o privire curelele lor late de piele, inevitabilii ochelari de soare și tunsorile în stil milităresc, iar inima i se strânse. Întoarse spatele polițailor și îi vorbi în franceză călugăriței din grădină.

– Bună ziua, soră.

Ea se îndreptă de spate și îi zâmbi.

– Bună ziua. Era șocant de tânără. Vreți cazare?

– Nu cazare. Numai binecuvântarea dumatăle.

Cei doi polițai se apropiau, iar Wolff intră în tensiune, pregătindu-și răspunsurile în cazul în care aceștia l-ar fi interogat, gândindu-se în ce direcție să o ia în caz că trebuia să o ia la fugă; apoi ei trecură, certându-se despre o cursă de cai.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, spuse călugărița.

Wolff îi mulțumi și își continuă drumul. Era mai rău decât își imaginase. Probabil că poliția căuta peste tot. Piccioarele lui Wolff erau pline de răni, brațele îl dureau din cauza greutateii bagajului. Era dezamăgit și puțin indignat, căci totul în acest oraș se petrecea la întâmplare, și totuși, se părea că organizaseră o operațiune eficientă, special împotriva lui. Se întoarse, îndreptându-se din nou spre centrul orașului. Începea să se simtă ca și cum se simțise în deșert, ca și cum ar fi umblat dintotdeauna fără să fi ajuns nicăieri.

În depărtare văzu o figură înaltă, cunoscută: Hussein Fahmy, un vechi prieten din școală. Wolff fu pentru o secundă paralizat. Hussein l-ar fi primit cu siguranță și poate că putea să aibă încredere în el; dar el avea o soție și trei copii și cum li se putea explica lor că unchiul Achmed avea să rămână o vreme la ei, dar asta era un secret, ei nu trebuie să vorbească despre asta prietenilor lor... Și cum ar fi putut Wolff să-i explice totul lui Hussein însuși? Hussein privi în direcția lui Wolff, dar Wolff se întoarse rapid și trecu strada, repezindu-se în spatele unui tramvai. O dată pe partea opusă, își continuă grăbit drumul pe alee, fără să mai întoarcă privirea. Nu, nu putea să caute adăpost la vechii prieteni din școală.

Leși de pe alee într-o altă stradă și își dădu seama că era în apropiere de școala germană. Se întrebă dacă mai era

deschisă: mulți nemți din Cairo fuseseră cazați acolo. Merse în direcția școlii, apoi văzu în fața clădirii o patrule a departamentului securității pe câmpul de luptă, verificând documente. Se întoarse rapid și se îndreptă spre direcția din care venise.

Trebuia să părăsească străzile.

Se simțea ca un cobai într-un labirint – ori încotro se îndrepta, era blocat. Văzu un taxi, un Ford uriaș și vechi, de sub capota căruia ieșea fum. Îi făcu cu mâna și îl opri. Îi dădu șoferului o adresă și mașina porni din viteza a treia, aparent singura viteză care funcționa. Se opriră de două ori pe drum ca să se răcească radiatorul, iar Wolff se scufundă în scaunul din spate, încercând să-și ascundă fața.

Taxiul îl duse în zona coptă din Cairo, anticul ghetou creștin.

Îi plăti șoferului și coborî scările până la intrare. Dădu câțiva piaștri bătrânei care ținea cheia mare de lemn, iar ea îi dădu drumul înăuntru.

Era o insulă de întuneric și liniște în marea agitată a orașului Cairo. Wolff trecu prin pasaje înguste, auzind vag cântările murmurate din bisericile antice. Trecu de școală și de sinagogă și de chilia unde se spunea că Maria îl adusese pe bebelușul Iisus. În cele din urmă, intră în cea mai mică dintre cele cinci biserici.

Slujba urma să înceapă. Wolff își puse jos prețioasele valize lângă strană. Se înclină în fața imaginilor de sfinți de pe pereți, apoi se apropie de altar, îngenunche și sărută mâna preotului. Se întoarse lângă strană și se așeză.

Corul începu să cânte un pasaj din scriptură în limba arabă. Wolff se așeză mai comod pe locul său. Avea să fie în siguranță acolo până la căderea serii. Apoi, urma să-și încerce norocul pentru ultima dată.

Cha-Cha era un club de noapte mare în aer liber, într-o grădină chiar lângă râu. Ca de obicei, era plin de lume. Wolff aşteptă la coadă după ofiţerii britanici şi fetele cu care veniseră, în vreme ce înăuntru erau ridicate mese pe pedestale pe fiecare centimetru de loc liber. Pe scenă, un comic spunea: „Aşteptaţi numai până ce Rommel ajunge la Hotelul Shepherd's – asta îl va ţine în loc ceva vreme.”

În cele din urmă, Wolff obţinu o masă şi o sticlă de şampanie. Seara era călduroasă şi luminile de scenă încălzeau şi mai mult atmosfera. Spectatorii erau puşi pe cearţă – erau însetaţi, dar se servea numai şampanie, aşa că lumea se îmbăta repede. Începură să strige după starul spectacolului, Sonja el-Aram.

Înainte însă, trebuiă să asculte o grecoaică supraponderală cântând „Te voi vedea în visele mele” şi „Nu am pe nimeni” (care îi făcu să râdă). Apoi, fu anunţată Sonja. Ea însă nu apăru o vreme. Spectatorii deveniră şi mai gălăgioşi şi mai nerăbdători, pe măsură ce minutele treceau. În cele din urmă, când păreau pe cale să pornească o bătaie, se auzi o bătaie de tobe, luminile de scenă se stinseră şi peste toţi coborî tăcerea.

Când lumina unui reflector se aprinse, în centrul scenei se afla nemişcată Sonja, cu braţele întinse în sus. Purta nişte pantaloni diafani şi o bluză cu paiete ce îi lăsa spaţele gol, iar corpul îi era dat cu pudră albă. Începu muzica – tobe şi un flaut – iar ea începu să se mişte.

Wolff sorbea din şampanie şi o privea zâmbind. Încă era cea mai bună.

Îşi mişcă încet soldurile, bătând dintr-un picior, apoi şi din celălalt. Braţele sale începură să tremure în ritm, îşi mişcă apoi umerii şi sâni; apoi, buricul ei faimos se roti hipnotic. Ritmul se accelerează. Ea îşi închise ochii. Fiecare

parte a corpului ei părea să se miște independent de restul corpului. Wolff simțea, la fel cum simțise întotdeauna, la fel cum simțea fiecare bărbat din acea sală, că era numai el singur cu ea, că dansul ei era numai și numai pentru el, și că acesta nu era un număr dintr-un spectacol, ci că unduirile ei senzuale erau ca un viciu, și făcea asta pentru că așa trebuia, pentru că propriul ei corp plin de voluptate o conducea spre această frenezie sexuală. Spectatorii erau încordați, tăcuți, transpirați, vrăjiți. Ea începu să danseze din ce în ce mai repede, părănd transportată. Muzica atinse punctul culminant cu o singură lovitură de tobe. În clipa de tăcere care urmă, Sonja scoase un strigăt scurt, ascuțit; apoi căzu pe spate, cu picioarele îndoite sub ea, cu genunchii depărtați, până când capul îi atinse lespezile scenei. Rămase în acea poziție pentru un moment, apoi lumina se stinse. Spectatorii se ridicară în picioare cu un ropot de aplauze.

Lumina se aprinse, dar ea nu mai era.

Sonja nu ieșea niciodată în scenă a doua oară.

Wolff se ridică de pe scaun. Dădu chelnerului o liră – salariul pe trei luni pentru majoritatea egiptenilor – ca să-l ducă în culise. Chelnerul îi arătă ușa cabinei Sonjei, apoi se îndepărtă.

Wolff ciocăni la ușă.

– Cine e?

Wolff intră.

Ea stătea pe un taburet, purtând un capot de mătase, ștergându-și fardul. Îl văzu în oglindă și se întoarse ca să fie față în față cu el.

Wolff spuse:

– Bună, Sonja.

Ea îl privi uimită. După o clipă prelungită, ea spuse:

– Bastardule!

Sonja nu se schimbase.

Era o femeie frumoasă. Avea părul lung și bogat, negru, strălucitor; ochi castanii mari, ușor ieșiți în afară, cu gene bogate; pomeți înalți, care îi alungeau ușor fața; un nas arcuit, arrogant și grațios; gura cu buze pline și dinți albi, perfecți. Corpul ei era tot curbe moi, dar pentru că era cu câțiva centimetri mai înaltă decât media, nu arăta corpolentă.

Ochii ei străfulgerară cu mânie.

– Ce cauți aici? Unde ai fost? Ce-ai pățit la față?

Wolff își puse jos valizele și se așeză pe divan. Privi în sus la ea. Stătea în picioare cu mâinile pe șolduri, cu bărbia ridicată, cu sânii rotunjindu-se sub mătasea verde.

– Ești foarte frumoasă, spuse el.

– Ieși afară.

El o studie cu grijă. O știa prea bine ca să-i placă sau să nu-i placă de ea: ea era o parte a trecutului său, ca un prieten care rămâne prieten în ciuda greșelilor lui, numai pentru că întotdeauna a fost alături de tine. Wolff se întreba ce se întâmplase cu Sonja în anii de când el părăsise Cairo. Se căsătorise, cumpăraseră o casă, se îndrăgostise, își schimbaseră patronul, avusese un copil? Se gândise mult în acea după-amiază pe care o petrecuse în biserica răcoroasă și semiîntunecată la cum să o abordeze; dar nu ajunsese la nici o concluzie, căci nu știa cum avea să se comporte ea cu el. Nici acum nu era sigur. Părea să fie mândră și batjocoritoare, dar oare chiar simțea asta? Ar trebui să fie fermecător și plin de vervă, sau agresiv și intimidant, sau neajutorat și rugător?

– Am nevoie de ajutor, spuse el cu voce egală.

Expresia feței ei nu se schimbă.

– Englezii sunt pe urmele mele, continuă el. Îmi supraveghează casa și toate hotelurile au descrierea mea. Nu

am unde să dorm. Vreau să mă mut cu tine.

– Du-te la dracu', spuse ea.

– Trebuie să-ți spun de ce am plecat.

– După doi ani de zile, nici o scuză nu este suficient de bună.

– Lasă-mi un minut să-ți explic. De dragul... a tot ce a fost.

– Nu-ți datorez nimic. Îl privi pătrunzător o clipă prelungită, apoi deschise ușa. El se gândi că avea să-l dea afară. Îi privi fața în timp ce ea se uită înapoi la el, ținând ușa deschisă. Apoi își scoase capul și strigă: Să-mi aducă cineva ceva de băut!

Wolff se relaxă puțin.

Sonja se întoarse înăuntru și închise ușa.

– Ai un minut, îi spuse.

– Acum o să stai să mă păzești ca un gardian de închisoare? Nu sunt periculos. Wolff zâmbi.

– Oh, dar ești, spuse ea, dar se întoarse la taburetul ei și continuă să se demachieze.

El ezită. Cealaltă problemă pe care o învărtise pe toate fețele în timpul lungii după-amiezi din biserica copă era cum avea să-i explice de ce o părăsise fără să-și ia rămas bun și nu o contactase niciodată până atunci. I se părea că nimic nu suna mai convingător decât adevărul. Deși nu dorea să-și dezvăluie secretul, ei trebuia să-i spună, pentru că el era disperat, iar ea era ultima lui speranță.

Wolff spuse:

– Îți amintești că am mers la Beirut în 1938?

– Nu.

– Ți-am adus o brățară de jad.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui în oglindă.

– Nu o mai am.

Știa că femeia mințea. El continuă:

– Am fost acolo să mă întâlnesc cu un ofițer din armata germană, pe nume Heinz. M-a rugat să lucrez pentru Germania în războiul ce avea să vină. Eu am fost de acord.

Sonja se întoarse de la oglindă spre el, iar acum el văzu în ochii ei ceva ce părea să fie speranță.

– Mi-au spus să mă întorc la Cairo și să aștept până când îmi vor da de veste. Acum doi ani mi-au dat de veste. Au vrut ca eu să merg la Berlin. M-am dus. Am făcut un curs de pregătire, apoi am lucrat în Balcani și în Levant. M-am întors în Berlin în februarie, ca să mi se facă instructajul pentru o nouă misiune. M-au trimis aici.

– Ce vrei să spui? spuse ea cu neîncredere. Ești spion?

– Da.

– Nu te cred.

– Privește aici. Luă una dintre valize și o deschise. Asta este un radio, cu care să-i trimit mesaje lui Rommel. O închise din nou și o deschise pe cealaltă. Asta este finanțarea mea.

Sonja se uită uimită la grămăjoarele ordonate de bancnote.

– Dumnezeuule! spuse ea. Dar asta e o întreagă avere.

Cineva bătu la ușă. Wolff închise valiza. Intră un chelner cu o sticlă de șampanie într-o găletușă cu gheață. Văzându-l pe Wolff, el întrebă:

– Să mai aduc un pahar?

– Nu, spuse Sonja nerăbdătoare. Pleacă.

Chelnerul plecă. Wolff deschise șampania, umplu paharul, îl dădu Sonjei, apoi luă o înghițitură lungă din sticlă.

– Ascultă, spuse. Armata noastră câștigă în deșert. Noi putem să îi ajutăm. Au nevoie să știe despre efectivele englezilor – numărul de oameni, ce divizii există, nume de

comandanți, calitatea armamentului și a echipamentelor și – dacă e posibil – planurile de luptă. Suntem aici, în Cairo; putem să aflăm lucrurile astea. Apoi, când germanii vor câștiga, noi vom fi eroi.

– Noi?

– Tu poți să mă ajuți. Și primul lucru pe care poți să îl faci este să-mi dai un loc unde să stau. Îi urăști pe englezi, nu-i așa? Vrei să-i vezi aruncați afară din Egipt?

– Aș face-o pentru oricine altcineva în afară de tine. Își termină șampania și își umplu din nou paharul.

Wolff îi luă paharul din mână și bău.

– Sonja. Dacă ți-aș fi trimis o carte poștală din Berlin, englezii te-ar fi închis în pușcărie. Nu mai trebuie să fii mândioasă, acum că știi motivele. Își coborî vocea. Putem să rețrăim acel timp. Vom mânca cea mai bună mâncare și cea mai bună șampanie, haine noi și petreceri minunate și o mașină americană. Vom merge la Berlin, întotdeauna ți-ai dorit să dansezi în Berlin, vei fi un star acolo. Germania este un nou fel de națiune – vom conduce lumea, iar tu vei fi o prințesă. Putem... Se opri. Văzu că nimic din ce spusese nu își făcuse efectul. Era timpul să-și joace ultima carte.

– Ce mai face Fawzi?

Sonja își coborî privirea.

– A plecat, nenorocita.

Wolff puse jos paharul, apoi își puse amândouă mâinile în jurul gâtului Sonjei. Ea privi în sus la el, fără să se miște. Cu degele mari de la mâini sub bărbia ei, el o sili să îl privească.

– Voi găsi o altă Fawzi pentru noi, spuse el cu o voce caldă. Văzu că ochii ei se umeziseră. Mâinile sale coborâră peste rochia de mătase, dezmiardând rotunjimile Sonjei. Sunt singurul care înțelege de ce ai nevoie. Își co-

borî buzele până la ale ei, îi lău buza între dinți și mușcă până când simți gustul sângelui.

Sonja își închise ochii.

— Te urăsc, șopti ea.

În răcoarea serii, Wolff se plimbă pe malul Nilului spre locuința de pe vas. Rănile de pe față îi trecuseră, iar intestinele îi reveniseră la normal. Purta un costum alb, nou, și ducea două plase pline cu alimentele lui preferate.

Suburbia Zamalek era liniștită și calmă. Zgomotul înfundat al centrului orașului Cairo se auzea numai vag peste întinderea lată de apă. Râul calm, nămolos, clipoea lin, lovindu-se de casele de pe bărci aliniat de-a lungul malului. Bărcile de toate formele și mărimile, vopsite în culori vesele, arătau drăguțe în lumina târzie a soarelui.

Cea a Sonjei era mai mică, dar mai bogat ornamentată decât majoritatea. O platformă ducea de pe mal până pe punte, care era în bătaia brizei, dar umbrită de soare printr-un baldachin cu dungi albe și verzi. Wolff urcă la bord și coborî scara care ducea în interior. Interiorul era plin de mobilă: scaune și canapele și mese și dulăpioare pline de fleacuri. La proră era o bucătărie minusculă. Spațiul era împărțit în două de draperii din catifea maro, ce ajungeau de sus până jos, izolând de priviri dormitorul. Dincolo de dormitor, la pupa, era o baie.

Sonja ședea pe o pernă, vopsindu-și unghiile de la picioare. Era extraordinar cât de neîngrijit putea să arate, gândi Wolff. Purta o rochie de bumbac murdară, fața îi părea trasă și era nepieptănată. Într-o jumătate de oră, când pornea spre clubul Cha-Cha, urma să arate ca un vis.

Wolff puse plasele pe o masă și începu să scoată ce era în ele.

— Șampanie franțuzească... marmeladă englezească...

cârnați nemțești... ouă de prepeliță... somon scoțian...

Sonja își ridică privirea, uimită.

– Dar nimeni nu poate să găsească lucrurile astea – e război.

Wolff zâmbi.

– Există un băcan grec în Qulali care își amintește de un client bun.

– E de încredere?

– Nu știe unde stau – și oricum, prăvălia lui este singurul loc din Africa de Nord de unde poți cumpăra caviar.

Sonja veni lângă el și băgă mâna în plasă.

– Caviar! Luă jos capacul borcânelului și începu să mănânce cu degetele. N-am mai mâncat caviar de când...

– De când am plecat, termină Wolff. Puse o sticlă de șampanie în cutia cu gheață. Dacă mai aștepți câteva minute, poți să bei o șampanie rece lângă caviar.

– Nu mai am răbdare.

– Niciodată nu ai. Scoase dintr-una dintre plase un ziar în engleză și începu să-l frunzărească. Era un ziar infect, plin de comunicate de presă, știrile despre război erau mai cenzurate decât cele din transmisiunile BBC-ului pe care îl ascultau toți, reportajele locale erau și mai proaste – era ilegal să fie tipărite discursuri ale politicienilor din opoziția egipteană oficială.

– Tot nimic despre mine, spuse Wolff. Îi povestise Sonjei despre evenimentele din Assyut.

– Sunt întotdeauna în urmă cu știrile, spuse ea cu gura plină de caviar.

– Nu-i vorba de asta. Dacă fac un raport despre crimă, trebuie să specifice care a fost motivul – sau, dacă nu o fac ei, oamenii vor încerca să ghicească. Englezii nu vor ca oamenii să intuiască faptul că nemții au spioni în Egipt. Nu ar da bine.

Sonja intră în dormitor să se schimbe.

– Asta înseamnă că nu te mai caută?

– Nu. M-am întâlnit cu Abdullah. El spune că poliția egipteană nu este prea interesată, dar că este un maior pe nume Vandam care îi presează. Wolff puse jos ziarul, încruntându-se. Ar fi vrut să știe dacă Vandam era acel ofițer care intrase în Villa les Oliviers. Își dorea să fi putut să se uite mai bine la acel om, dar de pe partea opusă a străzii, fața ofițerului, umbrită de șapca de la uniformă, fusese o pată întunecată.

Sonja spuse:

– De unde știe Abdullah?

– Nu știu. Wolff ridică din umeri. E un hoț, aude anumite lucruri. Merse la cutia cu gheață și scoase sticla. Nu era suficient de rece, dar lui îi era sete. Turnă în două pahare. Sonja ieși, îmbrăcată: după cum anticipase, ea era total transformată, părul ei arăta perfect, fața machiată discret, dar cu dexteritate și purta o rochie diafană de culoarea cireșei și pantofi asortați.

Câteva minute mai târziu, pe platformă se auziră pași și un ciocănit în trapa prin care se intra. Sosise taxiul Sonjei. Își goli paharul și plecă. Nu își luau rămas bun nicio dată.

Wolff merse spre dulapul unde ținea radioul. Scoase romanul englezesc și foaia de hârtie pe care se afla cheia la cod. Studie cheia. Era data de 28 mai. Trebuia să adauge 42 – numărul anului – la 28, ca să obțină numărul de pagină din roman pe care trebuia să o folosească pentru a încifra mesajul. Mai era luna a cincea, deci fiecare a cincea literă trebuia omisă din numărătoare.

Decise să trimită mesajul AM AJUNS. MĂ CAZEZ. CONFIRMAȚI. Începând din partea de sus a paginii 70 a cărții, el căută în rândul de tipăritură litera A. Era caracte-

rul al zecelea, omițând fiecare a cincea literă. Prin urmare, în cod ea urma să fie reprezentată prin a zecea literă a alfabetului, adică J. Apoi avea nevoie de un M. În carte, a treia literă după A era un M. Prin urmare, litera M de la AM urma să fie reprezentată prin a treia literă a alfabetului, adică C. Existau modalități speciale de a încifra literele mai rare, ca de exemplu X.

Acest tip de cod era o variantă a unui tip de cod care era imposibil de spart în teorie, dar și în practică. Pentru a decodifica mesajul, cel care asculta trebuia să aibă și cartea, și cheia.

Când termină de codificat mesajul, se uită la ceas. Urma să-l transmită la miezul nopții. Mai avea vreo două ore înainte de a fi nevoie să încălzească aparatul de radio. Își turnă încă un pahar de șampanie și hotărî să termine caviarul. Găsi o linguriță și luă în mână borcănelul. Era gol. Sonja îl mâncase tot.

Pista era o fâșie de deșert care fusese curățată în grabă de pietrele mai mari și măraciniș. Rommel privi în jos, în timp ce pământul se apropia tot mai mult. Storch, un avion ușor folosit de comandanții germani pentru călătoriile scurte din jurul câmpului de luptă, coborî ca o muscă, cu roțile în vârful picioarelor lungi. Avionul se opri, iar Rommel coborî.

Întâi îl lovi căldura, apoi praful. Sus, la înălțime, fusese relativ răcoare; acum simțea ca și cum ar fi pășit într-un cuptor. Începu imediat să transpire. Imediat ce inspiră pentru prima dată, simți cum buzele și vârful limbii i se acoperiră de un strat fin de nisip. O muscă se așeză pe nasul său mare, iar el o îndepărtă cu mâna.

Von Mellenthin, ofițerul serviciilor secrete ale lui Rommel, fugi spre el prin nisip, cizmele lui înalte ridi-

când nori de praf. Părea agitat.

– Kesselring e aici, spuse el.

– *Auch, das noch*, spuse Rommel. Numai el mai lipsea.

Kesselring, mareșalul zâmbitor, reprezenta tot ceea ce ura Rommel la armata germană. Era un ofițer al statului major, iar Rommel ura statul major; el era un fondator al Luftwaffe, care îl dezamăgise de atâtea ori pe Rommel în timpul războiului din deșert; și, în plus, era un snob – și asta era cel mai rău lucru. Unul dintre comentariile sale acide ajunsese la urechile lui Rommel. Plângându-se despre faptul că Rommel era nepoliticos cu superiorii, Kesselring spusese:

– Ar merita să îi vorbiți despre asta, dacă nu ar fi un Wuerttemberg. Wuerttemberg era statul provincial unde se născuse Rommel, iar remarca ilustra prejudecata cu care Rommel luptase pe tot parcursul carierei sale.

El șchiopătă prin nisip până la vehiculul de instrucție, cu Mellenthin urmându-l.

– Generalul Creuwell a fost capturat, spuse Mellenthin. A trebuit să-i cer lui Kesselring să preia comanda. A petrecut toată după-amiaza încercând să afle unde sunteți.

– Din ce în ce mai rău, spuse Rommel posac.

Intrară în spatele vehiculului de instrucție, un camion uriaș. Umbra era binevenită. Kesselring era aplecat deasupra unei hărți, înlăturând muștele cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta urmărea o linie.

Își ridică privirea și zâmbi.

– Dragul meu Rommel, bine că te-ai întors, spuse el mîeros. Rommel își dădu jos șapca.

– Am dus o luptă, mormăi el.

– Așa am aflat și eu. Ce s-a întîmplat?

Rommel arătă pe hartă.

– Aceasta este Linia Gazala. Era o linie de fortificații

legate prin zone minate care se întindeau de la coastă, la Gazala, spre sud, până în interiorul deșertului, pe o distanță de cincizeci de mile. Am făcut o cotitură în jurul limitei sudice a liniei și i-am lovit din spate.

– Bună idee. Atunci ce n-a mers bine?

– Ni s-a terminat benzina și munițiile. Rommel se așează, simțindu-se deodată foarte obosit. Din nou, adăugă. Kesselring, comandantul-șef, era responsabil de proviziile lui Rommel, dar acesta păru că nu observă critica din spatele cuvintelor lui.

O ordonanță intră cu cești de ceai pe o tavă. Rommel începu să-l soarbă pe al său. Era nisip în el.

Kesselring vorbi într-un ton de conversație.

– În această după-amiază, am avut experiența neobișnuită de a intra în rolul unuia dintre comandanții subordonați.

Rommel mormăi. Exista o doză de sarcasm în această frază, o simțea. Nu dorea să se contrazică cu Kesselring acum, voia să se gândească la bătălie.

Kesselring continuă:

– Mi s-a părut ceva foarte dificil să fiu legat la mâini de faptul că eram subordonat unui cartier general care nu a dat nici un ordin și care nu a putut fi găsit.

– Am fost în mijlocul acțiunii, dând ordine pe loc.

– Totuși, s-ar fi putut să ținem legătura.

– Așa luptă englezii, îl repezi Rommel. Generalii sunt la mile întregi de locul bătăliei, ținând legătura. Dar deocamdată, eu câștig. Dacă aș fi avut provizii, acum aș fi fost în Cairo.

– Nu mergi la Cairo, spuse Kesselring aspru. Mergi la Tobruk. Și ai să stai acolo până când voi fi cucerit Malta. Astea sunt ordinele Fuehrer-ului.

– Desigur. Rommel nu avea intenția să reia această

ceartă; cel puțin nu acum. Tobruk era obiectivul imediat. O dată ce portul fortificat era cucerit, convoaiele din Europa – deși erau insuficiente – puteau să vină direct la linia frontului, evitând drumul lung prin deșert, pe care se consuma atât de multă benzină. Iar ca să ajungem la Tobruk, trebuie să spargem Linia Gazala.

– Care este următorul pas al tău?

– Mă voi retrage și mă voi regrupa. Rommel văzu cum Kesselring își ridică sprâncenele: mareșalul știa cât de mult ura Rommel retragerea.

– Și ce va face dușmanul?

Kesselring îi puse întrebarea aceasta lui Mellenthin, care, ca și ofițer al Serviciilor Secrete, era responsabil de evaluarea detaliată a poziției dușmanului.

– Ne vor urmări, dar nu imediat, spuse von Mellenthin. Din fericire, sunt întotdeauna lenți atunci când se pune problema să se folosească de un avantaj. Dar mai devreme sau mai târziu vor încerca o ofensivă.

Rommel spuse:

– Întrebarea este, unde și când?

– Într-adevăr, confirmă Mellenthin. Păru să ezite, apoi spuse:

– Există un lucru în sumarele de astăzi care te va interesa. Spionul e acolo.

– Spionul? Rommel se încruntă. Oh, el! Acum își amintea. Zburase până la Oaza Gialo, adânc în inima deșertului Libiei, ca să-i facă instructajul înainte ca omul să pornească într-un adevărat maraton. Wolff, acesta era numele lui. Rommel fusese impresionat de curajul lui, dar foarte pesimist cu privire la șansele lui.

– De unde a sunat?

– Cairo.

– Deci a ajuns acolo. Dacă a fost capabil de asta, este

capabil de orice. Poate el ne va da informații despre ofensivă.

Kesselring îl întrerupse:

– Dumnezeuule, n-o să te bazezi acum pe spioni, nu-i așa?

– Eu nu mă bazez pe nimeni! spuse Rommel.

– Eu sunt acela pe care se bazează toți ceilalți.

– Bine. Kesselring era calm, ca de obicei. Serviciile Secrete nu prea fac mare lucru, după cum știi; iar spionii nu fac nici atât.

– Sunt de acord, spuse Rommel mai calm. Dar am senzația că acesta este altfel.

– Mă îndoiesc, spuse Kesselring.

CAPITOLUL 4

Elene Fontana își privi fața în oglindă și gândi: am douăzeci și trei de ani, cred că îmi pierd puterea de atracție.

Se aplecă mai aproape de sticlă și se examinează atent, căutând semne ale deteriorării. Tenul ei era perfect. Ochii ei căprui, rotunzi erau tot atât de limpezi ca și un izvor de munte. Nu avea nici un rid. Avea o față copilărească, modelată delicat, afișând o inocență ca de copil pribeag. Era ca un colecționar de artă care își cercetează cea mai bună piesă din colecție: se gândea la fața sa ca fiind a sa, nu ca fiind ea însăși. Zâmbi, iar fața din oglindă îi zâmbi la rândul-i. Era un zâmbet mic, intim, ușor poznaș: știa că putea face ca pe un bărbat să-l treacă transpirațiile reci.

Luă în mână biletul și îl citi din nou.

Joi

Draga mea Elene,

Mă tem că totul s-a sfârșit. Soția mea a aflat. Noi ne-am împăcat, dar a trebuit să-i promit că n-am să te mai văd niciodată. Bineînțeles că poți să rămâi în apartament, dar nu mai pot să plătesc chiria. În pare atât de rău că s-a întâmplat asta – dar cred că amândoi știam că nu putea să dureze pentru totdeauna. Mult noroc.

Al tău,
Claud.

Din senin, se gândi ea. Rupse biletul și sentimentalismele ieftine pe care le conținea. Claud era un om de afaceri gras, pe jumătate francez, pe jumătate grec, care avea trei restaurante în Cairo și unul în Alexandria. Era cultivat, jovial și binevoitor, dar când era vorba de ceva mai serios, nu îi păsa deloc de Elene.

Era al treilea din ultimii șase ani.

Începuse cu Charles, agentul de bursă. Ea avusese pe atunci șaptesprezece ani și nu avusese nici un chior, nu era angajată nicăieri și îi era teamă să meargă acasă. Charles o instalase într-un apartament și o vizita în fiecare marți seara. Ea îl dăduse însă afară după ce el o oferise fratelui său, ca și cum ar fi fost o farfurie cu bomboane. Apoi urmasa Johnnie, cel mai drăguț dintre cei trei, care vruse să divorțeze de soția lui ca să se căsătorească cu Elene: ea îl refuzase. Acum și Claud aparținea trecutului.

Ea știuse de la început că ei doi nu aveau viitor.

Era și vina ei tot atât de mult cât a acestor bărbați că aceste relații se terminaseră. Motivele aparente – fratele lui Charles, cererea în căsătorie a lui Johnnie, soția lui Claud – erau numai scuze, sau poate catalizatori. Cauza reală era de fapt alta: Elene era nefericită.

Se gândi la posibilitatea unei noi legături. Știa cum urma să fie. Pentru un timp avea să trăiască din economiile pe care le avea la Barclays Bank din Shari Kasr-el-Nil – întotdeauna reușea să facă economii atunci când era cu un bărbat. Apoi urma să vadă cum banii se împruținează din ce în ce mai mult și avea să se angajeze în trupa de dans, ridicându-și picioarele și dând din fund într-un club timp de câteva zile. Apoi... Se privi în oglindă din nou, apoi privi prin ea, ochii ei nemaivăzând imaginea din oglindă, pe măsură ce ea încerca să și-l imagineze pe al patrulea iubit. Poate că urma să fie un italian, cu ochii scânteietori

și păr strălucitor și mâini cu manichiura perfectă. Putea să-l întâlnească în barul Hotelului Metropolitan, unde se întâlneau reporterii. El avea să îi vorbească, apoi să îi ofere o băutură. Ea avea să-i zâmbească, iar el avea să se simtă pierdută. Aveau să-și dea întâlnire pentru o cină în seara următoare. Ea urma să arate fascinant când avea să intre în restaurant la brațul lui. Toate capetele urmau să se întoarcă, iar el avea să se simtă mândru. Ar mai avea câteva întâlniri. El i-ar oferi cadouri. Ar face câte un pas tot mai apropiat de ea: al patrulea avea să fie încununat de succes. Ei avea să-i placă să facă dragoste cu el – intimitatea, atingerile, mângâierile – și l-ar face să se simtă ca un rege. Ar pleca de la ea în zori, dar urma să se întoarcă la ea chiar în aceeași seară. Nu ar mai merge la restaurante împreună – „prea riscant” avea să spună el – dar avea să petreacă din ce în ce mai mult timp la apartament și avea să înceapă să plătească chiria și facturile. Atunci, Elene avea să aibă tot ce și-a dorit: un cămin, bani și afecțiune. Avea să înceapă să se întrebe de ce se simțea atât de nefericită. Avea să facă crize de isterie atunci când el avea să sosească cu o jumătate de oră mai târziu. Avea să-și iasă din fire când el avea să aducă numai vorba despre soția lui. Avea să se plângă că el nu îi mai ia cadouri, dar avea să le accepte cu nonșalanță atunci când el le-ar fi cumpărat. Bărbatul avea să fie iritat, dar nu avea să poată să o părăsească, căci deja el avea să fie dependent de săruturile ei pline de gelozie, lacom de corpul ei perfect; și ea încă avea să-l facă să se simtă ca un rege în pat. Ea avea să găsească conversația lui plictisitoare; avea să-i ceară bărbatului mai multă pasiune decât putea el să-i ofere; aveau să aibă loc certuri. În cele din urmă, avea să se producă criza. Soția sa avea să suspecteze ceva, sau un copil avea să se îmbolnăvească, sau avea să trebuiască să meargă într-o călă-

torie de afaceri de șase luni, sau nu ar mai avea bani. Iar Elene avea să se întoarcă la punctul în care era acum: singură, în derivă, cu o reputație proastă – și cu un an mai bătrână.

Ochii ei se focalizară din nou pe imaginea feței ei din oglindă. Fața ei era cauza tuturor acestor probleme. Din cauza feței ei ducea o viață lipsită de sens. Dacă ar fi fost urâtă, ar fi râvnit întotdeauna după o viață ca aceasta și nu ar fi descoperit niciodată cât de goală este de fapt. M-ai dus de nas, gândi; m-ai înșelat, ai pretins că sunt altcineva. Nu ești fața mea, ești doar o mască. Ar trebui să încetezi să-mi mai conduci viața.

Nu sunt o frumoasă persoană mondenă, ci sunt o fată de mahala din Alexandria.

Nu sunt o femeie care se întreține pe cont propriu, ci sunt lucrul cel mai apropiat de o târfă.

Nu sunt egipteană, ci sunt evreică.

Numele meu nu este Elene Fontana, ci Abigail Asnani.

Și vreau să merg acasă.

Bărbatul din spatele tejghelei de la Agenția Evreiască din Cairo purta un yarmulke. În afara unui smoc de barbă, obrații îi erau netezi. O întreabă care este numele și adresa ei. Uitând de hotărârea ei, își spuse din nou Elene Fontana.

Bărbatul păru încurcat. Ea era obișnuită cu asta: cei mai mulți bărbați erau tulburați atunci când ea le zâmbea. El spuse:

– V-ar deranja – vreau să spun, vă deranjează dacă vă întreb de ce vreți să mergeți în Palestina?

– Sunt evreică, spuse ea fără ocoliș. Nu putea să-i explice băiatului acestuia viața ei. Toată familia mea a murit. Mi se risipește viața. Prima parte nu era adevărată, dar a doua era.

– Ce ați munci în Palestina?

La asta nu se gândise.

– Orice.

– În cea mai mare parte se lucrează în agricultură.

– E în ordine.

El zâmbi cu bunăvoință. Începea să-și revină.

– Nu vreau să vă jignesc, dar nu prea arătați a țărancă.

– Dacă nu aș vrea să-mi schimb viața, nu aș merge în Palestina.

– Așa e. Se juca cu stiloul.

– Acum ce munciți?

– Sunt cântăreață, iar când nu cânt, dansez, și când nu dansez sunt chelneriță. Era mai mult sau mai puțin adevărat. Le făcuse pe toate acestea, dar numai la dans avusese succes, și nici acolo nu era genială. Ți-am spus, îmi risipesc viața. De ce toate aceste întrebări? Acum, Palestina nu mai acceptă decât absolvenți de colegiu?

– Nimic de genul ăsta, spuse el. Dar este foarte greu să se intre în țară. Britanicii ne-au impus un procent și acum toate locurile sunt ocupate de cei refugiați din calea naziștilor.

– Și de ce nu mi-ai zis asta înainte? spuse ea enervată.

– Din două motive. Unul este că putem să introducem în țară oameni în mod ilegal. Celălalt... celălalt durează mai mult să vă explic. Puteți să așteptați un minut? Trebuie să dau cuiva un telefon.

Încă mai era enervată că o interogase înainte să-i spună că nu mai erau locuri.

– Nu sunt sigură că mai am de ce să aștept.

– Aveți, vă promit. Este foarte important. Numai un minut sau două.

– Foarte bine.

Intră într-o cameră din spate ca să telefoneze. Elene

așteptă cu nerăbdare. Ziua se încălzea tot mai mult, iar camera avea aerisire proastă. Se simțea puțin caraghioasă. Venise aici mânată de impuls, fără să se gândească bine la ideea emigrării. Prea multe dintre deciziile ei erau luate astfel. Ar fi trebuit să se gândească că aveau să-i pună întrebări; ar fi putut să-și pregătească răspunsurile. Ar fi putut să vină îmbrăcată în ceva mai puțin strălucitor.

Tânărul se înapoie.

— E atât de cald, spuse. Nu mergem peste drum pentru o băutură rece?

Deci ăsta este jocul, gândi ea. Se decise să-l mai domolească. Îl măsoară din cap până în picioare, apoi zise:

— Nu. Ești prea tânăr pentru mine.

Tânărul era teribil de jenat.

— Oh, vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Vreau să vă fac cunoștință cu cineva, asta e tot.

Se întrebă dacă să-l creadă. Nu avea nimic de pierdut, și îi era și ei sete.

— În ordine.

Tânărul îi deschise ușa. Trecură strada, ocolind căruțele ponosite și taxiurile stricate, simțind dogoarea soarelui. Se aplecară să treacă pe sub o copertină dungată și intrară în răcoarea cafenelei. Tânărul comandă o citronadă; Ele ne ceru gin tonic.

Ea spuse:

— Deci poți să introduci oameni în țară ilegal.

— Câteodată. Bău jumătate din băutură dintr-o înghițitură. Un motiv pentru care o facem este dacă persoana este persecutată. De aceea v-am pus acele întrebări.

— Eu nu sunt persecutată.

— Celălalt motiv este dacă cineva face multe pentru cauză, într-un fel sau altul.

— Vrei să spui că trebuie să-mi câștig dreptul de a

merge în Palestina?

– Uitați, poate că într-o zi, toți evreii vor avea dreptul să meargă să locuiască acolo. Dar atâta timp cât numărul este limitat, trebuie să se impună criteriile.

Era tentată să întrebe: Cu cine trebuie să mă culc? Dar deja îl judecase greșit o dată în această privință. Totuși, ea se gândi că probabil voia să o folosească într-un mod sau altul. Spuse:

– Ce trebuie să fac?

El dădu din cap.

– Eu nu pot să fac o învoială cu dumneata. Evreii egipteni nu pot să intre în Palestina, cu excepția cazurilor speciale, iar dumneata nu ești un caz special. Atât pot să-ți spun.

– Dar atunci ce încerci să-mi spui?

– Nu puteți să mergeți în Palestina, dar totuși puteți să luptați pentru cauză.

– Și la ce anume te-ai gândit?

– Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să îi învingem pe naziști.

Ea începu să râdă.

– Ei bine, voi face tot ce îmi stă în putință!

El ignoră această reacție.

– Nu ne plac englezii prea mult, dar orice dușman al Germaniei este prietenul nostru, deci pentru moment – numai temporar – lucrăm împreună cu Serviciile Secrete britanice. Cred că tu ai putea să-i ajuți.

– Pentru Dumnezeu! Dar cum?

O umbră căzu peste masă și atunci tânărul își ridică privirea.

– Ah! spuse el. O privi din nou pe Elene. Vreau să ți-l prezint pe prietenul meu, maiorul William Vandam.

Era un bărbat înalt și bine făcut: cu umerii aceia lați și

picioarele puternice, probabil că a fost atlet, deși acum, Elene gândi, era aproape de patruzeci de ani și începea să se mai „înmoaie” puțin. Avea o față rotundă, deschisă, înconjurată de un păr castaniu care arăta ca și cum, dacă ar fi lăsat să crească puțin mai mult decât lungimea regulamentară, era creț. El îi strânse mâna, se așeză, își încrucișă picioarele, își aprinse o țigară și comandă gin. Avea o expresie severă, ca și cum ar fi gândit că viața este o treabă foarte serioasă și nu voia ca nimeni să o ia în glumă.

Elene gândi că era un englez frigid tipic.

Tânărul de la Agenția Evreiască îl întrebă:

– Care sunt noutățile?

– Linia Gazala mai rezistă, dar devine din ce în ce mai greu.

Vocea lui Vandam fu o surpriză. De obicei, ofițerii englezi vorbeau cu acea afectare de clasă superioară care devenise un simbol al aroganței pentru egiptenii obișnuiți. Vocea lui Vandam era precisă, dar caldă, cu vocale rotunjite și un „r” ușor vibrant: Elene avea impresia că acesta era urma vreunui accent regional, deși nu își putea aminti de unde știa asta.

Se decise să-l întrebe:

– De unde ești, domnule maior?

– Dorset. De ce întrebi?

– Mă întrebam de unde ai accentul.

– Sud-vestul Angliei. Ai spirit de observație. Credeam că nu am accent.

– Unul foarte ușor.

Își aprinse o altă țigară. Ea îi privi mâinile. Erau lungi și subțiri, nu prea erau în ton cu restul corpului său; unghiile erau bine îngrijite, iar pielea era albă, cu excepția petelor maronii pe degetele cu care ținea țigara.

Tânărul se ridică să plece.

– Îl las pe maiorul Vandam să vă explice totul. Sper că veți lucra cu el; cred că este foarte important.

Vandam îi strânse mâna și îi mulțumi, iar tânărul ieși.

Vandam îi spuse Elenei:

– Povestește-mi despre tine.

– Nu, spuse ea. Tu să-mi povestești despre tine.

Vandam ridică o sprânceană, ușor uimit, puțin amuzat și dintr-o dată relaxat.

– În ordine, spuse după un moment. Cairo este plin de ofițeri și oameni care știu secrete. Știu care sunt punctele noastre forte, care sunt slăbiciunile și planurile noastre. Dușmanul vrea să afle aceste secrete. Putem să fim siguri că în orice moment nemții au în Cairo oameni care încearcă să obțină acele informații. Sarcina mea este să-i opresc.

– Atât de simplu.

El se gândi puțin.

– Simplu, dar nu ușor de făcut.

El lua tot ce spunea ea în serios, observă ea. Se gândi că poate e din cauză că îi lipsește umorul, dar în același timp, îi și plăcea acest lucru: în general, bărbații trataseră conversația ei ca o muzică de fundal într-un bar, un zgomot destul de plăcut, dar în cea mai mare parte lipsit de sens.

El aștepta.

– E rândul tău, spuse el.

Brusc, simți nevoia să-i spună lui adevărul.

– Sunt o cântăreață de doi bani și o dansatoare mediocră, dar câteodată îmi găsesc un bărbat bogat care să îmi plătească facturile.

Vandam nu spuse nimic, dar părea că a fost luat prin surprindere.

Elene spuse:

– Ești șocat?

– Nu ar trebui să fiu?

Ea întoarse privirea. Știa cam ce gândea el. Până acum o tratase cu politețe, ca și cum ar fi fost o femeie respectabilă, una care era din aceeași clasă cu el. Acum a înțeles că s-a înșelat. Reacția sa fusese complet previzibilă, dar ea totuși se simțea dezamăgită. Spuse:

– Nu asta fac majoritatea femeilor atunci când se căsătoresc – găsesc un bărbat care să le plătească facturile?

– Da, spuse el serios.

Îl privi. Impulsul de a fi răutăcioasă puse stăpânire pe ea.

– Numai că eu îi întorc după degete mai repede decât femeile casnice obișnuite.

Vandam izbucni în râs. Brusc, păru un alt om. Își dădu capul pe spate, brațele și picioarele lăsate să atârne lateral, și toată tensiunea din corpul lui dispăruse. Când se opri din râs, el era relaxat. Își zâmbiră. Momentul trecu, iar el își încrucișă din nou picioarele. Urmă o tăcere. Ele ne se simțea ca o școlăriță care fusese surprinsă chicotind la ore.

Vandam era din nou serios.

– Problema mea sunt informațiile, spuse el. Nimeni nu îi spune nimic unui englez. Aici intri tu în rol. Pentru că ești egipteană, auzi acele zvonuri și conversații de stradă la care eu nu am acces niciodată. Și pentru că ești evreică, îmi vei spune mie aceste zvonuri. Sper.

– Ce fel de zvonuri?

– Mă interesează oricine este curios cu privire la armata britanică. Făcu o pauză. Părea să se întrebe cât de mult putea să îi spună. Mai ales... În acest moment caut un om pe nume Alex Wolff. Obişnuia să locuiască în Cairo și nu demult s-a întors. Poate că acum caută un loc unde să stea și probabil că are o groază de bani. Și cu siguranță pune

întrebări cu privire la armata britanică.

Elene ridică din umeri.

– După toată această introducere, mă așteptam să mi se ceară ceva mai dramatic.

– Ca de exemplu?

– Nu știu. Valsează cu Rommel și fură ce are prin buzunare.

Vandam râse din nou. Elene se gândi: aş putea să mă atașez de râsul acesta.

El spuse:

– Ei bine, deși este ceva banal, ai s-o faci?

– Nu știu. Dar știu, gândi ea; numai încerc să prelungesc acest interviu, pentru că mă simt bine.

Vandam se aplecă înainte.

– Am nevoie de oameni ca tine, Miss Fontana. Numele ei suna caraghios când el l-a pronunțat atât de politico. Ai spirit de observație, ai o acoperire perfectă și e clar că ești inteligentă; te rog să mă ierți că sunt atât de direct.

– Nu te scuza, mie îmi place, spuse ea. Mai spune-mi.

– Cei mai mulți dintre oamenii mei nu sunt foarte de încredere. Ei o fac pentru bani, în vreme ce tu ai un motiv mai bun.

– Stai o clipă, îl întrerupse ea. Și eu vreau bani. Cât se câștigă cu treaba asta?

– Depinde de informațiile pe care mi le dai.

– Cât e minimul?

– Nimic.

– E mai puțin decât speram eu.

– Cât vrei?

– Ai putea să fii un domn și să-mi plătești chiria. Își mușcă buzele. Asta ar spune o târfă, gândi.

– Cât de mult?

– Șaptezeci și cinci pe lună.

Sprâncenele lui Vandam se ridicară.

– Dar ce ai, un palat?

– Prețurile au crescut. Nu ai auzit? Din cauza tuturor acestor ofițeri care sunt disperați să-și găsească cazare.

– Punct lovit. Se încruntă. Ar trebui să ne fii foarte de folos ca să se justifice șaptezeci și cinci pe lună.

Elene ridică din umeri.

– De ce să nu încercăm?

– Ești un bun negociator. Vandam zâmbi. În ordine, facem probă o lună de zile.

Elene încercă să nu pară triumfătoare.

– Cum iau legătura cu tine?

– Trimite-mi un mesaj. El luă un creion și o bucată de hârtie din buzunarul de la cămașă și începu să scrie. Îți dau adresa și numărul meu de telefon, la cartierul general și acasă. Imediat ce aud vești despre tine, voi veni la tine acasă.

– În ordine. Își scrisese adresa, întrebându-se ce avea să gândească maiorul despre apartamentul ei.

– Ce se întâmplă dacă ești văzut?

– Va avea vreo importanță?

– S-ar putea să fiu întrebată cine ești.

– Ar fi bine să nu spui adevărul.

Elene râse.

– Voi spune că ești amantul meu.

El își întoarse privirea.

– Foarte bine.

– Dar să nu uiți să-ți joci rolul. Elene avea o față serioasă.

– Trebuie să-mi aduci brațe de flori și cutii cu ciocolată.

– Știu și eu.

– Englezii nu duc flori și ciocolată iubitelor lor?

El o privi fără să clipească. Elene observă că avea ochii

de culoare gri.

– Nu știi, spuse el cu voce egală. N-am avut niciodată o iubită.

Elene se gândi: greșeala e a mea. Apoi spuse:

– Atunci înseamnă că ai multe de învățat.

– Sunt sigur. Mai dorești ceva de băut?

Și acum, pe loc repaus, gândi ea. Nu ești ușor de suportat, maior Vandam: crezi că ai tot timpul dreptate și îți place să răspunzi tu de toate; ești tare iscusit. Aș putea să te iau la mână, să-ți mai scad din vanitate, să-ți fac puțin rău.

– Nu, mulțumesc, spuse ea. Trebuie să plec.

El se ridică.

– Aștept să-mi dai vești.

Ea îi dădu mâna și apoi plecă. Avea senzația că el nu se uita după ea cum pleacă.

Vandam se schimbă într-un costum de civil pentru recepția de la Uniunea Anglo-Egipteană. Dacă ar fi trăit soția sa, el nu ar fi mers niciodată la Uniune: ea spunea că e o treabă plebee. El îi spusese să zică „comună”, ca să nu aibă aerul unei snoabe. Dar ea îi răspunsese că ea este o snoabă și că nu ar putea el să înceteze să se mândrească cu educația lui clasică?

Vandam o iubise atunci și o mai iubea și acum.

Tatăl ei fusese un om destul de bogat, care devenise diplomat din cauză că nu avea nimic mai bun de făcut. Nu prea fusese mulțumit cu perspectiva ca fiica lui să se căsătorească cu fiul unui poștaș. Nu prea se îmbunase nici când i se spusese că Vandam studiasse la o școală de stat (cu o bursă) și la London University, și că era considerat unul dintre cei mai promițători tineri din generația sa de ofițeri de armată. Dar voința fiicei era și în acest caz, ca și în toate celelalte lucruri, lege și, în cele din urmă, tatăl acceptase această căsătorie de bunăvoie. În mod bizar, cu

singura ocazie cu care tații se întâlneau, ei se înțeleseseră destul de bine. Din nefericire, mamele se urau una pe alta și nu mai avură loc alte întâlniri de familie.

Nici unul dintre aceste lucruri nu contase pentru Vandam; nici faptul că soția sa era impulsivă, avea maniere de dictator și o inimă lipsită de generozitate. Angela era grațioasă, demnă și frumoasă. Pentru el, ea era întruchiparea feminității și se considera un om norocos.

Contrastul cu Elene Fontana nu putea fi mai accentuat.

Merse la Uniune cu motocicletă. Aceasta, un model BSA 350, era foarte practică în Cairo. Putea să o folosească pe tot timpul anului, căci vremea era aproape întotdeauna suficient de bună; și putea să se strecoare cu ea prin blocajele de trafic care împiedicau mașinile și taxiurile să se miște. Dar era o motocicletă destul de rapidă și, din această cauză, îi dădea un fior numai de el știut, o întoarcere în adolescență, când își dorise o motocicletă de acest fel, dar nu putuse niciodată să-și cumpere una. Angela o detesta – ca și Uniunea, era ceva plebeu – dar în această unică problemă, Vandam o sfidase.

Ziua începea să se răcorească când reuși să parcheze la Uniune. Trecând pe lângă club, privi înăuntru printr-un geam și văzu un joc de biliard în plină desfășurare. Rezistă tentației și merse mai departe pe peluză.

Acceptă un pahar de Sherry și intră între cei adunați, dând din cap și zâmbind, schimbând politețuri cu oamenii pe care îi cunoștea. Era ceai pentru musulmanii care nu beau nimic altceva, dar nu veniseră prea mulți. Vandam gustă din sherry, apoi se întreabă dacă barmanul putea să fie instruit cum să facă un martini.

Privi pe pajiște la Clubul Ofițerilor Egipteni din apropiere și își dori să fi putut să tragă cu urechea la conversațiile din cercul lor. Cineva îi rosti numele, se întoarse și

o văzu pe doctoriță. Din nou, trebui să se gândească înainte să-și amintească numele ei.

– Dr. Abuthnot.

– Putem să ne tutuim aici, spuse ea. Numele meu este Joan.

– William. Soțul tău e aici?

– Nu sunt căsătorită.

– Scuză-mă. Acum o vedea într-o lumină nouă. Ea era necăsătorită, iar el era văduv, și fuseseră văzuți vorbind în public de trei ori într-o săptămână: până acum, colonia engleză din Cairo îi și logodise probabil.

– Ești chirurg? întrebă el.

Ea zâmbi.

– Cam tot ce fac mai nou este să cos și să peticesc oameni – dar într-adevăr, înainte de război am fost chirurg.

– Cum ai reușit? Nu este foarte ușor pentru o femeie.

– Am luptat cu dinții și cu unghiile. Încă mai zâmbea, dar Vandam detectă un ton care ascundea resentimente. Dar mi s-a spus că și tu ești un om nonconformist.

Vandam credea despre sine că este total conformist.

– Cum așa? spuse el surprins.

– Din pricină că îți crești singur copilul.

– Nu am avut de ales. Dacă aș fi vrut să-l trimit înapoi în Anglia, nu aș fi putut: nu poți să primești permis decât dacă ești invalid sau general.

– Dar nici nu ai fi vrut.

– Nu.

– Despre asta vorbeam.

– Este fiul meu, spuse Vandam. Nu vreau să-l crească altcineva – și nici el nu vrea asta.

– Înțeleg. Numai că unii tați ar considera lucrul ăsta... lipsit de bărbăție.

Ridică sprâncenele la răspunsul ei și, spre surpriza lui,

ea se îmbujoră. El spuse:

– Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta în acest fel.

– Mi-e rușine de mine, nu trebuia să mă amestec. Ai mai dori ceva de băut?

Vandam își privi paharul.

– Cred că va trebui să intru ca să caut o băutură adevărată.

– Mult noroc atunci. Zâmbi și se întoarse.

Vandam merse pe peluză până la club. Doctorița era o femeie atractivă, curajoasă și inteligentă și îi arătase clar că dorea să îl cunoască mai bine. El se gândi: de ce oare mă simt atât de indiferent față de ea? Toți acești oameni gândesc probabil ce bine ne potrivim – și au dreptate.

Intră și îi vorbi barmanului.

– Gin. Gheață. O măslină. Și *câteva picături* dintr-un vermut foarte sec.

Atunci când îi fu adus, Martini-ul era bun și mai bău încă două. Se gândi din nou la femeia aceea, Elene. Erau o mie ca ea în Cairo – grecoaice, evreice, siriene și palestinene, precum și egiptene. Erau dansatoare numai până când furau privirile vreunui bogătaş. Probabil că cele mai multe dintre ele visau să se căsătorească și să fie duse într-o casă mare în Alexandria sau Paris sau Surrey și erau apoi dezamăgite.

Toate aveau fețe arămii delicate și trupuri de felină, cu picioare zvelte și sâni obraznici, dar Vandam era tentat să creadă că Elene se diferenția de aceste femei. Zâmbetul ei era fantastic. Ideea ca ea să meargă să lucreze la o fermă în Palestina era, la prima vedere, ridicolă; dar ea încercase și când această mișcare nu îi reușise, fusese de acord să lucreze pentru Vandam. Pe de altă parte, povestirea bârfelor de stradă era un mod simplu de a câștiga bani, ca și

acela de a fi femeie întreținută. Probabil că era la fel ca celelalte dansatoare: și Vandam nu era interesat în acest tip de femeie.

Martini-urile pe care le băuse începuseră să-și facă efectul și Vandam se gândi că poate nu putea să fie atât de politicoș cum ar trebui cu femeile, atunci când acestea urmau să intre, astfel încât își plăti nota și ieși.

Merse spre cartierul general ca să afle ultimele noutăți. Se părea că ziua se sfârșise cu o oprire a focului din cauza numărului mare de răniți de fiecare parte – dar mai mult dintre efectivele englezilor. Era tare demoralizator, se gândi Vandam: am avut o bază sigură, aprovizionare bună, arme mai bune și număr mai mare de soldați; am plănuit cu chibzuință și am luptat cu grijă, dar n-am câștigat nici o bătălie. Plecă acasă.

Gaafar pregătise carne de miel și orez. Vandam mai bău un pahar la cină. Billy îi vorbea în timp ce mâncau. Lecția de geografie din acea zi fusese despre cultivarea grâului în Canada. Vandam ar fi vrut ca, la școală, băiatul să învețe câte ceva despre țara în care locuia.

După ce Billy merse la culcare, Vandam șezu o vreme singur în sufragerie, fumând, gândindu-se la Joan Abuthnot și Alex Wolff și Erwin Rommel. Fiecare îl amenința în felul lui pe Vandam. În timp ce afară se lăsa noaptea, camera păru să devină din ce în ce mai mică. Vandam își umplu cutia cu țigări, apoi ieși.

Orașul era plin de viață la acea oră la fel de mult ca în oricare alt moment al zilei. Pe străzi erau soldați mulți, unii dintre ei erau beți. Aceștia erau oamenii care văzuseră acțiunea de pe câmpul de luptă din deșert, suferiseră din cauza nisipului și a căldurii și a bombelor și a obuzelor și, de multe ori, băștinașii nu fuseseră atât de recunoscători cum se așteptaseră ei să fie. Atunci când un vânză-

tor le dădea rest mai puțin sau un proprietar de restaurant încărca nota sau când un barman refuza să servească băuturi celor care se îmbătaseră, soldații își aminteau cum îi văzuseră pe prietenii lor sfâșiați de obuze în apărarea Egiptului, și astfel începea bătaia, spartul geamurilor și distrugerea localului. Vandam înțelegea de ce egiptenii erau nemulțumiți – nu prea le păsa de către cine erau asupriți: de englezi sau de nemți – dar nici el nu avea prea mult respect pentru proprietarii de prăvălii din Cairo, care făceau o avere pe seama războiului.

Se plimba încet, cu țigara în mână, bucurându-se de aerul răcoros al nopții, privind în prăvăliile care aveau vitrine la stradă, refuzând să cumpere o cămașă de bumbac făcută-pe-măsură-în-timp-ce-aștepți, o geantă de piele pentru doamna sau un număr la mâna a doua al revistei *Saucy Snips*. Fu amuzat de un vânzător ambulant care avea fotografii pornografice în pulpana din stânga a hainei și crucifixe agățate pe pulpana din dreapta. Văzu un grup de soldați tăvălindu-se de răs la vederea a doi polițai egipteni care patrulau ținându-se de mână.

Intră într-un bar. În alte baruri decât cele britanice era mai înțelept să nu comanzi gin, așa că își comandă *zibib*, o băutură din semințe de anason cu apă. La ora zece, barul se închise, prin consimțământul mutual al guvernului musulman și al unui ofițer din poliția militară. Privirea lui Vandam era puțin încețoșată când plecă.

Se îndreptă spre cartierul vechi al orașului. Trecând pe lângă un semn pe care scria ÎN AFARA LIMITEI PENTRU TRUPE, intră în cartierul Birka. Pe străzile și aleile înguste, femeile ședeau pe treptele caselor și se aplecau în afară de la ferestre, fumând și așteptându-și clienții, pălăvrăgind cu poliția militară. Unele dintre ele îi vorbiră lui Vandam, oferindu-și trupurile în engleză, franceză și ita-

liană. El o coti pe o stradă mică, trecu de o curte părăsită și intră pe o poartă deschisă.

Urcă scările și bătu la o ușă de la primul etaj. O femeie egipteană de vârstă mijlocie deschise ușa. Îi plăti cinci lire și intră.

Într-o cameră interioară, luminată slab și mobilată cu lux decadent, se așază pe o pernă și își desfăcu gulerul de la cămașă. O femeie tânără cu pantaloni largi îi dădu o narghilea. Inspiră adânc de mai multe ori fumul de hașiș. Curând, fu cuprins de o senzație plăcută de slăbiciune. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se pe coate și privi în jur. În umbra încăperii se mai distingeau patru alți bărbați. Doi erau pașe – arabi bogați, proprietari de pământuri – șezând împreună pe un divan și vorbind pe un ton jos, discontinuu. Al treilea, care părea să fi fost adormit de hașiș, părea să fie englez, un ofițer, ca și Vandam. Al patrulea stătea într-un colț, vorbind cu una dintre fete. Vandam auzi frânturi de conversație și înțelese că bărbatul dorea să o ducă acasă la el pe fată, iar acum discutau prețul. Bărbatul avea o față vag familiară, dar Vandam, beat și drogat, nu putu să-și pună în mișcare memoria ca să-și amintească cine era.

Una dintre fete veni spre Vandam și îl luă de mână. Îl conduse spre un alcov și trase perdeaua. Își dădu jos pieptarul. Avea sâni mici, arămii. Vandam o mângâie pe obraz. În lumina lumânărilor, fața ei se schimba încontinuu, părând bătrână, apoi foarte tânără, apoi ca a unui animal de pradă, apoi iubitoare. La un moment dat, ea păru să fie Joan Abuthnot. Dar atunci când o avu, ea părea să fie Elene.

CAPITOLUL 5

Alex Wolff purta o galabiya și un fes și stătea la treizeci de iarzi de poarta cartierului general al englezilor, vânzând evantaie de hârtie care se rupeau la două minute după ce începeai să le folosești.

Eforturile continue de urmărire se redusese. Nu îi mai văzuse pe englezi verificând documentele de identitate de mai mult de o săptămână. Acest Vandam nu putea să mențină presiunea aceasta la nesfârșit.

Wolff mersese la cartierul general al englezilor imediat ce se simțise cât de cât în siguranță. Să ajungă în Cairo fusese un triumf; dar nu era de nici un folos dacă nu putea să-și exploateze poziția pentru a afla informațiile de care avea nevoie Rommel – și asta cât de repede. Își aminti de scurtul instructaj pe care îl avusese cu Rommel la Gialo. Vulpea deșertului nu arăta deloc ca o vulpe. Era un om scund, neobosit, cu față de țăran agresiv: un nas mare, gură cu colțurile lăsate, bărbie despicață, o cicatrice pe obrazul stâng, părul tăiat atât de scurt încât nu se vedea deloc de sub șapcă. Rommel îi spusese: „Număr de efective, nume de divizii, pe câmpul de luptă și în rezervă, stadiul de instrucție. Număr de tancuri, pe câmp și în rezervă, stare de funcționare. Rezerve de muniție, hrană și benzină. Personalitatea și atitudinea ofițerilor de la comandă. Intenții tactice și strategice. Se spune că ești bun, Wolff. Sper să fie adevărat.”

Era mai ușor de spus decât de făcut.

Existau informații pe care Wolff le putea obține numai plimbându-se în oraș. Putea să observe uniforme soldaților în permisie și să le asculte conversațiile, și asta îi spunea ce trupe fuseseră, unde și când aveau să se întoarcă acolo. Câteodată, vreun sergent mai amintea de numărul de morți și răniți, sau despre efectul devastator al armelor cu calibrul de 88 mm – arme antiaeriene – pe care nemții le instalaseră pe tancuri. Auzise un mecanic al armatei plângându-se că treizeci și nouă dintre cele cincizeci de tancuri noi pe care le primiseră în ziua precedentă aveau nevoie de reparații majore, înainte de a fi funcționale. Toate acestea erau informații utile care puteau fi transmise la Berlin, unde analiștii Serviciilor Secrete le corelau cu alte frânturi de informații, pentru a forma o imagine de ansamblu. Dar nu asta voia Rommel.

Undeva în interiorul clădirii cartierului general erau hârtii pe care scriau lucruri ca: „După ce va rezista și se va regrupă, Divizia A, cu 100 de tancuri și aprovizionare completă, va părăsi mâine Cairo și se va alătura Diviziei B la Oaza C, pentru pregătirea contraatacului de la vest de D, duminică în zorii zilei.”

Acele hârtii le voia Wolff.

De aceea vindea evantaie în fața cartierului general.

Ca să-și instaleze cartierul general, englezii luaseră în folosință câteva case mai mari – cele mai multe proprietăți ale pașelor – în suburbia Garden City. (Wolff era recunoscător că Villa les Oliviers scăpase.) Casele acestea erau înconjurăte de un gard de sârmă ghimpată. Oamenii în uniformă erau rapid trecuți prin poartă, dar civilii erau opriți și chestionați în amănunțime, în vreme ce santinelele dădeau telefoane pentru a verifica scrisorile de acreditare.

Mai erau și alte cartiere generale în alte clădiri din oraș –

Hotelul Semiramis adăpostea ceva care se numea Trupele Britanice din Egipt – dar acesta era Cartierul General pentru Orientul Mijlociu, sediul puterii. Wolff petrecuse mult timp la școala de spioni din Abwehr, învățând să recunoască uniforme, semnele de identificare a regimentului și fețele a sute de ofițeri englezi. Aici, de câteva dimineți, observase sosind mașini mari și, privind prin geamuri, observase colonei, generali, amirali, șefi de divizii și însuși comandantul-șef, sir Claude Auchinleck. Toți i se păreau cumva ciudați și fu mirat până când înțelese că pozele cu ei, pe care și le întipărise în creier, erau alb-negru, și acum îi vedea pentru prima dată color.

Membrii statului major călătoreau cu mașina, dar ajutoarele lor mergeau pe jos. În fiecare dimineață, căpitani și maiorii veneau pe jos, ducându-și servietele. Spre amiază – după obișnuita conferință de dimineață, presupunea Wolff – unii dintre ei plecau, ducându-și cu ei și servietele.

În fiecare zi, Wolff îl urma pe unul dintre aceștia.

Cei mai mulți dintre acești ofițeri lucrau la cartierul general, iar hârtiile lor secrete erau închise în birourile lor la sfârșitul zilei. Dar aceștia care plecau erau oamenii care trebuiau să fie la cartierul general pentru conferința de dimineață, dar își aveau birourile în alte părți ale orașului; iar ei trebuiau să-și ducă cu sine hârtiile între un birou și celălalt. Unul dintre ei merse la Semiramis. Doi merșeră la barăcile din Nasr-el-Nil. Un al patrulea merse într-o clădire nemarcată din Shari Suleiman Pașa.

Wolff dorea să afle ce era în acele serviete.

În acea zi, avea să vadă ce e de făcut.

Așteptând sub soarele dogoritor ca ofițerii să iasă din clădirile cartierului general, se gândi la noaptea de dinainte și un zâmbet îi ridică colțurile buzelor sub mustața

nou-crescută. Îi promisese Sonjei că avea să-i găsească o nouă Fawzi. Seara trecută mersese în Birka și alesese o fată din localul lui Madame Fahmy. Fata aceasta nu era o Fawzi – aceea fusese o adevărată entuziastă – dar era un bun substitut, cel puțin temporar. O iubiseră pe rând, apoi amândoi deodată; apoi jucaseră jocurile stranii, excitante ale Sonjei... Fusese o noapte lungă.

Când ieșiră ofițerii, Wolff începu să urmărească perechea care merse spre barăci.

Un minut mai târziu, Abdullah ieși dintr-o cafenea și își potrive pasul după al lui.

– Cei doi? întrebă Abdullah.

– Cei doi.

Abdullah era un bărbat gras cu un dinte de oțel. Era unul dintre cei mai bogați oameni din Cairo, dar spre deosebire de cei mai mulți arabi bogați, el nu îi imita pe europeni. Purta sandale, o haină lungă soioasă și un fes. Părul unsuros se încrețea pe lângă urechi, iar unghiile îi erau negre. Bogăția sa nu venea din pământuri, ca aceea a pașelor, nici din negoț, ca aceea a grecilor. Venea din nelegiuiri.

Abdullah era hoț.

Lui Wolff îi plăcea de el. Era viclean, înșela pe oricine, era crud, generos și întotdeauna râdea: pentru Wolff, el întruchipa toate viciile și virtuțile Orientului Mijlociu. Armata lui de copii, nepoți, nepoți de unchi, verișori jefuiseră case și goliseră buzunare în Cairo timp de treizeci de ani. Tentaculele sale ajungeau peste tot: era vânzător de hașiș en-gros, avea influență la politicieni și era proprietarul a jumătate din bordelurile din Birka, inclusiv al celui al lui Madame Fahmy. Trăia într-o casă mare și dărăpănată din cartierul vechi al orașului, cu cele patru soții ale sale.

Wolff și Abdullah îi urmăriră pe cei doi ofițeri până în centrul modern al orașului. Abdullah spuse:

– Vrei una dintre serviete sau amândouă?

Wolff se gândi. Una – era furt ocazional; două – părea un furt organizat.

– Una, spuse el.

– Care?

– Nu are importanță.

Wolff se gândise să-i ceară ajutorul lui Abdullah după ce descoperise că la Villa les Oliviers nu mai era în siguranță. Dar decisese să nu facă asta. Cu siguranță că Abdullah ar fi putut să-l ascundă undeva pe Wolff – probabil într-un bordel – pe o perioadă nedefinită. Dar, imediat ce l-ar fi ascuns, ar fi început probabil negocierile pentru a-l vinde englezilor. Abdullah împărțea lumea în două: familia sa și restul lumii. Era complet loial familiei sale și avea încredere totală în ei; pe toți ceilalți îi înșela și se aștepta ca ei la rândul lor să încerce să-l înșele. Toate afacerile le făcea pe baza suspiciunilor reciproce. Wolff descoperi că acest sistem funcționa surprinzător de bine.

Ajunseră la un colț mai aglomerat. Cei doi ofițeri trecură strada, încercând să evite mașinile. Wolff era pe cale să-i urmeze, când Abdullah îi puse mâna pe braț ca să-l oprească.

– O vom face aici, spuse Abdullah.

Wolff privi în jur, observând clădirile, trotuarul, intersecția și vânzătorii ambulanți. Zâmbi încet, apoi dădu din cap.

– Perfect, spuse.

Dădură lovitura a doua zi.

Abdullah alesese într-adevăr locul perfect pentru lovitură. Era locul unde o stradă lăturalnică aglomerată se in-

tersecta cu o stradă principală. La colț era o cafenea cu mesele afară, reducând trotuarul la jumătate din lățimea lui. În fața cafenelei, pe partea străzii principale, era o stație de autobuz. Ideea de a sta la coadă în așteptarea autobuzului nu prinsese în Cairo, în ciuda a șaizeci de ani de dominație britanică, deci cei care așteptau autobuzul se răspândeau pur și simplu pe trotuarul deja aglomerat. Pe partea cu strada lăturalnică, aglomerația nu era chiar atât de mare, deoarece în ciuda faptului că mesele cafenelei erau întinse și aici, aici nu era stație de autobuz. Abdullah observase acest mic inconvenient și se ocupase de acest aspect, punând acolo doi acrobați care să își facă numărul acolo.

Wolff se așeză la masa care se afla în colț, în locul de unde vedea ambele străzi, și începu să se gândească la ce ar putea să meargă prost.

Era posibil ca ofițerii să nu se ducă la barăci astăzi.

Era posibil ca ei să aleagă un alt drum.

Puteau să nu aibă la ei servietele. Poliția putea să sosească mai devreme decât de obicei și să-i aresteze pe toți cei ce se aflau la locul faptei.

Băiatul putea fi înhățat de ofițeri și luat la întrebări.

Wolff putea să fie înhățat de ofițeri și luat la întrebări.

Abdullah putea să se hotărască să câștige mai ușor acei bani, pur și simplu contactându-l pe maiorul Vandam și spunându-i că putea să-l aresteze pe Alex Wolff la Café Nasif, la prânz, chiar în acea zi.

Lui Wolff îi era teamă să meargă la închisoare. Mai mult decât atât, era îngrozit de ideea pușcăriei. Numai gândul la ea îl făcu să aibă o transpirație rece chiar în căldura dogoritoare a soarelui. Putea să trăiască fără mâncare bună sau un vin bun sau femei, dacă îl consola întinderea pustie și sălbatică a deșertului; și putea să abandoneze

rea pustie și sălbatică a deșertului; și putea să abandoneze libertatea deșertului ca să trăiască în aglomerația unui oraș, dacă avea la dispoziție obiectele de lux pe care i le furniza orașul care să-l consoleze; dar era imposibil să trăiască fără nici una dintre ele. Nu spusese nimănui despre asta: era coșmarul său secret. Ideea de a trăi într-o celulă lipsită de culoare, printre scursurile omenirii (și toți bărbați), mâncând mâncare proastă, nemaivăzând cerul albastru sau cursul nesfârșit al Nilului sau câmpiile deschise... îl cuprindea un atac de panică numai dacă se gândea. Încercă să-și alunge aceste gânduri din minte. Asta nu avea să se întâmple.

Pe la unsprezece și patruzeci și cinci, trupul mare și neîngrijit al lui Abdullah trecu în mers legănat pe lângă cafenea. Fața lui era lipsită de expresie, dar ochii lui mici și negri priviră în jur cu agerime, verificându-și aranjamentele. Trecu strada și dispăru din vedere.

La doisprezece și cinci, Wolff observă două șepci militare printre mulțimea de capete din depărtare.

Se așează pe marginea scaunului său. Ofițerii se apropi-au. Își duceau cu ei servietele.

Pe partea opusă a străzii, motorul unei mașini parcate fu turat. Un autobuz intră în stație și Wolff se gândi: nu se poate ca Abdullah să fi aranjat și asta: este un adevărat noroc, un bonus.

Ofițerii erau la cinci iarzi de Wolff.

Mașina de pe partea opusă a drumului porni brusc. Era un Packard mare și negru, cu un motor puternic și demaraj rapid american. Trecu pe stradă ca un elefant care atacă, motorul turat în viteză mică, fără să bage în seamă traficul de pe strada principală, îndreptându-se spre strada laterală, claxonând încontinuu. La colț, la câteva străzi de unde ședea Wolff, intră frontal într-un taxi, un Fiat

vechi. Cei doi ofițeri stăteau lângă masa lui Wolff și se uitau la accident.

Șoferul de taxi, un arab tânăr într-o cămașă de stil european și fes, ieși din mașina lui.

Un grec tânăr, într-un costum de lână, sări din Packard. Arabul spuse că grecul era un porc.

Grecul spuse că arabul era capătul din spate al unei cămile bolnave.

Arabul îl palmui pe grec, iar grecul îi trase un pumn arabului în nas.

Oamenii care coborau din autobuz și aceia care intenționaseră să se urce în el veniră mai aproape.

După colț, acrobatul care stătea pe capul colegului său se întoarse să se uite la bătaie, păru să-și piardă echilibrul și căzu peste spectatori.

Un băiețel trecu fugind pe lângă masa lui Wolff. Wolff se ridică în picioare, îl arată cu degetul pe băiețel și începu să strige cât putea: „Oprîți hoțul!”

Băiețelul o rupse la fugă. Wolff îl urmări, iar alți patru oameni care ședeau aproape de Wolff încercară să-l înhațe pe băiețel. Băiețelul fugi printre cei doi ofițeri care se holbau la bătaia de pe stradă. Wolff și cei care se ridicaseră să-l ajute se loviră din toate puterile în cei doi ofițeri, doborându-i pe amândoi la pământ. Mai mulți oameni începură să strige „Oprîți hoțul!”, deși cei mai mulți dintre ei nici nu aveau idee cine era presupusul hoț. Câțiva dintre noii-veniți crezură că probabil era vorba despre unul dintre cei doi șoferi. Mulțimea din stația de autobuz, publicul acrobaților și cei mai mulți dintre clienții cafenelei se împinseră înaintea și începură să-l atace pe unul sau pe celălalt dintre șoferi – arabii presupunând că grecul era vinovatul și toți ceilalți presupunând că vinovatul era arabul. Mai mulți oameni cu bețe – cei mai mulți oameni

vind în capetele cui apucau, într-o încercare disperată de a opri bătaia, care era total neproductivă. Cineva luă un scaun de la cafenea și îl aruncă în mulțime. Din fericire zbură prea departe, peste parbrizul Packard-ului. Însă, între timp, chelnerii, personalul din bucătăria cafenelei și proprietarul fugiră afară și începură să atace pe oricine se leghăna, se împiedica sau se așeza pe mobila lor. Toți strigau la toți ceilalți în cinci limbi. Mașinile care treceau se oprișeră să privească debandada, traficul se blocă pe trei direcții și toate mașinile oprite claxonau. Un câine se luptă să scape din lesă și când reuși începu să muște lumea de picioare. Toți cei care fuseseră în autobuz coborâră. Mulțimea de scandalagii devenea din ce în ce mai mare. Șoferii care se oprișeră să admire priveliștea regretară curând acest lucru, căci atunci când bătaia înghiți și mașinile lor, ei nu putură să plece (pentru că toți ceilalți se oprișeră și ei) și fură nevoiți să-și încuie ușile și să-și ridice geamurile, în vreme ce bărbați, femei, copii, arabi, greci, sirieni, evrei, australieni și scoțieni se urcară pe capote și se luptau și cădeau și sângerau pe vopseaua mașinii. Cineva căzu prin vitrina croitorului, care se afla peste drum de cafenea, iar o capră înspăimântată fugi în magazinul de suveniruri de lângă cafenea și începu să răstoarne toate mesele încărcate cu porțelanuri și vase de lut și de sticlă. De undeva apăru un babuin – probabil călărise capra, într-un spectacol de stradă ambulant – și trecu peste capetele mulțimii, cu picioare agere, pentru a dispărea apoi în direcția orașului Alexandria. Un cal scăpă din căpăstru și o luă la goană pe stradă, printre șirul de mașini. De la o fereastră de deasupra cafenelei, o femeie goli o găleată cu apă murdară peste debandadă. Nimeni nu observă.

În cele din urmă, sosi și poliția.

Când oamenii auziră fluierale, brusc, îmbrânceala și

debandada și insultele de la care porniseră alte focare de bătaie pârură mai puțin importante. Oamenii începură să se răspândească înainte să înceapă arestările. Gloata se diminuează rapid. Wolff, care fusese doborât chiar la începutul ostilităților, se ridică și merse mai aproape ca să vadă dez-nodământul. Până când li se puseră cătușe la șase oameni, totul se terminase și nu mai se bătea nimeni, cu excepția unei bătrâne îmbrăcate în negru și un cerșetor, împingându-se unul pe altul. Proprietarul cafenelei, croitorul și proprietarul magazinului de suveniruri își frângeau mâinile și se certau cu polițaii de ce nu au venit mai repede, în vreme ce își dublau mental valoarea pagubelor, pentru a primi despăgubiri mai mari.

Șoferul de autobuz își fracturase brațul, dar toate celelalte răni erau tăieturi și vânătăi. A fost numai un mort: capra fusese mușcată de câine și, prin urmare, trebuia sacrificată.

Când poliția încercă să miște cele două mașini avariate, ei observară că în timpul debandadei ștregarii de pe stradă forțaseră capotele mașinilor și furaseră roțile de rezervă de la ambele mașini.

De asemenea, toate becurile din autobuz dispăruseră fără urmă.

Și dispăruse și o servietă a unui ofițer din Armata Britanică.

Alex Wolff era mulțumit de sine, în timp ce pășea sprinten pe aleile din cartierul vechi al orașului. Cu o săptămână în urmă, sarcina de a obține documente secrete din cartierul general păruse ceva aproape imposibil. Acum părea că o dusesese la capăt. Ideea de a-l pune pe Abdullah să orchestreze o bătaie de stradă fusese una genială.

Se întrebă ce putea fi în servietă.

Casa lui Abdullah arăta exact ca și celelalte dărăpănături adunate una în alta. Fațada crăpată de pe care se scorojea tencuiala era punctată ici și colo de geamuri mici, diforme. Intrarea era o boltă joasă, fără ușă, care se continua cu un pasaj întunecos. Wolff se aplecă să treacă pe sub boltă, trecu prin pasaj și urcă o scară de piatră în formă de spirală. La capătul scărilor, ridică o perdea și intra în sufrageria lui Abdullah.

Camera era exact ca și stăpânul ei – murdară, comodă și bogată. Trei copii mici și un câțel se fugăreau unii pe alții, pe lângă canapelele scumpe și mesele incrustate. Într-un alcov de lângă o fereastră, o femeie bătrână lucra la o tapiserie. O altă femeie ieșea din cameră atunci când Wolff intra: aici nu exista o separare strictă a sexelor, așa cum fusese în căminul lui Wolff atunci când acesta era mic. În mijlocul podelei ședea Abdullah, cu picioarele încrucișate pe o pernă brodată, cu un copil în poală. Își ridică privirea spre Wolff și zâmbi larg.

– Prietene, ce succes am avut!”

Wolff se așază și el pe jos, față în față cu el.

– A fost minunat, spuse el. Ești un magician.

– Așa o debandadă! Și autobuzul a sosit exact la momentul potrivit – și cum a fugit babuinul...

Wolff se uită mai bine ce făcea Abdullah. Pe podea, în fața lui, se afla un morman de portofele, poșete, genți și ceasuri. În vreme ce vorbea, ridică de pe jos un portofel elegant din piele. Scoase din el un teanc de bancnote egiptene, câteva timbre de poștă și un stilou minuscul de aur, și le puse toate undeva sub haină. Apoi, puse jos portofelul, luă o geantă și începu să scotocească în ea.

Wolff înțelese de unde proveneau.

– Pungaș bătrân ce ești, spuse el. I-ai pus pe băieți să se amestece în mulțime și să fure portofele.

Abdullah rânji, arătându-și dintele de oțel.

– Să mă deranjez atât și să se fure numai o servietă...

– Dar ai luat servieta.

– Bineînțeles.

Wolff se relaxă. Abdullah nu făcu nici o mișcare ca să aducă servieta. Wolff îi spuse:

– De ce nu mi-o dai?

– Imediat, spuse Abdullah. Dar tot nu făcu nimic. După un moment, spuse: Trebuia să-mi plătești încă cincizeci de lire la livrare.

Wolff numără bancnotele și acestea dispărură sub haina soioasă. Abdullah se aplecă înainte, ținând la piept copilul cu un braț, cu cealaltă își băgă mâna sub perna pe care ședea și scoase servieta.

Wolff o luă și o examinează. Încuietoearea era spartă. Se simți înșelat: trebuia să existe o limită și la duplicitate. Se sili să vorbească calm:

– Dar ai deschis-o deja.

Abdullah ridică din umeri. El spuse:

– *Maaleesh*. Era un cuvânt ambiguu care însemna atât „Îmi pare rău” cât și „Și ce-i cu asta?”

Wolff oftă. Stătuse în Europa prea multă vreme; uitase cum se rezolvau aceste lucruri aici.

Ridică capacul servietei. În interior era un teanc de zece sau douăsprezece foi de hârtie dactilografiate mărunț în engleză. În timp ce el începu să citească, cineva puse lângă el o ceașcă mică de cafea. Își ridică privirea și văzu o frumoasă fată tânără. Îl întrebă pe Abdullah:

– Fiica ta?

Abdullah râse.

– Soția mea.

Wolff se mai uită o dată la tânără. Părea să aibă în jur de paisprezece ani. Își îndreptă din nou atenția spre docu-

mente. Îl citi pe primul, apoi, nevenindu-i să creadă, le frunzări pe celelalte.

Le puse jos.

– Doamne Dumnezeule, spuse cu voce joasă. Începu să râdă.

Furase un set complet de meniuri pentru o cantină pentru luna iunie.

Vandam îi spuse colonelului Bogge:

– Am lansat un comunicat prin care am atras atenția ofițerilor că documentele de stat major nu se poartă prin oraș decât în situații absolut excepționale.

Bogge ședea îndărătul biroului său uriaș, curbat, lustruind cu batista o minge roșie de cricket.

– Bună idee, spuse. Îi ține pe ofițeri pe picioare.

Vandam continuă:

– Unul dintre informatorii mei, fata nouă despre care ți-am povestit...

– Prostituată.

– Da. Vandam rezistă impulsului de a-i spune lui Bogge că „prostituată” nu era cuvântul potrivit pentru Elene și continuă: a auzit un zvon că debandada a fost organizată de Abdullah.

– El cine e?

– Este un fel de Fagin egiptean și se pare că este și informator, deși vânzarea de informații către mine este numai una dintre multele sale afaceri.

– În ce scop a fost organizat tăărăboiul, conform zvonurilor acestora?

– Furt.

– Înțeleg. Bogge părea suspicios.

– S-au furat multe lucruri, dar trebuie să considerăm posibilitatea că principalul obiectiv al acestui exercițiu a

fost servieta.

– O conspirație! spuse Bogge cu o privire de scepticism amuzat. Dar ce să vrea Abdullah cu meniurile cantinelor noastre? Râse.

– Nu știa ce conține servieta. E posibil să fi presupus că ea conținea documente secrete.

– Repet întrebarea, spuse Bogge cu aerul unui tată răbdător care îi dă lecții fiului: Ce ar putea el să vrea cu documentele noastre secrete?

– Poate că a fost pus de cineva să o facă.

– De către cine?

– Alex Wolff.

– Cine?

– Ucigașul cu cuțitul de la Assyut.

– Oh, să fim serioși, maior, credeam că am terminat cu povestea aceea.

Telefonul lui Bogge sună și el ridică. Vandam se folosi de prilej să se mai calmeze. Adevărul despre Bogge, reflectă Vandam, era probabil că el nu avea încredere în sine, nu credea în judecata lui; și din cauză că îi lipsea încrederea de a lua decizii adevărate, înscrisa puncte pe spinarea altora pentru a se autoiluziona că la urma urmei era deștept. Desigur că Bogge nu avea idee dacă furtul servietei era un lucru semnificativ sau nu. Putea să asculte ce avea de spus Vandam și apoi să-și facă propria părere; dar îi era teamă. Nu se putea angaja într-o discuție folositoare cu un subordonat, pentru că își folosea întreaga energie intelectuală, căutând punctele slabe în care te putea prinde cu o contradicție sau să te prindă cu o greșeală sau să își bată joc de ideile tale; și până când termina cu procedeul de a se face să se simtă superior, decizia era deja luată, fie ea bună sau rea sau fie ea luată mai mult sau mai puțin din întâmplare, în toiul unei discuții aprinse.

Bogge spunea: „Bineînțeles, domnule, mă voi ocupa de asta chiar acum.” Vandam se întrebă cum se descurca cu superiorii. Colonelul închise telefonul. Spuse:

– Atunci, unde rămăsesem?

– Ucigașul de la Assyut este încă în libertate, spuse Vandam. Poate fi un lucru important că, la scurt timp după sosirea lui la Cairo, unui ofițer de stat major i se fură servieta.

– Care conține meniuri de cantină.

O luăm de la capăt, gândi Vandam. Cu atât de multă grație câtă putea să-și impună, Vandam spuse:

– Noi, cei de la Serviciile Secrete, nu credem în coincidențe, nu-i așa?

– Nu-mi da mie lecții, băiețuș. Chiar dacă ai avea dreptate – și sunt sigur că nu ai – ce am putea să facem în această privință, decât să fi emis acel comunicat pe care tu l-ai emis deja?

– Am vorbit cu Abdullah. Neagă orice asociere cu Alex Wolff, dar eu cred că minte.

– Dacă este un hoț, de ce nu-i pui pe polițaii egipteni pe urmele lui?

Și ce sens ar avea asta? se întrebă Vandam. El spuse:

– Ei știu tot despre el. Nu pot să-l aresteze pentru că prea mulți ofițeri din poliție fac prea mulți bani din mitele lui. Dar am putea să-l aducem aici și să-l interogăm, să-l facem să transpire puțin. Este un om lipsit de loialitate, va trece de partea adversă cât ai zice pește.

– Serviciul de informații al statului major nu aduce aici oameni să îi facă să transpire, maior.

– Departamentul de securitate pe câmpul de luptă poate, sau chiar poliția militară.

Bogge zâmbi.

– Dacă aș merge la cei de la departament cu povestea

asta despre un Fagin arab care fură meniurile de la cantină, ar râde de mine și cu spatele.

– Dar...

– Am discutat destul despre asta, maior – prea mult, de fapt.

– Pentru Dumnezeu!

Bogge ridică vocea.

– Nu cred că debandada a fost organizată, nu cred că Abdullah a intenționat să fure servieta și nu cred că Wolff este un spion nazist. E clar?

– Uite, tot ce vreau...

– E clar?

– Da, să trăiți.

– Bine. Poți să pleci.

– Vandam ieși.

CAPITOLUL 6

Sunt un băiat. Tatăl meu mi-a spus câți ani am, dar am uitat. Îl voi întreba din nou atunci când vine din nou la mine. Tatăl meu este soldat. Locul în care merge se numește un Sudan. Un Sudan este la mare depărtare.

Eu merg la școală. Eu învăț Coranul. Coranul este o carte sfântă. Eu învăț și să scriu și să citesc. Cititul este ușor, dar este greu să scrii fără să faci mizerie. Câteodată aleg bumbac sau duc vitele să bea apă.

Mama și bunica mea au grijă de mine. Bunica mea este o persoană cunoscută. Aproape toți oamenii din lume vin la ea atunci când sunt bolnavi. Ea le dă medicamente făcute din plante.

Ea îmi dă melasă. Mie mi-o place amestecată cu lapte prins. Eu stau pe soba din bucătărie și ea îmi spune povești. Povestea mea preferată este *Balada lui Zahran*, eroul din Denshway. Când spune această poveste, ea îmi spune întotdeauna că Denshway este aproape. Cred că ea se face mai bătrână și mai uită, pentru că Denshway este departe de aici. O dată am mers până acolo cu Abdel și ne-a luat toată dimineața ca să ajungem.

Denshway este acolo unde englezii împușcau porumbei, când unul dintre gloanțele lor a dat foc la un hambar. Toți oamenii din sat au venit să vadă cine a dat foc. Unul dintre soldați s-a speriat de mulțimea de oameni care venea spre el și a început să tragă în ei. Și atunci s-au luptat sătenii cu soldații. Nimeni nu a câștigat bătaia, dar solda-

tul care a dat foc la hambar a fost omorât. Nu peste mult au venit alți soldați și i-au arestat pe toți bărbații din sat.

Soldații au făcut din lemn ceva care se numește eșafod. Nu știu ce este un eșafod, dar se folosește ca să fie spânzurați oamenii. Nu știu ce se întâmplă cu oamenii când sunt spânzurați. Unii dintre săteni au fost spânzurați, iar ceilalți au fost biciuiți. Știu cum e să biciuiești pe cineva. E cel mai rău lucru din lume, cred că e mai rău și decât spânzurătoarea.

Zahran a fost primul care a fost spânzurat, căci el a luptat cel mai aprig împotriva soldaților. A mers la spânzurătoare cu capul sus, mândru că l-a ucis pe omul care a dat foc la hambar.

Tare aș vrea să fiu Zahran.

Nu am văzut niciodată un soldat englez, dar știu că îi urăsc.

Pe mine mă cheamă Anwar el-Sadat și eu voi fi un erou.

Sadat își răsuci mustața. Era mulțumit de ea. Avea numai douăzeci și doi de ani și, în uniformă căpitanului lui, arăta ca un băiat soldat: mustața îl făcea să pară mai bătrân. Avea nevoie de întreaga autoritate pe care putea să o arate, căci ceea ce își propusese să facă era – ca de obicei – ușor charaghios. La aceste întâlniri el încerca din răspuneri să vorbească și să se poarte ca și cum cei câțiva zănatici din încăpere aveau într-adevăr să-i izgonească pe englezi din Egipt de la o zi la alta.

Își îngroșă voită vocea atunci când începu să vorbească. „Am sperat cu toții ca Rommel să-i învingă pe englezi în deșert și astfel să ne elibereze țara.” Privi în jur în încăpere: un truc folositor la întâlniri, fie ele în cerc mai larg sau mai restrâns, căci astfel fiecare avea impresia că Sadat

vorbea cu el. „Acum avem câteva vești proaste. Hitler a fost de acord să dea Egiptul italienilor.”

Sadat exagera: aceasta nu era o știre, ci era un zvon. Mai mult, majoritatea ascultătorilor știau că este numai un zvon. Însă melodrama era la ordinea zilei, și astfel, ei răspunseră cu murmure dezaprobatore.

Sadat continuă: „Propun ca Mișcarea Ofițerilor Liberi să negocieze un tratat cu Germania, prin care noi să organizăm o răscoală împotriva englezilor din Cairo, și ei să ne garanteze independența și suveranitatea Egiptului după înfrângerea englezilor.” În timp ce vorbea, ridicolul situației îl surprinse chiar și pe el: iată-l pe el, un băiat de țaran abia venit de la o fermă, vorbind unei adunări de șase subalterni nemulțumiți despre negocierile cu Reich-ul. Și totuși, cine altcineva să reprezinte poporul egiptean? Englezii erau cuceritorii, Parlamentul era o marionetă, iar regele era un străin.

Exista și un alt motiv pentru această propunere, unul care nu putea fi discutată acolo, unul pe care nici Sadat nu-l recunoștea decât poate în toiul nopții: Abdel Nasser fusese amplasat în Sudan cu unitatea sa și absența sa îi dăduse lui Sadat șansa de a deveni liderul mișcării rebele.

Își izgoni gândul acesta din minte, căci era unul necinstit. Trebuia să-i facă pe ceilalți să fie de acord cu această propunere, apoi să fie de acord cu modul de a o duce la îndeplinire.

Kemel vorbi primul:

– Dar ne vor lua nemții în serios? întrebă el. Sadat dădu afirmativ din cap, ca și cum și el ar fi fost de acord că acela era un aspect important. De fapt, el și Kemel se înțeleseseră dinainte ca Kemel să pună această întrebare, care era numai o întrebare de suprafață. Întrebarea reală era de fapt dacă ei puteau să aibă încredere că nemții vor respec-

ta o înțelegere pe care au făcut-o cu un grup de rebeli neo-ficiali: Sadat nu voia să discute despre această problemă. Era puțin probabil că nemții aveau să se țină de partea lor de înțelegere; dar, dacă egiptenii se ridicau totuși împotriva englezilor și erau apoi trădați de nemți, aveau apoi să vadă că nimic nu e mai bun ca independența – și poate aveau să ceară să fie conduși de omul care organizase răscoala. Dar astfel de realități politice nu erau menite să fie dezvăluite la astfel de întâlniri: erau prea sofisticate, prea calculate. Kemel era singura persoană cu care Sadat putea să discute probleme de tactică. Kemel era polițist, un detectiv din forțele din Cairo, un om precaut, viclean: poate că munca de la poliție l-a făcut și cinic.

Ceilalți începură să vorbească dacă această variantă ar putea funcționa. Sadat nu contribui cu nimic la discuție. Las' să vorbească numai; asta le place cu adevărat. Atunci când vine vorba despre a intra în acțiune, de obicei îl dezamăgesc.

În timp ce ei se certau, Sadat își aminti de revoluția din vara trecută, care eșuase. Începuse cu predicile șeicului din al-Azhar, care spusese: „Nu avem nimic de a face cu războiul.” Apoi, Parlamentul egiptean, într-o rară expunere de independență, adoptase această politică: „Să salvăm Egiptul de dezastrele războiului.” Până atunci, armata egipteană luptase alături de armata engleză în deșert, dar atunci britanicii le ordonaseră egiptenilor să depună armele și să se retragă. Egiptenii erau fericiți să se retragă, dar nu voiau să rămână dezarmați. Sadat intui posibilitatea trimisă de Dumnezeu de a ațâța conflictul. El și mulți alți ofițeri tineri au refuzat să depună armele și au plănu-it să mășăluiască spre Cairo. Spre marea dezamăgire a lui Sadat, englezii au cedat imediat și i-au lăsat pe egipteni să-și păstreze armele. Sadat a continuat să încerce să

aprindă scânteia rebeliunii într-o flacără a revoluției, dar englezii i-au lăsat pe egipteni să mărșăluiască. Marșul spre Cairo s-a transformat într-un fiasco: unitatea lui Sadat a sosit la punctul de întâlnire, unde nu mai venise nimeni altcineva. Și-au spălat mașinile, s-au așezat, au așteptat o vreme, apoi au mers la tabăra lor.

Șase luni mai târziu, Sadat a suferit un alt eșec. De această dată, acesta s-a centrat pe regele gras și imoral și turc al Egiptului. Englezii i-au dat un ultimatum regelui Farouk: fie își instruia premierul să formeze un guvern nou, pro-englez, sau trebuia să abdice. Sub această presiune, regele îl chemă la el pe pașa Mustafa el-Nahas și îi ordonă să formeze un nou guvern. Sadat nu era regalist, dar era oportunist. Anunță că aceasta era o violare a suveranității egiptene, iar tinerii ofițeri mărșăluiră la palat pentru a-l saluta pe rege în timp ce protestau. Planul său era să înconjoare palatul spre a-l proteja pe rege. Din nou, el fu singurul care apăru la întâlnire.

Fusese amarnic dezamăgit cu mai multe ocazii. Simțise că avea să abandoneze această cauză a rebelilor: să meargă egiptenii la dracu' așa cum știu ei, gândise el în momentele de disperare. Dar acele momente trecuseră, căci știa că această cauză era una dreaptă și era suficient de inteligent să o servească așa cum se cuvenea.

– Dar nu avem mijloacele pentru a-i contacta pe nemți. Imam fusese acela care vorbise, unul dintre piloți. Sadat era mulțumit că deja discutau cum să o facă, decât dacă să o facă.

Kemel avea răspunsul la această întrebare.

– Putem să trimitem mesajul cu avionul.

– Da! Imam era tânăr și impulsiv. Unul dintre noi ar putea să urce ca pentru a face un zbor de rutină, iar apoi să schimbe direcția și să aterizeze în spatele liniilor ger-

mane.

Unul dintre soldații piloți spuse:

– La întoarcere, ar trebui să dea seamă pentru această deviere de la curs.

– Ar putea să nu se mai întoarcă deloc, spuse Imam, expresia sa devenind una de deznădăjduire tot atât de repede pe cât de repede devenise animată.

Sadat spuse încet:

– S-ar putea întoarce cu Rommel.

Ochii lui Imam se luminau din nou, și Sadat știa că tânărul pilot se vedea mărșăluind împreună cu Rommel în Cairo, în fruntea unei armate a eliberării. Sadat decise că Imam trebuia să fie acela care să ducă mesajul.

– Să ne înțelegem cum să fie textul mesajului, spuse Sadat democratic. Nimeni nu observă că nu fusese nevoie de o astfel de decizie clară cu privire la întrebarea dacă acest mesaj trebuia sau nu trimis. Cred că trebuie să conțină patru puncte. Unu: suntem egipteni cinstiți și avem o organizație în cadrul armatei. Doi: ca și voi, și noi luptăm împotriva englezilor. Trei: suntem capabili să recrutăm o armată de rebeli care să lupte de partea voastră. Patru: vom organiza o revoltă împotriva englezilor în Cairo, dacă în schimb ne garantați independența și suveranitatea Egiptului după înfrângerea englezilor.

Făcu o pauză. Se încruntă și apoi adăugă:

– Cred că poate ar trebui să le oferim o dovadă a bunei noastre credințe.

Se lăsă liniștea. Kemel avea răspunsul și la această întrebare, dar arăta mai bine dacă ea venea din partea celorlalți.

Imam se ridică la nivelul acestor așteptări.

– Am putea trimite ceva informații militare folositoare împreună cu mesajul.

Acum, Kemel se prefăcu că este împotriva acestei idei.

– Dar ce fel de informații am putea noi obține? Nu-mi imaginez.

– Fotografii din aer ale pozițiilor britanice.

– Dar cum e asta posibil?

– Putem să facem asta în timpul unui zbor de rutină, cu un aparat obișnuit.

Kemel părea să aibă dubii.

– Cum rămâne cu dezvoltatul filmului?

– Nu neapărat, spuse Imam agitat. Putem să trimitem numai filmul.

– Numai un film?

– Atât de multe câte dorim.

Sadat spuse:

– Cred că Imam are dreptate. Din nou discutau aspectele practice ale unei idei în loc de a vorbi despre riscurile pe care le implica. Mai era un singur hop de trecut. Sadat știa din experiență că acești rebeli erau extraordinar de curajoși, până când venea și momentul când trebuiau să pună osul la bătaie. El spuse:

– Rămâne numai întrebarea cu privire la cine dintre noi va pilota avionul. În vreme ce vorbea, privi în jur prin cameră, lăsându-și ochii să se oprească la Imam.

După un moment de ezitare, Imam se ridică în picioare.

Ochii lui Sadat străluceau de triumf.

Două zile mai târziu, Kemel făcea pe jos cele trei mile din centrul orașului Cairo până la suburbia în care locuia Sadat. Ca detectiv, Kemel avea la dispoziție o mașină pe care putea să o folosească ori de câte ori dorea, dar rareori o folosea pentru a merge la întâlnirile rebelilor, din motive de securitate. Probabil că colegii săi din poliție erau în favoarea acestei Mișcări a Ofițerilor Liberi; totuși, nu se

grăbea să-i pună la încercare.

Kemel era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât Sadat, totuși, atitudinea sa față de tânăr era una aproape de venerație. Kemel împărtășea cinismul lui Sadat, înțelegerea sa realistă a pârghiilor puterii; dar Sadat avea ceva în plus, și acela era un idealism ardent, care îi furniza energie nelimitată și speranță fără margini.

Kemel se întrebă cum să-i spună noutățile.

Mesajul către Rommel fusese dactilografiat, semnat de Sadat și toți Ofițerii Liberi, în afară de Nasser care lipsea, și fusese sigilat într-un plic maro, mare. Fotografiiile din aer ale pozițiilor militare engleze fuseseră făcute. Imam decolase cu Gladiatorul său și cu Baghdadi urmându-l într-un al doilea avion. Coborâseră în deșert să-l ia la bord pe Kemel, care îi dăduse plicul maro lui Imam și se urcase în avionul lui Baghdadi. Fața lui Imam strălucise de un idealism tinerească.

Kemel se gândi: Cum îi voi da vestea lui Sadat?

Fusese prima dată când Kemel zburase cu avionul. Deșertul, atât de lipsit de forme de la nivelul solului, fusese un mozaic nesfârșit de forme și texturi: parcelele de nisip, punctele de vegetație și dealurile vulcanice erodate. Baghdadi spusese: „Îți va fi frig,” și Kemel gândise că probabil glumea – deșertul era ca un cuptor încins – dar pe măsură ce micul avion urca, temperatura scădea constant și nu peste mult timp, tremura în cămașa sa de bum-bac.

După o vreme, ambele avioane schimbaseră direcția spre est și Baghdadi vorbise la radio, spunând bazei că Imam deviasese de la curs și nu răspundea la chemările sale prin radio. După cum era de așteptat, baza îi spuse lui Baghdadi să-l urmărească pe Imam. Această mică pantomimă era necesară pentru ca Baghdadi, care avea să se în-

toarcă, să nu fie suspectat.

Zburară peste o tabără militară. Kemel văzu tancuri, arme și jeepuri. Câțiva soldați îi făcură cu mâna: probabil sunt englezi, gândise Kemel. Ambele avioane urcară. Chiar în față, văzură semne ale luptei: nori mari de praf, explozii și focuri de armă. Schimbară cursul ca să ocolească pe la sud câmpul de bătaie.

Kemel gândise: am zburat pe deasupra unei baze a englezilor, apoi un câmp de luptă – ar trebui acum să ajungem deasupra unei baze a nemților.

În față, avionul lui Imam începu să piardă din altitudine. În loc să-l urmeze, Baghdadi urcă puțin – Kemel avea senzația că Gladiatorul se afla chiar deasupra lor – și o luă spre sud. Uitându-se pe geam spre dreapta, Kemel văzu ceea ce văzuseră și piloții: o tabără militară mică, cu o bucată de teren curățată și care era marcată ca pistă.

Apropiindu-se de casa lui Sadat, Kemel își aminti cât de entuziasmat se simțise, sus în aer, deasupra deșertului, atunci când înțelese că se aflau în spatele liniilor germane și că tratatul aproape că era în mâinile lui Rommel.

Bătu la ușă. Încă nu știa ce să-i spună lui Sadat.

Era o casă obișnuită de familie, mai săracă decât casa lui Kemel. Într-o clipă, Sadat veni la ușă, purtând o galabiya și fumând o pipă. Se uită la fața lui Kemel și spuse imediat:

– Nu a mers bine.

– Da. Kemel intră. Merșeră în cămăruța pe care Sadat o folosea ca birou. În cameră era un birou, un raft cu cărți și câteva perne pe podeaua goală. Pe birou era un pistol de armată deasupra unui vraf de documente.

Se așezară. Kemel spuse:

– Am găsit o tabără germană cu o pistă. Imam a coborât. Apoi nemții au început să tragă în avionul lui. Vezi tu,

era un avion englez – noi nu ne-am gândit la asta.

Sadat spuse:

– Dar cu siguranță au văzut că nu era ostil – nu trăgea focuri de armă, nu lansa bombe.

– A continuat să coboare, continuă Kemel. Și-a agitat aripile și cred că încerca între timp să-i cheme prin radio; ei însă au continuat să tragă. Coada avionului a fost lovită.

– Oh, Doamne.

– Părea să coboare foarte rapid. Nemții au încetat să mai tragă. Cumva a reușit să aterizeze pe roți. Avionul părea că saltă. Nu cred că Imam l-a mai putut controla. Cu siguranță nu a putut să încetinească. A coborât de pe suprafața tare și a intrat pe o fâșie de nisip; aripa din stânga a lovit pământul și a plesnit; botul avionului s-a înfipt în nisip; apoi fuselajul a căzut tot peste aripa ruptă.

Sadat îl privea pe Kemel cu ochii măriți, cu fața lipsită de expresie și aparent foarte liniștit, cu pipa răcindu-i-se în mână. Kemel revăzu în minte avionul avariat zăcând în nisip, o mașină germană și o ambulanță mergând în viteză pe pistă spre el, urmate de zece sau cincisprezece soldați. Nu avea să uite niciodată cum, ca o floare care își deschide brusc petalele, burta avionului se aruncă spre cer, într-o revoltă a flăcărilor roșii și galbene.

– A explodat, îi spuse lui Sadat.

– Și Imam?

– Imposibil să fi scăpat dintr-un astfel de incendiu.

– Trebuie să încercăm din nou, spuse Sadat. Trebuie să încercăm o altă modalitate de a transmite mesajul.

Kemel îl privi uimit, apoi înțelese că tonul vioi al vocii era unul jucat. Sadat încercă să-și aprindă pipa, dar mâna cu care ținea chibritul îi tremura prea tare. Kemel privi cu atenție și observă că Sadat avea lacrimi în ochi.

– Bietul băiat, șopti Sadat.

CAPITOLUL 7

Wolff era tot acolo de unde plecase: știa unde se aflau ascunse secretele, dar nu putea să ajungă la ele.

Ar fi putut să fure o altă servietă, tot așa cum aranjase să o obțină pe prima, dar asta ar fi început să li se pară englezilor ca și o conspirație. Ar fi putut să se gândească la o altă modalitate de a fura servieta, dar și asta putea să ducă la strictețe mai mare în ceea ce privea securitatea. Și oricum, o servietă la un moment dat nu era destul pentru ce avea el nevoie: trebuia să aibă acces regulat și neîntârziat la documentele secrete.

De aceea, rădea părul pubian al Sonjei.

Părul ei era negru și aspru și creștea foarte repede. Pentru că îl rădea în mod regulat, ea putea să poarte pantalonii ei transparenți fără obișnuitul șnur cu paiete. Măsura aceasta de libertate fizică – și zvonul persistent și adevărat că nu purta lenjerie pe sub pantaloni – o făcuseră cea mai cunoscută dansatoare din buric a zilei.

Wolff înmuie pământul în vas și începu să o dea cu spumă.

Era întinsă pe pat, cu spatele proptit de câteva perne, privindu-l cu suspiciune. Nu prea îi plăcea această recență perversiune a lui. Se gândea că nu avea să-i placă.

Dar Wolff știa mai bine.

Știa cum funcționa mintea ei și îi cunoștea corpul mai bine decât îl cunoștea ea însăși, iar acum voia să obțină ceva de la ea.

O mângâie cu pământul moale și spuse:

– M-am gândit la o altă modalitate de a avea acces la acele serviete.

– Și care e?

Nu îi răspunse imediat. Puse jos pământul și luă în mână aparatul de ras. Îi testă ascuțișul cu degetul mare, apoi o privi. Ea se uita la el cu o fascinație plină de te-meri. El se aplecă mai aproape, îi îndepărtă puțin mai mult picioarele, îi puse aparatul de ras pe piele și îl trase în sus cu o mișcare ușoară și fină.

El spuse:

– Mă voi împrieteni cu un ofițer englez.

Ea nu îi răspunse: îl asculta numai pe jumătate. Șterse aparatul de ras cu un prosop. Cu un deget al mâinii stângi atinse pielea rasă, întinzând puțin pielea, apoi apropiie din nou aparatul de ras.

– Apoi îl voi aduce pe ofițer aici, spuse el.

Sonja spuse:

– Oh, nu.

O atinse cu marginea aparatului de ras și îl trase din nou pe o porțiune de piele.

Ea începu să respire din ce în ce mai greu.

Șterse din nou aparatul de ras și trase din nou, o dată, de două ori, de trei ori.

– Cumva îl voi face pe ofițer să-și aducă aici servieta.

Își puse degetul pe punctul ei cel mai sensibil și rase cu grijă în jurul lui. Sonja închise ochii. Turnă apă fierbinte dintr-un ceainic într-un vas aflat pe podea, lângă el. Înmuie un prosop în apă și îl stoarse.

– Apoi, eu mă voi uita prin servietă în timp ce ofițerul e în pat cu tine.

Apăsă prosopul fierbinte pe pielea proaspăt rasă.

Sonja scoase un strigăt ascuțit, ca un animal încolțit:

– Ahh, Doamne!

Wolff lăsa să-i cadă halatul de baie și rămase gol în fața ei. Luă în mână o sticlută de ulei de corp, își turnă puțin în palmă, în mâna dreaptă, apoi îngenunche pe pat lângă Sonja; apoi îi unse pubisul cu ulei.

– Nu o voi face, spuse ea în timp ce începea să se zvârcolească.

El mai adăugă ulei, masând toate pliurile pielii ei. Cu mâna stângă o ținea de gât, ținându-o de pat.

– O vei face.

Degetele sale atotcunoscătoare strângeau sau mângâiau, devenind din ce în ce mai puțin tandre.

Ea spuse:

– Nu.

El spuse:

– Ba da.

Ea își mișcă capul dintr-o parte în alta. Corpul ei se răsuca, neajutorat în strânsoarea plăcerii intense. Începu să tremure și, în cele din urmă, spuse:

– Oh. Oh. Oh. Oh. Oh. Oh! Apoi se relaxă.

Wolff nu o lăsa însă. Continuă să îi dezmierde pielea netedă, lipsită de păr, în timp ce cu mâna stângă îi mângâia sfârcurile maronii. Nefiind în stare să-i reziste, ea începu din nou să se miște.

Își deschise ochii și văzu că și el era excitat. Îi spuse:

– Bastardule, pătrunde-mă adânc.

El rânji. Gustul puterii era ca un drog pentru el. Se așeză deasupra ei, apoi ezită, șovăi o clipă.

Ea spuse:

– Repede!

– O vei face?

– Repede!

Wolff își lăsa corpul să-l atingă pe al ei, apoi din nou

șovăi.

– O vei face?

– Da! Te rog!

– Aaah, Wolff trase aer în piept și coborî deasupra ei.

Bineînțeles că după aceea, ea reveni asupra a ceea ce spusese.

– O astfel de promisiune nu se pune la socoteală, spuse ea.

Wolff ieși din baie îmbrăcat într-un prosop mare. O privi. Ea stătea întinsă pe pat, tot dezbrăcată, mâncând bomboane de ciocolată dintr-o cutie. Erau momente când lui Wolff aproape că îi era dragă.

Îi răspunse:

– O promisiune este o promisiune.

– Și tu mi-ai promis că ai să ne găsești o altă Fawzi. Începea să se îmbufneze. Întotdeauna făcea asta după ce făceau sex.

– Am adus-o pe fata aceea de la Madam Fahmy, spuse Wolff.

– Dar ea nu a fost o nouă Fawzi. Fawzi nu cerea zece lire pentru fiecare dată și nu pleca acasă dimineața.

– În ordine. Am să mai caut.

– Dar nu ai promis că ai să cauți, ci că ai să găsești.

Wolff intră în cealaltă cameră și luă o sticlă de șampanie din cutia cu gheață. Luă două pahare și le duse înapoi în dormitor.

– Vrei și tu?

– Nu, spuse ea. Ba da.

El îi turnă, apoi îi dădu paharul. Bău puțin, apoi luă o altă bomboană de ciocolată. Wolff spuse:

– În cinstea ofițerului englez necunoscut, care este pe cale de a avea cea mai plăcută surpriză a vieții lui.

– Nu mă culc cu nici un englez, spuse Sonja. Miros urât și au pielea insensibilă și îi urăsc.

– Tocmai de aceea ai să o faci – pentru că îi urăști. Imaginează-ți numai: în timp ce se culcă cu tine și se gândește cât e de norocos, eu îi voi citi documentele secrete.

Wolff începu să se îmbrace. Își puse o cămașă care fusese făcută special pentru el în una dintre micile prăvălii ale croitorilor din cartierul vechi al orașului – o cămașă ca aceea a uniformei engleze, cu epoleți de căpitan pe umeri.

Sonja îl întrebă:

– Dar ce-ți iei pe tine?

– Uniforma ofițerilor britanici. Știi că ei nu vorbesc cu străinii.

– Te vei da drept ofițer englez?

– Sud-african, cred.

– Dar ce se întâmplă dacă te dai de gol?

El o privi.

– Probabil voi fi împușcat ca spion.

Ea își întoarse privirea.

Wolff spuse:

– Dacă voi găsi unul potrivit îl voi duce la Cha-Cha. Își băgă mâna sub cămașă și își scoase cuțitul dintr-o teacă de sub braț. Se apropie de ea și îi atinse umărul gol cu vârful cuțitului.

– Dacă mă dezamăgești, îți voi tăia jos buzele.

Ea îi privi fața. Nu vorbi, dar în ochi i se citea teama.

Wolff ieși.

La Shepherd's era plin de lume. Întotdeauna era așa.

Wolff își plăti taxiul, se împinse printre negustorii ambulanti și tâlmacii de afară, urcă scările și intră în foaietul hotelului. Era și acolo plin de oameni: negustori din Levant la întâlniri zgomotoase de afaceri, europenii care fo-

loseau poșta și băncile, fete egiptene în robele lor ieftine și ofițerii britanici. Wolff trecu printre două femei de bronz de mărimi considerabile, care țineau în mâini lămpi, apoi intră în salon. O orchestră mică interpreta o muzică nedefinită, în vreme ce mai multe grupuri, mai ales europene, îi chemau constant pe chelneri. Măsurând din ochi canapelele și mesele de marmură, Wolff își croi drum spre barul aflat la capătul îndepărtat al sălii.

Aici era puțin mai multă liniște. Femeilor nu li se dădea voie să stea acolo, iar băutul era la ordinea zilei. Aici era locul unde putea să vină un ofițer care se simțea singur.

Wolff se așează la bar. Era pe cale să comande șampanie, când își aminti că era deghizat, și ceru whiskey și apă.

Dăduse mare atenție hainelor pe care le purta. Pantofii maro erau modelul purtat de ofițeri și erau foarte bine lustruiți; ciorapii de culoare kaki erau îndoiți exact în locul care trebuia; pantalonii scurți largi aveau o dungă foarte bine călcată; cămașa cu epoleții de căpitan era purtată pe dinafara pantalonilor scurți, nu băgată în pantaloni; șapca plată era numai puțin înclinată.

Își făcea griji cu privire la accentul său. Avea pregătită povestea pentru a-l explica – povestea pe care o „vându-se” și căpitanului Newman în Assyut, despre cum fusese crescut în Africa vorbitoare de limbă olandeză – dar ce se întâmpla dacă ofițerul pe care avea să-l agațe era tocmai sud-african? Wolff nu putea distinge accentele engleze suficient de bine pentru a-l recunoaște pe cel sud-african.

Ce îl îngrijora cel mai mult erau cunoștințele sale despre armată. Căuta un ofițer de la cartierul general, deci avea să spună că el făcea parte din BTE – trupele britanice din Egipt – care era un corp separat. Din nefericire, nu prea știa multe despre el. Nu știa sigur cu ce se ocupa de

fapt BTE și cum era organizat și nu putea să dea numele nici măcar a unui ofițer. Își imaginează o conversație:

– Ce mai face bătrânul Buffy Jenkins?

– Bătrânul Buffy? Nu prea îl văd prin departamentul meu.

– Nu prea l-ai văzut pe acolo? Dar el răspunde de tot pe acolo! Vorbim despre același BTE?

Sau alta:

– Ce mai știi de Simon Frobisher?

– Oh, știi, nu s-a schimbat deloc.

– Da' stai puțin – cineva mi-a spus că s-a întors acasă.

Da, sunt sigur că s-a întors – dar cum de n-ai știut?

Apoi urmau acuzațiile, chemarea poliției militare, apoi lupta cu ei și în cele din urmă pușcăria.

Pușcăria era singurul lucru de care se temea Wolff. Își îndepărtă din minte gândul acesta și mai comandă un alt whiskey.

Un colonel transpirat intră și stătu în picioare la bar, lângă scaunul pe care stătea Wolff. Îl strigă pe barman: „Ezma!” Aceasta însemna „Ascultă,” dar toți englezii credeau că acest cuvânt înseamnă „Chelner.” Colonelul îl privi pe Wolff.

Wolff dădu politicos din cap și spuse:

– Să trăiți.

– Dă-ți jos șapca în bar, căpitane, spuse colonelul. Unde te crezi?

Wolff își dădu jos șapca, înjurându-se în sine pentru această greșeală. Colonelul ceru bere. Wolff își întoarse privirea în altă parte.

Erau cincisprezece sau douzeci de ofițeri la bar, dar nu îl recunoscă pe nici unul dintre ei. Îl căuta pe unul dintre cei opt ofițeri care părăseau cartierul general la miezul fiecărei zile cu servietele cu documente. Memorase fața

fiecăruia dintre ei și putea să-i recunoască pe loc. Fusesse deja la Hotelul Metropolitan și la Clubul Turf fără nici un succes și, după o altă jumătate de oră la Shepherd's, avea să încerce la Clubul Ofițerilor, la Clubul de Sport Gezira sau chiar la Uniunea Anglo-Egipțeană. Dacă nu avea să reușească în acea seară, avea să încerce și în următoarea: mai devreme sau mai târziu sigur avea să dea peste unul dintre ei.

Apoi, totul avea să depindă de îndemânarea sa.

Schema sa avea o bătaie lungă. Uniforma îl făcea să pară unul de-al lor, demn de încredere și un camarad ade-vărat. Ca și majoritatea soldaților, probabil și ei se sim-țeau singuri și dornici de sex într-o țară străină. Sonja era fără îndoială o femeie atrăgătoare – la care să te uiți, ori-cum – și ofițerul englez obișnuit nu era suficient de bine echipat împotriva șiretlicurilor unei seducătoare orientale.

Și oricum, dacă era atât de ghinionist încât să aleagă un ofițer destul de deștept pentru a rezista tentației, ar trebui să renunțe la acela și să aleagă altul.

Spera ca asta să nu dureze prea mult.

De fapt, îi mai luă alte cinci minute.

Maiorul care intră era un bărbat scund, foarte slab și cam cu zece ani mai bătrân decât Wolff. Obrajii săi cu vinișoarele plesnite îl arătau un băutor înrăit. Avea ochi albaștri ieșiți din orbite, iar părul de culoarea nisipului era lipit de cap.

În fiecare zi pleca de la cartierul general la prânz și mergea spre o clădire nemarcată din Shari Suleiman Pașa – ducându-și servieta.

Inima lui Wolff se opri pentru o clipă.

Maiorul veni la bar, își dădu jos șapca și spuse:

– Ezma! Scotch. Fără gheață. Să fie rece. Se întoarse spre Wolff. Groaznică vreme, spuse el începând conver-

sația.

– Nu așa e întotdeauna, domnule? spuse Wolff.

– Ai dreptate. Sunt Smith, de la cartierul general.

– Mă bucur să vă cunosc, domnule, spuse Wolff. Știa că, de vreme ce Wolff mergea din cartierul general în altă clădire în fiecare zi, maiorul nu putea lucra efectiv la cartierul general; și se întrebă pentru o clipă de ce mințea omul în legătură cu acest aspect. Deocamdată îndepărtă acest gând și spuse:

– Sunt Slavenburg, BTE.

– Minunat. Îți mai plătesc un rând?

Se dovedea mult mai ușor decât își imaginase el să intre în discuție cu un alt ofițer.

– Mulțumesc, domnule, spuse Wolff.

– Nu mai da înainte cu domnule, în ordine?

– Desigur. Altă greșală.

– Ce bei?

– Whiskey și apă, vă rog.

– N-aș bea apă cu el dacă aș fi în locul tău. Se spune că o scot direct din Nil.

Wolff zâmbi.

– Trebuie să mă obișnuiesc.

– Nu-ți merge burta? Cred că ești singurul alb din Egipt care nu a pățit-o.

– M-am născut în Africa și am stat în Cairo zece ani. Wolff îl imita pe Smith și modul său de a vorbi. Ar fi trebuit să mă fac actor, gândi.

Smith spuse:

– Africa? M-am gândit că ai ceva accent.

– Tată olandez, mamă englezoaică. Am avut o fermă în Africa de Sud.

Smith părea preocupat.

– Trebuie să fie neplăcut pentru tatăl tău, cu Jerry în

Olanda.

Wolff nu se gândise la asta.

– A murit când eram mic, spuse.

– Nasoală treabă. Smith își goli paharul.

– Tot asta bei? se oferă Wolff.

– Mulțumesc.

Wolff ceru băuturile. Smith îi oferă o țigară: Wolff refuză.

Smith se plânse de mâncarea proastă, de modul în care la baruri se termina uneori băutura, de chiria de la apartamentul pe care îl ocupa, de nerușinarea chelnerilor arabi. Wolff ardea de dorința de a-i explica faptul că mâncarea era proastă, pentru că Smith insista să mănânce mâncare englezească, nu egipteană, că băutura era puțină din pricina războiului european, că chiriile erau foarte mari din cauza miilor de străini ca Smith care invadaseră orașul, iar chelnerii erau nepoliticoși cu el pentru că era prea lenș sau arogant ca să învețe câteva fraze de politețe din limba lor. În loc de asta își mușcă însă limba și dădu din cap ca și cum ar fi fost de acord cu ce spusese Smith.

În toiul acestui catalog de nemulțumiri, Wolff privi peste umărul lui Smith și văzu șase membri ai poliției militare intrând în bar.

Smith observă schimbarea de expresie de pe fața lui și spuse:

– Care-i problema – ai văzut o fantomă?

Era un ofițer de poliție militară din cadrul armatei, unul din marină, un australian, un neo-zeelandez, un sud-african și un Gurkha cu turban. Wolff avu impulsul nebunesc de a o lua la fugă. Ce aveau să-l întrebe? Ce avea el să spună?

Smith privi în jur, îi văzu pe cei de la poliția militară și spuse:

– Pichetul obișnuit de noapte – caută ofițeri beți și spi-oni nemți. Acesta este un bar al ofițerilor, nu ne vor de-ranja. Care-i problema – ai făcut ceva ce nu trebuia?

– Nu, nu. Wolff improvizează în grabă. Cel din marină arată ca un tip pe care l-am cunoscut și care a fost ucis la Halfaya. Continuă să se holbeze la grupul de polițai. Pă-reau că se pricep foarte bine la treaba lor, cu șepcile lor și cu pistoalele în tocuri. Aveau oare să ceară să vadă acte?

Smith uitase de ei. Tocmai spunea:

– Iar, în ce îi privește pe servitori... Afurisiți oameni. Sunt sigur că omul meu îmi botează ginul cu apă. Dar îl voi prinde eu. Am umplut o sticlă goală de gin cu zibi – știi chestia aia care se tulbură dacă o amesteci cu apă? Să vezi ce-o să se întâmple când încearcă să-l dilueze pe ăsta. Va trebui să ia o altă sticlă și să pretindă că nu s-a întâm-plat nimic. Haha! O să-i fie de învățătură de minte.

Unul dintre ofițerii din pichet merse la colonelul care îi spusese lui Wolff să-și dea jos șapca.

– Totul e în ordine, domnule? întrebă polițaiul.

– Nimic până acum, răspunse colonelul.

– Ce-i cu tine? îi spuse Smith lui Wolff. Ai dreptul să porți epoleții ăia, nu?

– Bineînțeles, spuse Wolff. O picătură de transpirație îi curse în ochi, iar el o șterse cu un gest parcă prea rapid.

– N-am vrut să te jignesc, spuse Smith. Dar, știi, la Shepherd's nu li se permite tuturor să intre, nu e neobiș-nuit ca subalternii să-și coase câțiva epoleți pe cămăși nu-mai ca să intre aici.

Wolff se adună.

– Ascultă, domnule, dacă ai putea fi atât de bun să veri-fici.

– Nu, nu, nu, spuse Smith în grabă.

– Asemănarea este un șoc pentru mine.

– Desigur, înțeleg. Să mai bem ceva. Ezma!

Polițaiul care vorbise cu colonelul se uita cu o privire lungă prin bar. Banderola de pe braț îl identifica ca și șeful poliției militare. Se uită la Wolff. Wolff se întrebă dacă omul își amintea descrierea ucigașului cu cuțitul din Assyut. Cu siguranță că nu. Iar ca să facă lucrurile mai confuze, Wolff își lăsase mustața. Se sili să se uite în ochii polițaiului, apoi își lăsă privirea să treacă mai departe prin încăpere. Își luă în mână băutura, cu siguranță că omul se uita și acum la el.

Apoi se auzi un tropot de cizme și pichetul ieși afară. Cu un efort, Wolff se controlă ca să nu tremure de ușurare. Își ridică paharul cu o mână sigură și spuse:

– Noroc.

Băură. Smith spuse:

– Știi cum e locul ăsta. Ce să facă un bărbat seara altceva decât să bea la barul de la Shepherd's?

Wolff se prefăcu că se gândește la întrebarea lui.

– Ai văzut dansul din buric?

Smith strâmbă dezgustat din nas.

– O dată. Ceva damă grasă care își unduia șoldurile.

– Ah. Atunci trebuie să vezi o dansatoare adevărată.

– Crezi?

– Dansul din buric adevărat este cel mai erotic lucru pe care l-ai văzut vreodată.

În ochii lui Smith străluci o lumină ciudată.

– Așa să fie?

Wolff gândi: maiorule Smith, ești tocmai de ce am nevoie. Spuse:

– Sonja este cea mai bună. Trebuie să încerci să o vezi dansând.

Smith dădu din cap.

– Poate o voi face.

– De fapt, mă gândeam să merg și eu la Cha-Cha. Vrei să vii cu mine?

– Să mai bem un rând înainte.

Văzându-l pe Smith bându-și whiskey-ul, Wolff reflectă la faptul că cel puțin la suprafață, maiorul era o persoană foarte ușor coruptibilă. Părea plictisit, cu o voință slabă și alcoolic. Cu condiția să fie heterosexual, Sonja trebuia să fie în stare să-l seducă cu ușurință. (La naiba, se gândi, sper că își va face treaba.) Apoi trebuiau să afle dacă avea în servietă ceva mai folositor decât meniuri. În cele din urmă, trebuiau să afle un mod de a scoate de la el secretele pe care le cunoștea. Totul era foarte nesigur și timpul era prea scurt.

Putea să meargă numai pas cu pas și primul pas era să-l facă pe Smith să intre în puterea lui.

Își terminară băuturile și porniră spre Cha-Cha. Nu găsiră un taxi, deci luară o șaretă deschisă, trasă de un cal. Vizitiul lovea nemilos calul bătrân.

Smith spuse:

– Tipul e cam dur cu animalul.

– Da, nu-i așa, spuse Wolff, gândind: ar trebui să vezi cum ne purtăm cu cămilele.

Clubul era plin și încins – din nou. Wolff trebui să dea mită ca să primească o masă.

Spectacolul Sonjei începu la câteva momente după ce ei se așezaseră. Smith o privea pe Sonja, în vreme ce Wolff îl privea pe Smith. În câteva minute, maiorul salivă.

Wolff spuse:

– E bună, nu-i așa?

– Fantastică, răspunse Smith fără să privească în jur.

– De fapt, o cunosc puțin, spuse Wolff. Să o întreb dacă nu vrea să stea cu noi după?

De data asta Smith privi în jur.

– Doamne Dumnezeu! spuse. Ai putea?

Ritmul se înteti. Sonja privi peste mulțimea de la club. Sute de bărbați își desfătau ochii cu trupul ei magnific. Ea închise ochii.

Mișcările veneau parcă automat: senzațiile erau mai puternice. În imaginație, ea văzu marea de fețe lacome care se holbau la ea. Își simți sânii mișcându-se și buricul rotindu-se și șoldurile unduindu-se și era ca și cum altcineva făcea toate acestea cu ea, ca și cum acei bărbați lacomi din public îi manipulau corpul. Începu să se miște din ce în ce mai repede. Nu era nici un artificiu în dansul ei, nimic fals; o făcea pentru ea însăși. Nici măcar nu mai urmărea muzica – aceasta o urma pe ea. Fu luată de valul de senzații. Plutea parcă, dansând, până când simți că se află în pragul extazului, știa că trebuia numai să sară, și avea să zboare. Ezită pe marginea prăpastiei. Își desfăcu brațele. Muzica atinse punctul culminant cu o lovitură de tobe. Scoase un strigăt ascuțit de frustrare și căzu pe spate, cu picioarele adunate sub ea, cu coapsele desfăcute spre public, până când capul îi atinse scena. Apoi luminile se stinseră.

Întotdeauna era la fel.

În furtuna de aplauze, ea se ridică și traversă scena întunecată spre culise. Merse cu pas grăbit spre cabina ei, cu capul în jos, fără să se uite la nimeni. Nu voia cuvintele sau aplauzele lor. Ei nu înțelegeau. Nimeni nu știa cum era pentru ea, nimeni nu știa prin ce trecea ea atunci când dansa.

Își dădu jos pantofii, pantalonii transparenti și pieptarul cu paiete și își puse o robă de mătase. Se așeză în fața oglinzii ca să-și dea jos fardul. Întotdeauna făcea asta

imediat după ce ieșea de pe scenă, pentru că machiajul era dăunător pielii. Trebuia să aibă grijă de corpul ei. Fața și gâtul ei aveau din nou acea înfățișare durdulie, observă ea. Trebuia să înceteze să mai mănânce ciocolată. Trecuse de mult de vârsta la care femeile încep să se îngrașe. Vârsta ei era un alt secret pe care publicul nu trebuia să-l descopere. Era aproape aceeași vârstă cât avusese tatăl ei când murise. Tata...

Fuse un bărbat arogant, corpulent, ale cărui realizări nu se ridicaseră niciodată la nivelul așteptărilor sale. Sonja și părinții ei dormiseră împreună într-un pat îngust și tare, dintr-o locuință închiriată din Cairo. Niciodată nu se mai simțise atât de în siguranță ca și în acele zile. Se încolăcea lângă spatele lat al tatălui ei. Își putea aminti și mirosul său familiar. Apoi, când ea ar fi trebuit să doarmă, era un alt miros, unul care o excita. Mama și tata începeau să se miște în întineric, unul lângă altul; și Sonja începea să se miște în ritm cu ei. De câteva ori, mama înțelesese ce se întâmpla. Apoi, tatăl ei o bătea. După ce se întâmplă și a treia oară, ei o puseseră să doarmă pe podea. Apoi putea să îi audă, dar nu să le și împărtășească plăcerea: asta era atât de crud. O învinuia pe mama ei. Tatăl ei era dornic să împartă plăcerea și cu ea, ea era sigură de asta; știuse tot timpul ce făcea ea. Culcată pe podeaua rece, exclusă, ascultând, încercase să se bucure de aceste ocazii de la distanță, dar asta nu funcționa. Nimic nu folosisese de atunci, până la sosirea lui Alex Wolff...

Nu îi vorbise niciodată lui Wolff despre acel pat din locuința mică, dar cumva el înțelesese. Avea un adevărat instinct pentru nevoile cele mai ascunse ale oamenilor, pe care aceștia nu și le mărturiseau nici lor înșile. El și fata pe nume Fawzi recreaseră pentru Sonja scena aceea din copilăria ei, și funcționase.

Știa că el nu făcuse asta din bunăvoință. Făcea asta pentru ca să îi poată controla pe oameni. Acum voia să o folosească pe ea pentru a-l spiona pe englez. Ea era în stare să facă orice pentru a-i înfrunta pe englezi – orice, cu excepția faptului de a se culca cu unul din ei...

Se auzi o bătaie la ușa cabinei ei. Ea strigă:

– Intră.

Unul dintre chelneri intră cu un bilet. Îi făcu băiatului semn să plece, apoi desfăcu biletul. Mesajul era simplu:

– Masa 41. Alex.

Mototoli hârtia și o aruncă pe jos. Deci găsisese pe cineva. Nu-i trebuise prea mult. Instinctul său pentru slăbiciunea oamenilor funcționa din nou.

Ea îl înțelegea pentru că era tot așa ca el. Și ea folosea oamenii – deși nu într-un mod atât de inteligent cum o făcea el. Îl folosea chiar și pe el. El avea stil, gusturi, prieteni sus-puși și bani; și într-o zi, avea să o ducă în Berlin. Era un lucru să fii vedetă în Egipt și cu totul altul să fii vedetă în Europa. Voia să danseze pentru bătrânii generali aristocrați și soldații tineri și chipeși; voia să seducă bărbați puternici și fete albe, tinere; voia să fie regina cabaretului în cel mai decadent oraș al lumii. Wolff avea să fie pașaportul ei. Da, îl folosea pe Wolff.

Trebuie că e neobișnuit, gândi ea, ca doi oameni să fie atât de apropiați și totuși să se iubească atât de puțin.

El era într-adevăr în stare să-i taie jos buzele.

O trecu un fior, încetă să se mai gândească la asta și începu să se îmbrace. Își puse o rochie lungă, albă, cu mâneci largi și decolteu larg. Linia decolteului îi scotea în evidență sânii, în vreme ce fusta îi subția talia. Își puse niște sandale albe cu tocuri înalte. Își puse câte o brățară grea de aur pe încheietura fiecărei mâini, iar în jurul gâtului își puse un lanț de aur cu un pandantiv care îi atârna

între liniile decolteului. Englezului avea să-i placă asta. Erau de cel mai prost gust.

Se uită pentru o ultimă dată în oglindă și intră în club.

O zonă de liniște se întinse în club pe unde trecea ea. Oamenii încetau să mai vorbească atunci când ea se apropia și apoi începeau să vorbească despre ea după ce trecea. Se simțea ca și cum îi invita pe toți să o siluiască. Pe scenă era altfel: ea era separată de ei de un perete invizibil. Aici o puteau cu toții atinge și cu toții ar fi vrut asta. Niciodată nu o făceau, dar pericolul îi dădea Sonjei fiori. Ajunse la masa 41. Ambii bărbați se ridicară în picioare. Wolff spuse:

– Sonja, draga mea, ai fost magnifică, ca de obicei.

Ea acceptă complimentul cu o înclinare a capului.

– Permite-mi să ți-l prezint pe maiorul Smith.

Sonja îi dădu mâna. Era un bărbat slab, fără bărbie, cu o mustață deschisă la culoare și mâini urâte, osoase. El o privea ca și cum ea era un desert extravagant care tocmai îi fusese pus în față.

Smith spuse:

– Absolut încântat.

Se așezară. Wolff turnă șampanie. Smith spuse:

– Dansul duminică a fost splendid, mademoiselle, pur și simplu splendid. Foarte... artistic.

– Mulțumesc.

El își întinse mâna pe deasupra mesei și o lovi ușor peste mână.

– Ești minunată.

Iar tu ești un prostănac, gândi ea. Prinse cu coada ochiului o privire amenințătoare a lui Wolff: el știa ce se petrecea în mintea ei.

– Ești foarte drăguț, domnule maior, spuse ea.

Wolff era nervos, ea își dădea seama de asta. Nu era

sigur dacă Sonja avea să facă sau nu ce îi ceruse. Cu adevărat, ea încă nu se decisese cu privire la asta.

Wolff îi spuse lui Smith:

– L-am cunoscut pe tatăl Sonjei.

Era o minciună și Sonja știa de ce spusese Wolff asta. Voia să-i amintească.

Tatăl ei fusese un hoț. Atunci când era de lucru, munea, iar atunci când nu avea de lucru, fura. Într-o zi a încercat să fure o geantă de piele de la o europeană în Shari el-Koubri. Escorta femeii îl înșăfacase pe tatăl Sonjei, iar în toiul îmbrâncelii, femeia fusese doborâtă la pământ și își luxase încheietura mâinii. Era o femeie cu influență, iar tatăl Sonjei fusese biciuit pentru această ofensă. Muri-se în timpul biciuirii.

Desigur, pedeapsa nu fusese aplicată intenționat ca să-l omoare. Probabil că fusese însă slab de inimă. Pe englezul care administra pedeapsa nu îl interesa asta. Bărbatul comisese o ilegalitate, i se dăduse pedeapsa cuvenită, iar pedeapsa îl omorâse: cu un negru mai puțin. Sonjei, care avea atunci doisprezece ani, i se frânsese inima. De atunci începuse să-i urască pe englezi din tot sufletul.

Hitler avea o idee bună, dar nu-și alesese bine ținta, gândea ea. Nu slăbiciunea evreilor era aceea care infecta lumea, ci aceea a englezilor. Evreii din Egipt erau mai mult sau mai puțin la fel ca toți ceilalți oameni: unii bogați, alții săraci, unii buni, alții răi. Dar englezii erau toți la fel de aroganți, lacomi și vicioși. Râsese cu amărăciune de modul în care englezii încercaseră să apere Polonia de asupra germană, în vreme ce ei înșiși continuau să asuprească Egiptul.

Totuși, din anumite motive, nemții luptau împotriva englezilor, și asta era destul pentru a o face pe Sonja o simpatizantă a germanilor.

Voia ca Hitler să-i înfrângă, să-i umilească și să-i ruineze pe englezi.

Ea avea să facă orice ca să ajute la îndeplinirea acestui scop.

Avea chiar să seducă un englez.

Se aplecă în față.

– Maiorule Smith, spuse ea, ești un bărbat foarte atractiv. Wolff se relaxă în mod vizibil.

Smith era uimit. Ochii păreau să fie gata să-i iasă din orbite.

– Dumnezeu! spuse. Chiar crezi asta?

– Desigur, maior.

– Eu zic, aș prefera să-mi spui Sandy.

Wolff se ridică.

– Mi-e teamă că trebuie să vă părăsesc acum. Sonja, pot să te însoțesc până acasă?

Smith spuse:

– Cred că poți lăsa asta în seama mea, căpitane.

– Da, domnule.

– Asta numai dacă Sonja nu...

Sonja își flutură rapid genele.

– Desigur, Sandy.

Wolff spuse:

– Îmi pare rău că trebuie să sparg eu petrecerea, dar mâine dimineată încep devreme.

– Dar e în ordine, îi spuse Smith. Du-te numai.

În timp ce Wolff pleca, un chelner aduse cina. Era mâncare europeană – friptură și cartofi – iar Sonja abia ciugulea din ea, în vreme ce Smith îi vorbea. Îi povesti despre succesele lui în echipa de cricket a școlii. Părea să nu fi făcut nimic spectaculos de atunci. Era din cale-afară de plictisitor.

Sonja încercă să-și amintească constant de biciuire.

Smith bău constant în timpul cinei. Atunci când plecarea, se legăna ușor pe picioare. Îi oferî Sonjei brațul, dar asta îi fu de ajutor mai mult lui decît ei. Merseră pe jos pînă la casa-barcă, în răcoarea aerului nopții. Smith privi cerul, apoi spuse:

– Stelele acestea... extraordinare. Vorbirea îi era greoaie.

Se opriră la locuința Sonjei.

– Arată bine, spuse Smith.

– E foarte drăguț, spuse Sonja. Ai vrea să vezi cum arată în interior?

– Bineînțeles.

Ea îl conduse pe platforma care ducea la bord, apoi pe punte și în jos pe scări.

El privi în jur, cu ochii măriți.

– Trebuie să mărturisesc că e foarte luxos.

– Vrei să bei ceva?

– Foarte mult.

Sonja ura faptul că Smith spunea „foarte” tot timpul. El estompa „r”-ul și pronunța „foate.” Ea spuse:

– Șampanie, sau ceva mai tare?

– O picătură de whiskey ar fi minunată.

– Dar, te rog să te așezi.

Îi dădu în mână băutura și se așeză aproape de el. El îi atinse umărul, o sărută pe obraz și îi luă cu bruschete sânul în mână. Ea se înfioră. El luă asta ca un semn de pasiune și strânse mîna mai tare.

Ea îl trase în jos, deasupra ei. El era extrem de neîndemânatic: coatele și genunchii lui o loveau tot timpul. Pipăi neîndemânatic pe sub fusta ei.

– Oh, Sandy, ești atît de puternic.

Sonja privi peste umărul lui și văzu fața lui Wolff. Era pe punte, îngenunchind și privind printr-o deschidere, rîzând fără zgomot.

CAPITOLUL 8

William Vandam începea să creadă că nu avea să-l găsească niciodată pe Alex Wolff. Crima de la Assyut avusese loc cu trei săptămâni în urmă, iar Vandam nu era cu nimic mai aproape de găsirea informațiilor cruciale. Cu cât timpul trecea, cu atât urmele pe care le căuta deveneau mai slabe. Aproape își dorea să aibă loc un alt furt de servietă, ca măcar să știe de ce se pregătea Wolff.

Știa că devenea cam obsedat de acest bărbat. Se trezea în timpul nopții, pe la 3 dimineața, atunci când trecea efectul băuturii, și își făcea griji până la răsăritul soarelui. Ceea ce îl deranja era ceva legat de stilul lui Wolff: modul ocolit prin care se strecurase în Egipt, moartea neașteptată a caporalului Cox, ușurința cu care Wolff se contopise cu orașul. Vandam se gândea la aceste lucruri, iar și iar, întrebându-se de fiecare dată de ce găsea oare acest caz atât de fascinant.

Nu făcuse nici un progres real, dar adunase câteva informații, iar informațiile îi întetiseră numai obsesiile – îl hrăniseră nu așa cum hrănește mâncarea pe om, aducându-i sațietatea, ci așa cum combustibilul hrănește focul, făcându-l să ardă și mai aprig.

Villa les Oliviers era proprietatea cuiva pe nume Achmed Rahmha. Familia Rahmha era o familie bogată din Cairo. Achmed moștenise casa de la tatăl său, Gamal Rahmha, avocat. Unul dintre locotenenții lui Vandam scosese de undeva dovada unei căsătorii între Gamal Rah-

mha și o anume Eva Wolff, văduva lui Hans Wolff, ambii de naționalitate germană; și hârtiile de adopție care îl făceau pe fiul lui Hans și al Evei Wolff, Alex, copilul legitim al lui Gamal Rahmha...

Fapt care îl făcea pe Achmed Rahmha un neamț și care explica cum avea el hârtii egiptene legale pe numele de Alex Wolff.

Între acte exista de asemenea și un testament, care îi dădea lui Achmed, sau Alex, o parte din averea lui Gamal, plus casa.

Interogatoriile tuturor celor din familia Rahmha care supraviețuiseră nu duseseră la nici un rezultat. Achmed dispăruse în urmă cu doi ani și nu se mai auzise nimic de el de atunci. Cel care condusesese aceste interogatorii se întorsese cu impresia că fiului adoptat al familiei nu i se ducea prea tare dorul.

Vandam era convins că atunci când Achmed a dispărut, el s-a dus în Germania.

Mai exista o altă ramură a familiei Rahmha, dar ei erau nomazi și nimeni nu știa unde ar fi putut fi găsiți. Fără îndoială, gândi Vandam, ei îl ajutaseră cumva pe Wolff să intre din nou în Egipt.

Acum, Vandam înțelegea asta. Wolff nu putuse intra în țară prin Alexandria. Măsurile de securitate erau stricte în port: intrarea sa în țară ar fi fost observată, s-ar fi făcut investigații și, mai devreme sau mai târziu, investigațiile ar fi revelat antecedentele sale germane și, ca urmare, i s-ar fi fixat poate un domiciliu forțat. Venind dinspre sud, el sperase să treacă neobservat și să-și reia statutul precedent de egiptean sadea. Fusesse un adevărat noroc pentru englezi că Wolff dăduse de necazuri în Assyut.

Lui Vandam i se părea că acela fusesse ultimul noroc pe care îl avuseseră.

Sedea în biroul său, fumând o țigară după cealaltă, gândindu-se la Wolff.

Omul nu era un simplu colector de zvonuri. Nu se mulțumea, așa cum se mulțumeau alți agenți, să își trimită rapoartele bazându-se pe numărul de soldați pe care îi vedea pe stradă sau pe lipsa de piese de mașini. Furtul servietei dovedea că dorea să afle secrete dintre cele mai importante și era capabil să facă planuri ingenioase pentru a intra în posesia lor. Dacă avea să fie lăsat liber suficient de mult, avea să le și obțină, mai devreme sau mai târziu.

Vandam începu să umble cu pași mari prin cameră – de la cuier la birou, în jurul biroului ca să se uite afară pe geam pentru o clipă, ocolind cealaltă parte a biroului, apoi înapoi la cuier.

Și spionul avea problemele lui, totuși. Trebuia să dea explicații vecinilor băgăreți, să-și ascundă undeva radioul, să se miște prin oraș pentru a găsi informatori. Putea să nu mai aibă bani la un moment dat, putea să i se strice radioul, informatorii lui puteau să-l trădeze sau cineva putea să descopere din greșeală secretul lui. Într-un mod sau altul, trebuiau să apară undeva urmele spionului.

Cu cât era acesta mai inteligent însă, cu atât mai mult avea să dureze ca aceasta să se întâmple.

Vandam era convins că Abdullah, hoțul, avea relații cu Wolff. După ce Bogge refuzase să-l aresteze pe Abdullah, Vandam îi oferise o sumă considerabilă pentru a afla unde putea să-l găsească pe Wolff. Abdullah continua însă să pretindă că nu cunoaște nici un Wolff, dar scânteia lăcomiei îi licărise în ochi.

Era posibil ca Abdullah să nu știe unde se afla Wolff – cu siguranță Wolff era destul de prudent ca să își ia această precauție cu un om necinstit – dar poate că Abdullah putea să afle. Vandam lăsase să se înțeleagă clar că oferta

rămânea valabilă. Dar, pe de altă parte, o dată ce Abdullah avea să afle informația respectivă, el putea pur și simplu să meargă la Wolff, să-i spună de oferta lui Vandam și să-l invite să-i ofere mai mult în schimbul tăcerii.

Vandam continua să umble prin cameră.

Era ceva legat de stilul lui. Cum se strecurase; ucidere cu un cuțit; contopirea în oraș; și... Mai era ceva. Ceva despre care Vandam știa, ceva ce citise într-un raport sau ceva ce i se spusese la un instructaj. Wolff aproape că era un om pe care Vandam îl cunoscuse cu mult timp în urmă, dar nu și-l mai putea aminti. Stil.

Telefonul sună.

El ridică receptorul.

– Maior Vandam.

– Oh, bună ziua, sunt maiorul Calder de la biroul casieriei.

Vandam deveni tensionat.

– Ce este?

– Ne-ați trimis o notă acum câteva săptămâni, să căutăm bancnote false. Ei bine, am găsit câteva.

Asta era – asta era urma.

– Foarte bine! spuse Vandam.

– De fapt, sunt mai multe, continuă vocea.

Vandam spuse:

– Trebuie să le văd cât de repede posibil.

– Sunt pe drum. Am trimis cu ele un tip – ar trebui să ajungă nu peste mult.

– Știi cine a plătit cu ele?

– De fapt, au fost mai mulți, dar avem câteva nume pentru dumneata.

– Minunat. Te voi suna după ce voi vedea bancnotele. Ai spus Calder?

– Da. Bărbatul își dădu numărul lui de telefon. Atunci,

vorbim mai târziu.

Vandam închise telefonul. Bancnote false – se potrivea: acesta putea să fie un element hotărâtor. Lirele sterline nu mai erau un mijloc de plată legal în Egipt. În mod oficial, se presupunea că Egiptul era o țară suverană. Totuși, lirele sterline puteau fi schimbate cu bani egipteni la casierul general de la casieria engleză. Prin urmare, acei oameni care făceau multe afaceri cu străinii acceptau de obicei și bancnote engleze ca plată.

Vandam deschise ușa de la biroul său și strigă pe coridor.

– Jakes!

– Da, domnule! strigă Jakes la fel de tare.

– Adu-mi dosarul despre bancnotele falsificate.

– Da, domnule!

Vandam intră în biroul următor și vorbește cu secretarul.

– Aștept un pachet de la casier. Adu-mi-l imediat ce sosește, în ordine?

– Da, domnule.

Vandam se întoarce în biroul său. Jakes apărură un moment mai târziu cu un dosar. Jakes era un tânăr dornic de a lucra, demn de încredere, care respecta ordinele primite literă cu literă, până unde ajungeau acestea, apoi își folosea propria inițiativă. Era chiar mai înalt ca Vandam, slab și cu părul negru, cu o înfățișare oarecum lugubră. Între el și Vandam exista un cod de formalitate lejeră: Jakes era foarte scrupulos cu „domnule” și „să trăiți”, dar el și Vandam discutau probleme legate de munca lor de la egal la egal și Jakes înjura întotdeauna cu mult sârg. Jakes avea și relații foarte multe și cu siguranță avea să ajungă în cariera sa militară mult mai departe decât ajunsese Vandam.

Vandam aprinse lampa de birou și spuse:

– În ordine, arată-mi o poză a unor bani ciudați, făcuți

în stil nemțesc.

Jakes puse jos dosarul și dădu repede paginile. Scoase un morman de fotografii lucioase și le răspândi pe birou. Fiecare înfățișa fața și spatele a câte unei bancnote, la o mărime ceva mai mare decât mărimea naturală.

Jakes le alese.

– Bancnote de o liră, de cinci lire, de zece lire și de douăzeci.

Niște săgeți negre de pe fotografii indicau erorile prin care puteau fi identificate falsurile.

Sursa acestor informații erau banii falși luați de la spionii nemți, capturați în Anglia. Jakes spuse:

– Te-ai gândi că îi duce capul mai mult decât să le dea spionilor lor bani falși.

Vandam răspunse fără să-și ridice privirea de pe fotografii.

– Spionajul este o treabă costisitoare și majoritatea banilor sunt iroșiți. De ce să cumpere bani englezești în Elveția, când pot să îi facă chiar ei? Un spion are documente false, așa că poate să aibă și bani falși. De asemenea, circulația banilor falși are un ușor efect dăunător asupra economiei engleze. Produce inflație, ca și atunci când guvernul tipărește bani pentru a-și acoperi datoriile.

– Totuși, te-ai gândi că până acum și-au cam dat seama că astfel noi îi prindem pe ticăloșii ăștia.

– Ah – dar când îi prindem, ne asigurăm ca nemții să nu afle că i-am prins.

– Totuși, eu sper că spionii noștri nu folosesc mărci falsificate.

– Nu cred. Noi luăm sarcina Serviciilor Secrete mai în serios decât o fac ei. Mi-aș dori să pot spune același lucru și despre tactică.

Secretarul lui Vandam bătu la ușă și intră. Era un capo-

ral de vreo douăzeci de ani, care purta ochelari.

– Pachetul de la casier, domnule.

– Bună treabă! spuse Vandam.

– Puteți să semnați că ați primit?

Vandam semnă hârtia și rupse plicul. Acesta conținea și mai multe bancnote de o sută de lire.

Jakes spuse:

– Să fiu al naibii!

– Mi-au spus că erau mulți bani, spuse Vandam. Ia o lupă, caporal, acolo în colț.

– Da, domnule.

Vandam puse o bancnotă de o liră din plic lângă una dintre fotografiile și căută eroarea după care puteau fi identificate.

Nici nu avea nevoie de lupă.

– Privește, Jakes.

Jakes se uită.

Bancnota avea exact aceeași eroare ca și cea din fotografie.

– Asta e, domnule, spuse Jakes.

– Bani naziști, făcuți în Germania, spuse Vandam.

– Acum suntem pe urma lui.

Locotenent-colonelul Reggie Bogge știa că maiorul Vandam era un tip deștept, cu acea viclenie pe care o găsești uneori printre cei din clasa muncitoare; dar maiorul nici nu se putea compara cu cei de seama lui Bogge.

În acea noapte, Bogge juca biliard cu brigadierul Povey, directorul serviciilor secrete din cadrul armatei, la Clubul de Sport Gezira. Brigadierul era viclean și nu îi plăcea deloc de Bogge, dar Bogge credea că poate să se descurce cu el.

Jucau pentru un șiling pentru fiecare punct, iar briga-

dierul începu. În timp ce jucau, Bogge spuse:

– Sper că nu te deranjează să vorbim despre probleme de servicii la club, domnule.

– Deloc, spuse brigadierul.

– Numai de-aceea fiindcă nu prea reușesc să plec de la birou în timpul zilei.

– Care este problema? brigadierul își dădu cu cretă tacul.

Bogge lovi cu precizie bila roșie și o alinie pe cea roz.

– Sunt foarte sigur că există în Cairo un spion care își ia treaba în serios. Nu reuși să lovească bila roz.

Brigadierul se aplecă peste masă.

– Continuă.

Bogge se uită la spatele lat al brigadierului. Era nevoie de puțină delicatețe. Desigur că șeful unui departament era responsabil de succesul acelui departament, deoarece numai departamentele conduse bine aveau succes, după cum știa toată lumea; totuși, trebuia puțină subtilitate atunci când venea vorba de a vorbi despre merite. Începu:

– Îți amintești că un caporal a fost înjunghiat la Assyut acum câteva săptămâni?

– Vag.

– Am avut o bănuială despre chestia asta și am urmărit lucrurile încă de atunci. Săptămâna trecută, unui ofițer de stat major i s-a furat servieta în timpul unui scandal de stradă. Nu este nimic remarcabil în asta, bineînțeles, dar am pus cele două lucruri cap la cap.

Brigadierul lovi cu precizie bila albă.

– La naiba, spuse. E rândul tău.

– L-am rugat pe casier să caute bancnote englezești false. Și ce să vezi, a găsit câteva. I-am pus pe băieții mei să le examineze. Se pare că au fost făcute în Germania.

– Aha!

Bogge lovi bila roșie, cea albastră și o alta roșie, apoi

dădu greș din nou la cea roz.

– Cred că m-ai lăsat într-o poziție bună, spuse brigadierul, scrutând masa cu ochii îngustați. E vreo șansă să dați de urma tipului cu ajutorul banilor?

– Există o posibilitate. Deja lucrăm la asta.

– Poți să-mi dai creta?

– Desigur.

Brigadierul își făcu tacul cu cretă și se pregăti să lovească.

Bogge spuse:

– S-a sugerat să îl instruim pe casier să continue să accepte bancnote false, în caz că asta poate duce la descoperirea unor noi piste pentru investigație. Sugestia fusese a lui Vandam, iar Bogge îl refuzase. Vandam se certase cu el – ceva ce devenea obositor de familiar – iar Bogge trebuie să-l refuze. Dar era o chestiune pretențioasă, iar dacă lucrurile luau o întorsătură negativă, Bogge voia să poată spune că și-a consultat superiorii.

Brigadierul se îndepărtă de masă și se gândi.

– Depinde de câți bani e vorba, nu-i așa?

– Până acum e vorba de câteva sute de lire.

– Asta-i mult.

– Cred că nu este neapărat necesar să continuăm să acceptăm bancnote false, domnule.

– Foarte bine. Brigadierul băgă într-o gaură ultima dintre bilele albe și începu să se uite la cele colorate.

Bogge notă scorul. Brigadierul conducea, dar Bogge obținuse confirmarea pentru care venise.

– Pe cine ai pus să lucreze la cazul acesta cu spionul?

– Practic, eu mă ocup de el.

– Sigur, dar pe care dintre maiorii tăi îl folosești?

– Pe Vandam.

– Ah, Vandam. Nu-i un băiat rău.

Lui Bogge nu-i plăcea pe ce făgaș o luă conversația. Brigadierul nu înțelegea cât de precaut trebuie să fii cu cei de teapa lui Vandam: dacă le întinzi un deget, îți vor lua toată mâna. Armata avea să-i ridice pe acești oameni deasupra statutului lor. Coșmarul lui Bogge era să asculte ordinele unui fiu de poștaș cu accent de Dorset. El spuse:

– Vandam pare să aibă o slăbiciune pentru băștinași, din nefericire; dar cum spuneai, este destul de bun la treabă, ca să zic așa.

– Da. Brigadierul lovea bilele de diferite culori, una după alta. A mers la aceeași școală ca mine. Douăzeci de ani mai târziu, desigur.

Bogge zâmbi.

– Dar a fost acolo cu o bursă, nu-i așa, domnule?

– Da, spuse brigadierul. Tot așa și eu. Băgă în gaură bila neagră.

– Se pare că ați câștigat, domnule.

Patronul localului Cha-Cha spuse că mai mult de jumătate dintre clienții săi plăteau în lire sterline și nu putea să identifice cine cu cel fel de bani plătea și chiar dacă putea să facă asta, nu știa decât numele câtorva clienți care veneau în mod regulat.

Casierul principal de la Hotelul Shepherd's spuse același lucru.

La fel spuseră și doi șoferi de taxi, proprietarul unui bar al soldaților și matroana de bordel, Madame Fahmy.

Vandam se aștepta să audă exact aceeași poveste și de la următorul loc de pe lista lui, un magazin al cărui proprietar era Mikis Aristopoulos.

Aristopoulos schimbase o cantitate mare de lire sterline, majoritatea false, iar Vandam își imagina că magazinul său avea să aibă mărime considerabilă, dar lucrurile

nu stăteau așa. Aristopoulos avea o mică băcănie. Aceasta mirosea a condimente și cafea, dar pe rafturi nu se găsea mare lucru. Aristopoulos era un grec scund de vreo douăzeci și cinci de ani, cu un zâmbet larg ce lăsa să se vadă o dantură albă. Purta un șorț cu dungi peste pantalonii de bumbac și cămașa albă.

El spuse:

– Bună dimineața, domnule. Pot să vă ajut cu ceva?

– Se pare că nu prea aveți ce să vindeți, spuse Vandam. Aristopoulos zâmbi.

– Dacă aveți nevoie de un anumit produs, se poate să am în magazie. Ați mai fost pe aici, domnule?

Deci acesta era sistemul: delicatese rare în magazie, destinate numai clienților fideli. Asta însemna că își cunoștea destul de bine clientela. Și, de asemenea, cantitatea mare de bani falși pe care o schimbase reprezenta probabil o comandă mai mare, pe care probabil și-o amintea.

Vandam spuse:

– N-am venit să cumpăr. Cu două zile în urmă ai dus două sute patruzeci și șapte de lire, bani englezești, la casierul englez și i-ai schimbat pe bani egipteni.

Aristopoulos se încruntă și păru încurcat.

– Da...

– O sută douăzeci și șapte de lire din banii aceștia erau contrafăcuți – falși – nu erau valabili.

Aristopoulos zâmbi și își desfăcu mâinile cu o ridicare din umeri.

– Îmi pare rău pentru casier. Eu iau bani de la englezi, îi dau înapoi la englezi... Ce pot să fac eu?

– Poți merge la pușcărie pentru că ai transmis bancnote false.

Aristopoulos nu mai zâmbea.

– Vă rog. Asta nu e drept. Eu de unde să știu?

- Banii aceia, ți-au fost dați toți de o singură persoană?
- Nu știu.
- Gândește-te! spuse Vandam aspru. Ți-a dat cineva o sută douăzeci și șapte de lire?
- Ăăă... da! Da! Dintr-o dată, Aristopoulos păru jignit.
- Un client foarte respectabil. O sută douăzeci și șase lire și zece șilingi.
- Numele lui? Vandam își ținu respirația.
- Mr. Wolff.
- Ahh.
- Sunt atât de șocat. Domnul Wolff a fost un client bun timp de foarte mulți ani și n-am avut niciodată probleme cu plata, niciodată.
- Ascultă, spuse Vandam, ai livrat tu produsele?
- Nu.
- La naiba.
- Ne-am oferit să le livrăm noi, cum facem de obicei, dar de această dată Mr. Wolff...
- De obicei le livrați la casa domnului Wolff?
- Da, dar de această dată...
- Care este adresa?
- Stați să văd. Villa les Oliviers, Garden City.
- Vandam dădu cu pumnul în masă de frustrare. Aristopoulos păru puțin speriat. Vandam spuse:
- Dar nu ai livrat marfă acolo recent, nu-i așa?
- Nu, de când Mr. Wolff s-a întors. Domnule, îmi pare tare rău că acești bani falși au trecut prin mâinile mele nevinovate. Poate putem să aranjăm într-un fel problema asta...?
- Poate că putem, spuse Vandam stând pe gânduri.
- Să bem o cafea împreună.
- Vandam dădu din cap. Aristopoulos îl conduse în camera din spate. Rafturile de aici erau încărcate cu sticle și

cutii de conserve, dintre care cele mai multe importate. Vandam observă caviar rusesc, șuncă americană la conservă și gem englezesc. Aristopoulos turnă o cafea tare și neagră în două cești minuscule. Zâmbea din nou.

Aristopoulos spuse:

– Aceste probleme minore pot fi tot timpul rezolvate între prieteni.

Băură cafea.

Aristopoulos spuse:

– Poate ca un gest de prietenie, aș putea să vă ofer ceva din magazia mea. Mai am o mică rezervă de vin franțuzesc.

– Nu, nu.

– De obicei pot să găsesc puțin whiskey scoțian când la toată lumea s-a terminat.

– Nu mă interesează un astfel de aranjament, spuse Vandam nerăbdător.

– Oh! spuse Aristopoulos. Devenise foarte convins că Vandam voia o mită.

– Vreau să-l găsesc pe Wolff, continuă Vandam. Trebuie să știu unde locuiește acum. Ai spus că este un client fidel?

– Ce fel de produse cumpără?

– Foarte multă șampanie. De asemenea, caviar. Cafea, destul de multă. Băuturi străine. Alune, cârnați cu usturoi, caise în cognac...

– Hm. Vandam ascultă cu nesaț toate aceste informații. Ce fel de spion își cheltuia banii pe tot felul de mărfuri de import? Răspuns: unul care nu era foarte serios. Dar Wolff era serios. Era o problemă de stil. Vandam spuse:

– Mă întrebam cam cât de curând va veni din nou.

– Imediat ce i se termină șampania.

– În ordine. Când se întoarce, trebuie să aflu unde lo-

cuiește.

– Dar, domnule, dacă refuză din nou să mă lase să-i livrez marfa...?

– Tocmai la asta mă gândeam. Îți voi lăsa un asistent.

Lui Aristopoulos nu îi plăcu ideea.

– Domnule, vreau să vă ajut, dar afacerile mele sunt private.

– Nu ai de ales, spuse Vandam. Sau mă ajuți, sau mergi la pușcărie.

– Dar cum să lucreze un ofițer englez în magazinul meu?

– Oh, dar nu e vorba de un ofițer englez. Ar ieși în evidență ca un deget bandajat, gândi Vandam, și probabil că l-ar îndepărta și pe Wolff. Vandam zâmbi. Cred că cunosc persoana ideală pentru această sarcină. În acea seară, după cină, Vandam merse la apartamentul Elenei, ducând un buchet mare de flori și simțindu-se caraghios. Locuia într-un apartament vechi, drăguț, spațios, de lângă Place de l'Opéra. Un intendent nubian îl conduse pe Vandam la etajul al treilea. Urcă scara de marmură în spirală, care ocupa centrul clădirii, și bătu la ușa apartamentului 3A.

Ea nu îl aștepta și dintr-o dată se gândi că putea să fie cu un bărbat. Așteptă nerăbdător pe coridor, întrebându-se cum era acasă la ea. Aceasta era prima dată când mergea acolo. Poate că ea nu era acasă. Desigur că avea multe de făcut serile.

Ușa se deschise.

Elene purta o rochie de bumbac galbenă, foarte simplă, dar suficient de subțire pentru a vedea prin ea. Culoarea era foarte plăcută pe fondul tenului ei maroniu deschis. Se uită la el fără expresie o clipă, apoi îl recunoscu și îi zâmbi.

Ea spuse:

– Ei, salut!

– Bună seara.

Ea făcu un pas înainte și îl sărută pe obraz.

– Intră.

El intră și închise ușa.

– Nu mă așteptam la acel sărut, spuse el.

– Totul este o parte a rolului. Hai să te eliberez de povara măștii tale.

El îi dădu florile. Avea senzația că ea îl tachina.

– Intră acolo până pun florile în vază, spuse ea.

El merse pe direcția indicată de degetul ei întins spre sufragerie și privi în jur. Camera era confortabilă până la a fi senzuală. Era decorată cu roz și auriu și era mobilată cu scaune adânci și moi și o masă de stejar de culoare deschisă. Era o cameră pe colț, cu geamuri pe două părți ale clădirii, iar acum lumina soarelui care cobora lumina înăuntru și făcea ca totul să strălucească discret. Pe jos era un covor gros de blană maronie, care părea să fie blană de urs. Vandam se aplecă și puse mâna pe el: era adevărat. Avu deodată în fața ochilor o imagine a Elenei culcată pe blana de urs, dezbrăcată și zvârcolindu-se de plăcere. Clipi repede și privi în altă parte. Pe scaunul de lângă el era o carte pe care ea probabil o citea tocmai când el a bătut la ușă. Luă în mână cartea și se așeză pe acel scaun. Era și acum cald de la căldura trupului ei. Cartea se numea *Trenul de la Istanbul*. Părea să fie o carte de capă și spadă. Pe peretele opus era o pictură modernă ce înfățișa un bal al înaltei societăți: toate femeile erau în rochii formale minunate și toți bărbații erau goi. Vandam merse și se așeză pe canapeaua de sub pictură, ca să nu trebuiască să se uite la ea. O găsea tare ciudată.

Ea intră cu florile într-o vază, iar mirosul lor umplu camera.

– Vrei să bei ceva?

– Știi să faci Martini?

– Da. Poți să fumezi dacă dorești.

– Mulțumesc. Știa cum să fie ospitalieră, gândi Vandam. Dar se gândi că trebuia, dat fiind modul în care își câștiga existența. Își scoase țigările. M-am temut că vei fi plecată.

– Nu și în seara asta. Era o notă ciudată în vocea ei când spuse asta, dar Vandam nu își dădu seama despre ce era vorba. O privi cum stătea cu cocktail shaker-ul în mână. El intenționase ca această întâlnire să fie o întâlnire de afaceri, dar nu reușea să mențină tonul sobru. Se simțea ca un amant clandestin.

– Îți plac astea? și arată spre carte.

– În ultima vreme am citit thriller-uri.

– De ce?

– Ca să aflu cum trebuie să se comporte un spion.

– Nu cred că tu... O văzu că zâmbeste și își dădu seama că ea îl tachina din nou. Nu știu niciodată când vorbești serios.

– Foarte rar. Îi dădu băutura și se așeză la marginea opusă a canapelei. Îl privi pe deasupra paharului ei. Pentru spionaj.

El începu să-și soarbă Martini-ul. Totul era perfect. Și ea. Lumina blândă a soarelui cădea pe pielea ei. Brațele și picioarele ei păreau atât de moi. Se gândi că probabil era și în pat tot așa cum era în afara lui: relaxată, amuzantă și dispusă la orice. La naiba. Avusese efectul acesta asupra lui și data trecută, iar el ajunsese din nou la acel nenorocit de bordel.

– La ce te gândești? întrebă ea.

– Spionaj.

Ea râse: părea că știa de undeva că el mințea.

– Cred că îți place tare mult, spuse ea.

Vandam se gândi: cum de are efectul acesta asupra mea? Îl făcea tot timpul să se simtă lipsit de echilibru, cu tachineriile și cu puterea ei de a vedea prin el, cu fața ei inocentă și cu membrele ei lungi și măslinii. El spuse:

– Să prinzi spioni poate să fie o muncă plină de satisfacții, dar nu îmi place chiar atât de mult.

– Ce pătesc după ce i-ai prins?

– Sunt spânzurați, de obicei.

– Oh.

De această dată reușise el să îi ia ei echilibrul. Ea se înfioră. El spuse:

– De obicei, pe timp de război, cei care pierd mor.

– De-asta nu-ți place chiar atât de mult – pentru că sunt spânzurați?

– Nu. Nu-mi place pentru că nu îi prind întotdeauna.

– Și ești mândru că ai o inimă atât de împietrită?

– Nu cred că sunt așa. Încercăm să ucidem mai mulți dintre ei decât ucid ei dintre ai noștri. El se gândi: dar cum am ajuns să mă justific?

Ea se ridică să-i mai toarne băutură. El o privi traversând camera. Se mișca cu multă grație – ca o felină, se gândi; nu, ca o pisicuță. Se uită la spatele ei când ea se aplecă să ia cocktail shaker-ul și se întrebă oare ce purta pe sub rochia galbenă. Îi observă mâinile în timp ce ea turna băutura: erau zvelte și puternice. Ei nu își turnă Martini.

Se întrebă din ce mediu venea. O întrebă:

– Părinții tăi mai trăiesc?

– Nu, spuse ea scurt.

– Îmi pare rău, spuse el. Știa că ea mințea.

– De ce m-ai întrebat asta?

– Simplă curiozitate. Te rog să mă ierți.

Ea se aplecă în față și îi atinse ușor brațul, atingându-i pielea cu vârfurile degetelor, o mângâiere tot atât de fină ca și briza.

– Îți ceri iertare prea mult. Ea își întoarse privirea de la el, ca și cum ar fi ezitat; apoi, ca și cum ar fi cedat unui impuls, începu să-i povestească despre trecutul ei.

Fusese cea mai mare dintre cei cinci copii ai unei familii disperat de sărace. Părinții ei erau oameni cultivați și iubitori – Tatăl meu m-a învățat engleză și mama m-a învățat să port haine curate, spuse ea – dar tatăl, croitor, era ultraortodox și se înstrăinase de restul comunității de evrei din Alexandria după o dispută legată de doctrină cu cel care ucidea animalele pentru ritual. Când Elene avea cincisprezece ani, tatăl ei începu să-și piardă vederea. Nu mai putu să lucreze ca și croitor – dar nici nu ar fi cerut sau acceptat ajutor de la ceilalți evrei din Alexandria. Elene se angajă ca o slujnică la o familie de englezi și își trimitea salariile familiei. Din acel punct, povestea vieții ei era una care fusese repetată, știa și Vandam, de sute de ori pe parcursul ultimei sute de ani de dominație britanică: se îndrăgosti de fiul familiei la care muncea, iar el o seduse-se. Avusese noroc că fură descoperiți înainte ca ea să fi rămas însărcinată. Fiul fu trimis la universitate, iar Elene fu concediată. Ei îi era teamă să se întoarcă acasă și să-i spună tatălui ei că fusese concediată pentru că se culca cu fiul stăpânului. Trăi o vreme din banii primiți la plecare, continuând să trimită acasă aceeași sumă de bani în fiecare săptămână, până când i se terminară banii. Atunci, un om de afaceri care o cunoscuse în casa respectivă o instalase într-un apartament, iar ea începu să-și câștige astfel existența. La scurt timp după ce tatăl ei află cum trăia fiica lui, el spuse familiei să țină *shiva* pentru ea.

– Ce este shiva? întrebă Vandam.

– Doliu.

De atunci nu auzise nici o veste de la ei, cu excepția unui mesaj de la un prieten al ei, care i-a spus că mama ei murise.

Vandam spuse:

– Îți urăști tatăl?

Ea ridică din umeri.

– Cred că a ieșit totul bine. Își desfăcu brațele arătând apartamentul.

– Dar ești fericită?

Ea îl privi. De două ori păru că vrea să spună ceva, dar de fiecare dată se răzgândi. În cele din urmă, își întoarse privirea. Vandam simți că ea regreta acum impulsul care o făcuse să îi povestească lui despre viața ei. Elene schimbă subiectul.

– Și ce te aduce aici, maior?

Vandam își adună gândurile. Fusese atât de interesat de persoana ei – privindu-i mâinile și ochii în timp ce ea povestea despre trecutul ei – încât uitase pentru o vreme de scopul cu care venise.

– Încă îl caut pe Alex Wolff, începui el. Nu l-am găsit pe el, dar l-am găsit pe băcanul lui.

– Și cum ai făcut asta?

Se hotărî să nu-i spună. Era mai bine ca nimeni din afara Serviciilor Secrete să nu știe că spionii nemți erau trădați chiar de banii lor falși.

– E o poveste lungă, spuse. Important este că vreau să pun pe cineva în magazin pentru cazul în care se întoarce acolo.

– Pe mine.

– La asta mă gândeam.

– Apoi, când se întoarce, îl lovesc în cap cu un sac de zahăr și îi păzesc trupul inconștient până vii și tu pe acolo.

Vandam râse.

– Cred că ai fi în stare, spuse. Parcă te văd cum sari peste tejghea. Realiză cât de relaxat se simțea și decise să se adune înaintea să se facă de tot râsul.

– Serios, acum ce trebuie să fac? spuse ea.

– Serios, trebuie să descoperi unde locuiește.

– Cum asta?

– Nu sunt sigur. Vandam ezită. M-am gândit că poate ai putea să te împrietenești cu el. Ești o femeie foarte atrăgătoare – cred că ar fi ușor pentru tine.

– Ce înțelegi prin a mă „împrieteni”?

– Asta depinde de tine. Numai până când îi obții adresa.

– Înțeleg. Dintr-o dată, dispoziția i se schimbă și în vocea ei apărură amărăciunea. Schimbarea aceasta îl nedumeri pe Vandam: ea era prea rapidă pentru ca el să o poată urmări. Cu siguranță că o femeie ca Elene nu putea fi jignită de ce sugerase el. Ea spuse:

– De ce nu-l pui pur și simplu pe unul dintre soldații tăi să-l urmărească până acasă?

– S-ar putea să trebuiască să fac asta, dacă tu nu reușești să-i câștigi încrederea. Problema este că ar putea să-și dea seama că este urmărit și să se descotorosească de urmăritor – și apoi nu s-ar mai întoarce niciodată la băcan și ne-am pierde astfel avantajul. Dar, dacă poți să-l convingi, să spunem, să te invite la el acasă la cină, atunci vom obține informația pe care o dorim, fără să arătăm ce avem în mână. Desigur, e posibil să nu funcționeze. Ambele alternative sunt riscante. Dar prefer abordarea mai subtilă.

– Înțeleg.

Desigur că înțelegea, gândi Vandam; totul era limpede ca lumina zilei. Dar ce naiba era cu ea? Era o femeie tare ciudată: într-un moment era încântat de ea, în următorul

era înfuriat de reacțiile ei. Pentru prima dată îi trecu prin minte că ea putea să refuze să facă ce îi ceruse. Nervos, întrebă:

– Mă vei ajuta?

Elene se ridică și îi umplu din nou paharul și de data asta își turnă și ei. Era foarte tensionată, dar era clar că nu avea de gând să-i spună și lui de ce. Vandam se simțea în totdeauna enervat în preajma femeilor cu toane atât de schimbătoare. Ar fi fost tare neplăcut dacă ea ar fi refuzat să coopereze chiar acum.

În cele din urmă, Elene răspunse:

– Cred că la urma urmei nu e mai rău decât ceea ce am făcut până acum în viață.

– Așa m-am gândit și eu, spuse Vandam ușurat.

Ea îi aruncă o privire mâniată.

– Începi mâine, spuse. Îi dădu o bucată de hârtie pe care era trecută adresa băcăniei. Ea o luă fără să se uite la ea. Băcănia îi aparține lui Mikis Aristopoulos, adăugă el.

– Cât de mult crezi că va dura? întrebă Elene.

– Nu știu. Vandam se ridică. Voi lua legătura cu tine la fiecare câteva zile, ca să mă asigur că totul e în ordine – dar mă vei contacta tu imediat ce apare, în ordine?

– Da.

Vandam își mai aminti ceva.

– Apropo, proprietarul băcăniei crede că îl urmărim pe Wolff pentru falsificare de bani. Nu-i voroi despre spionaj.

– Nu o voi face.

Schimbarea dispoziției ei era una permanentă. Nu se mai bucurau unul de compania celuilalt. Vandam spuse:

– Te las acum cu thriller-ul tău.

Ea se ridică:

– Te conduc.

Merseră spre ușa. Când Vandam ieși, ocupantul apartamentului din vecini se apropie pe coridor. Vandam se gândise la acest moment, în subconștientul său, întreaga seară, și acum făcu ce se hotărâse să facă. O luă pe Elene de braț, își lăsă în jos capul și o sărută pe buze.

Buzele ei se mișcară scurt ca răspuns. Vandam se îndepărtă. Vecinul trecu. Vandam se uită la Elene. Vecinul își deschise ușa, intră în apartament și încuie ușa în urma lui. Vandam îi dădu drumul Elenei.

Ea spuse:

– Ești un actor bun.

– Da, spuse el. La revedere. Se întoarse pe călcâie și trecu cu pași ușori pe coridor. Ar fi trebuit să fie mulțumit de munca lui din acea seară, dar în loc de asta se simțea ca și cum ar fi făcut ceva puțin rușinos. Auzi ușa apartamentului ei închizându-se în urma lui. Elene se sprijini de ușa închisă și îl înjură în gând pe William Vandam.

Intrase în viața ei, plin de politețe englezească, cerându-i să facă un alt fel de muncă și să îl ajute să câștige războiul; iar apoi îi spusese că trebuie să fie din nou o prostituată.

Ea crezuse într-adevăr că viața avea să i se schimbe. Gata cu oamenii de afaceri bogați, gata cu relațiile de scurtă durată, gata cu dansul și servitul la mese. Avea o slujbă cinstită, ceva în ce credea, ceva ce făcea o diferență. Acum se dovedise că și asta era același vechi joc.

Timp de șapte ani trăise după fața și corpul ei și acum voia ca totul să înceteze.

Merse în sufragerie ca să-și toarne o băutură. Paharul lui era pe masă, gol pe jumătate. Îl duse la buze. Băutura era caldă și amară.

La început, nu îl plăcuse pe Vandam: păruse un tip țeapăn, solemn, plicticos. Apoi își schimbase părerea despre

el. Oare când se gândise pentru prima dată că dincolo de exteriorul rigid putea să fie un alt bărbat, unul diferit? Își aminti: atunci când răsese. Râsul acela o intriga. Răsese tot așa și în seara aceea, când ea spusese că avea să-l lovească pe Wolff în cap cu un sac de zahăr. Exista o latură veselă undeva în adâncul ființei lui, iar când aceasta era atinsă, râsul său răzbătea și punea stăpânire pe toată ființa lui pentru un moment. Ea suspecta că Vandam era un om cu multă poftă de viață – o poftă pe care o ținea ferm sub control, poate prea ferm. Aceasta o făcea pe Elene să vrea să intre sub pielea lui, să-l facă să fie el însuși. De aceea îl tachinase și încercase să-l facă să râdă din nou.

De aceea îl sărutase.

Fusese foarte curioasă și fericită în același timp să-l aibă acasă la ea, să șadă pe canapeaua ei, fumând și vorbind. Se gândise chiar și cât de bine ar fi fost să-l ducă pe acest bărbat puternic și inocent în pat și să-i arate lucruri despre care nici măcar n-a visat. De ce îi plăcea de el? Poate pentru că el o trata ca pe o persoană, nu ca pe o flusturatică. Știa că el nu avea niciodată să o lovească peste fund și să spună: „Nu-ți mai face griji cu căpșorul tău drăguțel...”

Și el stricase toate astea. De ce îl deranja atât de tare treaba aceasta cu Wolff? Încă un act de seducție nu avea să-i facă ei nici un rău. Vandam spusese mai mult sau mai puțin asta. Și spunând asta, dezvăluise de fapt că și el o considera o prostituată. Asta fusese ceea ce o mâniase atât. Ea voia ca el să o respecte, iar când îi ceruse să se „împrietenească” cu Wolff, știa că nu mai avea să-i câștige respectul, nu unul adevărat. Oricum, întreaga poveste era ridicolă: o relație între o femeie ca ea și un ofițer englez era sortită să se termine ca toate relațiile Elenei – manipulare de o parte, dependență de cealaltă și respect de

nici o parte. Vandam avea să o vadă întotdeauna ca pe o târfă. Pentru un timp, se gândise că poate el era diferit de ceilalți, dar se înșelase.

Iar apoi se gândi: dar de ce-mi pasă atât de mult?

Vandam ședea în întuneric la geamul dormitorului său în toiul nopții, fumând și uitându-se pe geam la Nilul luminat de lună, când o amintire din copilăria lui i se arătă, întreagă, în memorie.

Are unsprezece ani, inocent sexual, fizic încă un copil. Este în casa gri cu terasă unde a trăit dintotdeauna. Casa are o baie, unde apa este încălzită de focul de cărbuni din bucătăria care se afla dedesubt: i s-a spus că asta face ca familia lui să fie una norocoasă, și nu trebuie să se laude cu asta; într-adevăr, când merge la o nouă școală, școala elegantă din Bournemouth, el trebuie să se prefacă că i se pare normal să ai o baie și apă caldă care să curgă la robinete. Baia are și un closet cu apă. Acum merge acolo să facă pipi. Mama lui e înăuntru, făcându-i baie surorii lui, care are șapte ani, dar lor nu le pasă că el merge să facă pipi, a mai făcut asta și înainte, iar cealaltă toaletă este în grădină. Ceea ce el a uitat este că și verișoarei sale i se face baie tot atunci. Ea are opt ani. El intră în baie. Sora lui stă așezată în vană. Verișoara lui stă în picioare, gata să iasă. Mama lui îi ține un prosop. El se uită la verișoara sa.

Ea este dezbrăcată, desigur. Este prima dată când vede o altă fată decât pe sora lui, dezbrăcată. Corpul verișoarei lui este vag grasuț, iar pielea îi este roz din cauza căldurii apei. Este cea mai frumoasă priveliște ce a văzut-o. El stă în pragul ușii, privind-o cu interes și admirație făturișă.

Nu vede palma venind. Mâna mare a mamei lui pare să fi venit de nicăieri. Îl lovește peste gât cu un plescăit zgomotos. Lovește tare bine mama lui, și aceasta este una

dintre cele mai reușite palmi ale ei. Doare ca naiba, dar șocul este mai rău ca durerea. Cel mai rău este că sentimentul acela cald care pusese stăpânire pe el a fost spulberat ca un geam de sticlă.

— Ieși afară! strigă mama lui, iar el pleacă, lovit și umilit.

Vandam își aminti de acest episod în timp ce stătea singur, privind noaptea egipteană, și se gândi, tot așa cum se gândise și atunci când se întâmplase: dar de ce a făcut asta?

CAPITOLUL 9

Dimineața devreme, pardoseala moscheii era rece sub picioarele desculțe ale lui Alex Wolff. Micul grup de credincioși care veniseră în zori erau pierduți pe întinderea vastă a sălii cu coloane. Era o liniște, un sentiment de pace și o lumină gri, difuză. O rază de soare pătrunse printr-una dintre deschizăturile înalte și înguste din perete și, în același moment, un muezin începu să strige:

„Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar!”

Wolff se întoarse cu fața spre Mecca.

Purta o robă lungă și un turban, iar sandalele pe care le ținea în mână erau sandale simple, arabe. Nu fusese niciodată sigur de ce făcea asta. Era un drept credincios numai în teorie. Fusese circumcis conform doctrinei islamice și făcuse pelerinajul la Mecca; dar consuma alcool și mânca carne de porc, nu plătea niciodată taxa zakat, nu respecta niciodată postul de Ramadan și nu se ruga în fiecare zi, cu atât mai puțin de mai multe ori pe zi. Dar, din când în când, simțea nevoia de a se cufunda, chiar dacă numai pentru câteva minute, în ritualul familiar, mecanic, al religiei tatălui său vitreg. Atunci, așa cum făcuse și în acea zi, se trezea în zori, cât era încă întuneric, se îmbrăca în haine tradiționale și mergea pe jos pe străzile răcoroase și tăcute ale orașului, spre moscheea la care mersese și tatăl lui și făcea spălările rituale din curte, ca să intre apoi în moschee pentru prima rugăciune a zilei. Își atinse ure-

chile cu mâinile, apoi și le strânse la piept, mâna stângă în mâna dreaptă. Făcu o mătanie, apoi îngenunche. Atîngînd cu fruntea podeaua la momentele cerute de ritual, recită *el-fatha*:

„În numele lui Dumnezeu cel plin de milă și bunăvoință. Fie lăudat Dumnezeu, stăpînul lumilor, cel plin de milă și bunăvoință, prințul din ziua judecării; pe Tine te slujim și la Tine ne rugăm pentru ajutor; du-ne pe calea cea dreaptă, pe calea celor cărora Tu le-ai arătat milă, pentru care nu simți mînie și care nu s-au rătăcit.”

Privi peste umărul drept, apoi peste cel stîng, pentru a-i saluta pe cei doi îngerî care scriau faptele lui bune și cele rele.

Cînd privi peste umărul stîng, îl văzu pe Abdullah.

Fără să-și îtrerupă rugăciunea, hoțul zâmbi larg, arătîndu-și dintele de oțel.

Wolff se ridică și ieși. Se opri afară ca să-și pună sandalele, iar Abdullah veni după el. Schimbară o strîngere de mînă.

– Ești un om credincios, ca și mine, spuse Abdullah. Știam că vei veni, mai devreme sau mai târziu, la moscheea tatălui tău.

– M-ai căutat?

– Mulți te caută.

Împreună se îndepărtară de moschee. Abdullah spuse:

– Știind că ești un drept credincios, nu te-am putut trăda englezilor, chiar pentru o sumă atît de mare de bani; așa că i-am spus maiorului Vandam că nu cunosc pe nimeni cu numele de Alex Wolff, sau Achmed Rahmha.

Wolff se opri brusc. Deci încă îl mai vînau. Începuse să se simtă în siguranță – dar prea devreme. Îl luă de braț pe Abdullah și îl conduse spre o cafenea arabă. Se așezară.

Wolff spuse:

– Îmi știe numele arab.

– Știe totul despre tine – în afară de unde să te găsească.

Wolff deveni mai îngrijorat și, în același timp, foarte curios.

– Cum e maiorul ăsta? întrebă.

Abdullah ridică din umeri.

– Un englez. Nici un pic de subtilitate. Lipsit de maniere. Pantaloni scurți kaki și fața de culoarea unei roșii.

– Străduiește-te mai mult.

Abdullah încuviință din cap.

– Omul ăsta e răbdător și hotărât. Dacă aș fi în locul tău, m-aș teme de el.

Brusc, Wolff se temu într-adevăr.

Spuse:

– Ce-a mai făcut în ultima vreme?

– A aflat totul despre familia ta. A vorbit cu toți frații tăi. Ei au spus că nu știu nimic de tine.

Proprietarul cafenelei îi aduse fiecăruia o farfurie de fasole fava zdrobită și o lipie. Wolff rupse din ea și o înmuie în mâncarea de fasole. În jurul vaselor începură să se adune muște. Amândoi bărbații le ignorară.

Abdullah vorbi cu gura plină de mâncare.

– Vandam oferă o sută de lire ca să afle adresa ta. Ha! Ca și cum l-am trăda pe unul de-al nostru pentru bani.

Wolff înghiți.

– Chiar dacă mi-ai ști adresa.

Abdullah ridică din umeri.

– N-ar fi mare lucru să aflu.

– Știu, spuse Wolff. Deci îți voi spune, ca un semn al încrederii mele în prietenia ta. Locuiesc la Hotelul Shephheard.

Abdullah păru jignit.

– Prietene, știu că asta nu e adevărat. Este primul loc în care ar căuta englezii.

– Nu m-ai înțeles. Wolff zâmbi. Nu sunt un oaspete acolo. Lucrez la bucătărie, curăț cratițe, iar la sfârșitul zilei mă culc pe jos cu o duzină de alți oameni și dorm acolo.

– Atât de șiret! Abdullah zâmbi: era mulțumit de idee și încântat că obținuse informația.

– Te ascunzi chiar sub nasul lor!

– Știu că vei ține acest secret, spuse Wolff. Și ca un semn al recunoștinței mele pentru prietenia ta, sper că vei accepta de la mine un dar de o sută de lire.

– Dar nu e nevoie.

– Insist.

Abdullah oftă și cedă fără tragere de inimă.

– Foarte bine.

– Îți voi trimite banii acasă.

Abdullah își șterse vasul gol cu ultima bucată de lipie.

– Trebuie să plec acum, spuse el. Dă-mi voie să plătesc pentru masă.

– Mulțumesc.

– Oh! Dar am venit fără nici un ban. O mie de scuze.

– Nu-i nimic, spuse Wolff. *Alallah* – e în grija lui Dumnezeu.

Abdullah răspunse cu salutul convențional: „*Allah yi-sallimak* – fie ca Dumnezeu să te păzească.” Ieși.

Wolff ceru cafea și începu să se gândească la Abdullah. Hoțul l-ar fi trădat pe Wolff și pentru mai puțin decât o sută de lire. Ceea ce îl oprise până atunci fusese faptul că nu cunoștea adresa lui Wolff. Încercase să o descopere – de aceea venise și la moschee. Acum avea să încerce să verifice ce îi spusese Wolff despre faptul că trăia în bucătăriile de la Shepherd's. Asta nu avea să fie ușor, căci ni-

meni nu avea să recunoască faptul că personalul dormea pe jos – într-adevăr, nici Wolff nu era sigur că lucrurile stăteau așa – dar trebuia să se gândească că Abdullah avea să descopere mai devreme sau mai târziu minciuna. Povestea nu era nimic mai mult decât o tactică de a-l întârzia; la fel fusese și mita. Oricum, atunci când Abdullah avea să afle că Wolff trăia pe vasul Sonjei, probabil că avea să vină la el să-i ceară și mai mulți bani în loc să se ducă la Vandam.

Situația era sub control – pentru moment.

Wolff lăsă pe masă niște bănuți și ieși. Orașul se trezise la viață. Străzile erau deja pline de mijloace de transport, trotuarele erau pline de vânzători ambulanți și cerșetori, aerul era plin de mirosuri plăcute sau respingătoare. Wolff își croi drum spre oficiul poștal central, ca să folosească un telefon. Sună la cartierul general și ceru să vorbească cu maiorul Smith.

– Avem șaptesprezece maiori Smith, spuse centralistul. Nu-i știți prenumele?

– Sandy.

– Acesta trebuie să fie maiorul Alexander Smith. Nu e aici momentan. Pot să-i transmit vreun mesaj?

Wolff știa că maiorul nu era la cartierul general – era prea devreme.

– Mesajul este: „Azi la prânz la Zamalek“. Puteți să-l semnați: S. Ați notat?

– Da, dar dacă mi-ați da tot.

Wolff închise. Plecă de la oficiul poștal și se îndreptă spre Zamalek.

De când Sonja îl sedusese pe Smith, maiorul îi trimisese o duzină de trandafiri, o cutie de bomboane de ciocolată, o scrisoare de dragoste și două mesaje prin care îi cerea o nouă întâlnire. Wolff îi interzisese Sonjei să-i răs-

pundă. Smith probabil ajunsese să se întrebe dacă avea să o mai vadă vreodată. Wolff era sigur că Sonja era prima femeie frumoasă cu care Smith se culcase. După vreo două zile de suspans, Smith avea să fie disperat să o vadă și avea să profite de orice ocazie.

Pe drumul spre casă, Wolff cumpără un ziar, dar acesta era plin de tâmpeniile obișnuite. Când ajunsese la vasul Sonjei, aceasta încă dormea. Aruncă spre ea ziarul rulat ca să o trezească. Ea mormăi ceva și se întoarse pe partea cealaltă.

Wolff îi dădu pace și trecu prin perdea înapoi în sufragerie. La capătul îndepărtat, la prora vasului, era o bucătărie minusculă. În ea era un dulap destul de mare pentru măhuri și alte obiecte pentru curățenie. Wolff deschise ușa de la dulap. Putea tocmai bine să intre acolo dacă își îndoia genunchii și își lăsa în jos capul. Ușa de la dulap putea să fie deschisă numai din afară. Căută prin sertare și găsi un briceag cu o lamă ce se putea plia. Se gândi că probabil putea să deschidă broasca ușii dulapului cu cuțitul. Intră în dulap, închise ușa și apoi încercă să o deschidă. Trucul funcționă.

Dar nu putea să vadă prin spațiul dintre uși.

Luă un cui și fierul de călcat și bătu cuiul prin lemnul subțire pe la nivelul ochilor. Folosi o furculiță ca să mărească gaura. Intră din nou în dulap și închise ușa. Își apropie ochiul de gaură. Văzu perdelele despărțindu-se și Sonja intră în sufragerie. Privi în jur, surprinsă că el nu era acolo. Ridică din umeri, apoi își ridică cămașa de noapte și se scărpină pe burtă. Wolff își înăbuși un râset. Trecu prin bucătărie, luă un ceainic și dădu drumul la robinet.

Wolff strecură cuțitul între ușile dulapului. Deschise ușa, păși afară și spuse:

– Bună dimineăta.

Sonja scoase un strigăt.

Wolff râse. Ea aruncă cu ceainicul în el, dar Wolff se feri. Apoi spuse:

– Este o ascunzătoare bună, nu-i așa?

– M-ai speriat, nenorocitul, spuse ea.

El ridică ceainicul și i-l dădu.

– Fă cafeaua, îi spuse. Puse cuțitul în dulap, închise ușa și merse să se așeze.

Sonja spuse:

– Și la ce ai nevoie de ascunzătoare?

– Ca să te urmăresc pe tine cu maiorul Smith. Este foarte caraghios – arată ca o broască țestoasă pasională.

– Când vine?

– Azi la prânz.

– Nu se poate. De ce atât de devreme?

– Ascultă. Dacă are ceva important în servieta aceea, cu siguranță nu i se permite să umble prin oraș cu ea în mână. Trebuie să o ducă direct în biroul lui și să o închidă într-un loc sigur. Dar noi nu trebuie să-i dăm timp să facă asta – toată treaba asta este inutilă dacă nu-și aduce aici servieta. Ceea ce vrem noi este ca el să vină aici direct de la cartierul general. De fapt, dacă ajunge aici târziu și fără servietă, vom încuia și ne vom preface că ai plecat – și atunci data viitoare va ști că trebuie să ajungă aici repede.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

Wolff râse.

– Ar trebui să începi să te pregătești. Vreau să arăți irezistibil.

– Eu sunt întotdeauna irezistibilă. Intră în dormitor.

El strigă după ea:

– Spală-te pe păr. Nu primi nici un răspuns.

Wolff se uită la ceas. Timpul trecea. Se învârti prin jur

ca să găsească urme ale sale, ascunzându-și pantofii, aparatul de ras, periuța de dinți și fesul. Sonja urcă pe punte într-o rochie ca să-și usuce părul la soare. Wolff făcu cafeaua și îi duse și ei o ceașcă. Își bău cafeaua, apoi spălă ceașca și o puse la loc. Scoase o sticlă de șampanie, o puse într-o găleată cu gheață și o puse lângă pat, cu două pahare lângă ea. Se gândi să schimbe așternuturile, dar apoi se hotărî să facă asta după vizita lui Smith, nu înainte. Sonja coborî de pe punte. Își puse parfum pe coapse și între sâni. Wolff mai privi o dată în jur. Totul era pregătit. Se așeză pe canapea lângă un hublou ca să vadă dacă venea cineva.

La câteva minute după prânz, maiorul își făcu apariția. Se grăbea, ca și cum i-ar fi fost teamă că ar putea să întârzie. Purta cămașa de la uniformă, pantalonii scurți kaki, șosete și sandale, dar își dăduse jos șapca de ofițer. Transpira în soarele de amiază.

Avea cu el servieta.

Wolff rânji cu satisfacție.

– Acum vine, spuse Wolff. Ești gata?

– Nu.

Sonja încerca să-l facă să-și iasă din fire. De fapt era gata. Wolff intră în dulap, închise ușa și își puse ochiul la gaură.

Auzi pașii lui Smith pe platforma ce ducea pe vas, și apoi pe punte. Maiorul strigă:

– Salut!

Sonja nu răspunse.

Uitându-se prin deschizătură, Wolff îl văzu pe Smith coborând scările ce duceau în interiorul vasului.

– E cineva?

Smith se uită la perdelele care despărteau dormitorul. Vocea lui era plină de îndoială și dezamăgire.

– Sonja?

Perdelele se desfăcură. Între ele stătea Sonja, cu mâinile ridicate ca să țină în sus perdelele. Își coafase părul într-o piramidă complicată, tot așa cum făcea pentru spectacolul ei. Purta pantalonii largi și transparenți, dar de la acea distanță, formele ei erau vizibile prin material. De la talie în sus era dezbrăcată, cu excepția unui colier ce îl purta la gât. Sâniile ei bruni erau plini și rotunzi. Își pusese ruj pe sfârcuri.

Wolff gândi: Bravo!

Maiorul Smith se holba la ea. Era complet uimit. Reuși să spună:

– Oh, Doamne. Oh, Dumnezeule. Oh, cerule.

Wolff încercă să nu râdă.

Smith scăpă din mână servieta și merse lângă ea. În timp ce el o îmbrățișa, ea făcu un pas în spate și trase perdelele pe la spatele lui.

Wolff deschise ușa de la dulap și păși afară. Servieta zăcea pe podea aproape de marginea perdelei. Wolff îngenunche, ridicându-și galabiya, și întoarse servieta pe cealaltă parte. Încercă încuietorile. Servieta era încuiată.

Wolff șopti: „Lieber Gott.”

Privi în jur. Avea nevoie de un ac cu gămălie, o agrafă de birou, un ac de cusut, ceva cu care să desfacă încuietorea servietei. Mișcându-se în liniște, intră în bucătărie și trase cu grijă un sertar. Frigăruie, prea groasă; fir de la o perie de sârmă, prea subțire; cuțit de legume, prea lat... Într-o farfurie de lângă chiuvetă găsi una din agrafele Sonjei.

Se întoarse la servietă și băgă capătul agrafei în gaura cheii uneia dintre încuietori. O întoarse și o răsuci experimentând, întâlni rezistență și împinse mai tare.

Agrafa se rupse.

Din nou, Wolff înjură fără sunet.

Privi din reflex la ceas. Ultima dată când Smith se culcase cu Sonja, totul durase cinci minute. Ar fi trebuit să-i spun să-l țină mai mult, gândi Wolff.

Luă cuțitul flexibil pe care îl folosise ca să deschidă ușa dulapului din interior. Cu grijă, îl împinse într-una dintre încuietorile servietei. Când apăsă, cuțitul se îndoi.

Ar fi putut să spargă încuietorile în câteva secunde, dar nu voia să facă asta, pentru că atunci Smith ar fi știut că servieta i-a fost deschisă. Wolff nu se temea de Smith, dar voia ca maiorul să nu cunoască adevăratul motiv al seducerii: dacă erau informații folositoare în servieta, Wolff voia să poată să o deschidă în mod regulat.

Dar dacă nu putea să deschidă servieta, Smith avea să fie întotdeauna de prisos. Dar ce avea să se întâmple dacă ar fi spart încuietorile? Smith avea să-și termine treaba cu Sonja, să-și pună pantalonii, să ia în mână servieta și să înțeleagă astfel că servieta a fost deschisă. Ar acuza-o pe Sonja. Locuința ar fi fost compromisă, numai dacă nu l-ar fi omorât pe Smith. Și care ar fi fost consecințele uciderii lui Smith? Un alt soldat englez ucis, de astă dată în Cairo. Ar avea loc o groaznică vânatoare de capete. Aveau oare să fie în stare să lege crima de prezența lui Wolff? Vorbise oare Smith cuiva despre Sonja? Cine îi văzuse împreună la Clubul Cha-Cha? Ar duce oare interogatoriile la vasul Sonjei?

Ar fi riscant – dar cel mai rău ar fi că Wolff ar fi rămas fără sursă de informații, înapoi de unde a pornit.

Între timp, poporul său lupta într-un război în deșert, iar ei aveau nevoie de informații.

Wolff stătu o clipă în liniște în sufragerie, storcându-și creierul. Se gândise înainte la ceva care ar fi putut să-i dea răspunsul, dar acum îi ieșise din minte. De cealaltă parte

a perdelei, Smith mormăia și gemea. Wolff se întreba dacă mai avea pe el pantalonii sau nu.

Pantalonii, sigur, asta era.

Probabil avea cheia de la pantaloni în buzunar.

Wolff privi pe furiș printre perdele. Smith și Sonja erau întinși pe pat. Ea era întinsă pe spate, cu ochii închiși. El era întins lângă ea, proptit pe un cot, mângâind-o. Ea își arcuia spatele ca și cum i-ar fi plăcut. În timp ce Wolff privea, Smith se răsuci, culcat pe ea pe jumătate, și își pu-se fața pe sâni ei.

Smith avea încă pantalonii pe el.

Wolff își băgă capul printre perdele și flutură o mână, încercând să-i atragă atenția Sonjei. Gândi: uită-te la mine, femeie! Smith își mută capul de pe un sân pe celălalt. Sonja deschise ochii, privi peste capul lui Smith, își dădu la o parte părul dat cu briantină și întâlni privirea lui Wolff.

El își mișcă buzele: dă-i jos pantalonii.

Ea se încruntă, neînțelegând.

Wolff intră printre perdele și mimă coborârea pantalonilor.

Fața Sonjei se luminează, pe măsură ce ea înțelese despre ce era vorba.

Wolff păși înapoi în spatele perdelei și le închise fără zgomot, lăsând deschisă numai o crăpătură prin care să privească.

Văzu mâinile Sonjei ajungând la pantalonii scurți ai lui Smith și începând să se lupte cu nasturii din față. Smith gemu. Sonja își dădu ochii peste cap, disprețuind pasiunea lui credulă. Wolff se gândi: sper că are atâta minte să-i arunce în direcția asta.

După un minut, Smith își pierdu răbdarea, se răsuci, se așeză în fund și și-i dădu jos. Îi aruncă la capătul opus al

patului și se întoarse la Sonja.

Capătul patului era cam la un metru și jumătate de perdele. Wolff se culcă pe burtă. Despărți perdelele cu mâinile și se târî centimetru cu centimetru, în stil indian.

Îl auzi pe Smith spunând:

– Oh, Doamne, ești atât de frumoasă!

Wolff întinse mâna spre pantaloni. Cu o mână întoarse încet materialul, până când văzu un buzunar. Își băgă mâna în buzunar și căută pe pipăite o cheie.

Buzunarul era gol. Se auzi zgomotul unei mișcări din spre pat. Smith mormăi. Sonja spuse:

– Nu, rămâi întins.

Wolff gândi: Bravo.

Întoarse pantalonii până când găsi și celălalt buzunar. Îl pipăi. Și acela era gol.

Puteau să fie mai multe buzunare. Wolff deveni agitat. Pipăi materialul, căutând ghemotoace tari ce puteau fi metal. Nu era nici unul. Ridică pantalonii.

Sub ei era o legătură de chei.

Wolff scoase un oftat tăcut de ușurare.

Probabil că legătura de chei picase când Smith aruncase pantalonii pe podea.

Wolff ridică cheile și pantalonii și începu să se târască înapoi după perdele. Apoi auzi pași pe punte.

Smith spuse:

– Doamne, Dumnezeu, dar ce-i asta! pe o voce ascuțită.

– Taci! spuse Sonja. E poștașul. Spune-mi dacă îți place așa...

– Oh, da.

Wolff trecu printre perdele și privi în sus. Poștașul puneă o scrisoare pe treapta cea mai de sus a scărilor, chiar lângă trapă. Spre oroarea lui Wolff, poștașul îl văzu și strigă:

– *Sabah el-kheir* – bună dimineța!

Wolff își duse degetele la buze, făcându-i semn să tacă, apoi își puse obrazul în palmă mimând somnul, apoi arătă spre dormitor.

– Scuze! șopti poștașul.

Wolff îi făcu din mână semn să plece. Din dormitor nu se auzea nici un zgomot.

Oare salutul poștașului îl făcuse pe Smith suspicios? Probabil că nu, decise Wolff: era posibil ca poștașul să fi salutat chiar fără să fi văzut pe nimeni, ci din cauză că văzuse trapa deschisă și se gândea că era cineva acasă.

Zgomotele care veneau din dormitor începură să se audă din nou, iar Wolff răsuflă ușurat.

Începu să aleagă cheile, o găsi pe cea mai mică și o încercă în încuietoarea servietei.

Funcționa.

Deschise și cealaltă încuietoare și ridică capacul. În interior era un vraf de documente într-un dosar rigid de carton. Wolff se gândi: numai să nu fie și astea meniuri. Deschise dosarul și se uită la prima pagină.

Citi:

Operațiunea ABERDEEN

1. Forțele aliate vor lansa un contraatac de proporții în zorii zilei de 5 iunie.

2. Atacul va avea loc pe două flancuri...

Wolff își ridică privirea din documente.

– Doamne, șopti. Asta este!

Ascultă. Zgomotele din dormitor erau acum mai puternice. Auzea arcurile patului și i se păru că însuși vasul în-

cepu să se legene ușor. Nu mai avea prea mult timp.

Raportul pe care îl avea Smith era detaliat. Wolff nu era sigur cum se împărțeau comenzile în tabăra englezilor, dar probabil că bătăliile erau planificate în detaliu de generalul Ritchie la cartierul general din deșert și erau apoi trimise la cartierul general din Cairo, pentru a fi aprobate de Auchinleck. Planurile pentru bătăliile mai importante erau probabil discutate la conferințele de dimineață, pe care se părea că Smith le frecventa într-o oarecare măsură. Wolff se întrebă din nou, care departament era adăpostit în clădirea nemarcată din Shari Suleiman Pașa, și la care Smith se întorcea în fiecare după-amiază; apoi înlătură gândul acesta. Trebuia să ia notițe.

Căută în jur hârtie și creion, gândind: ar fi trebuit să fac asta înainte. Găsi hârtie și un creion roșu într-un sertar. Se așează lângă servietă și citi mai departe.

Forțele aliate erau asediate într-o zonă care se numea Cauldron. Contraatacul din 5 iunie era menit să fie o încercare de a sparge asediul. Avea să înceapă la ora 05:20, cu bombardarea de către patru regimente de artilerie a Crestei Aslagh, pe flancul estic al lui Rommel. Artileria trebuia să atenueze opoziția în așteptarea atacului de către infanterie a Brigăzii a X-a. Când italienii vor fi rupt linia de la Creasta Aslagh, tancurile Brigăzii a XXII-a aveau să treacă pe acolo și să ocupe Sidi Muftah, în vreme ce Brigada a IX-a avea să-i urmeze pentru a consolida rezultatul contraatacului.

Între timp, Brigada a XXII-a de tancuri, sprijinită de infanterie, avea să atace flancul nordic al lui Rommel de la Creasta Sidra.

Când termină de citit raportul, Wolff înțelese că fusese atât de absorbit încât auzise, dar nu băgase în seamă sunetul pe care îl scosese maiorul Smith când ajunsese la punc-

tul culminant. Patul scârțâi și o pereche de picioare loviră podeaua.

Wolff deveni tensionat.

Sonja spuse:

– Dragule, toarnă niște șampanie.

– Numai o clipă.

– Dar eu vreau acum.

– Mă simt cam caraghios fără pantaloni, scumpete.

Wolff gândi: Dumnezeu!le, vrea să-și ia pantalonii.

Sonja spuse:

– Îmi place să te văd dezbrăcat. Bea cu mine un pahar înainte să te îmbraci.

– Dorințele tale sunt lege pentru mine.

Wolff se relaxă. Cu toate că e o scorpie în privința aceasta, totuși face ce i-am cerut!

Se uită rapid pe restul documentelor, hotărât să nu fie prins acum, la urmă: Smith era o descoperire extraordinară și ar fi fost o tragedie să omori găina tocmai când a făcut primul ou de aur. Notă că la atac aveau să participe patru sute de tancuri, dintre care trei sute treizeci pe flancul estic și numai șaptezeci la nord; că generalii Messervy și Briggs aveau să stabilească cartiere generale mixte; și că Auchinleck cerea – cu nervozitate, se părea – o cooperare strânsă dintre infanterie și tancuri.

Un dop plesni cu zgomot în timp ce el scria. Își linse buzele, gândind: nu mi-ar strica nici mie puțin. Se întreba cât de repede putea Smith să bea un pahar de șampanie. Decise să nu-și asume riscuri inutile.

Puse hârtiile la loc în dosar și dosarul înapoi în servietă. Lăsă jos capacul și închise încuietorile. Puse legătura de chei într-unul din buzunarele pantalonilor scurți. Se ridică și privi pe furiș printre perdele.

Smith ședea pe pat în lenjeria sa primită de la armată,

cu un pahar într-o mână și o țigară în cealaltă, părând mulțumit de sine. Țigările trebuie să fi fost în buzunarul de la cămașă: ar fi fost neplăcut dacă ar fi fost în pantalonii.

În acel moment, Wolff era în raza vizuală a lui Smith. Se îndepărtă de mica despărțitură dintre perdele și așteptă. O auzi pe Sonja spunând:

– Mai toarnă-mi te rog. Privi din nou prin deschizătură. Smith luă paharul Sonjei și se întoarse la sticlă. Era acum cu spatele la Wolff. Wolff împinse pantalonii printre perdele și îi lăsă pe podea. Sonja îl văzu și își ridică sprâncenele alarmată. Wolff își retrase mâna. Smith îi dădu Sonjei paharul.

Wolff intră în dulap, închise ușa și se ghemui pe jos. Se întrebă cât de mult mai trebuia să aștepte până când Smith avea să plece. Dar nu îi păsa: jubila. Dăduse de un adevărat zăcământ de aur.

Mai trecu o jumătate de oră până când îl văzu, prin gaura din ușa dulapului, pe Smith venind în sufragerie, îmbrăcat. Wolff se simțea deja amorțit. Sonja îl urmă pe Smith, spunând:

– Trebuie să pleci atât de devreme?

– Mi-e teamă că da, spuse el. Este o perioadă neplăcută pentru mine. Ezită. Ca să fiu sincer, de fapt nu ar trebui să port servieta aceasta cu mine când umblu prin oraș. Mi-a fost tare greu să vin la tine la prânz. Vezi tu, de la cartierul general trebuie să merg direct la biroul meu. Dar astăzi nu am făcut asta – mi-a fost foarte teamă că dacă vin târziu n-am să te mai găsesc. Le-am spus celor de la birou că iau masa la cartierul general, iar celor de la cartierul general, că iau masa la birou. Oricum, data viitoare voi merge la birou și apoi voi veni aici – dacă nu ai nimic împotriva, păpușă.

Wolff gândi: pentru Dumnezeu, Sonja, spune ceva!

Ea spuse:

– Oh, dar Sandy, menajera mea vine în fiecare după-amiază să facă ordine – n-am fi singuri.

– Spune-i să vină mai târziu.

– Dar trebuie să merg la club – și după ce dansez, trebuie să rămân la club ca să stau de vorbă cu clienții. Și n-aș putea să stau la masa ta în fiecare seară: oamenii ar începe să bârfească.

În dulap era foarte cald și foarte strâmt. Wolff transpira din abundență.

Smith spuse:

– Nu poți să-i spui menajerei să nu vină?

– Dar, dragule, eu n-aș putea să fac ordine de una singură – nici n-aș ști cum.

Wolff o văzu zâmbind, apoi luă mâna lui Smith și și-o puse între picioare.

– Oh, Sandy, spune-mi că vei veni la prânz.

Era mai mult decât putea să suporte Smith.

– Sigur că voi veni, draga mea, spuse el.

Se sărutară, iar în cele din urmă Smith plecă. Wolff ascultă pașii traversând puntea și coborând pe platformă, apoi ieși din dulap.

Sonja privi cu o bucurie malițioasă cum își întindea Wolff membrele amorțite.

– Te doare? spuse cu o simpatie prefăcută, batjocoritoare.

– A meritat, spuse Wolff. Ai fost minunată.

– Ai obținut ce ai vrut?

– Mai mult decât aș fi visat.

Wolff tăie cârnați și pâine pentru prânz, în timp ce Sonja făcea o baie. După prânz, el luă romanul englezesc și cheia codului și scrise în ciornă mesajul pentru Rom-

mel. Sonja merse la curse cu o trupă de prieteni egipteni: Wolff îi dădu cincizeci de lire pentru ca să facă pariuri.

Seara, ea merse la Clubul Cha-Cha, iar Wolff rămase acasă bând whiskey și citind poezie arabă. Când se apropiu de miezul nopții, își puse în funcțiune radioul.

Exact la ora 24:00, dădu semnalul său de chemare, Sfinx. Câteva secunde mai târziu, postul lui Rommel răspunse. Wolff le trimise o serie de semnale pentru a-i ajuta să intre pe aceeași lungime de undă ca și el, apoi îi întrebă ce putere avea semnalul său. În mijlocul propoziției făcu o greșeală, apoi trimise o serie de E-uri – pentru Eroare – înainte de a începe din nou. Îi spuseră că semnalul său avea intensitate maximă și îi dădură semnalul pentru „Continuă“. El indică începutul mesajului; apoi, în cod, începu: „Operațiunea Aberdeen...”

La sfârșit dădu semnalul pentru „mesaj terminat“. Ei răspunseră cu o serie de R-uri care însemnau: „Mesajul tău a fost primit și înțeles.”

Wolff ascunse radioul, cartea cu codul și cheia, apoi își turnă un alt pahar de băutură.

Trăgând concluzia, se gândi că își făcuse treaba extrem de bine.

CAPITOLUL 10

Semnalul de la spion era numai unul dintre cele douăzeci sau treizeci de rapoarte de pe biroul lui von Mellenthin, ofițer al serviciilor secrete ale lui Rommel, la ora șapte, în dimineața zilei de 4 iunie. Erau și alte rapoarte de la alte unități: infanteria fusese auzită vorbind cu tancurile; cartierele generale de pe teren trimiseseră instrucțiuni în diferite coduri, care fuseseră însă descifrate pe timpul nopții; și existau și alte mesaje trimise de inamic care, deși erau indescifrabile, furnizau informații despre intențiile inamicului pur și simplu din cauza frecvenței și locului de unde erau trimise. Pe lângă aceste mesaje de radio, erau și rapoarte de la ofițerii de pe teren ai Serviciilor Secrete, care obținuseră informații pe baza armelor capturate, a uniformelor celor care muriseră, interogarea prizonierilor sau pur și simplu privind în deșert și studiindu-i atent pe cei cu care luptau. Apoi, mai erau rapoarte ale celor cu avioanele de recunoaștere, un raport al unui expert strateg și un sumar – aproape inutil – care cuprindea cam ce credea Berlinul despre intențiile și forțele Aliaților.

Ca și toți ofițerii Serviciilor Secrete, von Mellenthin disprețuia rapoartele primite de la spioni. Bazate pe zvonuri diplomatice, povestiri din ziar și pură ghicire, acestea erau greșite cel puțin de tot atâtea ori de câte ori erau și exacte, lucru care le făcea practic nefolositoare.

Trebuia să recunoască că acesta *arăta* altfel.

Un agent secret obișnuit ar fi raportat: „Brigăzii a IX-a

i s-a spus că vor fi implicați într-o bătălie majoră în viitorul apropiat,” sau: „Aliații pregătesc un contraatac la Cauldron la începutul lunii iunie,” sau: „Zvonuri că Auchinleck va fi înlocuit ca și comandant-șef.” Dar acest raport nu conținea informații aproximative.

Spionul, al cărui nume de cod era Sfînxul, își începea mesajul astfel:

„Operațiunea Aberdeen.” Dădea data atacului, brigăzile care erau implicate și rolul pe care trebuia să-l îndeplinească fiecare, locurile unde aveau să lupte și gândirea tactică a celor care elaboraseră aceste planuri.

Von Mellenthin nu era convins, dar era interesat.

În timp ce mercurul termometrului din cortul său depășea linia de 37 de grade, își începu runda obișnuită de discuții matinale. Fie în persoană, prin telefon sau – mai rar – prin radio, el discuta cu ofițerii Serviciilor Secrete, cu ofițerii care se ocupau de zborurile de recunoaștere, cu cei de la divizia de radio. În discuțiile cu toți aceștia menționa Brigăzile a IX-a, a X-a, a XXII-a și Brigada a XXXII-a de tancuri. Le spuse să fie cu ochii în patru la aceste brigăzi. Le spuse de asemenea să fie atenți la orice pregătiri pentru luptă în zonele dinspre care, conform mesajului spionului, avea să fie lansat contraatacul. Trebuiau de asemenea să-i observe pe cei care îi observau pe ei: dacă spionul avea dreptate, urma intensificarea zborurilor de recunoaștere ale Aliaților, ale pozițiilor pe care plănuiau să le atace, și anume Creasta Aslagh, Creasta Sidra și Sidi Muftah. Se putea ca aceste locații să fie bombardate, dar aceasta era o strategie care dădea de gol orice operațiune în așa măsură, încât cei mai mulți comandanți rezistau tentației. Putea să scadă intensitatea bombardamentelor, ca un *bluff*, și acesta putea fi de asemenea un semn.

Aceste conversații dădură de asemenea ocazia ofițeri-

lor de pe teren să-și actualizeze rapoartele pe care le trimiseseră peste noapte. Când termină, von Mellenthin scrisese propriul raport către Rommel și i-l duse. Îl discută cu șeful statului major, care îl prezentă apoi lui Rommel. Discuția de dimineață fu scurtă, căci Rommel luase deja deciziile majore și dăduse ordinele pentru acea zi în seara precedentă. Oricum, Rommel nu avea chef de teorii dimineața: el voia acțiune. Mergea prin deșert de la o poziție a liniei de front la alta, în mașina sa sau în avionul său, dând ordine noi, glumind cu oamenii sau fiind în fruntea luptelor de hărțuire a dușmanului – și totuși, deși se expunea în mod constant focului inamic, nu fusese rănit din 1914. Von Mellenthin merse cu el în acea zi, folosindu-se de oportunitatea de a vedea cu ochii lui situația de pe front și făcându-și propria impresie despre ofițerii care trimiteau rapoartele: unii erau exagerat de precauți, omițând toate datele care nu fuseseră confirmate, alții exagerau pentru a obține un plus de provizii sau întăriri pentru unitățile pe care le conduceau.

La debutul serii, când termometrul arată în sfârșit o scădere, avură loc mai multe conversații și apărură și alte rapoarte. Von Mellenthin selecta din informațiile care se refereau la contraatacul anunțat de Sfinx.

Divizia italiană care ocupa Creasta Aslagh raportă intensificarea activității aeriene inamice. Von Mellenthin îi întrebă dacă era vorba despre bombardamente sau zboruri de recunoaștere, iar ei îi răspunseră că erau zboruri de recunoaștere: bombardamentele se opriseră.

Luftwaffe raportă activitate pe zona neutră, care putea sau nu să fie o avangardă care marca un loc de întâlnire.

Fusese de asemenea interceptat un mesaj radio codificat, prin care brigada câțva cerea clarificare urgentă a ceva (ordine?) de dimineață, cu referință mai ales la timpul

când trebuia să aibă loc un bombardament de artilerie. Conform tacticii engleze, von Mellenthin știa, bombardamentul de artilerie preceda de obicei un atac.

Dovezile se adunau.

Von Mellenthin își verifică datele și află că recent, Brigada a XXXII-a de tancuri a fost văzută lângă Creasta Rigel – o poziție logică din care putea fi atacată Creasta Sibra.

Sarcina unui om în poziția lui von Mellenthin era una imposibilă: să prevadă mișcările inamicului pe baza unor informații insuficiente. Trebuia să urmărească semnele, să-și folosească intuiția și apoi să riște.

Von Mellenthin decise să riște și să meargă pe mâna Sfinxului.

La ora 18:30 își duse raportul la Rommel. Rommel era acolo cu șeful de stat major, colonelul Bayerlein și cu Kesselring. Stăteau în picioare în fața unei mese, uitându-se la o hartă de operațiuni. Pe margine stătea un locotenent, gata să ia notițe.

Rommel își dăduse jos șapca, iar creștetul său cu un început de chelie părea prea mare pentru corpul său îndesat. Părea obosit și slăbit. Von Mellenthin știa că Rommel suferea de o boală recurentă de stomac și deseori nu putea să mănânce cu zilele. Fața i se subțiasse, iar urechile păreau să stea și mai depărtate de cap decât de obicei. Dar ochii lui negri străluceau de entuziasm și speranța victoriei.

Von Mellenthin își lovi călcâiele și îi înmână formal raportul, apoi își explică concluziile pe hartă. Când termină, Kesselring spuse:

– Și totul se bazează pe raportul unui singur spion, zici?

– Nu, domnule, spuse ferm von Mellenthin. Există indicații care să confirme acest lucru.

– Poți să găsești indicații care să confirme orice, spuse Kesselring.

Cu colțul ochiului, von Mellenthin văzu că Rommel începea să se enerveze.

Kesselring spuse:

– Nu putem să planificăm bătăliile pe baza informațiilor unui țărănoi de agent secret din Cairo.

Rommel spuse:

– Sunt înclinat să cred raportul lui.

Von Mellenthin îi urmări pe cei doi bărbați. Exista între ei un echilibru curios în ceea ce privea balanța puterii – curios pentru armată, unde ierarhiile erau de obicei atât de bine definite. Kesselring avea un rang mai înalt decât Rommel, dar Rommel nu primea ordine de la el, din pricina unui moft al lui Hitler. Ambii aveau relații sus-puse la Berlin – Kesselring era favoritul lui Goering, dar Rommel făcea o reclamă atât de bună, încât el se putea baza pe susținerea lui Goebbels. Kesselring era iubit de italieni, în vreme ce Rommel îi insulta tot timpul. Kesselring avea mai multă putere, pentru că avea acces direct la Hitler, în vreme ce Rommel putea să ajungă la el numai prin Jodl; dar aceasta era o carte pe care Kesselring nu își putea permite să o joace prea des. Și astfel, cei doi bărbați se certau tot timpul; și, deși în deșert Rommel avea ultimul cuvânt, în Europa, Kesselring făcea manevre pentru a scăpa de el.

Rommel se întoarse spre hartă.

– Să fim totuși pregătiți pentru un atac pe două flancuri. Să ne gândim mai întâi la flancul mai slab, din nord. Creasta Sidra este apărată de Divizia Panzer cu arme anti-tanc. Aici, în calea englezilor, este un câmp minat. Cei din Divizia Panzer îi vor ademini pe englezi pe câmpul minat și îi va distruge cu focuri antitanc. Dacă spionul are drep-

tate și englezii folosesc numai șaptezeci de tancuri în acest asalt, Divizia Panzer poate să se ocupe de ei rapid și să nu mai fie ținta și altor acțiuni mai târziu în acea zi.

Rommel trăsă cu un arătător gros o linie pe hartă.

– Să vedem ce e pe flancul al doilea, asaltul principal, pe flancul nostru estic. Acesta este apărat de armata italiană. Atacul trebuie să fie condus de o brigadă italiană. Cum îi știu eu pe englezi și pe italienii noștri, presupun că atacul va avea succes. Prin urmare, ordon o ripostă viguroasă.

Unu: italienii vor lansa un contraatac dinspre vest. Doi: Divizia Panzer, care a respins atacul de la Creasta Sidra, se va întoarce și va ataca brigada englezilor dinspre nord. Trei: în seara asta, inginerii noștri vor curăța o porțiune din câmpul minat de la Bir el-Harmat, astfel încât divizia noastră să poată să se întoarcă spre sud, să iasă prin aceeași porțiune și să atace forțele britanice din spate.

Von Mellenthin, ascultând și privind, dădu din cap în semn de apreciere. Era un plan tipic pentru Rommel, care implica o schimbare rapidă a forțelor pentru a le mări efectul, o mișcare de încercuire, și apariția surpriză a unei divizii puternice acolo unde era mai puțin așteptată, și anume în spatele dușmanului. Dacă totul ar fi funcționat, brigăzile Aliatilor aveau să fie complet încercuite, izolate și distruse.

Dacă totul funcționa.

Dacă spionul avea dreptate. Kesselring îi spuse lui Rommel:

- Cred că ai putea să faci o mare greșală.
- Acesta este privilegiul tău, spuse Rommel calm.

Von Mellenthin nu se simțea calm. Dacă lucrurile nu aveau să meargă, Berlinul avea să audă curând despre încrederea lipsită de temei a lui Rommel în previziunile

unui agent secret; iar von Mellenthin avea să fie de asemenea învinuit pentru furnizarea informațiilor respective. Atitudinea lui Rommel față de subordonații care îl dezamăgeau era de-a dreptul sălbatică.

Rommel se uită la locotenentul care lua notițe. „Prin urmare, acestea sunt ordinele mele pentru mâine.” Se uită sfidător la Kesselring.

Von Mellenthin își puse mâinile în buzunar și se rugă în gând să iasă bine.

Von Mellenthin își aminti de acel moment atunci când, șaizeci de zile mai târziu, el și Rommel priveau soarele răsărind la Tobruk.

Stăteau împreună pe un povârniș de la nord de El Adem, așteptând începerea bătăliei. Rommel purta ochelarii de protecție pe care îi luase de la generalul O'Connor, care fusese capturat, ochelari care deveniseră ca un fel de emblemă a lui. Era într-o formă de zile mari: cu ochii strălucitori, plin de energie și de încredere. Aproape că îi puteai auzi creierul ticăind în timp ce scruta priveliștea și se gândea cum avea să decurgă lupta.

Von Mellenthin spuse:

– Spionul a avut dreptate.

Rommel zâmbi.

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Contraatacul Aliatilor din 5 iunie se desfășurase exact așa cum se prevăzuse, iar apărarea lui Rommel funcționa-se atât de bine încât se transformase într-un contra-contra-atac. Trei dintre cele patru brigăzi ale Aliatilor care luaseră parte la luptă fuseseră distruse și patru regimente de artilerie fuseseră capturate. Rommel își jucase fără milă avantajul. În 14 iunie fusese spartă Linia Gazala și, în aceea zi, 20 iunie, urmau să asedieze garnizoana de coastă

de la Tobruk.

Von Mellenthin fu cuprins de un fior. Era uimitor cât de rece putea fi deșertul la ora cinci dimineata.

Privi cerul.

La douăzeci de minute după ora cinci, atacul începu.

Un zgomot ca un tunet îndepărtat crescú și se transformă într-un zgomot asurzitor, pe măsură de Stukas se apropiu. Prima formație de avioane trecu pe deasupra capetelor lor, plonjară spre pozițiile englezilor și lăsară să cadă bombe. Un nor uriaș de fum și praf se ridică și, în același timp, toate forțele de artilerie ale lui Rommel deschiseră focul cu un zgomot brusc. Urmă un alt val de avioane, apoi un altul: pe cer erau sute de bombardiere.

Von Mellenthin spuse:

– Extraordinar. De data asta Kesselring a făcut o treabă excelentă.

Nu ar fi trebuit să spună asta. Rommel îl repezi:

– N-are nici un merit Kesselring: astăzi noi dirijăm avioanele.

Chiar și așa, gândi von Mellenthin, Luftwaffe făcea un spectacol extraordinar; dar nu mai spuse nimic cu voce tare.

Tobruk era o fortăreață concentrică. Garnizoana era de fapt în oraș, iar orașul era în mijlocul unei zone mai extinse controlate de englezi, împrejmuată cu sârmă, din loc în loc având puncte de sprijin. Nemții trebuiau să treacă de sârmă, apoi să intre în oraș, apoi să cucerească garnizoana.

Din mijlocul câmpului de luptă se ridică un fum portocaliu. Von Mellenthin spuse:

– Acesta este semnalul de la inginerii de asalt, astfel le spun celor de la artilerie să prelungească bătaia armelor.

Rommel dădu din cap.

– Bun. Facem progrese.

Dintr-o dată, von Mellenthin fu cuprins de optimism. În Tobruk existau și prăzi de război: benzină, dinamită, corturi, camioane – deja mai mult de jumătate din mijloacele de transport motorizate ale lui Rommel erau vehicule englezești capturate – și hrană. Von Mellenthin zâmbi și spuse:

– Ce ziceți de pește proaspăt la cină?

Rommel înțelese firul gândirii lui.

– Ficat, spuse el. Cartofi prăjiți. Pâine proaspătă.

– Un pat adevărat, cu o pernă de pene.

– Într-o casă cu pereți de piatră care ține la distanță gândacii și căldura.

Sosi un mesager cu un semnal. Von Mellenthin îl luă și îl citi. Încercă să-și ascundă emoția din voce în timp ce spuse:

– Au tăiat sârma la punctul de sprijin numărul 69. Grupul Menny atacă împreună cu infanteria de la Afrika Korps.

– Asta este, spuse Rommel. Am făcut o breșă. Să mergem.

Era ora zece și jumătate dimineața când locotenent colonelul Reggie Bogge își băgă capul după ușa deschisă de la biroul lui Vandam și spuse:

– Tobruk este asediat.

Atunci părea inutil să mai lucreze. Vandam își continuă treaba mecanic, citind rapoarte de la informatori, analizând cazul unui locotenent leneș care trebuia promovat deși nu o merita, încercând să se gândească la o abordare nouă a cazului Alex Wolff; dar totul părea extrem de banal. Veștile deveniră din ce în ce mai rele, pe măsură ce ziua trecea. Nemții trecuseră de sârma care delimita perimetrul; făcuseră un pod peste șanțul anti-tanc; traversase-

ră câmpul minat; ajunseseră la punctul strategic care se numea King's Cross.

Vandam plecă acasă la șapte, ca să ia cina cu Billy. Nu îi putu spune băiatului despre Tobruk: veștile nu trebuiau încă transmise. În timp ce mâncau costițele de miel, Billy spuse că profesorul lui de engleză, un tânăr cu o boală de plămâni care nu se putuse înrola, nu se mai oprea din a spune tot timpul cât de mult i-ar fi plăcut să meargă în deșert și să le dea o lecție nemților.

– Dar eu nu îl cred, spuse Billy. Tu?

– Bănuiesc că este sincer, spuse Vandam. Se simte vinovat.

Billy era la vârsta argumentelor.

– Vinovat? Dar el nu se poate simți vinovat – nu este vina lui.

– În mod inconștient, poate.

– Care este diferența?

În ce m-am băgat, gândi Vandam. Se gândi timp de un moment, apoi spuse:

– Atunci când ai făcut ceva rău, și știi că e rău, și te simți prost din cauza asta, și știi că asta te face să te simți prost, atunci e vorba despre vina conștientă. Domnul Simkisson nu a făcut nimic rău, dar totuși, el se simte prost dar nu știe că se simte astfel. Asta este vinovăția inconștientă. Îl face să se simtă mai bine dacă vorbește despre cât de mult și-ar dori să lupte.

– Oh, spuse Billy. Vandam nu știa dacă băiatul a înțeles sau nu.

Billy merse la culcare cu o nouă carte. El spuse că era un „tec,” prin care el înțelegea un roman polițist. Se numea *Moarte pe Nil*.

Vandam se întoarse la cartierul general. Veștile erau și mai rele. Divizia Panzer 21 intrase în Tobruk și trăsese de

pe chei spre câteva vase britanice care încercau să scape ieșind în larg. Un număr de vase fuseseră scufundate. Vandam se gândi la oamenii care construiau vasele acestea, la tonele de oțel valoros care erau consumate, la instruirea marinarilor, legarea relațiilor dintre membrii unui echipaj; și acum, acei oameni erau morți, vasul era scufundat, întregul efort irosit.

Petrecu noaptea la popota ofițerilor, așteptând alte vești. Bea constant și fuma atât de mult încât își provocă o durere de cap. De la departamentul de operațiuni soseau constant vești. În timpul nopții, Ritchie, ca și comandant al Armatei a Opta, decise să abandoneze frontiera și să se retragă la Mersa Matruh. S-a spus că atunci când Auchinleck, comandantul-șef, a auzit această veste, ieși cu pași mari din cameră, cu fața ca pământul.

Spre zori, Vandam începu să se gândească la părinții lui. Unele dintre porturile de pe coasta sudică a Angliei suferiseră din cauza bombarbamentelor aproape tot atât de mult ca și Londra, dar părinții lui locuiau mai în interiorul insulei, într-un sat din regiunea Dorset. Tatăl său era dirigintele unei poște mici. Vandam se uită la ceas: acum, în Anglia este ora patru dimineata, probabil că acum bătrânul își pune clamele la pantaloni și se urcă pe bicicletă și merge la slujbă pe întuneric. La vârsta de șaiszeci de ani, el avea constituția unui băiat de fermă. Mama credincioasă a lui Vandam îi interzisese fumatul, băutura și orice fel de comportament neadecvat, un termen pe care ea îl folosea pentru a înțelege totul, de la jocurile de aruncare la țintă și până la ascultarea radioului. Se părea că acest regim era potrivit pentru bărbatul ei, dar ea însăși era mai tot timpul suferindă.

În cele din urmă, băutura, oboseala și plictiseala îl adormiră pe Vandam. Visă că era la garnizoana de la To-

bruk cu Billy și Elene și mama lui. Fugea peste tot, închizând ferestrele. Afară, nemții – care se transformaseră în pompieri – sprijineau de pereți scări și se urcau pe ele. Dintr-o dată, mama lui Vandam se opri din numărarea unor bancnote false și deschise un geam, arătând-o pe Elene și strigând „Femeia Stacojie!” Rommel veni la geam într-o cască de pompier și îndreptă un furtun spre Billy. Forța jetului îl împinse pe băiat peste un parapet și acesta căzu în mare. Vandam știa că el însuși era de vină, dar nu își putea da seama unde greșise. Începu să plângă cu amărăciune. Se trezi.

Fu ușurat să descopere că nu plânsese cu adevărat. Visul îi lăsase un sentiment adânc de disperare. Își aprinse o țigară. Avea un gust groaznic.

Soarele răsărea. Vandam se plimbă prin popotă stângând becurile, numai de dragul de a face ceva. Intră un bucătar cu un vas de cafea. În timp ce Vandam își bea cafeaua, veni un căpitan cu alte vești. Stătu în mijlocul popotei, așteptând să se facă liniște.

Apoi spuse:

– Generalul Klopper a cedat lui Rommel astăzi în zori garnizoana Tobruk.

Vandam ieși de la popotă și merse pe jos pe străzile orașului, până la locuința sa de lângă Nil. Se simțea lipsit de putere și nefolositor, stând în Cairo șiprinzând spioni, în vreme ce în deșert țara lui pierdea războiul. Îi trecu prin minte că poate Alex Wolff avea legătură cu ultima serie de victorii ale lui Rommel; dar îndepărtă acest gând ca fiind cam deplasat. Se simți atât de demoralizat încât se gândi dacă lucrurile puteau oare să stea și mai rău și înțelese că, desigur, și asta era posibil.

Când ajunse acasă, plecă să se culce.

PARTEA A DOUA

MERSA MATRUH

CAPITOLUL 11

Grecul era un libidinos.

Elenei nu îi plăceau oamenii aceștia. Ea nu era împotriva voluptății asumate; de fapt, era chiar o adeptă a ei. Ceea ce nu îi plăcea era pipăiala ascunsă, vinovată.

După două ore în magazin, începu să nu îl mai suporte pe Mikis Aristopoulos. După două săptămâni, era gata să-l omoare.

Magazinul în sine nu era rău. Îi plăcea mirosul de mirodenii și rândurile de cutii și conserve în culori vesele de pe rafturile din camera din spate. Munca era ușoară și monotonă, dar timpul trecea destul de repede. Îi uimea pe clienți făcând totalul în cap foarte repede. Câteodată, cumpăra câte o delicatesă rară și ciudată și o ducea acasă să o încerce: un borcânel de pateu de ficat, un baton de ciocolată Hershey, o sticlă de Bovril. Iar pentru ea era ceva nou să lucreze într-o slujbă monotonă, obișnuită, de opt ore de lucru pe zi.

Dar șeful era o pacoste. Cu orice ocazie putea, o atingea pe braț, pe umăr sau pe coapse; de fiecare dată când trecea pe lângă ea, lângă teighea sau în magazia din spate, se freca fie de sânii, fie de fundul ei. La început, ea a crezut că totul era accidental, pentru că grecul nu părea să fie genul: avea în jur de douăzeci și ceva de ani, foarte chipș, cu un zâmbet larg care descoperea dantura lui albă. Probabil că luase tăcerea ei drept încuviințare. Trebuia să-l pună puțin la respect.

Nu avea nevoie de așa ceva. Sentimentele ei erau deja foarte confuze. Îl plăcea și îl ura în același timp pe William Vandam, care vorbea cu ea ca și cu un egal, dar apoi o trata ca pe o târfă; ea trebuia să-l seducă pe Alex Wolff, pe care ea nu îl întâlnise niciodată; și era pipăită de Mikis Aristopoulos, pentru care nu simțea nimic decât dispreț.

Toți se folosesc de mine, gândi; asta e povestea vieții mele.

Se întrebă oare cum era Wolff. Lui Vandam îi era ușor să-i spună să se împrietenească cu el, ca și cum ar fi existat un buton care putea fi apăsător și care o făcea imediat irezistibilă. În realitate, foarte mult depindea de bărbat. Unii bărbați o plăceau instantaneu. Cu alții, trebuia să se străduiască. Uneori era imposibil. Jumătate din ea spera ca să fie imposibil și în cazul lui Wolff. Cealaltă jumătate își amintea că acesta era un spion pentru nemți, iar Rommel se apropia tot mai mult în fiecare zi, iar dacă naștiții ajungeau la Cairo...

Aristopoulos aduse o cutie de paste din magazie. Elene se uită la ceas: aproape că era timpul să meargă spre casă. Aristopoulos scăpă pe jos cutia, care se deschise. Merse din nou în magazie și când trecu pe lângă ea își trecu mâinile pe sub brațele ei și îi mângâie sânii. Ea se trase. Auzi că cineva intră în prăvălie. Se gândi: îi dau grecului o lecție. În timp ce intra din camera din spate în prăvălie, strigă după el cu voce tare, în arabă:

– Dacă mai pui mâna pe mine îți tai jos puța!

Clientul izbucni în râs. Ea se întoarse și se uită la el. Este european, dar se pare că înțelege araba, gândi ea. Spuse:

– Bună ziua.

El se uită spre camera din spate și strigă:

– Ce faci, Aristopoulos, țăp tânăr ce ești?

Aristopoulos își iți capul de după ușă.

– Bună ziua, domnule. Ea este nepoata mea, Elene. Fața lui trăda jenă și ceva ce Elene nu putea desluși. Se duse înapoi în magazie.

– Nepoată! spuse clientul, privind-o pe Elene. O poveste destul de verosimilă.

Era un bărbat bine făcut ce avea cam treizeci de ani, cu părul de culoare închisă, ochi căprui și piele măslinie. Aveau un nas mare, acvilin, care ar fi fost în mod obișnuit arab sau european aristocratic. Avea o gură cu buze subțiri și când zâmbea i se dezvelea o dantură cu dinți scurți și egali – ca și ai unei pisici, gândi Elene. Știa care erau semnele bogăției și le văzu la acest bărbat: o cămașă de mătase, un ceas de aur, pantaloni de bumbac făcuți de croitor, cu o curea din piele de crocodil, pantofi făcuți de mână și un vag parfum bărbătesc.

Elene spuse:

– Cu ce vă pot ajuta?

Se uită la ea ca și cum s-ar fi gândit la mai multe răspunsuri posibile, apoi spuse:

– Să începem cu niște marmeladă englezească.

– Da. Marmelada era în camera din spate. Merse acolo să ia un borcan.

– El este! îi șopti Aristopoulos.

– Despre ce vorbești? întrebă ea cu tonul ei obișnuit, încă mâniată pe el.

– Omul cu banii falși – Mr. Wolff – el este!

– Oh, Dumnezeu! pentru un moment uitase pentru ce se afla acolo. Panica lui Aristopoulos i se transmise și ei, și mintea i se goli pentru o clipă de gânduri. Ce să-i spun? Ce să fac?

– Nu știu – dă-i marmelada – nu știu.

– Da, marmelada, ai dreptate... Luă un borcan de Co-

oper's Oxford de pe un raft și se întoarse în prăvălie. Se sili să aibă un zâmbet luminos când puse borcanul jos pe tejghea în fața lui Wolff.

– Altceva?

– Un kilogram de cafea neagră, măcinată fin.

O privea în timp ce cântări cafeaua și o trecu prin râșniță. Dintr-o dată, i se făcu frică de el. Nu era ca și Charles, Johnnie și Claud, bărbații care o întreținuseră. Ei fuseseră blânzi, maleabili, nu-i făcuseră niciodată probleme. Wolff părea echilibrat și încrezător în sine: avea să fie greu să-l înșele și imposibil să i se opună, ghici ea.

– Altceva?

– O conservă de șuncă.

Elene se plimba prin magazin, luând ceea ce Wolff dorea și punând mărfurile pe tejghea. Ochii lui o urmăreau peste tot. Ea gândi: trebuie să-i vorbesc, nu pot să spun la nesfârșit „Altceva?” Trebuie să mă împrietenesc cu el.

– Altceva? întrebă.

– O jumătate de cutie de sticle de șampanie.

Cutia de carton care conținea șase sticle pline de șampanie era grea. O trase afară din magazia din spate.

– Presupun că vrei să ți le livrăm acasă, spuse ea. Încercă să facă această replică să sune cât mai natural. Respira mai repede din cauza efortului de a se fi aplecat să tragă cutia grea de șampanie și spera că putea să-și acopere astfel nervozitatea.

Wolff părea să privească prin ea cu ochii lui închiși la culoare.

– Să o livrați? întrebă. Nu. Mulțumesc.

Elene se uită la cutia grea.

– Sper că locuiești aproape.

– Destul de aproape.

– Probabil că ești foarte puternic.

– Destul de puternic.

– Avem un om de încredere care se ocupă de livrări.

– Nu vreau livrare, spuse el ferm.

Ea dădu din cap.

– Cum dorești. Nu se așteptase ca această stratagemă să funcționeze, dar totuși era dezamăgită.

– Altceva?

– Cred că asta e totul.

Începu să facă totalul. Wolff spuse:

– Cred că lui Aristopoulos îi merge bine, dacă își poate permite să angajeze un asistent.

Elene spuse:

– Cinci lire și doisprezece șilingi, șase pence. Nu ai spune asta dacă ai ști cu cât mă plătește. Cinci lire și treisprezece șilingi, șase pence, șase lire...

– Nu-ți place munca asta?

Îl privi în ochi.

– Aș face *orice* ca să plec de aici.

– Și la ce te-ai gândit? Wolff era foarte rapid.

Ea ridică din umeri, apoi reluă adunarea. În cele din urmă, spuse:

– Treisprezece lire, zece șilingi și patru pence.

– De unde ai știut că voi plăti în lire sterline?

Wolff era într-adevăr foarte rapid. Se temu că se dăduse de gol. Simți că începe să se îmbujoreze. Avu o inspirație și spuse:

– Ești un ofițer englez, nu-i așa?

Wolff râse cu voce tare de această replică. Scoase din buzunar un teanc de bancnote rulate din care scoase paisprezece și i le dădu Elenei. Ea îi dădu restul în monezi egiptene. Ea se gândea: Ce mai pot să fac? Ce mai pot să spun? Începu să-i ambaleze produsele într-o pungă de cumpărături maro.

Elene spuse:

- Dai o petrecere? Ador petrecerile.
- Ce te face să întrebî?
- Şampania.
- Ah. Păi, viaţa este o neîncetată petrecere.

Elene gîndi: am dat-o în bară. Acum va pleca şi poate nu se va mai întoarce timp de câteva săptămîni, sau poate niciodată; l-am avut sub nas, am vorbit cu el, iar acum trebuie să-l las să plece şi să dispară în oraş. Ar fi trebuit să se simtă uşurată, dar în loc de asta avea sentimentul unui eşec dezastruos.

Ridică cutia de şampanie pe umărul stîng şi luă punga de cumpărături pe braţul drept.

- La revedere, spuse.
- La revedere.
- În uşă, Wolff se întoarse.

- Vino la Restaurantul Oasis miercuri seara la şapte şi jumătate.

- În ordine! spuse ea jubilînd. Dar el deja plecase.

Le luă cea mai mare parte a dimineţii ca să ajungă la Dealul lui Iisus. Jakes şedea în faţă, lângă şofer; Vandam şi Bogge şedeau în spate. Vandam era exaltat. O companie australiană cucerise dealul în timpul nopţii şi capturasera – aproape intactă – o staţie de recepţie nemţească. Era prima veste bună pe care o auzise Vandam de luni întregi. Jakes se întoarse şi strigă ca să acopere zgomotul făcut de motor. Se pare că australienii au tras în şosetele ăstora ca să-i surprindă, spuse. Cei mai mulţi dintre italieni au fost luaţi prizonieri în pijamale.

Şi Vandam auzise aceeaşi poveste.

- Dar nemţii nu dormeau totuşi, spuse el. A ieşit o treabă destul de urâtă.

Merseră pe drumul principal spre Alexandria, apoi pe drumul de coastă spre El Alamein, unde o luară pe drumul butoaielor – un drum prin deșert care era marcat cu butoaie. Aproape tot traficul mergea în direcție opusă, retrăgându-se. Nimeni nu știa ce se întâmpla. Se opriră la o stație de alimentare ca să-și facă plinul la benzină, iar Bogge trebui să se folosească de rangul pe care îl avea ca să obțină adevărul. Șoferul ceru informații despre drumul spre deal.

– Drumul Sticlă, spuse ofițerul brusc. Drumurile create de și pentru armată, se numeau Sticlă, Cizmă, Lună și Soare, simbolurile care erau tăiate în butoaiele goale care erau așezate de-a lungul drumului. În timpul nopții, în butoaie erau puse becuri pentru a ilumina simbolurile.

Bogge îl întreabă pe ofițer:

– Ce se întâmplă pe aici? Totul pare că migrează spre est.

– Mie nu-mi spune nimeni nimic, zise ofițerul.

Luară un sandviș cu carne de vită de la un camion. Când își continuă drumul, trecură pe lângă un câmp de luptă recent, presărat cu tancuri avariate și arse, și unde un om de la cimitir aduna cadavrele. Butoaiele nu se văzură o vreme, dar apoi șoferul le văzu din nou la capătul îndepărtat al câmpului acoperit cu pietriș. Găsiră dealul la amiază. Nu departe se dădea o luptă: auzeau zgomotul armelor și vedeau nori de praf ridicându-se la vest. Vandam își dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de aproape de un câmp de luptă. Impresia generală era una de panică, mizerie și confuzie. Se prezentară la vehiculul de comandă și fură îndreptați spre camioanele cu aparatură capturate de la nemți.

Ofițerii de pe teren ai Serviciilor Secrete erau deja la treabă. Prizonierii erau interogați într-un cort mic, unul

câte unul, în vreme ce restul aşteptau sub soarele arzător. Experţii examinau armele şi vehiculele, notau numerele de serie ale manufacturierilor. Alţi ofiţeri căutau coduri şi lungimi de undă. Sarcina lui Bogge şi a trupei lui era să investigheze cât de multe ştiuseră dinainte nemţii despre mişcările Aliatilor.

Fiecare luară un camion. Ca şi cei mai mulţi de la Serviciile Secrete, Vandam ştia o brumă de germană. Ştia câteva sute de cuvinte, dintre care cele mai multe erau termeni militari şi, deşi nu ar fi putut face diferenţa între o scrisoare de dragoste şi o listă de cumpărături, putea să citească rapoarte şi ordine de armată.

Era mult material care trebuia examinat: postul capturat era un adevărat trofeu pentru cei de la Serviciile Secrete. Cea mai mare parte a lucrurilor trebuiau puse în cutii şi trimise la Cairo, pentru a fi apoi cercetate amănunţit de o echipă mai mare. Sarcina lor de astăzi era să facă o evaluare preliminară.

Camionul lui Vandam era o epavă. Nemţii începuseră să-şi distrugă hârtiile atunci când înţeleseseră că bătălia era pierdută. Cutiile fuseseră golite şi fusesese aprins un foc mic, dar acesta fusesese stins la timp. Pe un dosar de carton erau urme de sânge: cineva murise apărând aceste secrete.

Vandam se apucă de treabă. Probabil că încercaseră să distrugă mai întâi documentele mai importante, astfel că începu cu mormanul de documente care erau arse pe jumătate. Erau multe semnale radio ce fuseseră trimise de Aliaţi, interceptate şi, în unele cazuri, chiar decodificate. Majoritatea erau de rutină – din tot ce făcea armata, majoritatea era rutină – dar, pe măsură ce se adâncea în hârtii, Vandam începu să înţeleagă că postul de interceptare obţinuse foarte multe informaţii folositoare. Erau mai buni decât îşi imaginase Vandam – iar securitatea de par-

tea Aliatilor era foarte slabă.

La fundul mormanului ars pe jumătate era o carte, un roman în engleză. Vandam se încruntă. Deschise cartea și citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley.” Cartea se numea *Rebecca* și era scrisă de Daphne du Maurier. Titlul îi era vag familiar. Vandam se gândi că poate o citise soția lui. Părea să fie despre o tânără femeie care trăia într-o casă de la țară, în Anglia.

Vandam se scărpină în cap. Era o lectură cel puțin ciudată pentru niște soldați.

Și de ce era în engleză?

Era posibil să fi fost luată de la un soldat englez luat prizonier, dar Vandam se gândi că asta era cam neverosimil: în experiența sa, soldații citeau reviste porno, povestiri cu detectivi sau Biblia. Nu-și putea imagina că acești oameni din deșert erau interesați de stăpâna de la Menderley.

Nu, cartea era acolo cu un scop. Dar în ce scop? Vandam se gândi că exista numai o posibilitate: stătea la baza unui cod.

O carte de cod era o variațiune a codului de unică folosință. Codul de unică folosință avea litere și numere tipărite la întâmplare în grupuri de cinci caractere. Se făceau numai două copii după câte un cod, unul pentru cel care trimitea mesajul, unul pentru cel care îl primea. Fiecare foaie dintr-un astfel de cod era folosită pentru un singur mesaj, apoi foaia era ruptă și distrusă. Pentru că fiecare foaie era folosită o singură dată, codul nu putea fi spart. O carte de cod folosea paginile unei cărți tipărite exact în același mod, cu excepția faptului că foile de hârtie nu erau în mod necesar rupte după folosire.

Era un avantaj esențial pe care îl avea cartea față de

foaia codului de unică folosință. O astfel de hârtie era în mod clar folosit în scopul de a încifra un mesaj, în vreme ce o carte era ceva cu totul inocent. Pe un câmp de luptă, asta nu avea importanță; dar era de o mare importanță pentru un agent care se afla în spatele liniilor inamice.

Asta putea să explice de asemenea de ce cartea era în engleză. Soldații germani care își trimiteau semnale unul altuia puteau să folosească o carte în germană, dacă foloseau vreuna, dar un spion aflat pe teritoriu britanic trebuia să aibă o carte în engleză.

Vandam examină mai atent cartea. Prețul fusese scris cu creionul pe ultima pagină, apoi fusese șters cu o radieră. Asta putea să însemne că această carte era cumpărată la mâna a doua. Vandam o ținu la lumină, încercând să citească urma pe care o lăsase creionul pe hârtie. Desluși numărul 50, urmat de câteva litere. Era oare *eric*? Putea să fie *erc*, sau *esc*. Văzu că era *esc* – cincizeci de escudos. Cartea fusese cumpărată în Portugalia. Portugalia era un teritoriu neutru, având atât ambasadă germană, cât și engleză, și era un adevărat stup de spionaj.

Imediat ce avea să ajungă la Cairo, avea să trimită un mesaj serviciilor secrete de la Lisabona. Ei ar fi putut să verifice magazinele de cărți englezești din Portugalia – nu puteau să fie prea multe – și să încerce să afle unde fusese cumpărată cartea și, dacă era posibil, de către cine.

Ar fi trebuit să fi fost cumpărate cel puțin două exemplare și poate că vânzătorul își amintea această tranzacție. Întrebarea interesantă era: unde era celălalt exemplar? Vandam era sigur că era în Cairo și credea că știe și cine îl folosește. Se decise că era mai bine să-i arate locotenentului Bogge ce găsisese. Luă cartea și păși jos din camion.

Bogge îl căuta de asemenea pe el.

Vandam se uită mirat la el. Avea fața albă și era mâni-

at până la isterie. Veni tropăind peste nisipul plin de praf, cu o foaie de hârtie în mână.

Vandam se gândi: ce naiba l-a apucat și pe ăsta?

Bogge strigă:

– Ce-ai făcut toată ziua?

Vandam nu spuse nimic. Bogge îi dădu foaia de hârtie. Vandam se uită la ea.

Era un semnal de radio codificat, cu decodificarea scrisă printre rândurile codului. Era datată pe 3 iunie, la miezul nopții. Cel care trimisese mesajul folosea numele de cod Sfinxul. Mesajul, după obișnuitele preliminarii tehnice, purta titlul de Operațiunea Aberdeen.

Vandam era ca trăznit. Operațiunea Aberdeen avusese loc pe 5 iunie, iar nemții primiseră un semnal despre ea pe 3 iunie.

Vandam spuse:

– Sfinte Dumnezeu, ăsta este un dezastru.

– Sigur că este un nenorocit de dezastru! strigă Bogge. Asta înseamnă că Rommel primește informații detaliate despre atacurile noastre, înainte ca să înceapă!

Vandam citi restul semnalului. „Informații detaliate” era perfect adevărat. Mesajul scria care brigăzi aveau să fie implicate, timpul la care aveau să aibă loc diferitele faze ale atacului și întreaga strategie care stătea la baza atacului.

– Nu e de mirare că Rommel câștigă, murmură Vandam.

– Nu te pună dracul să faci glume! urlă Bogge.

Jakes apăru lângă Vandam, însoțit de un colonel din brigada australiană care cucerise dealul, și îi spuse lui Vandam:

– Scuzați-mă, domnule...

Vandam spuse scurt:

– Nu acum, Jakes.

– Rămâi aici, Jakes, dădu comanda Bogge. Asta te privește și pe tine.

Vandam îi dădu lui Jakes foaia de hârtie. Vandam se simțea ca și cum cineva i-ar fi dat o lovitură adevărată, fizică. Informațiile erau atât de bune, încât trebuiau să fi pornit din cartierul general.

Jakes spuse cu voce joasă:

– La naiba.

Bogge spuse:

– Probabil că obțin informațiile astea de la un ofițer englez, înțelegi asta, nu-i așa?

– Da, spuse Vandam.

– Cum adică da? Treaba ta este să te ocupi de securitatea informațiilor deținute de cadre – asta este responsabilitatea ta!

– Înțeleg lucrul ăsta, domnule.

– Înțelegi atunci că o scurgere de informații de așa anvergură va trebui raportată comandantului-șef?

Colonelul australian, care nu își dăduse seama de mărimea catastrofei, era jenat să vadă un ofițer făcut cu ou și cu oțet în public. Spuse:

– Să lăsăm reproșurile pentru mai târziu, Bogge. Mă îndoiesc că acest lucru este vina unui singur individ. Prima ta sarcină este să afli mărimea pagubelor și să faci un raport preliminar către superiorii tăi.

Era clar că Bogge nu se descărcase pe deplin; dar rangul australianului era mai mare. Își suprimă furia cu un efort vizibil, și spuse:

– Așa este, continuă-ți treaba, Vandam. Se îndepărtă cu pași apăsăți, iar colonelul merse în cealaltă direcție.

Vandam se așeză pe marginea camionului. Își aprinse o țigară cu o mână care tremura. Noile informații păreau

mai rele, pe măsură ce Vandam se gândea mai bine la ele. Nu numai că Alex Wolff reuşise să se piardă în Cairo şi scăpase din plasa lui Vandam, mai mult, obţinuse accesul la secrete militare englezeşti.

Vandam se gândi: cine e omul acesta?

În numai câteva zile, şi-a ales ţinta, a abordat-o, apoi a mituit-o, a şantajat-o sau a corupt-o ca să trădeze.

Dar cine era ţinta; cine îi furniza lui Wolff informaţiile? Practic sute de oameni deţineau informaţiile respective: generalii, ordonanţele lor, secretarii care dactilografi-au mesajele scrise, ofiţerii care transmiteau mesajele verbale, toate cadrele din Serviciile Secrete, toţi oamenii de legătură ai Serviciilor Secrete...

Cumva, se gândi Vandam, Wolff a găsit printre aceste sute de oameni pe acela care era pregătit să-şi trădeze ţara pentru bani, sau din convingeri politice, sau sub presiunea şantajului. Desigur că era posibil şi ca Wolff să nu fi avut nimic de-a face cu acest caz – dar Vandam se gândi că asta era puţin probabil, deoarece un trădător avea nevoie de un canal de comunicare cu duşmanul, iar Wolff avea un astfel de canal şi era greu de crezut că ar putea fi în Cairo încă unul ca şi Wolff.

Jakes stătea lângă Vandam, părând profund uimit. Vandam spuse:

– Nu numai că informaţiile astea sunt transmise, mai mult, Rommel le şi foloseşte. Dacă îţi aminteşti luptele de pe 5 iunie...

– Da, îmi amintesc, spuse Jakes. A fost un masacru.

Şi a fost vina mea, gândi Vandam. Bogge avusese dreptate în privinţa asta: sarcina lui Vandam era să aibă grijă ca secretele să nu fie divulgate, iar când acest lucru se întâmpla totuşi, aceasta era responsabilitatea lui Vandam.

Un om nu putea câştiga războiul, dar un om îl putea

pierde. Vandam nu voia să fie acel om.

Se ridică în picioare.

– În ordine, Jakes, ai auzit ce a spus Bogge. Să ne continuăm treaba.

Jakes pocni din degete.

– Am uitat că am venit să-ți spun ceva: ești căutat la telefon. Este cineva de la cartierul general. Se pare că la tine în birou este o femeie egipteană, care vrea să vorbească cu tine și nu vrea să plece. Spune că are un mesaj urgent și nu acceptă nici un refuz.

Vandam se gândi: Elene!

Poate că a luat contact cu Wolff. Trebuie să o fi făcut – din ce alt motiv dorea atât de disperat să vorbească cu Vandam? Vandam fugi la telefon, cu Jakes în urma lui.

Maiorul care se ocupa de comunicații îi dădu telefonul.

– N-o lungi, Vandam, noi chiar folosim chestia asta.

Vandam înghițise destule pentru acea zi. Înșfăcă telefonul, își băgă fața în nasul maiorului și spuse cu voce tare:

– Îl voi folosi atât cât am nevoie. Îi întoarse apoi spatele maiorului și vorbi în receptor.

– Da?

– William?

– Elene! Ar fi vrut să-i spună ce bine era să-i audă vocea, dar în loc de asta îi spuse: Ce s-a întâmplat?

– A venit la magazin.

– Deci l-ai văzut! I-ai obținut adresa?

– Nu – dar am obținut o întâlnire cu el.

– Bine lucrat! Vandam era plin de o încântare sălbatică – acum avea să-l prindă pe nenorocit. Unde și când?

– Măine seară, la șapte și jumătate, la restaurantul Oasis.

Vandam luă un creion și o bucată de hârtie.

– Restaurantul Oasis, șapte și jumătate, repetă el. Voi fi acolo.

— Bine.

— Elene...

— Da?

— Nu pot să-ți spun cât îți sunt de recunoscător. Îți mulțumesc.

— Pe mâine.

— La revedere. Vandam puse jos telefonul.

Bogge stătea în spatele lui, împreună cu maiorul care se ocupa de comunicații. Bogge spuse:

— Ce naiba te apucă de folosești telefonul ca să-ți dai întâlniri cu prietenele tale nenorocite?

Vandam îi zâmbi plin de încredere.

— Nu era o prietenă, era un informator, spuse el. A intrat în contact cu spionul. Îl voi aresta mâine seară.

CAPITOLUL 12

Wolff o privea pe Sonja mâncând. Ficatul era ceva mai crud, roz și moale, exact așa cum îi plăcea ei. Mânca cu poftă, ca de obicei. Se gândi cât de asemănători erau ei doi. În munca lor erau amândoi competenți, profesioniști și plini de succes. Ambii trăiau în umbra șocurilor din copilărie: moartea tatălui ei și căsătoria mamei lui într-o familie arabă. Nici unul dintre ei nu fusese vreodată pe punctul de a se căsători, căci se iubeau prea mult pe sine pentru a iubi o altă persoană. Ceea ce îi aducea laolaltă nu era iubirea, nici măcar afecțiunea, ci faptul că împărtășeau voluptatea. Pentru amândoi, cel mai important lucru din viață era satisfacerea poftelor. Știau amândoi că Wolff își asuma un risc minor, dar inutil, mâncând la restaurant, și ambii erau de părere că merita, căci viața nu merita trăită fără mâncare bună.

Își termină ficatul, iar chelnerul îi aduse o înghețată la desert. Întotdeauna era foarte înfometată după ce dansa la Clubul Cha-Cha. Nu era de mirare: puneă multă energie în dansul ei. Dar atunci când avea să se lase de dans, avea să se îngrășe. Wolff își imagină cum avea să arate peste douăzeci de ani: avea să aibă trei bărbii, un piept voluminos, părul avea să-i fie aspru și cu fire cărunte, avea să umble mai greu și avea să răsufle din greu atunci când avea să urce scările.

– De ce zâmbești? întrebă Sonja.

– Mi te imaginam ca femeie bătrână, purtând o rochie

neagră diformă și un vâl.

– Eu nu voi fi așa. Voi fi foarte bogată și voi trăi într-un palat, înconjurată de bărbați tineri care umblă dezbrăcați și femeii care sunt dornice să-mi îndeplinească orice dorință. Dar tu cum vei fi?

Wolff zâmbi.

– Cred că voi fi ambasadorul lui Hitler în Egipt și voi purta o uniformă SS la moschee.

– Ar trebui să-ți dai jos cizmele.

– Să te vizitez în palatul tău?

– Da, chiar te rog – purtându-ți uniforma.

– Și ar trebui să-mi dau jos cizmele și în prezența ta?

– Nu. Tot restul, dar nu și cizmele.

Wolff râse. Sonja avea o rară dispoziție bună. Wolff îl chemă pe chelner și ceru cafea, brandy și nota de plată. Îi spuse Sonjei:

– Am vești bune. Le-am lăsat la urmă. Cred că am găsit o nouă Fawzi.

Dintr-o dată, Sonja deveni foarte liniștită, uitându-se la el cu interes.

– Cine este? Întrebă pe o voce joasă.

– Am fost ieri pe la băcan. Aristopoulos și-a luat nepoata să lucreze la el.

– O fată de prăvălie!

– Este o adevărată frumusețe. Are o față frumoasă, inocentă și un zâmbet ușor ștrengăresc.

– Ce vârstă are?

– Greu de zis. În jur de douăzeci, cred. Are un corp atât de copilăresc.

Sonja își umezi buzele.

– Și crezi că va...?

– Cred că da. Vrea din tot sufletul să scape de Aristopoulos și practic s-a aruncat în brațele mele.

- Când?
- O întâlnesc la cină mâine seara.
- O să o aduci acasă?
- Poate. Va trebui să o cunosc mai bine. Este atât de perfectă încât nu vreau să stric totul grăbind-o.
- Vrei să spui că vrei să o ai tu primul?
- Dacă e necesar.
- Crezi că este virgină?
- E posibil.
- Dacă este...
- Atunci ți-o voi lăsa ție. Ai fost genială cu maiorul Smith, meriți o recompensă. Wolff se lăsă pe spate, studiind-o pe Sonja. Fața ei era o mască de lăcomie sexuală în timp ce anticipa coruperea unei persoane frumoase și inocente. Wolff își sorbea brandy-ul. În stomac i se răspândi o căldură plăcută. Se simțea bine: plin de mâncare și de vin bun, misiunea sa mergea foarte bine și se contura o nouă aventură sexuală.

Veni și nota, iar el o achită cu bancnote englezești.

Era un restaurant mic, dar foarte apreciat. Ibrahim îl conducea, iar fratele lui gătea. Învățaseră acest meșteșug la un hotel franțuzesc din Tunisia, țara lor natală; iar când tatăl lor murise, ei vânduseră oile ce le aveau și veniseră în Cairo ca să-și caute norocul. Filosofia lui Ibrahim era una simplă: știau să gătească numai mâncăruri arabe-franceze, deci asta era tot ce ofereau. Poate că ar fi atras mai mulți clienți, dacă meniul din vitrină ar fi oferit spaghetti bologneze sau biftec și budincă de Yorkshire; dar acei clienți nu s-ar mai fi întors și, oricum, Ibrahim avea mândria lui.

Formula aceasta funcționa. Trăiau bine și câștigau mai mulți bani decât văzuse tatăl lor într-o viață. Războiul fă-

cuse ca afacerea să meargă și mai bine. Dar bogăția nu îl făcuse pe Ibrahim neglijent.

Cu două zile înainte băuse o cafea împreună cu un prieten care era casier la Hotelul Metropolitan. Prietenul îi spusese cum casierul englez refuzase să schimbe patru dintre bancnotele de o liră care fuseseră plătite la barul hotelului. Bancnotele erau contrafăcute, după cum spuneau englezii. Ceea ce nu fusese corect era că se confiscaseră banii.

Asta nu avea să i se întâmple lui Ibrahim.

Cam jumătate dintre clienții lui erau englezi și mulți dintre ei plăteau cu lire sterline. De când auzise vestea, verificase cu atenție fiecare bancnotă englezească înainte de a o pune în sertarul tejghelei. Prietenul său de la hotel îi spusese cum puteau fi descoperite bancnotele false.

Era un lucru tipic pentru englezi. Nu făceau un anunț public ca să-i ajute pe oamenii de afaceri din Cairo să evite să fie înșelați. Pur și simplu confiscau bancnotele false. Oamenii de afaceri din Cairo erau obișnuiți cu astfel de tratament și se ajutau unii pe alții. Și asta funcționa bine.

Când Ibrahim primi bancnotele false de la europeanul înalt care cina cu cunoscuta dansatoare din buric, el nu știu ce să facă. Bancnotele erau noi-nouțe și aveau același defect. Ibrahim le mai verifică o dată, comparându-le cu bancnotele bune din sertar: nu exista nici o îndoială. Poate că ar fi trebuit să-i explice clientului, în șoaptă, cum stăteau lucrurile? Omul putea să se simtă ofensat, sau cel puțin să se prefacă; și probabil ar pleca fără să plătească. Nota lui de plată era una substanțială – comandase cele mai scumpe mâncăruri și vin de import – și Ibrahim nu voia să riște să piardă atât.

Se decise să sune la poliție. Ei nu l-ar lăsa pe client să scape și poate puteau să-l convingă să scrie un cec.

Dar care poliție? Poliția egipteană ar fi spus probabil că nu era responsabilitatea lor, le-ar fi luat o oră să ajungă acolo și ar fi fost poate nevoie și de o mită. Clientul era probabil un englez – din ce alt motiv ar fi plătit în lire sterline? – și era probabil un ofițer, și banii care fuseseră falsificați erau englezi. Ibrahim decise să sune la armată.

Merse la masa lor, ducând o sticlă de brandy. Le zâmbi celor doi.

– Monsieur, madame, sper că v-a plăcut mâncarea.

– A fost excelentă, spuse bărbatul. Vorbea ca un ofițer englez. Ibrahim se întoarse spre femeie. Este o onoare să servim cea mai mare dansatoare din buric din lume.

Ea dădu din cap cu o grație regală.

Ibrahim spuse:

– Sper că veți accepta o sticlă de brandy, cu complimente, din partea casei.

– Mulțumim, spuse bărbatul.

Ibrahim le mai turnă brandy și se îndepărtă cu plecăciuni. Asta ar fi trebuit să-i mai țină pe loc pentru un timp, se gândi. Ieși pe ușa din dos și merse la casa unui vecin care avea telefon.

Dacă aș avea un restaurant, gândi Wolff, și eu aș face gesturi ca și acesta. Cele două pahare de brandy îl costau pe proprietar o sumă mică, comparativ cu nota de plată a lui Wolff, dar gestul era foarte eficient în a-l face pe client să se simtă dorit. Wolff se gândise de multe ori să-și deschidă un restaurant, dar era numai un vis: știa că era nevoie de prea multă muncă.

Sonja se bucură de asemenea de atenția specială ce i se acordase. Strălucea sub influența combinată a flatării și a băuturii. În pat, la noapte, avea să sforăie ca un porc.

Proprietarul dispăru câteva minute, apoi se întoarse.

Cu colțul ochiului, Wolff îl văzu șușotind cu un chelner. Se gândi că vorbeau despre Sonja. Wolff simți ghimpele geloziei. Erau locuri în Cairo unde, din cauză că se întorcea mereu acolo și dădea bacșișuri exorbitante, toți îi știau numele și era tratat ca un rege; dar se gândise că era mai înțelept să nu se ducă în locuri unde putea fi recunoscut, cel puțin nu atâta vreme cât englezii îl vâna. Acum se întreba dacă își putea permite să-și mai slăbească puțin vigilența.

Sonja căscă. Era timpul să o bage în pat. Wolff îi făcu din mână chelnerului și îi spuse:

— Te rog să aduci șalul doamnei. Omul plecă, se opri să-i spună ceva proprietarului, apoi își continuă drumul spre garderobă.

Undeva, în mintea lui Wolff, sună vag un semnal de alarmă.

Se jucă cu o lingură în timp ce aștepta șalul Sonjei. Sonja mai mănă o sărățea. Proprietarul trecu prin restaurant, ieși pe ușa din față și apoi intră din nou. Se apropie de masa lor și spuse:

— Pot să vă chem un taxi?

Wolff se uită la Sonja. Ea spuse:

— E în ordine.

Wolff spuse:

— Aș vrea să iau o gură de aer. Să mergem pe jos puțin, apoi o să oprim noi o mașină.

— Bine.

Wolff se uită la proprietar.

— Nu vrem taxi.

— Foarte bine, domnule.

Chelnerul aduse șalul Sonjei. Proprietarul continua să se uite la ușa. Wolff auzi un alt semnal de alarmă, de această dată mai puternic. Îi spuse proprietarului:

– S-a întâmplat ceva?

Bărbatul părea foarte încurcat.

– Trebuie să vă atrag atenția asupra unei probleme extrem de delicate, domnule.

Wolff începu să se enerveze.

– Ce este, omule? Vrem să mergem acasă.

Se auzi sunetul unei mașini trăgând zgomotos în fața restaurantului.

Wolff îl apucă de piept pe proprietar.

– Ce se întâmplă aici?

– Bani cu care ați plătit nota, domnule, nu sunt buni.

– Nu acceptați lire sterline? Dar atunci de ce nu mi-ai...

– Nu este asta, domnule. Bani sunt falși.

Ușa restaurantului fu deschisă cu putere și trei membri ai poliției militare intrară.

Wolff se holbă la ei cu gura deschisă. Totul se întâmpla atât de repede încât nu se putea aduna... Poliția militară. Bani falși. Brusc, i se făcu frică. Putea să meargă la pușcărie. Imbecilii de la Berlin îi dăduseră bancnote false, era totul atât de prostesc, încât îi venea să-l ia pe Canaris de gât și să-l strângă.

Își scutură capul. Acum nu era timp pentru mânie. Trebuia să fie calm și să încerce să iasă cumva din încurcătura asta.

Polițaii mărșăluiră până la masa lui. Doi erau englezi și al treilea era australian. Purtau cizme grele și căști de oțel, și fiecare dintre ei avea un pistol la centură. Unul dintre englezi spuse:

– Acesta este omul?

– Numai un moment, spuse Wolff și se miră cât de calmă și egală îi era vocea.

– Proprietarul mi-a spus numai în această clipă că banii nu sunt buni. Nu cred asta, dar sunt pregătit să-i fac pe

plac și sunt sigur că putem să aranjăm lucrurile încât să fie satisfăcut. Se uită cu reproș la proprietar. Nu era necesar să chemați poliția.

Unul dintre polițai spuse:

– Folosirea banilor falși este împotriva legii.

– Dacă o faci cu bună știință, spuse Wolff. Folosirea cu bună știință a banilor falși este împotriva legii. În timp ce își asculta propria voce, joasă și convingătoare, încrederea în sine îi crescuse. Deci, iată ce propun eu. Am aici carnetul meu de cecuri și ceva bani egipteni. Voi scrie un cec care să-mi acopere nota de plată și voi folosi banii egipteni pentru bacșiș. Măine voi duce banii despre care spuneți că sunt falși la casierul englez ca să fie examinați și dacă sunt într-adevăr falsuri, le voi preda. Zâmbi la grupul de oameni care îl înconjurau. Îmi imaginez că asta ar trebui să satisfacă pe toată lumea.

Proprietarul spuse:

– Aș prefera dacă ați plăti totul cu bani gheață, domnule.

Lui Wolff îi veni să-l pocnească peste față.

Sonja spuse:

– S-ar putea să am eu destui bani egipteni.

Wolff gândi: Doamne ajută.

Sonja își deschise poșeta.

Ofițerul de la poliția militară spuse:

– Oricum, domnule, trebuie să vă rog să veniți cu mine.

Inima lui Wolff se strânse din nou.

– De ce?

– Trebuie să vă punem câteva întrebări.

– În ordine. Treceți pe la mine mâine dimineață. Locuiesc...

– Trebuie să veniți cu mine. Acestea sunt ordinele.

– De la cine?

– De la superiorul meu.

– Foarte bine, atunci, spuse Wolff. Se ridică. Simțea cum frica îi pompa o forță disperată în brațe. Dar mâine dimineată sau tu sau superiorul tău veți avea niște probleme serioase. Ridică masa și o aruncă spre polițai.

Planificase și calculase mișcarea în două secunde. Era o masă mică, circulară, din lemn masiv. Marginea ei îl lovi pe polițai în puntea nasului, iar când acesta căzu pe spate, masa căzu peste el.

Masa și polițaiul erau în stânga lui Wolff. La dreapta lui era proprietarul. Sonja stătea în partea opusă, încă ședea pe scaun, iar ceilalți doi polițai erau de fiecare parte a ei și ușor spre spate.

Wolff îl înșfăcă pe proprietar și îl aruncă spre unul dintre polițai. Apoi sări la celălalt polițai, australianul, și îi trase un pumn în față. Sperase să poată trece de ei și să poată să scape cu fuga. Dar nu funcționează. Polițaii fuseseră aleși tocmai pentru mărimea, beligeranța și brutalitatea lor și erau obișnuiți să aibă de-a face cu soldați înăspriți de chinurile deșertului sau cu soldați beți. Australianul primi lovitura și se dădu înapoi un pas, dar nu căzu. Wolff îi trase un picior în genunchi și îl lovi din nou în față; apoi al doilea ofițer, englezul, îl împinse pe proprietar din calea lui și lovi picioarele lui Wolff de sub el.

Wolff căzu cu zgomot. Pieptul și obrazul loviră po-deaua acoperită cu gresie. Fața îl înțepa, era momentan amețit și vedea stele. Fu lovit din nou, în lateral; durerea îl făcu să se contorsioneze convulsiv și să se rostogolească tot din cauza loviturii. Polițaiul sări pe el, lovindu-l peste cap. Wolff se luptă să-l dea pe acesta jos de pe el. Cineva se așeză pe picioarele lui Wolff. Apoi Wolff văzu, deasupra lui și în spatele englezului care stătea pe pieptul său, fața Sonjei, contorsionată de furie. Prin mintea lui

Wolff trecu fulgerător gândul că Sonja își amintea o altă bătaie care fusese administrată de soldații englezi. Apoi văzu cum ea ridică în aer scaunul pe care șezuse. Polițaiul de pe pieptul lui Wolff o văzu cu coada ochiului, se întoarce spre ea, privi în sus și își ridică brațul ca să pareze lovitura. Izbi scaunul greu cu toată forța de care era în stare. Un colț al scaunului lovi gura polițaiului, și acesta strigă de durere și furie în timp ce din buză îi țâșnea sângele.

Australianul se ridică de pe picioarele lui Wolff și o înșfăcă pe Sonja din spate, imobilizându-i mâinile. Wolff își îndoi corpul și îl dădu jos pe englezul rănit, apoi se ridică în picioare.

Băgă mâna sub cămașă și scoase cuțitul.

Australianul o aruncă la o parte pe Sonja, făcu un pas înainte, văzu cuțitul și se opri. El și Wolff se priviră în ochi pentru o clipă. Wolff văzu că ochii celui din fața sa licăriseră o clipă, privind cu colțul ochiului într-o parte, apoi în cealaltă, și își văzu ambii colegi pe jos. Mâna australianului se îndreptă spre tocul pistolului.

Wolff se întoarce și se repezi spre ușă. Unul dintre ochi i se închidea: nu vedea bine. Ușa era închisă. Bâjbâi după mâner dar nu îl găsi. Îi venea să urle. Găsi în cele din urmă mânerul și deschise larg ușa. Aceasta lovi peretele cu un scrâșnet. Se auzi un foc de armă.

Vandam conducea motocicletă pe străzi, cu o viteză periculoasă. Luase jos de pe far husa neagră – nimeni din Cairo nu o lua oricum în serios – și mergea cu degetul mare pe claxon. Străzile erau încă aglomerate, cu taxiuri, căruțe, camioane ale armatei, măgari și cămile. Trotuarele erau pline de lume, iar prăvăliile erau luminate cu lumini electrice strălucitoare, lampe cu ulei și lumânări. Vandam trecu în viteză printre mașini, ignorându-i pe cei care îl

claxonau indignați, cu pumnul ridicat, chiar și pe polițaiul egiptean care fluierase să-l oprească.

Fusese sunat acasă de superiorul celor de la poliția militară.

— Ah, Vandam, nu ești tu acela care ai făcut atât zarvă despre banii aceia falși? Fiindcă tocmai am primit un telefon de la un restaurant unde un european încearcă să folosească...

— *Unde?*

Ofițerul îi dădu adresa, iar Vandam ieși în fugă din casă.

Alunecă pe după un colț, cu roata scârțâind pe drumul prăfuit. Se gândise la faptul că, dat fiind că circulau atât de mulți bani falși, o parte din ei era posibil să fi ajuns în mâinile altor europeni, iar omul din restaurant putea foarte bine să fie o victimă inocentă. Dar el spera să nu fie așa. Voia cu disperare să pună mâna pe Alex Wolff. Wolff fusese mai deștept ca el și îl umilise, iar acum, cu accesul pe care îl avea la secrete de stat și legătura sa directă cu Rommel amenința să ducă la căderea Egiptului; dar nu era vorba numai de asta. Vandam era măcinat de curiozitate în legătură cu Wolff. Voia să-l vadă pe omul acesta, să poată pune mâna pe el, să vadă cum se mișca și cum vorbea. Era inteligent, sau numai norocos? Curajos sau inconștient? Hotărât sau încăpățânat? Avea o față plăcută și un zâmbet cald, sau ochi strălucitori și un rânjel larg? Lupta sau se strecura? Vandam voia să știe. Și mai ales, Vandam voia să-l ia de gât și să-l târască până la închisoare, să-l lege cu un lanț, să închidă ușa și să arunce cheia.

Viră puternic ca să evite o groapă, apoi o luă în jos pe o stradă liniștită. Adresa era puțin afară din centrul orașului, mai aproape de cartierul vechi al orașului: Vandam cunoștea strada respectivă, dar nu și restaurantul. Viră du-

pă încă două colțuri și aproape că lovi un bătrân care mergea călare pe măgarul său, iar după el mergea nevasta lui. Găsi strada pe care o căuta.

Era o stradă îngustă și întunecoasă, cu clădiri pe ambele părți. La parter erau câteva vitrine de prăvălii și câteva intrări în case. Vandam se opri lângă doi băieți care se jucau și pronunță numele restaurantului. Îi indicară vag capătul străzii.

Vandam trecu pe stradă, oprindu-se ca să se uite pe oriunde vedea un geam luminat. Era cam pe la mijlocul străzii când auzi pocnetul unei arme mici de foc, ușor estompat, și sunetul sticlei care se spargea. Capul i se întoarse după sursa zgomotului. Lumina ce ieșea dintr-un geam spart se răsfrângea pe bucățile de sticlă zdrobită ce cădeau și, în timp ce se uita în direcția aceea, un bărbat înalt fugi pe ușă în stradă.

Acesta trebuia să fie Wolff.

Fugea în direcția opusă.

Vandam simți un impuls sălbatic. Răsuci violent acceleratorul motocicletei și o porni în direcția bărbatului care fugea. În timp ce trecea pe lângă restaurant, un polițai ieși și trase trei focuri de armă. Pasul fugarului nu se încetini. Vandam îl prinse în raza farului său. Fugea cu putere, în ritm egal, cu brațele și picioarele pompând ritmic. Când lumina se răsfrânse pe el, el privi în spate, peste umăr, fără să-și încetinească pasul, iar Vandam apucă să vadă pentru o clipă un nas acvilin și o bărbie bine conturată, o mustață deasupra unei guri deschise care găfâia.

Vandam ar fi putut să-l împuște, dar ofițerii Serviciilor Secrete nu purtau arme.

Motocicleta câștiga viteză. Când fură aproape la același nivel, Wolff o coti brusc după un colț. Vandam frână și alunecă cu roata din spate, aplecând motocicleta ca să

nu-și piardă echilibrul. Aceasta se opri, se ridică pe roata din spate și porni în viteză înainte din nou. Fără să încetinească, Vandam luă colțul și conduse pe alee. Motocicleta avansa într-un spațiu gol. Stomacul lui Vandam se strânse. Conul alb al farului său nu se răsfrângea pe nimic. Credea că tocmai cade într-o groapă. Scoase un strigăt involuntar de frică. Roata din spate lovi ceva. Roata din față mergea tot mai jos, mai jos, apoi lovi și ea ceva. Farul ilumina un rând de trepte. Motocicleta făcu un salt și ateriză din nou. Vandam lupta din răspuțeri să țină roata din față dreaptă. Motocicleta cobora pe scări în jos într-o serie de salturi și aterizări, și la fiecare salt, Vandam avea impresia că va pierde controlul și va cădea. Îl văzu pe Wolff la capătul scărilor, continuând să fugă.

Vandam ajunse la capătul scărilor și se simți deosebit de norocos. Îl văzu pe Wolff cotind după un alt colț și îl urmări. Erau într-un labirint de străzi. Wolff merse în sus, pe un rând mic de trepte.

Vandam se gândi: Dumnezeule, numai asta nu.

Nu avea de ales. Acceleră și se îndreptă drept spre scări. Cu un moment înainte de a lovi prima treaptă, trase de ghidon cu toată puterea. Roata din față se ridică. Motocicleta lovi rândul de trepte, se scutură ca un animal sălbatic și încercă să-l arunce jos. Se agăță cu toată puterea de ea. Motocicleta mergea sălbatic pe scări în sus. Vandam se lupta cu ea. În cele din urmă, ajunse sus.

Se văzu într-un pasaj lung, cu pereți înalți, goi, de ambele părți. Wolff era tot în fața lui, continuând să fugă. Vandam se gândi că putea să-l prindă pe Wolff înainte ca acesta să ajungă la capătul pasajului. Mări viteza.

Wolff privi în spate peste umăr, continuă să fugă și se uită din nou. Pasul îi era mai slab, Vandam vedea asta. Fuga lui nu mai era egală și ritmică: brațele îi fluturau pe fie-

care parte și fugea dezordonat. Văzând o clipă fața lui Wolff, Vandam observă că era contorsionată de efort.

Wolff încercă să mărească viteza, dar nu era de ajuns. Vandam ajunsese la același nivel cu el, apoi merse înainte, apoi puse brusc frână și întoarse ghidonul. Roata din spate alunecă și roata din față se lovi de perete. Vandam sări jos de pe motocicletă tocmai când aceasta cădea pe jos. Vandam ateriză în picioare, fiind față în față cu Wolff. Farul zdrobit arunca o rază de lumină în întunericul pasajului. Nu avea rost ca Wolff să se întoarcă pe călcâie și să fugă în direcția opusă, căci Vandam nu era obosit și îl putea ajunge cu ușurință. Fără să se oprească din fugă, Wolff sări peste motocicletă, corpul său trecu printr-un fascicul de lumină, ca și un cuțit printr-o flacăra, și se lovi de Vandam. Vandam, care nu își recăpătase pe deplin echilibrul, căzu pe spate. Wolff se împletici și mai făcu un pas înainte. Vandam își întinse mâna orbește înainte, găsi glezna lui Wolff, o apucă și trase. Wolff se prăbuși la pământ.

Farul spart lumina puțin restul străzii. Motorul motocicletei se opri, iar în liniște, Vandam putea auzi gâfâiala răgușită a lui Wolff. Putea să-i simtă și mirosul: un miros de bătură și transpirație și frică. Dar nu îi putu vedea fața.

Fu o zecime de secundă când cei doi bărbați erau întinși pe jos, unul epuizat, celălalt zăpăcit pe moment. Apoi, amândoi se ridicară în picioare. Vandam sări la Wolff și începură să se lupte.

Wolff era puternic. Vandam încercă să-i imobilizeze brațele, dar nu reuși să-l prindă. Dintr-o dată îi dădu drumul și îi trase un pumn. Ajunse într-un loc moale, iar Wolff scoase un „Ooff.”

Vandam lovi din nou, de astă dată țintind fața; dar Wolff se feri, și pumnul lovi un spațiu gol. Dintr-o dată, ceva în mâna lui Wolff străluci în lumina slabă.

Vandam se gândi: un cuțit!

Lama fulgeră spre gâtul său. El se trase înapoi din reflex. Simți o durere ascuțită pe tot obrazul. Mâna i se rezezi la obraz. Simți un val de sânge cald. Dintr-o dată, durerea deveni insuportabilă. Apăsă pe rană, dar degetele îi atinseră ceva tare. Își dădu seama că își atingea propriii dinți și că cuțitul îi trecuse complet prin carnea obrazului; simți cum cade, îl auzi pe Wolff cum o luă la fugă, apoi totul se întunecă.

CAPITOLUL 13

Wolff scoase o batistă din buzunarul de la pantaloni și șterse cu ea sângele de pe lama cuțitului. Examină lama în lumina slabă, apoi o șterse din nou. Merse mai departe, lustruind cu sârg oțelul subțire. Se opri și se gândi: ce nai-ba fac? E deja curată. Aruncă batista și repuse cuțitul în tocul de sub braț. Ieși din pasaj pe o stradă, se adună puțin, apoi se îndreptă spre cartierul vechi.

Își imagină o celulă de la închisoare. Avea doi metri pe lungime și unul pe lățime, și jumătate din spațiu era ocupat de pat. Sub pat era o oliță. Pereții erau din piatră gri netedă. Un bec mic atârna din tavan de o sârmă. La un capăt al celulei era o ușă. La celălalt capăt era un geam pătrat mic, așezat exact deasupra nivelului ochilor: prin el vedea albastrul strălucitor al cerului. Își imagină că se trezea dimineța și vedea toate astea și își amintea că era acolo de un an și avea să mai stea acolo încă nouă ani. Folosea olița, apoi se spăla pe mâini în vasul minuscul din colț. Nu era săpun. Printr-o deschizătură din ușă era împinsă înăuntru o farfurie cu terci. Lua lingura și lua mâncarea în gură, dar îi era imposibil să o înghită, pentru că plângea.

Își scutură capul ca să alunge această viziune de coșmar. Se gândi: am scăpat, nu-i așa? *Am scăpat.* Își dădu seama că unii dintre oamenii de pe stradă se holbau la el când treceau. Văzu o oglindă în vitrina unei prăvălii și se examină în ea. Părul îi era răvășit, o parte a feței îi era

umflată și vânătă, mâneca de la cămașă îi era sfâșiată și pe guler avea sânge. Mai găfâia din pricina extenuării provocate de fugă și bătaie. Se gândi: arăt periculos. Merse mai departe și luă primul colț ca să meargă pe un drum indirect, care evita străzile principale.

Acei imbecili de la Berlin îi dăduseră bani falși! Nu era de mirare că erau atât de generoși cu ei – doar îi tipăreau ei înșiși. Era atât de prostesc încât Wolff se gândi dacă nu era mai mult decât prostie. Abwehr era condus de armată, nu de Partidul Nazist; șeful lui, Canaris, nu era cel mai fidel dintre susținătorii lui Hitler.

Când ajung la Berlin va fi așa o epurare...

Dar cum se ajunsese la întâmplarea aceasta? Cheltuiuse bani în timp scurt. Falsurile intraseră în circulație. Bancnotele false ajunseseră la bănci, de fapt nu la bănci, la casierul general. Oricum, cineva începuse să refuze banii, iar vestea se răspândise prin Cairo. Proprietarul restaurantului observase că banii lui Wolff erau falși și sunase la poliția militară. Wolff rânji când își aminti cât de flatat fusese de brandy-ul din partea casei – nu fusese decât o stratagemă de a-i ține acolo până aveau să sosească cei de la poliția militară.

Se gândi la bărbatul de pe motocicletă. Probabil că e un nenorocit încăpățânat, să meargă pe motocicletă pe străzile acelea, în sus și în jos pe scări. Nu avea armă, ghici Wolff: dacă ar fi avut, precis ar fi folosit-o. Nu avea nici cască de tinichea, deci probabil nu era de la poliția militară. Era cineva de la serviciile secrete, poate? Chiar maiorul Vandam?

Wolff spera să fi fost el.

L-am tăiat, se gândi. Probabil destul de rău. Mă întreb unde? La față?

Sper că era Vandam.

Își concentrează mintea pe problema lui imediată. O aveau pe Sonja. Avea să le spună că abia îl cunoștea pe Wolff – avea să inventeze o poveste cum că l-a cules din Clubul Cha-Cha. Ei nu ar fi putut să o rețină prea mult pentru că era cunoscută, era o vedetă, un fel de eroină printre egipteni, și a o băga pe ea la pușcărie ar fi cauzat probleme serioase. Așa că aveau să îi dea drumul destul de repede. Dar avea să trebuiască să le dea adresa ei; asta însemna că Wolff nu putea să meargă la vas, cel puțin nu deocamdată. Dar era extenuat, plin de vânătaii și cu hainele în dezordine: trebuia să se curețe și să se odihnească câteva ore undeva.

Se gândi: am mai fost în situația asta – colindând orașul, obosit și vânat, neavând unde să merg.

De această dată trebuia să îi ceară ajutorul lui Abdullah. Se îndreptase spre orașul vechi, știind tot timpul, în subconștient, că numai el îi mai rămăsese; și acum se afla la câțiva pași de casa bătrânului hoț. Se aplecă pe sub o arcadă, merse printr-un pasaj întunecos și urcă o scară de piatră în spirală până la locuința lui Abdullah.

Abdullah ședea pe jos, cu un alt bărbat. Între ei se afla o narghilea, iar aerul era plin de mirosul hașişului. Abdullah ridică privirea spre Wolff și zâmbi vag, somnoros. Vorbi în arabă.

– El este prietenul meu Achmed, care se mai numește și Alex. Bine ai venit, Achmed-Alex.

Wolff se așează pe podea lângă ei și apoi îi salută în arabă.

Abdullah spuse:

– Fratele meu, Yasef, ar vrea să te întrebe o ghicitoare, ceva ce ne frământă pe amândoi de câteva ore încoace, chiar de când am început cu narghileaua. Apropo... Îi trece cu pipa lui Wolff, iar acesta inspiră adânc fumul.

Yasef spuse:

– Achmed-Alex, prieten al fratelui meu, bine ai venit. Spune-mi: de ce ne spun englezii negri?

Yasef și Abdullah începură să chicotească. Wolff înțelese că erau puternic sub influența hașişului: probabil fuseră toată seara. Mai inspiră o dată din pipă, apoi i-o trecu lui Yasef. Era tare. Abdullah avea întotdeauna marfa cea mai bună. Wolff spuse:

– Din întâmplare, ştiu răspunsul. Bărbații egipteni care au lucrat la Canalul de Suez au trebuit să poarte niște cămăși speciale, pentru a arăta faptul că avea dreptul să fie pe o proprietate englezească. Ei lucrau în serviciul guvernului și aveau imprimate pe spate literele W.O.G.S. (Working on Government Service) și de aici și numele de „wog” – negru.

Yasef și Abdullah chicotiră din nou. Abdullah spuse:

– Prietenul meu Achmed-Alex este isteț. Este tot așa de isteț ca și un arab, aproape, pentru că este aproape arab. El este singurul european care e mai bun ca mine, Abdullah.

– Cred că asta nu este adevărat, spuse Wolff adoptând modul lor greoi de vorbire. Nu aş încerca niciodată să-l înșel pe prietenul meu Abdullah, căci cine poate să-l înșele pe diavolul însuși?

Yasef dădu din cap în semn de apreciere a acestei replici inteligente.

Abdullah spuse:

– Ascultă, fratele meu, și îți voi spune.

Se încruntă, adunându-și gândurile răvășite. Achmed-Alex m-a rugat să fur ceva pentru el. În acel mod eu aveam să-mi asum riscul, iar el să primească recompensa. Desigur că nu m-a înșelat într-un mod atât de simplu. Am furat lucrul acela – era o servietă – și bineînțeles că inten-

ția mea era să-i iau conținutul și să-l las pentru mine, deoarece hoțul are dreptul la prada sa, conform legilor lui Dumnezeu. Prin urmare, eu ar fi trebuit să-l înșel pe el, nu-i așa?

– Într-adevăr, spuse Yasef, deși nu îmi amintesc acest pasaj din Sfânta Scriptură care spune că un hoț are dreptul la prada sa. Oricum...

– Poate că nu, spuse Abdullah. Despre ce vorbeam?

Wolff, care mai era cât de cât cu mințile limpezi, îi spuse:

– Ar fi trebuit să fii mai deștept ca mine, pentru că ai deschis servieta.

– Într-adevăr! Dar stai. Nu era nimic de valoare în servieta, deci Achmed-Alex a fost mai deștept ca mine. Dar stai! L-am pus să-mi plătească acest serviciu; prin urmare, eu am primit o sută de lire, iar el nu a obținut nimic.

Yasef se încruntă.

– Atunci, tu l-ai înșelat pe el.

– Nu. Abdullah își scutură capul cu tristețe. M-a plătit în bancnote false.

Yasef se holbă la Abdullah. Abdullah se holbă la el. Amândoi izbucniră în râs. Se loviră unul pe altul peste umeri, loviră podeaua cu picioarele și se rostogoliră pe perne, râzând până când ochii li se umplură de lacrimi.

Wolff se sili să râdă. Era tocmai genul de povestire drăguță care i-ar fi plăcut unui om de afaceri arab, cu tot acest lanț de înșelăciuni. Probabil că Abdullah avea să o spună ani întregi de-atunci încolo. Dar pe Wolff îl luă cu un fior. Deci și Abdullah știa despre bancnotele contrafăcute. Oare câți alții mai știau? Wolff se simți ca și cum ar fi fost înconjurat de o turmă de vânători și în orice parte ar fi fugit, l-ar fi întâlnit pe unul dintre ei, iar cercul se strângea cu fiecare zi.

Abdullah păru să observe cum arăta Wolff pentru prima dată. Deveni imediat foarte îngrijorat.

– Dar ce ai pățit? Te-au jefuit? ridică un clopoțel minuscul de argint și îl scutură. Aproape imediat, din camera alăturată, intră o femeie somnoroasă. Adu niște apă fierbinte, îi spuse Abdullah. Spală rănile prietenului meu. Dă-i cămașa mea europeană. Adu un pieptene. Adu cafea. Repede! Într-o casă europeană, Wolff ar fi protestat ca femeile să fie trezite după miezul nopții, ca să-i poarte lui de grijă; dar aici, un astfel de protest ar fi fost lipsit de curtenie. Femeile existau ca să-i servească pe bărbați, iar ele nu erau nici surprinse, nici supărate din cauza cererilor lui Abdullah.

Wolff explică:

– Englezii au încercat să mă aresteze și am fost nevoit să mă lupt cu ei înainte să pot să plec. Din nefericire, cred că ar fi posibil ca ei să știe unde obișnuiam să locuiesc, și asta este o problemă.

– Ah. Abdullah trase un fum din narghilea și o trecu apoi mai departe. Wolff începu să simtă efectele hașishului: era relaxat, gândea încet, era somnoros. Timpul păru să se încetinească. Două dintre soțiile lui Abdullah se foliau prin jurul lui, spălându-i fața și pieptănându-l. Găsea că atenția lor era într-adevăr foarte plăcută.

Abdullah păru să ațipească puțin, apoi deschise ochii și spuse:

– Trebuie să stai aici. Casa mea este și casa ta. Te voi ascunde eu de englezi.

– Ești un prieten adevărat, spuse Wolff. Era ciudat, se gândea. Plănuise să-i ofere bani lui Abdullah ca să-l ascundă. Apoi, Abdullah spusese că știa că banii nu erau buni, și Wolff se întrebă ce altceva mai putea să facă. Acum, Abdullah avea să-l ascundă pentru nimic. Un ade-

vărat prieten. Ceea ce era ciudat era că Abdullah nu era un prieten adevărat. În lumea lui Abdullah nu existau prieteni: exista familia, pentru care făcea orice, și erau toți ceilalți, pentru care nu făcea nimic. Oare cum am meritat acest tratament special? se întrebă Wolff somnoros.

Semnalul lui de alarmă suna din nou. Se sili să se gândească: dar nu era ușor după hașiș. Trebuia să o ia pas cu pas, își spuse. Abdullah îmi spune să rămân aici. De ce? Pentru că am probleme. Pentru că sunt prietenul său. Pentru că am fost mai deștept ca el.

Pentru că am fost mai deștept ca el. Dar povestea aceasta nu era terminată. Abdullah voia probabil să mai adauge o înșelăciune la lanțul acesta. Dar cum? Trădându-l pe Wolff în favoarea englezilor. Asta era. Imediat ce Wolff avea să adoarmă, Abdullah avea să trimită un mesaj maiorului Vandam. Wolff avea să fie arestat. Englezii aveau să-l plătească pe Abdullah pentru informație, iar în cele din urmă povestea putea fi spusă ca finalul să fie în favoarea lui Abdullah.

La naiba.

O soție îi aduse o cămașă europeană. Wolff se ridică în picioare și își dădu jos cămașa ruptă și mânjită cu sânge. Femeia își întoarse ochii de la pieptul lui dezgolit.

Abdullah spuse:

– Încă nu are nevoie de ea. Dă-i-o dimineța.

Wolff luă cămașa din mâna femeii și și-o puse.

Abdullah spuse:

– Poate nu ar fi demn de tine ca să dormi în casa unui arab, prietenul meu, Achmed?

Wolff spuse:

– Englezii au un proverb: Cel care ia cina cu diavolul trebuie să folosească o lingură lungă.

Abdullah rânji, arătându-și dintele de oțel. Știa că

Wolff îi ghicise planul.

– Aproape ca un arab, spuse el.

– La revedere, prieteni, spuse Wolff.

– Pe data viitoare, răspunse Abdullah. Wolff ieși în noaptea rece, întrebându-se unde putea să meargă.

La spital, asistenta îi amorți lui Vandam jumătate din față cu un anestezic local, apoi dr. Abuthnot îi cusu obrazul cu mâinile ei lungi, sensibile și clinice. Puse un bandaj protector și îl fixă cu o fâșie de tifon pe care o legă în jurul capului lui.

– Cred că trebuie să arăt ca un desen animat care vrea să illustreze durerea de dinți, spuse el.

Ea părea serioasă. Nu prea avea simțul umorului. Ea spuse:

– Nu vei mai fi atât de vesel când va trece efectul anestezicului. Fața te va dura foarte rău. Îți voi da un calmant.

– Nu, mulțumesc, spuse Vandam.

– Nu mai fă pe durul, maior, spuse ea. Vei regreta.

El o privi, cum era în halatul ei alb de spital și cu pantofii ei cu talpă joasă și se întrebă oare cum de o găsise la un moment dat dezirabilă. Era destul de plăcută, chiar drăguță, dar era de asemenea rece, cu aere de superioritate și antiseptică. Nu ca și...

Nu ca și Elene.

– Calmantul mă face să dorm, îi spuse.

– Și asta e o treabă bună, spuse ea. Dacă dormi, putem fi siguri că bandajul nu va fi deranjat cel puțin câteva ore.

– Asta ar fi bine, dar am ceva important de lucru, ceva care nu poate aștepta.

– Dar nu poți să lucrezi. Nici nu ar trebui să te plimbi. Ar trebui să vorbești cât de puțin posibil. Ești slăbit din

cauza pierderii de sânge și o rană ca asta este traumatică, atât din punct de vedere mental, cât și fizic – în câteva ore îi vei simți efectul și vei fi amețit, îți va fi greață, vei fi extenuat și confuz.

– Va fi mai rău dacă nemții cuceresc Cairo, spuse el. Se ridică în picioare.

Dr. Abuthnot părea supărată. Vandam se gândi ce bine i se potrivea ei să fie în poziția de a le spune oamenilor ce să facă. Nu era sigură cum să se comporte în fața disobedienței declarate.

– Ești un prostănac, spuse ea.

– Fără îndoială. Pot să mănânc?

– Nu. Ia glucoză dizolvată în apă caldă.

Aș putea să încerc să o dizolv în gin cald, gândi el. Îi dădu mâna. Era rece și uscată.

Jakes aștepta în fața spitalului cu o mașină.

– Știam că nu vor putea să vă țină prea mult, domnule, spuse el. Să vă duc acasă?

– Nu. Ceasul lui Vandam se opri. Cât este ceasul?

– Două și cinci.

– Presupun că Wolff nu a luat cina de unul singur.

– Nu, domnule. Persoana este sub arest la cartierul general.

– Du-mă acolo.

– Dacă sunteți sigur...

– Da.

Mașina porni din loc. Vandam spuse:

– Ai vorbit cu superiorii?

– Despre evenimentele acestei seri? Nu, domnule.

– Bine. Măine dacă le spunem e destul de devreme.

Vandam nu mai spuse ceea ce știa amândoi: că departamentul, deja într-o lumină proastă din cauza faptului că îl lăsase pe Wolff să obțină acele informații, avea să cadă în

dizgrație și mai mare pentru că l-au lăsat să le scape printre degete.

Vandam spuse:

– Presupun că Wolff a cinat cu o femeie.

– Mai mult decât atât, dacă pot să spun asta, domnule. O adevărată femeie. Pe nume Sonja.

– Dansatoarea?

– În persoană.

Merseră în liniște. Wolff trebuia să fie un client foarte bun, gândi Vandam, dacă iese cu cea mai cunoscută dansatoare din buric din Egipt, în momentele când nu fură secrete militare britanice. Ei bine, de acum înainte nu mai avea să fie atât de grozav. Într-un fel, întâmplarea fusese una nefericită: fiind avertizat de acest incident că englezii erau pe urmele lui, de atunci încolo avea să fie mai precaut. Niciodată să nu-i sperii, numai să-i prinzi.

Sosiră la cartierul general și coborâră din mașină. Vandam spuse:

– Ce s-a întâmplat cu ea de când a fost adusă?

– Tratatamentul nici un tratament, spuse Jakes. O celulă goală, fără mâncare, fără apă, fără întrebări.

– Bine. Totuși, era păcat că i se dăduse timp să-și adune gândurile. Vandam știa din experiența sa cu interogatoriile de război că cele mai bune rezultate erau obținute imediat după captură, atunci când prizonierul se mai temea încă de faptul că va fi ucis. Mai târziu, când acesta fusese dus dintr-o parte în alta, când i se dăduse mâncare și băutură, el începea să se simtă prizonier mai degrabă decât un soldat, și își amintea că avea noi drepturi și sarcini; și atunci reușea mai bine să-și țină gura în frâu. Vandam ar fi trebuit să o interogheze pe Sonja imediat după bătaia de la restaurant. Dar cum asta nu fusese posibil, cel mai bun lucru era să fie izolată și să nu i se dea nici o in-

formație până când sosea el.

Jakes merse înainte pe un coridor, spre camera de interogatorii. Vandam privi înăuntru. Era o cameră pătrată, fără geamuri, dar cu lumini electrice puternice. Era o masă, două scaune și o scrumieră. Într-o parte era o cabină mică cu o toaletă.

Sonja ședea pe unul dintre scaune, cu fața spre ușă. Jakes avea dreptate, gândi Vandam; arată trăznit. Dar nu era *drăguță*. Era ceva ca o amazoană, cu corpul ei copt, ademenitor și trăsăturile bine proporționate. De obicei, femeile tinere din Egipt aveau o grație zveltă, aveau picioare lungi, arătau ca niște căprioare: Sonja era mai mult ca... Vandam se încruntă, apoi gândi: ca o tigresă. Purta o rochie lungă galben deschis, care lui Vandam i se părea țipătoare, dar era foarte *à la mode* la Clubul Cha-Cha. Se uită la ea timp de un minut sau două. Ședea foarte liniștită, fără să se agite, fără să arunce priviri nervoase prin încăperea goală, fără să fumeze sau să-și roadă unghiile. El gândi: va fi o nucă greu de spart. Apoi, expresia de pe fața ei frumoasă se schimbă, iar ea se ridică și începu să meargă de la un capăt la altul al camerei, iar Vandam gândi: nu atât de greu de spart.

Deschise ușa și intră. Se așează la masă fără să vorbească. Asta o lăsă pe ea în picioare, lucru care era un dezavantaj psihologic pentru o femeie: primul punct pentru mine, gândi. Îl auzi pe Jakes intrând în urma lui și închizând ușa. Își ridică privirea la Sonja.

— Așează-te.

Ea stătu privindul, apoi un zâmbet leneș îi apărui pe față. Arată cu mâna spre bandaje.

— El ți-a făcut asta? Întrebă.

Al doilea punct e în favoarea ei.

— Așează-te.

- Mulțumesc. Se așeză.
- Cine este *el*?
- Alex Wolff, bărbatul pe care ai încercat să-l bați astă seară.
- Și cine este Alex Wolff?
- Un client bogat al Clubului Cha-Cha.
- De cât timp îl cunoști?
- Sonja se uită la ceas.
- De cinci ore.
- Care este relația ta cu el?
- Ea ridică din umeri.
- Am ieșit cu el o dată.
- Cum v-ați întâlnit?
- În modul obișnuit. După ce am dansat, un chelner mi-a adus un mesaj prin care eram invitată să stau la masa domnului Wolff.
- Care era?
- Care era masa?
- Care era *chelnerul*?
- Nu-mi amintesc.
- Continuă.
- Domnul Wolff mi-a plătit un pahar de șampanie și m-a rugat să iau cina cu el. Eu am acceptat, am plecat la restaurant și știi restul.
- De obicei mergi să te așezi la masa spectatorilor după ce ai dansat?
- Da, este un obicei.
- De obicei mergi să iei cina cu ei?
- Ocazional.
- De ce ai acceptat de data asta?
- Domnul Wolff părea un bărbat deosebit. Sonja se uită din nou la bandajul lui Vandam și zâmbi batjocoritor. Domnul Wolff era un bărbat deosebit.

- Care este numele tău întreg?
- Sonja el-Aram.
- Adresa?
- *Jihan*, Zamalek. Este o locuință pe un vas.
- Vârsta?
- Ești nepoliticos.
- Vârsta?
- Refuz să răspund.
- Ești pe un teren periculos.

- Nu, tu ești pe un teren periculos. Brusc, îl uimise pe Vandam prin faptul că lăsase să i se vadă sentimentele, iar el înțelese că de astă dată Sonja își reprimase mânia. Îi băgă un deget sub nas. Cel puțin zece oameni ți-au văzut vlăjganii în uniformă arestându-mă într-un restaurant. Până mâine la prânz jumătate din Cairo va ști că englezii au băgat-o pe Sonja la pușcărie. Dacă nu apar mâine seară la Clubul Cha-Cha, va avea loc o revoltă. Poporul meu va arde orașul. Va trebui să aduceți din deșert trupe ca să se ocupe de această problemă. Și dacă plec de aici cu o singură zgârietură sau vânătaie, o voi arăta lumii pe scenă mâine seară, iar rezultatul va fi același. Nu, domnule, nu eu sunt pe un teren periculos.

Vandam o privi calm și fără expresie pe tot parcursul tiradei, apoi vorbi ca și cum ea nu spusese nimic extraordinar. Trebuia să ignore ce spusese ea, pentru că avea dreptate, iar el nu putea să nege nimic.

- Să revenim la ce am discutat, spuse el calm.
- Spui că l-ai întâlnit pe Wolff la Clubul Cha-Cha.
- Nu, îl întrerupse ea. Nu revenim. Voi coopera cu voi și vă voi răspunde la întrebări, dar nu voi fi interogată. Se ridică în picioare, își întoarse scaunul și se așeză cu spatele la Vandam.

Vandam se uită la ceafa ei pentru un moment. Sonja

reuşise cu adevărat să-i dejoace planurile. Era mâniat pe sine că lăsase ca asta să se întâmple, dar mânia lui era amestecată cu puţină admiraţie pentru ea, pentru felul în care reuşise să i-o facă. Brusc, se ridică şi părăsi încăpearea. Jakes îl urmă.

Când fură pe coridor, Jakes spuse:

– Ce crezi?

– Va trebui să-i dăm drumul.

Jakes merse să dea instrucţiuni. În timp ce aştepta, Vandam se gândi la Sonja. Se gândi de unde luase puterea de a-l înfrunta. Fia că povestea ei era adevărată sau nu, ea ar fi trebuit să fie înspăimântată, confuză, intimidată şi în cele din urmă binevoitoare. Era adevărat că faima ei îi oferea protecţie; dar atunci când îl ameninţase cu faima ei, aceasta ar fi trebuit să fie o izbucnire, nesigură şi puţin disperată, căci o celulă de izolare băga frica în oricine în mod normal – mai ales celebrităţile, pentru că excomunicarea bruscă din lumea familiară strălucitoare îi făcea să se întrebe mai mult decât de obicei dacă lumea aceea strălucitoare era sau nu reală.

De unde venea forţa ei? Trecu din nou în minte prin conversaţia ce o avuse cu ea. Întrebarea la care făcuse probleme era cea legată de vârsta ei. Era clar că talentul ei îi permisesese să continue până dincolo de vârsta la care dansatoarele obişnuite se retrăgeau, deci poate că trăia cu teama anilor care treceau. Nu erau alte indicii. În rest, fusese calmă, cu faţa lipsită de expresie, cu excepţia momentului când zâmbise la vederea răniilor lui. Apoi, la sfârşit, îşi permisesese să explodeze, dar chiar şi atunci îşi folosisese furia şi nu se lăsase să fie controlată de ea. Vandam îşi aminti faţa ei în timp ce striga la el. Ce văzuse pe faţa aceea? Nu numai furie. Nu teamă.

Apoi îşi dădu seama. Fusese ură.

Ea îl ura. Dar pentru ea, Vandam nu era nimic, nimic mai mult decât un ofițer britanic. Prin urmare, îi ura pe englezi. Iar ura ei îi dăduse putere.

Brusc, Vandam se simți obosit. Se așează pe o bancă de pe coridor. De unde avea să-și ia el putere? Era ușor să fii puternic dacă erai puțin nebun, iar în ura Sonjei fusese ceva ce aducea a nebunie. Dar el nu avea un astfel de refugiu. Calm, rațional, el se gândi la ce era în joc. Își imagina cum naziștii mășăluiau în Cairo; Gestapo-ul pe străzi; evreii egipteni duși cu miile în lagăre de concentrare; propaganda fascistă la radio...

Oamenii ca și Sonja priveau Egiptul sub stăpânire britanică și simțeau că, pentru ei, naziștii deja sosiseră. Nu era adevărat, dar dacă cineva încerca pentru un moment să-i vadă pe englezi cu ochii Sonjei, lucrurile erau destul de plauzibile: naziștii spusese că evreii erau subumani, iar englezii spusese că negrii erau ca și copiii; nu exista libertatea presei în Germania, dar nu exista un asemenea lucru nici în Egipt; iar englezii, ca și nemții, aveau poliția lor politică. Înainte de război, Vandam auzise câteodată conversații despre politica lui Hitler la popota ofițerilor: nu le plăcea de el, dar nu pentru că era fascist, ci pentru că fusese un simplu caporal în armată și un zugrav în viața civilă. Brute erau peste tot și uneori ajungeau la putere, și atunci trebuia să lupți împotriva lor.

Era o filosofie mai rațională decât a Sonjei, dar nu era una înălțătoare.

Anestezicul începea să-și piardă efectul. Simțea o linie usturătoare, dreaptă, de-a curmezișul obrazului, ca o arsură proaspătă. Își dădu seama că avea și o durere de cap. Spera ca lui Jakes să-i ia ceva mai mult timp să aranjeze eliberarea Sonjei, ca să poată să mai stea pe bancă încă puțin.

Se gândi la Billy. Nu voia ca să nu fie acolo la micul dejun. Poate voi rămâne treaz până dimineața, apoi îl voi duce la școală, apoi voi merge acasă și mă voi culca, gândi. Cum ar fi viața lui Billy sub stăpânire nazistă? L-ar învăța să-i disprețuiască pe arabi. Profesorii lui de acum nu erau prea mari admiratori ai culturii africane, dar cel puțin Vandam putea să facă ceva pentru a-l face pe copil să înțeleagă că oamenii care erau diferiți nu erau în mod necesar și proști. Ce avea să se întâmple într-o clasă nazistă dacă el ar ridica mâna și ar spune: „Domnule, tatăl meu spune că un englez prost nu e cu nimic mai deștept decât un arab prost”?

Se gândi la Elene. Acum era o femeie întreținută, dar cel puțin putea să-și aleagă amantii, iar dacă nu era de acord cu ce voiau ei să facă în pat, putea să-i dea afară. În bordelul unei tabere de concentrare nu ar fi avut o astfel de alternativă... Fu trecut de un fior.

Da. Nu suntem foarte demni de admirație, mai ales în colonii, dar naziștii sunt mai răi, fie că egiptenii își dau seama de asta sau nu. Merită să luptăm. În Anglia, decența face puțin câte puțin progrese lente; dar în Germania, decența face un mare pas înapoi. Gândește-te la oamenii pe care îi iubești și imediat lucrurile se clarifică.

Trageți puterea de aici. Mai stai treaz puțin. Ridică-te. Se ridică.

Jakes se întoarse.

Vandam spuse:

– Este anglofobă.

– Domnule?

– Sonja. Îi urăște pe englezi. Nu cred că Wolff a fost un simplu partener de cină. Să mergem.

Ieșiră din clădire împreună. Afară era încă întuneric. Jakes spuse:

– Domnule, sunteți foarte obosit.

– Da. Sunt foarte obosit. Dar mai gândesc normal, Jakes. Du-mă la secția principală de poliție.

– Domnule.

Porniră. Vandam îi dădu lui Jakes cutia de țigări și bricheta și acesta conduse cu o mână în timp ce îi aprindea țigara lui Vandam. Vandam abia putea să tragă din țigară: putea să țină țigara între buze și să inspire fumul, dar nu ar fi putut inspira atât de puternic cât să o aprindă. Jakes îi dădu țigara. Vandam se gândi: tare aș vrea un Martini lângă țigara asta.

Jakes opri mașina în fața secției de poliție. Vandam spuse:

– Vreau să-l văd pe șeful detectivilor, oricum îi spun ei funcției ăsteia.

– Nu cred că-l găsim aici la ora asta.

– Nu. Află-i adresa. Îl vom trezi.

Jakes intră în clădire. Vandam privi înainte prin parbriz. Zorii aveau să se arate. Stelele păliseră și cerul era mai mult gri decât negru. Prin jur erau câțiva oameni. Văzu un bărbat care conducea doi măgari încărcăți cu legume, care mergea probabil la piață. Muezinul nu chemase încă lumea pentru prima rugăciune a zilei.

Jakes se întoarse.

– Gezira, spuse el în timp ce băga mașina în viteză și lăsa accelerația.

Vandam se gândi la Jakes. Cineva îi spusese lui Vandam că Jakes avea un extraordinar simț al umorului. Vandam îl găsisese întotdeauna plăcut și vesel, dar nu văzuse niciodată vreun semn al unui adevărat umor. Oare sunt chiar așa un tiran, gândi Vandam, încât membrilor echipei mele le e teamă să spună o glumă în prezența mea? Nimeni nu mă face să râd, gândi.

Cu excepția Elenei.

– Nu-mi spui bancuri niciodată, Jakes.

– Domnule?

– Se spune că ai un simț extraordinar al umorului, dar mie nu-mi spui niciodată bancuri.

– Nu, domnule.

– Ai putea să-mi spui și mie de ce?

Făcu o pauză, apoi Jakes spuse:

– Nu prea ne dați prilej de a fi familiari, domnule.

Vandam dădu aprobator din cap. De unde să fi știut ei cât de mult îi plăcea să-și dea capul pe spate și să izbucnească în hohote de râs? Spuse:

– Ai foarte mult tact, Jakes. Subiectul este închis.

Treaba cu Wolff mă dă gata, gândi. Mă întreb dacă poate n-am fost niciodată prea bun la ce am făcut și mă întreb dacă sunt bun la ceva. Și mă doare fața.

Trecură podul spre insulă. Cerul își schimbă culoarea de la cea a ardeziei la gri perlat. Jakes spuse:

– Aș vrea să vă spun, domnule, că, să mă iertați, dar dumneavoastră sunteți de departe cel mai bun superior pe care l-am avut vreodată.

– Oh. Vandam era total luat prin surprindere. Doamne. Ei bine, îți mulțumesc, Jakes. Îți mulțumesc.

– N-aveți de ce, domnule. Am ajuns.

Opri mașina în fața unei case mici, cu un singur etaj, cu o grădină bine stropită. Vandam se gândi că detectivul-șef o ducea destul de bine din mitele pe care le lua, dar nu prea bine. Sau poate era un om precaut: era un semn bun.

Merseră pe alee și bătură la ușă. După vreo două minute, un cap privi pe geam și vorbi în arabă.

Jakes folosi o voce autoritară ca a unui sergent major.

– Serviciile Secrete, deschideți ușa asta nenorocită.

Un minut mai târziu, un arab chipeș, de statură mică,

deschise ușa, legându-și pantalonii. Spuse în engleză:

– Ce se întâmplă?

Vandam preluă comanda.

– O urgență. Vă rog să ne lăsați să intrăm.

– Desigur. Detectivul se trase la o parte în timp ce ei intrau. Îi conduse într-o sufragerie mică. Ce s-a întâmplat? Părea speriat, iar Vandam se gândi: cine n-ar fi? Bătăi la ușă în toiul nopții...

Vandam spuse:

– Nu trebuie să vă panicați, dar dorim să organizăm o supraveghere și avem nevoie de oameni chiar acum.

– Desigur. Vă rog să vă așezați. Detectivul găsi un caiet și un creion. Cine este subiectul?

– Sonja el-Aram.

– Dansatoarea?

– Da. Vreau să organizați o supraveghere de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru a casei ei, o locuință de pe un vas numită Jihan, în Zamalek.

În timp ce detectivul nota detaliile, Vandam își dori să nu fi fost nevoie să folosească poliția egipteană pentru această muncă. Dar oricum, nu avea de ales: era imposibil, într-o țară africană, să folosești pentru supraveghere oameni cu piele albă, vorbitori de limbă engleză, care puteau fi reperați foarte ușor.

Detectivul spuse:

– Și care este natura infracțiunii ei?

Doar n-am să-ți spun ție, gândi Vandam. Spuse:

– Credem că ar putea să fie complicele aceluia care răspândește bancnote false în Cairo.

– Deci vreți să știți cine vine, cine pleacă, dacă duc ceva, dacă întâlnirile au loc la bordul vasului...

– Da. Și este mai ales un bărbat de care suntem interesați. Este Alex Wolff, cel suspectat de crima de la Assyut;

ar trebui să aveți deja descrierea lui.

– Desigur. Rapoarte zilnice?

– Da, dar dacă Wolff este văzut, vreau să aflu imediat. Poți să dai de căpitanul Jakes sau de mine la cartierul general în timpul zilei. Dă-i și numerele noastre de telefon de acasă, Jakes.

– Cunosoc locuințele acestea de pe vase, spuse detectivul. Strada de lângă este un drum pe care se fac plimbări, mai ales îndrăgostiții trec pe acolo.

Jakes spuse:

– Așa este.

Vandam ridică din sprâncene și se uită la Jakes.

Detectivul continuă:

– Un loc bun, poate, pentru un cerșetor. Nimeni nu observă niciodată un cerșetor. Noaptea... sunt tufișuri. Este foarte căutat locul de perechile de îndrăgostiți.

Vandam spuse:

– Așa este, Jakes?

– N-am de unde să știu, domnule. Înțelese că era tachinat, și zâmbi. Îi dădu detectivului o bucată de hârtie cu numerele lor de telefon notate pe ea.

Un băiețel în pijama intră în cameră, frecându-se la ochi. Avea cinci sau șase ani. Se uită prin cameră somnoros, apoi merse la detectiv.

– Fiul meu, spuse detectivul cu mândrie.

– Cred că putem să plecăm acum, spuse Vandam. Nu-mai dacă nu vrei să te ducem până în oraș?

– Nu, mulțumesc, am mașină, și oricum aș vrea să-mi iau haina, cravata și să mă pieptăn.

– Foarte bine, dar să nu-ți ia mult. Vandam se ridică. Brusc, nu mai putu să vadă bine, erau ca și cum pleoapele i se închideau involuntar, totuși știa că pleoapele îi erau deschise. Simți că își pierde echilibrul. Apoi simți că Ja-

kes era în spatele lui, ținându-l de braț.

– Sunteți bine, domnule?

Își recăpătă încet vederea clară.

– Acum sunt bine, spuse.

– Aveți o rană destul de urâtă, spuse detectivul cu compătimire.

Merseră spre ușă. Detectivul spuse:

– Domnilor, vă asigur că am să mă ocup de această supraveghere personal. Nu va urca nici un șoarece la bord fără ca dumneavoastră să știți. Continua să-l țină pe băiețel și, cum îl ținea în brațe, îl mută în cealaltă parte și întinse mâna dreaptă.

– La revedere, spuse Vandam. Dădură mâna.

– Apropo, eu sunt maiorul Vandam.

Detectivul își înclină ușor capul.

– Superintendentul Kemel, în serviciul dumneavoastră, domnule.

CAPITOLUL 14

Sonja era îmbufnată. Se așteptase ca Wolff să fie pe vas atunci când ea se întorsese, spre zori, dar găsisese locul gol și rece. Nu era sigură ce să simtă în legătură cu asta. La început, când o arestaseră, nu simțise nimic față de Wolff, decât furie din cauză că a fugit și a lăsat-o la îndemâna vlăjganilor englezi. Fiind singură, fiind femeie și fiind complicele lui Wolff în spionaj, ea fusese îngrozită de ce îi puteau face. Se gândise că Wolff ar fi trebuit să rămână și să-i poarte de grijă. Apoi înțelesese că asta nu ar fi fost o idee bună. Abandonând-o, el înlăturase suspiciunea de deasupra ei. Era mai greu de suportat, dar era mai bine așa. Stând singură în cămăruța goală de la cartierul general, își îndepărtase mânia de la Wolff și o canalizase asupra englezilor.

Îi sfidase, iar ei o lăsaseră în pace.

În acel moment, nu fusese sigură dacă omul care o interogase era sau nu maiorul Vandam, dar mai târziu, când fusese eliberată, funcționarul lăsase să-i scape numele. Confirmarea o încântase. Zâmbi din nou când se gândi la bandajul grotesc de pe fața lui Vandam. Wolff trebuie să-l fi tăiat cu cuțitul. Ar fi trebuit să-l omoare. Dar oricum, ce noapte, ce noapte superbă!

Se întrebă unde putea fi Wolff. Probabil se adăpostise undeva prin oraș. Avea să iasă la suprafață atunci când avea să considere că era în siguranță. Ea nu avea ce să facă. Totuși, l-ar fi dorit acolo, ca să sărbătorească triumful.

Își puse cămașa de noapte. Știa că ar fi trebuit să meargă să se culce, dar simțea că nu îi era somn. Poate avea să ajute un pahar de băutură. Găsi o sticlă de whiskey scoțian, puse puțin într-un pahar și adăugă apă. În timp ce gusta băutura, auzi pași pe platforma care ducea pe vas. Fără să se gândească, strigă:

– Achmed...? Apoi, își dădu seama că nu era pasul lui, era prea ușor și rapid. Stătu la capătul scărilor în cămașa de noapte, cu băutura în mână. Trapa era ridicată și o față arabă privi înăuntru.

– Sonja?

– Da.

– Cred că așteptai pe altcineva. Bărbatul coborî pe scări. Sonja îl privi, gândind: ce mai e acum? Coborî de pe scară și stătu față în față cu ea. Era un bărbat scund, cu o față plăcută și mișcări rapide. Purta haine europene: pantaloni închiși la culoare, pantofi negri lustruiți și o cămașă cu mâneci scurte.

– Sunt detectivul superintendent Kemel și sunt onorat să te cunosc. Își întinse mâna.

Sonja se întoarse, merse prin cameră până la canapea și se așeză. Crezuse că termiase cu poliția. Acum egiptenii voiau și ei să ia parte la distracție. Probabil avea să se termine totul cu o mită, își spuse. Sorbi din băutură, uitându-se la Kemel. În cele din urmă, spuse:

– Ce vrei?

Kemel se așeză fără să fi fost invitat.

– Mă interesează prietenul tău, Alex Wolff.

– Nu este prietenul meu.

Kemel ignoră replica.

– Englezii mi-au spus două lucruri despre domnul Wolff: unul, că a ucis un soldat englez la Assyut; doi, că a încercat să răspândească bancnote englezești false în

Cairo. Deja povestea este destul de ciudată. De ce a fost el în Assyut? De ce l-a ucis pe soldat? Și de unde a luat banii falși?

– Nu știi nimic despre acest om, spuse Sonja, sperând că nu avea să vină acasă tocmai atunci.

– Dar eu știu, spuse Kemel. Am și alte informații pe care englezii s-ar putea să le aibă sau nu. Știu cine este Alex Wolff. Tatăl lui vitreg a fost avocat aici, în Cairo. Mama lui era nemțoaică. Știu de asemenea că Wolff este naționalist. Știu că a fost amantul tău. Și știu că și tu ești naționalistă.

Sonja se blocase. Ședea liniștită, nu se atinsese de băutură, privindu-l pe acest detectiv afurisit dezvăluind dovezi ce le avea împotriva ei. Nu spuse nimic.

Kemel continuă:

– De unde a luat banii falși? Nu din Egipt. Nu cred că există în Egipt o tiparniță care poate să facă lucrul ăsta; și chiar dacă ar fi, cred că ar fi făcut bani egipteni. Prin urmare, banii au venit din Europa. Wolff, cunoscut și sub numele de Achmed Rahmha, a dispărut discret acum câțiva ani. Unde s-a dus? Europa? A venit înapoi – prin Assyut. De ce? Voia să se strecoare în țară fără să fie observat? Poate s-a înhăit cu o gașcă de englezi care falsifică bani și acum s-a întors cu partea sa din profituri; dar nu cred asta, pentru că el nu este un om sărac și nici un infractor. Deci, iată un mister.

Știe tot, gândi Sonja. Doamne Dumnezeu, știe.

– Englezii mi-au cerut să pun sub urmărire vasul tău și să le spun cine vine și cine pleacă. Ei speră că Wolff va veni aici; și atunci ei îl vor aresta; și atunci vor avea toate răspunsurile. Numai dacă nu rezolv eu primul acest puzzle.

Să pună vasul sub urmărire! Dar atunci el n-ar putea să se întoarcă niciodată. Dar – dar de ce, gândi ea, îmi spune

Kemel toate astea?

— Cheia misterului, cred eu, ține de persoana lui Wolff: el este atât neamț, cât și egiptean. Kemel se ridică în picioare, traversează camera și se așează lângă Sonja ca să o privească în față.

— Eu cred că și el luptă în acest război. Cred că luptă pentru Germania și pentru Egipt. Cred că banii falși vin de la nemți. Cred că Wolff este un spion.

Sonja se gândi: dar nu știi unde să-l găsești. De aceea ești aici. Kemel se uita la ea. Ea își întoarse privirea, de teamă că el ar putea să-i citească gândurile de pe față.

Kemel spuse:

— Dacă este spion, eu pot să-l prind. Sau pot să-l salvez. Sonja își întoarse capul și îl privi.

— Ce înseamnă asta?

— Vreau să-l întâlnesc. În secret.

— Dar de ce?

Kemel zâmbi cu zâmbetul lui viclean.

— Sonja, nu ești singura care vrea ca Egiptul să fie eliberat. Mai sunt mulți ca noi. Vrem să-i vedem pe englezi învinși și nu suntem mofturoși cu privire la cine îi învinge. Vrem să lucrăm cu nemții. Vrem să-i contactăm. Vrem să vorbim cu Rommel.

— Și crezi că Achmed te poate ajuta?

— Dacă este spion, trebuie să fie un mod prin care trimite mesaje nemților.

În mintea Sonjei era o cumplită învălmășeală. Din acuzatorul ei, Kemel se transformase într-un co-conspirator — numai dacă asta nu era o capcană. Nu știa dacă să aibă încredere în el sau nu. Nu avea destul timp ca să se gândească la asta. Nu știa ce să spună, deci nu spuse nimic.

Kemel insistă blând.

— Poți să aranjezi o întâlnire?

Sonja nu putea să ia o astfel de decizie sub impulsul momentului.

– Nu, spuse ea.

– Amintește-ți că pun vasul sub supraveghere, spuse el.

– Rapoartele de supraveghere îmi vor fi date mie înainte de a fi date maiorului Vandam. Dacă există șansă, una singură, ca să aranjezi această întâlnire, eu la rândul meu pot să mă asigur că rapoartele sunt scrise în așa fel încât ele să nu conțină nimic... dubios.

Sonja uitase de supraveghere. Când Wolff avea să se întoarcă – și mai devreme sau mai târziu avea să o facă, iscoadele aveau să raporteze acest lucru, și Vandam avea să afle, numai dacă nu aranja Kemel lucrurile. Asta schimba totul. Nu avea de ales.

– Voi aranja o întâlnire, spuse ea.

– Bine. Kemel se ridică.

– Sună la secția principală de poliție și lasă mesajul că Sirhan vrea să mă vadă. Când primesc acest mesaj te voi contacta ca să fixăm ziua și ora.

– Foarte bine.

Merse spre scară, apoi se întoarse.

– Apropo. Își scoase portofelul din buzunarul pantalonilor și scoase din el o fotografie mică, pe care i-o dădu Sonjei. Era o fotografie a ei.

– Poți să-mi dai un autograf pentru soția mea? Este o mare admiratoare a ta. Îi dădu un stilou. O cheamă Hesther.

Sonja scrisese: „Pentru Hesther, cu toate dorințele de bine, Sonja.” Îi dădu fotografia, gândindu-se: asta e incredibil.

– Îți mulțumesc atât de mult. Va fi încântată.

Incredibil.

Sonja spuse:

– Voi lua legătura cu tine cât de repede pot.

– Mulțumesc. Îi întinse mâna. De astă dată, Sonja i-o strânse. Urcă scările și ieși, închizând trapa după el.

Sonja se relaxă. Cumva tot reușise să se descurce. Încă nu era pe deplin convinsă de sinceritatea lui Kemel; dar dacă era o capcană, ea una nu reușea să o vadă.

Se simți obosită. Termină whiskey-ul din pahar, apoi trecu printre perdele în dormitor. Mai avea pe ea cămașa de noapte, îi era frig. Merse la pat și trase într-o parte cearșafurile. Auzi un ciocănit ușor. Inima i se opri pentru o clipă. Se întoarse brusc să se uite la hubloul de la capătul celălalt al vasului, capătul care era în apă. În spatele sticlei se vedea capul cuiva.

Scoase un strigăt.

Fața dispăru. Își dădu seama că era Wolff. Fugi în sus pe scări și apoi pe punte. Uitându-se peste marginea vasului, îl văzu în apă. Părea să fie complet dezbrăcat. Se urcă pe marginea vasului, folosind hublourile ca și pe niște mânere. Ea întinse mâna ca să-l prindă de braț și îl trase pe punte. Un moment, Wolff rămase sprijinit în patru picioare, privind în toate părțile spre mal, ca un șobolan de apă alert; apoi, coborî prin trapă. Ea îl urmă.

Stătu în picioare pe covor, tremurând, cu apa scurgându-se de pe el. Era dezbrăcat. Sonja îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– Pregătește-mi o baie, spuse el.

Merse prin dormitor în baie. Avea o vană mică cu boiler. Dădu drumul la apă și aruncă în apă un pumn de cristale parfumate. Wolff intră în apă și lăsă ca aceasta să-l acopere.

– Ce s-a întâmplat? repetă Sonja.

Wolff își controlează frisoanele.

– Nu am vrut să risc să vin pe drum, așa că mi-am dat

jos hainele pe malul opus și am traversat râul. M-am uitat înăuntru și l-am văzut cu tine pe bărbatul acela – presupun că era polițai.

– Da.

– Așa că a trebuit să aștept în apă până când a plecat. Ea râse.

– Bietul de tine.

– Nu e de răs. Doamne, mi-e rece. Nenorociții mi-au dat bani falși. Cineva va fi spânzurat pentru asta data viitoare când ajung în Germania.

– Dar de ce au făcut-o?

– Nu știu dacă din incompetență sau lipsă de loialitate. Canaris a fost dintotdeauna destul de ambiguu în ceea ce-l privește pe Hitler. Oprește apa, te rog. Începu să-și spele de pe picioare mărul.

– Va trebui să-ți folosești propriii bani, spuse ea.

– Nu pot să-i obțin. Poți să fii sigură că banca are instrucțiuni să sune la poliție în momentul în care îmi arăt fața pe acolo. Aș putea să plătesc facturile ocazionale cu cecuri, dar chiar și asta ar putea să-i ducă la mine. Aș putea să-mi vând din acțiuni, sau chiar casa, dar din nou, banii trebuie să treacă printr-o bancă...

Deci va trebui să folosești banii mei, gândi Sonja. Dar nu îi vei cere: îi vei lua pur și simplu. Lăsa gândul acesta pe mai târziu.

– Detectivul acela va pune vasul sub supraveghere – conform instrucțiunilor lui Vandam.

Wolff rânji.

– Deci a fost Vandam.

– L-ai tăiat?

– Da, dar nu sunt sigur unde. Era întuneric.

– La față. Avea un bandaj imens.

Wolff râse cu voce tare.

– Tare aş fi vrut să-l văd. Deveni serios şi spuse: te-a interogat?

– Da.

– Ce i-ai spus?

– Că abia dacă te cunosc.

– Bravo. O privi cu apreciere şi ea ştia că era mulţumit şi puţin surprins că îşi ţinuse cumpătul. El spuse: te-a crezut?

– Probabil că nu, de vreme ce a ordonat organizarea supravegherii.

Wolff se încruntă.

– Asta va fi cam neplăcut. Nu pot să trec prin râu ori de câte ori vreau să vin acasă...

– Nu-ţi fă probleme, spuse Sonja. M-am ocupat de asta.

– Tu te-ai ocupat de asta?

Nu era chiar așa, ştia Sonja, dar de aceea suna foarte bine.

– Detectivul este de-al nostru, explică ea.

– Naţionalist?

– Da. Vrea să-ţi folosească radioul.

– Dar de unde ştie că am radio? În vocea lui Wolff era o notă de ameninţare.

– Nu ştie, spuse Sonja calm. Din ceea ce i-au spus englezii, el a dedus că tu eşti un spion; şi presupune că un spion trebuie să aibă un mijloc de comunicare cu nemţii. Naţionaliştii vor să-i transmită un mesaj lui Rommel.

Wolff dădu din cap.

– Aş prefera să nu mă implic.

Sonja nu avea să-l lase să dea înapoi într-o înţelegere pe care o încheiase ea.

– Trebuie să te implici, spuse ea aspru.

– Presupun că trebuie, spuse el obosit.

Simţi un ciudat sentiment al puterii. Era ca şi cum ea ar

fi preluat controlul. Găsea acest sentiment extraordinar.

Wolff spuse:

– Cercul se strânge. Nu mai vreau alte surprize ca și cea din seara trecută. Aș vrea să plec de pe vas, dar nu știu unde să merg. Abdullah știe că banii mei sunt falși – ar vrea să mă predea englezilor. La naiba.

– Aici vei fi în siguranță, atâta timp cât faci jocul detectivului.

– Nu am de ales.

Sonja se așează pe marginea vanei, uitându-se la corpul lui gol. Wolff părea... nu învins, dar cel puțin încercuit. Fața îi era tensionată și în vocea lui se simțea o vagă notă de panică. Sonja ghici că, pentru prima dată, Wolff se întreba dacă putea să reziste până când avea să sosească Rommel. Și, de asemenea, pentru prima dată, depindea de ea. Avea nevoie de banii ei, de casa ei, seara trecută depinsese de tăcerea ei la interogatoriu și – credea și el acum – fusese salvat de târgul ei cu detectivul naționalist. Era din ce în ce mai mult în puterea ei. Gândul o intriga. Se simți puțin excitată.

Wolff spuse:

– Mă întreb dacă ar trebui să merg la întâlnirea cu fata aceea, Elene, astă seară.

– De ce nu? Ea n-are nimic de-a face cu englezii. Ai agățat-o într-un magazin!

– Poate că da. Numai că simt că ar trebui să mă dau la fund acum. Nu știu.

– Nu, spuse Sonja hotărâtă. O vreau.

Wolff își ridică privirea spre ea și o privi cu ochi îngustați. Se întrebă dacă el se gândea dacă să o facă sau nu, sau se gândea la nou-descoperita ei voință.

– În ordine, spuse el în cele din urmă. Numai va trebui să-mi iau anumite precauții.

Wolff cedase. Ea își măsurase voința cu a lui și ea câștigase. Gândul îi dădu un fior. Avu un tremur ușor.

– Tot mi-e frig, spuse Wolff. Mai lasă niște apă fierbinte.

– Nu. Fără să-și dea jos cămașa de noapte, Sonja intră în apă. Se lăsă în genunchi cu picioarele desfăcute, cu genunchii apăsați de marginile vanei. Ridică pulpana udă a cămășii de noapte la nivelul taliei. Îi spuse:

– Ia-mă.

Wolff se supuse.

Vandam era bine dispus când se așează în restaurantul Oasis, bând un Martini rece, cu Jakes lângă el. Dormise toată ziua și se trezise simțindu-se istovit, dar totuși gata să riposteze. Mersese la spital, unde dr. Abuthnot îi spusese că era un prost că umbla de colo-colo, dar era unul norocos, căci rana i se vindeca. Îi schimbase pansamentul cu un bandaj mai ușor, care nu trebuia să fie prins cu un metru de bandaj legat în jurul capului lui. Acum era șapte și un sfert și în câteva minute avea să-l prindă pe Alex Wolff. Vandam și Jakes erau în partea din spate a restaurantului, într-o poziție din care puteau să vadă întreg localul. Masa cea mai apropiată de intrare era ocupată de doi sergenți care mâncau pui fript, ce fusese plătit de cei de la serviciile secrete. Afară, într-o mașină obișnuită, erau doi membri ai poliției militare, în haine civile și cu armele în buzunarele hainelor. Capcana era întinsă: nu mai lipsea decât momeala. Elene avea să sosească din clipă în clipă.

Billy fusese șocat de bandajul tatălui său la micul dejun în acea dimineață. Vandam îl pusese pe băiat să jure că va păstra secretul, apoi îi spusese adevărul. „M-am luptat cu un spion neamț. Avea un cuțit. A scăpat, dar cred

că pot să pun mâna pe el diseară.” Ar fi trebuit să păstreze secretul, dar ce naiba, băiatul avea dreptul să știe de ce era tatăl lui rănit. După ce auzi povestea, Billy nu mai fu îngrijorat, ci încântat. Gafaar fusese impresionat profund și era tentat să se miște în liniște prin casă și să vorbească în șoaptă, ca și cum cineva din familie ar fi murit.

În ceea ce îl privea pe Jakes, descoperi că apropierea impulsivă dintre ei nu lăsase nici o urmă evidentă. Relația lor continua să fie formală: Jakes primea ordine, îi spunea „domnule,” și nu își spunea părerea fără să fie întrebat. Era ca de obicei, gândi Vandam: erau o echipă bună așa cum stăteau lucrurile, deci, de ce să fi schimbat ceva?

Se uită la ceas. Era șapte și jumătate. Își aprinse o altă țigară. Alex Wolff avea să intre pe ușă dintr-un moment în altul. Vandam era sigur că avea să-l recunoască pe Wolff – un bărbat european, cu nas acvilin, cu păr castaniu și ochi căprui, bine făcut – dar nu avea să facă nici o mișcare până când avea să intre Elene și să se așeze lângă Wolff. Apoi, Vandam și Jakes aveau să acționeze. Dacă Wolff avea să fugă, cei doi sergenți aveau să blocheze ușa și, în eventualitatea puțin probabilă că avea să treacă de ei, cei doi polițai de afară aveau să tragă în el.

Șapte și treizeci și cinci. Vandam abia aștepta să-l interogheze pe Wolff. Ce luptă psihologică avea să fie. Dar Vandam avea să o câștige, căci avea toate atuurile. Avea să-l iscodească pe Wolff, să-i găsească punctele slabe și apoi să-l preseze până când prizonierul avea să cedeze.

Șapte și treizeci și nouă. Wolff întârzia. Desigur că era posibil ca să nu vină deloc. Doamne ferește. Vandam fu trecut de un fior când se gândi cât de încrezător îi spusese lui Bogge: „Îl voi aresta mâine seară.” Secțiunea lui Vandam era foarte rău văzută pe moment și numai arestarea promptă a lui Wolff le-ar fi putut spăla păcatele. Dar să

presupunem că după ce aseară a fost speriat, Wolff se hotărâse să se dea la fund pentru o vreme, indiferent unde avea să dispară? Cumva, Vandam simțea că a se da la fund nu era stilul lui Wolff. Spera ca lucrurile să fie așa.

La șapte și patruzeci de minute, ușa restaurantului se deschise și Elene intră. Vandam îl auzi pe Jakes fluierând șoptit de admirație. Arăta într-adevăr extraordinar. Purta o rochie de mătase de culoare smântânii. Liniile ei simple atrăgeau atenția asupra siluetei ei zvelte, iar culoarea și textura arătau minunat pe pielea ei netedă și bronzată: Vandam simți un impuls să o mângâie.

Se uită prin restaurant, căutându-l cu privirea pe Wolff, dar negăsindu-l. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Vandam, dar privirea ei trecu mai departe fără ezitare. Chelnerul-șef se apropie de ea, iar ea îi vorbi. El o așeză la o masă pentru două persoane, în apropierea ușii.

Vandam prinse privirea unuia dintre sergenți și își înclină capul ușor în direcția Elenei. Sergentul dădu din cap că a înțeles și se uită la ceas.

Unde era Wolff?

Vandam își aprinse o țigară și începu să-și facă probleme. Presupusese că Wolff, fiind un gentleman, avea să sosească puțin mai devreme; iar Elene avea să sosească puțin mai târziu. Conform aceluia scenariu, arestarea lui Wolff ar fi avut loc exact în momentul când ea avea să se așeze. Merge prost, gândi el, merge al naibii de prost.

Un chelner îi aduse Elenei ceva de băut. Era șapte și patruzeci și cinci. Se uită în direcția lui Vandam și ridică ușor din umeri.

Ușa restaurantului se deschise. Vandam îngheță cu țigara la jumătatea drumului spre buze, apoi se relaxă din nou, dezamăgit: era numai un băiețel. Băiatul dădu o bucată de hârtie unui chelner, apoi ieși.

Vandam se hotărî să mai comande un pahar.

Văzu chelnerul îndreptându-se spre masa Elenei și dându-i bucata de hârtie.

Vandam se încruntă. Ce era asta? O scuză din partea lui Wolff, spunând că nu mai putea veni la întâlnire? Pe fața Elenei se putea citi o expresie de ușoară uimire. Se uită la Vandam și ridică din nou ușor din umeri.

Vandam se gândi dacă să meargă la ea și să o întrebe ce se întâmplă – dar asta ar fi stricat tot planul, căci ce s-ar fi întâmplat dacă Wolff ar fi intrat tocmai când el și Elene vorbeau? Wolff putea face cale întoarsă în ușă și să o ia la fugă, și atunci ar fi trebuit să treacă numai de doi oameni în loc de șase.

Vandam îi spuse încet lui Jakes:

– Așteaptă.

Elene își luă de pe scaunul de lângă ea poșeta și se ridică. Se uită din nou la Vandam, apoi se întoarse. Vandam se gândi că poate mergea la toaletă. Dar în loc de asta, ea merse la ușă și o deschise.

Vandam și Jakes se ridicară în același moment de pe scaune. Unul dintre cei doi sergenți se ridică în picioare pe jumătate, uitându-se la Vandam, dar Vandam îi făcu semn să stea jos: nu avea rost să o aresteze pe Elene. Vandam și Jakes merseră cu pași grăbiți prin restaurant, până la ușă. În timp ce treceau pe lângă sergenți, Vandam spuse:

– Veniți după mine.

Ieșiră pe ușă în stradă. Vandam privi în jur. Era un cerșetor orb șezând sprijinit de perete, ținând în mână un vas ciobit cu câțiva piaștri în el. Trei soldați în uniformă se împleticiră pe trotuar, deja beți, cu mâinile pe umerii celorlalți, cântând un cântec vulgar. Un grup de egipteni se întâlnise chiar în fața restaurantului și se strâneau viguros de mâini. Un vânzător ambulant îi oferî lui Vandam

lame de ras ieftine. La câțiva metri mai încolo, Elene urca într-un taxi.

Vandam o luă la fugă.

Ușa taxiului se trânti, iar mașina demară.

Pe cealaltă parte a străzii, mașina celor de la poliția militară porni motorul, se repezi înainte și se lovi de un autobuz.

Vandam ajunse din urmă taxiul și sări pe capotă. Mașina viră brusc. Vandam își pierdu echilibrul și căzu.

Se ridică în picioare. Fața îi ardea de durere: rana îi sângera din nou și simțea căldura lipicioasă răspândindu-se pe sub bandaj. Jakes și cei doi sergenți se adunară în jurul lui. De partea opusă a străzii, polițaii se certau cu șoferul de autobuz.

Taxiul dispăruse.

CAPITOLUL 15

Elene era înspăimântată. Totul mersese prost. Wolff ar fi trebuit să fie arestat la restaurant și acum era aici, în același taxi cu ea, zâmbind sălbatic. Ea ședea liniștită, cu mintea golită de gânduri.

– Cine era acela? spuse Wolff, continuând să zâmbească.

Elene nu putea gândi. Se uită la Wolff, își întoarse privirea, apoi spuse:

– Ce spui?

– Bărbatul acela care a fugit după noi. A sărit pe capotă. Nu am putut să-l văd bine, dar cred că era un european. Cine era?

Elene încercă să-și controleze frica. *Este William Vandam și trebuia să te aresteze.* Trebuia să inventeze ceva. De ce ar fi urmărit-o cineva în timp ce ieșea dintr-un restaurant și încerca să se urce într-un taxi?

– El... nu-l cunosc. Era în restaurant. Brusc, îi veni inspirația. M-a deranjat. Eram singură. E vina ta, ai întârziat.

– Îmi pare atât de rău, spuse el repede.

Elene simți un val de încredere în sine, văzând că el îi înghițise povestea atât de repede.

– Și de ce suntem într-un taxi? întrebă ea. Ce este toată povestea asta? De ce nu luăm cina? Auzi în propria voce o notă plângăcioasă și se detestă pentru ea.

– Am avut o idee grozavă. Zâmbi din nou, iar Elene își reprimă un fior. Vom merge la picnic. Este un coș în portbagaj.

Elene nu știa dacă să îl creadă sau nu. De ce făcuse figura aceea la restaurant, trimițând un băiat înăuntru cu mesajul „Vino afară – A.W.” decât dacă suspecta o capcană? Ce avea să facă acum, să o ducă în deșert și să o ucidă cu cuțitul? Avu un impuls brusc să sară afară din mașina ce mergea cu viteză. Își închise ochii și se sili să gândească calm. Dacă suspectase că i s-a întins o cursă, de ce mai venise? Nu, trebuia să fie ceva mai complex de atât. Se părea că o crezuse în legătură cu omul care sărise pe capotă – dar ea nu putea ști ce se ascundea dincolo de zămbetul lui.

Elene spuse:

– Unde mergem?

– La câteva mile în afara orașului, la un loc de pe malul râului de unde putem să vedem apusul soarelui. Va fi o seară minunată.

– Nu vreau să merg.

– Dar ce s-a întâmplat?

– De-abia te cunosc.

– Nu fi prostuță. Șoferul va fi cu noi tot timpul – și sunt un gentleman.

– Ar trebui să cobor din mașină.

– Te rog să nu o faci. O atinse ușor pe umăr. Am niște somon afumat, carne rece de pui și o sticlă de șampanie. Restaurantele mă plictisesc.

Elene se gândi. Ar fi putut să plece atunci și ar fi fost în siguranță – nu l-ar mai fi văzut niciodată. Asta ar fi dorit, să nu-l mai vadă pe omul acesta niciodată. Se gândi: dar eu sunt ultima speranță a lui Vandam. Dar ce-mi pasă mie de Vandam? Aș fi fericită să nu-l mai văd niciodată și să mă întorc la vechea mea viață.

Viața de dinainte.

Înțelese că îi păsa de Vandam; cel puțin destul de mult

ca să deteste gândul de a-l dezamăgi. Trebuia să rămână cu Wolff, să cultive relația cu el, să încerce să obțină o altă întâlnire, să încerce să afle unde locuia.

În mod impulsiv spuse:

– Să mergem acasă la tine.

Wolff ridică din sprâncene.

– Te-ai răzgândit cam brusc.

Elene înțelese că făcuse o greșeală.

– Sunt zăpăcită, spuse ea. Mi-ai făcut o surpriză. De ce nu m-ai întrebat mai întâi?

– Ideea mi-a venit numai acum o oră. Nu mi-am dat seama că te va speria.

Elene înțelese că în mod neintenționat, își juca rolul de fată amețită. Se hotărî să nu exagereze.

– În ordine, spuse. Încercă să se relaxeze.

Wolff o studia. El spuse:

– Nu ești chiar atât de vulnerabilă precum pari, nu-i așa?

– Nu știu.

– Îmi amintesc ce i-ai spus lui Aristopoulos, în prima zi când te-am văzut în magazin.

Elene își aminti: îl amenințase pe Mikis că îi va tăia jos puța dacă avea să o mai atingă vreodată. Ar fi trebuit să se îmbujoreze, dar nu putu să facă asta voit.

– Am fost atât de enervată, spuse.

Wolff chicoti.

– Așa a și sunat, spuse. Încearcă să îți minte că eu nu sunt Aristopoulos.

Elene zâmbi vag.

– În ordine.

Wolff își îndreptă atenția spre șofer. Erau în afara orașului, și Wolff începu să-i dea indicații. Elene se întreba unde găsise acest taxi: conform standardelor egiptene, era

unul luxos. Era o mașină americană, cu scaune mari și moi și mult spațiu, și părea să fie veche de numai câțiva ani.

Trecură printr-o serie de sate, apoi coborâră pe un drum neamenajat. Mașina urmări drumul pe un deal în sus și ajunseră pe un mic platou. Râul era chiar sub ei, iar pe malul celălalt, Elene putea să vadă parcelele de teren cultivat întinzându-se în depărtare, până când întâlneau linia arămie care indica marginea deșertului.

Wolff spuse:

– Nu-i așa că e un loc minunat?

Elene trebuia să fie de acord cu el. Un stol de păsări care se înălțară de pe malul opus îi atrase privirea în sus și văzu că norii înserării aveau deja marginile colorate în roz. O fată tânără se îndepărta de râu cu un vas uriaș de apă pe cap. O felucca singuratică naviga în susul râului, propulsată de o briză ușoară.

Șoferul coborî din mașină și merse ceva mai departe de ei. Se așeză, întorcând spatele celor doi, își aprinse o țigară și despături un ziar.

Wolff scoase din portbagaj un coș de picnic și îl puse pe podeaua mașinii între ei. În timp ce el începu să descheteze mâncarea, Elene îl întrebă:

– Cum ai descoperit locul ăsta?

– Mama mea m-a adus aici când eram copil. Îi dădu un pahar de vin. După ce tatăl meu a murit, mama mea s-a căsătorit cu un egiptean. Din când în când, găsea că gospodăria musulmană era prea opresivă și atunci mă puneă într-o căruță și mă aducea aici și îmi vorbea despre... Europa și așa mai departe.

– Și ți-a plăcut?

El ezită.

– Mama mea avea un mod de a strica momentele ca

acelea. Întrerupea întotdeauna distracția. Obişnuia să spună: „Ești atât de egoist, exact ca tatăl tău.” La vârsta aceea, preferam familia mea arabă. Frații mei vitregi erau răutăcioși și nimeni nu încerca să-i controleze. Obişnuiam să furăm portocale din grădinile altora, să aruncăm cu pietre în cai ca să-i facem să se sperie, spărgeam cauciucurile de la biciclete... Numai mamei mele îi păsa și tot ceea ce putea să facă era să ne amenințe că în cele din urmă vom fi pedepsiți. Întotdeauna spunea asta – „Te vor prinde într-o bună zi, Alex!”

Mama a avut dreptate, se gândi Elene: aveau să-l prindă într-o bună zi pe Alex.

Elene se relaxa. Se întrebă dacă Wolff avea la el cuțitul pe care îl folosisese la Assyut și asta o făcu să devină din nou tensionată. Situația era atât de normală – un bărbat atrăgător ducând o fată la un picnic pe malul râului – încât pentru un moment uitase că voia ceva de la el.

Elene spuse:

– Și acum unde locuiești?

– Casa mea a fost... rechiziționată de englezi. Locuiesc la niște prieteni. Îi dădu o felie de somon afumat pe o farfurie din porțelan chinezesc, apoi tăie o lămâie în două cu un cuțit de bucătărie. Elene îi privi mâinile îndemânătice. Se întrebă oare ce voia el de la ea, încât încerca atât de tare să o mulțumească.

Vandam se simți cu moralul la pământ. Fața îi fusese din nou rănită și la fel și mândria. Marea arestare fusese un fiasco. Eșuase din punct de vedere profesional, Alex Wolff fusese mai deștept ca el și o pusese pe Elene în pericol. Stătea acasă, cu obrazul proaspăt bandajat, bând gin ca să atenueze durerea. Wolff scăpase de el atât de ușor. Vandam era sigur că spionul nu știuse cu adevărat de am-

buscadă – altfel nu ar mai fi apărut deloc. Nu, își luase numai precauții; iar precauțiile funcționaseră perfect.

Aveau o descriere bună a taxiului. Fusesse o mașină deosebită, destul de nouă, iar Jakes reușise să-i ia numărul de înmatriculare. Fiecare polițai și membru al poliției militare căutau această mașină și aveau ordin ca să o oprească și să-i aresteze pe cei ce o ocupau. Mai devreme sau mai târziu aveau să o găsească, numai Vandam era sigur că avea să fie prea târziu. Totuși, el stătea lângă telefon.

Oare ce făcea acum Elene? Poate că era într-un restaurant luminat de lumânări, bând vin și râzând de glumele lui Wolff. Vandam și-o imaginează, în rochia de culoarea smântânii, ținând în mână un pahar, zâmbind cu acel zâmbet special al ei, acela care îți promitea tot ce doreai. Vandam își privi ceasul. Poate că până acum terminaseră cina. Ce aveau să facă după aceea? Tradiția era să meargă la piramide și să le privească în lumina lunii: cerul negru, stelele, deșertul interminabil și neted și planurile netede, triumghiulare ale mormintelor de faraoni. Zona avea să fie părăsită, cu excepția poate a unei alte perechi de îndrăgostiți. Poate că aveau să urce câteva trepte, el mergând înainte și apoi întinzându-i mâna să o ajute să urce; dar curând, ea avea să fie obosită, părul și rochia aveau să-i fie ușor dezordonate și ea avea să spună că pantofii aceia nu erau făcuți pentru alpinism; deci aveau să se așeze pe pietrele uriașe, ce erau calde încă din pricina soarelui, și aveau să respire aerul nopții în vreme ce aveau să privească stelele. Mergând înapoi la taxi, ea avea să tremure în rochia ei de seară fără mâneci, iar el avea să-i pună mâna pe după umeri ca să-i țină de cald. Avea să o sărute în taxi? Nu, el era prea bătrân pentru asta. Atunci, când avea să facă prima mișcare, avea să fie într-o manieră sofisticată. Avea oare să-i sugereze să meargă la el acasă sau la

ea? Vandam nu ştia ce să spere. Dacă aveau să meargă la el acasă, Elene avea să raporteze asta a doua zi dimineaţă, şi Vandam ar fi putut să-l aresteze pe Wolff acasă la el, cu radio cu tot, cu cartea de cod. Din punct de vedere profesional, asta ar fi fost mai bine – dar asta ar fi însemnat şi că Elene a petrecut noaptea cu Wolff, iar gândul acesta îl înfuria pe Vandam mai mult decât ar fi trebuit. Dar, dacă ar fi mers acasă la ea, unde Jakes aştepta cu zece oameni şi trei maşini, Wolff ar fi putut fi prins înainte să aibă ocazia să...

Vandam se ridică în picioare şi începu să facă paşi mari prin încăpere. Fără tragere de inimă, luă în mână cartea *Rebecca*, cea despre care el credea că Wolff o foloseşte ca bază a codului său. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley.” Puse jos cartea, apoi o deschise şi citi mai departe. Povestirea despre fata vulnerabilă îi distrăgea atenţia de la propriile lui probleme. Când îşi dădu seama că fata urma să se căsătorească cu bătrânul văduv şi că mariajul avea să fie distrus de prezenţa fantomei fostei lui neveste, închise cartea şi o puse jos din nou. Care era diferenţa de vârstă între el şi Elene? Cât mai avea să fie bântuit de prezenţa soţiei lui, Angela? Şi ea fusese perfectă, rece; şi Elene era tânără, impulsivă şi avea nevoie de a fi salvată din viaţa pe care o ducea. Aceste gânduri îl iritau, pentru că nu avea de gând să se căsătorească cu Elene. Îşi aprinse o ţigară. De ce trecea timpul atât de încet? De ce nu suna telefonul? Cum putuse să-l lase pe Wolff să-i scape printre degete de două ori în două zile? Unde era Elene?

Unde era Elene?

Mai trimisese o dată o femeie în pericol. Se întâmplase după celălalt mare fiasco al său, atunci când Rashid Ali se strecurase afară din Turcia, chiar pe sub nasul lui Van-

dam. Vandam trimisese o femeie agent ca să-l aresteze pe agentul neamț, care schimbase hainele lui Ali și îi înlesnise fuga. Sperase să poată reconstrui ceva din frânturi de informații, descoperind totul despre acel om. Dar ziua următoare, femeia fusese găsită moartă într-un pat de hotel. Era o paralelă terifiantă.

Nu avea rost să mai rămână acasă. Nu ar fi putut oricum să doarmă și nu era nimic altceva ce ar fi putut să facă acolo. Avea să meargă și să i se alăture lui Jakes și celorlalți, în ciuda ordinelor doctoriței Abuthnot. Își puse o haină și șapca de la uniformă, ieși și își scoase motocicletă din garaj.

Elene și Wolff stăteau în picioare lângă marginea dealului, privind luminile îndepărtate din Cairo și strălucirea mai apropiată a focurilor țăranilor din satele întunecate. Elene se gândea la un țăran imaginar – muncind din greu, oropsit de sărăcie, superstițios – punând o saltea de paie pe jos, acoperindu-se cu o pătură aspră și găsindu-și consolare în brațele nevestei. Elene lăsase în urmă sărăcia, spera că pentru totdeauna, dar câteodată i se părea că lăsase în urmă împreună cu ea și altceva, ceva de ce nu se putea lipsi. În Alexandria, când era copil, oamenii făceau pe pereți urme albastre de palme ca să îndepărteze răul. Elene nu credea în eficacitatea amprentelor de palme; dar în ciuda șobolanilor, în ciuda țipetelor din fiecare noapte, în timp ce cămătarul își bătea ambele neveste, în ciuda morții premature a multor copii mici, ea credea că exista totuși ceva ce îndepărta răul. Căutase acel lucru atunci când dusesse acasă bărbați, când îi lăsase în patul ei, când le acceptase cadourile și mângâierile și banii; dar nu găsisese acel ceva niciodată.

Nu mai voia să facă asta niciodată. Irosise prea mult

timp din viață căutând dragostea acolo unde nu trebuia. Și mai ales, nu voia să o facă cu Alex Wolff. Își spusese de mai multe ori: „De ce să nu o fac încă o dată?” Acesta era punctul de vedere rațional și rezonabil al lui Vandam. Dar de fiecare dată când se gândea la a face dragoste cu Wolff, vedea din nou imaginea care o urmărise în ultimele săptămâni, imaginea în care îl seducea pe William Vandam. Știa exact cum ar fi fost Vandam: ar fi privit-o cu o mirare inocentă și ar fi atins-o cu ochii larg deschiși de încântare; gândindu-se la asta, se simți pentru un moment plină de dorință. Știa și cum ar fi fost Wolff. El avea să fie priceput, egoist și imposibil de șocat.

Fără să vorbească, întoarse spatele priveliștii și merse spre mașină. Era timpul ca el să facă mișcarea. Terminaseră mâncarea, goliseră sticla de șampanie și butelca de cafea, mâncaseră puiul și ciorchinele de struguri. Acum el avea să-și aștepte recompensa bine meritată. Wolff mai rămase puțin pe marginea dealului, apoi merse spre ea, chemându-l pe șofer. Avea acea grație plină de încredere în sine, pe care înălțimea o dă anumitor bărbați. Era un bărbat atrăgător, mult mai fermecător decât fusese oricare dintre iubiții Elenei, dar ea se temea de el, iar teama ei izvoră nu numai din ce știa despre el, povestea vieții lui, secretele lui și cuțitul lui, ci și dintr-o intuiție instinctivă a naturii lui: cumva simțea că șarmul lui nu era spontan, ci manipulativ, și că dacă era curtenitor, era pentru că dorea să o folosească.

Fusese folosită destul.

Wolff se urcă în mașină lângă ea.

– Ți-a plăcut picnicul?

Elene făcu un efort să pară veselă.

– Da, a fost minunat. Îți mulțumesc.

Mașina porni. Acum fie că el avea să o invite la el aca-

să, sau avea să o ducă la ea acasă și să-i ceară o scufie de noapte. Elene avea să trebuiască să găsească un mod încurajator de a-l refuza. Acest lucru i se păru Elenei complet ridicol: se comporta ca o virgină înspăimântată. Se gândi: dar ce fac – mă păstrez pentru Făt-Frumos?

Stătuse în liniște prea mult timp. Ar fi trebuit să fie spirituală și atrăgătoare. Ar fi trebuit să vorbească cu el.

– Ai auzit veștile despre război? întrebă ea, și înțelese pe dată că acesta nu era cel mai bun dintre subiecte.

– Nemții continuă să învingă, spuse el. Bineînțeles.

– De ce 'bineînțeles'?

Wolff zâmbi cu o politețe arogantă.

– Lumea se împarte în stăpâni și sclavi, Elene. Vorbea de parcă ar fi explicat simple fapte unui școlar. Englezii au fost stăpâni prea mult timp. S-au cam înmuiat și acum e rândul altcuiva.

– Și egiptenii – ei sunt stăpâni sau sclavi? Știa că ar fi trebuit să tacă, era pe un teren primejdios, dar aroganța lui o înfuriase.

– Beduinii sunt stăpâni, spuse el. Dar egipteanul obișnuit este un sclav înăscut.

Ea se gândi: este perfect convins de tot ce spune. Se înfioră.

Ajunseră la marginea orașului. Era trecut de miezul nopții, iar suburbiile erau tăcute, deși în centru era încă aglomerație. Wolff spuse:

– Unde locuiești?

Ea îi spuse. Deci aveau să meargă la ea acasă.

Wolff spuse:

– Trebuie să ne mai întâlnim.

– Mi-ar plăcea.

Ajunseră la Sharia Abbas și Wolff îi spuse șoferului să se oprească. Elene se întrebă oare ce avea să se întâmple

acum. Wolff se întoarce spre ea și spuse:

– Îți mulțumesc pentru această seară minunată. Ne vom vedea curând. El coborî din mașină.

Elene rămase mută de uimire. Wolff se aplecă la geamul șoferului, îi dădu bani și îi spuse adresa Elenei. Șoferul dădu din cap. Wolff lovi cu degetele capota mașinii și șoferul o porni din loc. Elene privi în urmă și îl văzu pe Wolff făcându-i cu mâna. Când mașina o luă după colț, Wolff se îndreptă spre râu.

Elene se gândi: ce spui de asta?

Nu o invitasese la el acasă, nu îi ceruse să meargă la ea, nici măcar nu îi ceruse un sărut de noapte bună – care era jocul lui, făcea pe inaccesibilul?

Se gândi la acest lucru în timp ce taxiul o ducea acasă. Poate că tehnica lui Wolff era aceea de a intrigă femeile. Sau poate era numai excentric. Oricare ar fi fost motivul, ea era foarte recunoscătoare. Se lăsă pe spate și se relaxă. Nu mai trebuia să aleagă între a i se împotrivi și a se culca cu el. Din fericire.

Taxiul se apropie de clădirea unde locuia ea. Brusc, de nicăieri, apărură trei mașini. Una se opri exact în fața taxiului, una chiar în spate, iar a treia paralel cu el. Oameni se materializară dintre umbre. Toate cele patru uși ale taxiului fură deschise larg și patru arme fură îndreptate spre cei dinăuntru. Elene țipă.

Apoi, cineva băgă capul în mașină și Elene îl recunoscu pe Vandam.

– A plecat? întrebă Vandam.

Elene înțelese ce se întâmpla.

– Am crezut că mă veți împușca, spuse ea.

– Unde l-ai lăsat?

– Sharia Abbas.

– Cu cât timp în urmă?

– Cinci sau zece minute. Pot să cobor din mașină?

El îi întinse mâna, iar ea coborî pe trotuar. Vandam spuse:

– Îmi pare rău că te-am speriat.

– Asta se cheamă să pui potcoavă pe cal mort.

– Așa este. Vandam părea învins fără speranță.

Elene simți un val de afecțiune pentru el. Îl atinse pe braț.

– Nu ai idee cât mă bucur să-ți văd fața, spuse ea.

El se uită la ea într-un mod ciudat, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă să o creadă sau nu.

Ea spuse:

– De ce nu-ți trimiți oamenii acasă și intri să vorbim înăuntru?

El ezită.

– În ordine. Se întoarse spre unul dintre oamenii lui, un căpitan. Jakes, interoghează-l pe șoferul de taxi, vezi dacă afli ceva de la el. Lasă-i pe oameni să meargă acasă. Ne întâlnim la cartierul general cam într-o oră.

– Foarte bine, domnule.

Elene merse înainte. Era atât de bine să intre în apartamentul ei, să se așeze pe canapea și să-și arunce jos pantofii. Încercarea ei luase sfârșit, Wolff plecase, iar Vandam era acolo. Ea spuse:

– Ia-ți ceva de băut.

– Nu, mulțumesc.

– Ce n-a mers bine?

Vandam se așeză față în față cu ea și își scoase țigările.

– Ne-am așteptat ca el să intre în capcană fără să știe nimic – dar el a fost suspicios, sau cel puțin precaut, și ne-a scăpat. Ce s-a întâmplat apoi?

Elene își lăsă capul pe spătarul canapelei, își închise ochii și îi spuse în câteva cuvinte despre picnic. Nu îi

spuse de gândurile despre faptul că ar fi trebuit să se culce cu Wolff și nu îi spuse lui Vandam că Wolff abia dacă o atinsese toată seara. Vorbea repede: voia să uite, nu să țină minte. Când termină de relatat ce se întâmplase, Elene spuse:

– Prepară-mi te rog o băutură, chiar dacă tu nu vrei să bei.

Vandam merse la dulap. Elene vedea că era supărat. Se uită la bandajul de pe fața lui. Îl văzuse la restaurant și cu câteva minute în urmă, când sosise, dar numai acum avea timp să se întrebe ce era. Spuse:

– Ce s-a întâmplat cu fața ta?

– Aproape că l-am prins pe Wolff seara trecută.

– Oh, nu. Deci eșuase de două ori în douăzeci și patru de ore: nu era de mirare că arăta învins. Voia să-l consoleze, să-l îmbrățișeze, să-i ia capul în poala ei și să-l mângâie pe păr; dorința era ca o durere fizică. Se decise – impulsiv, așa cum lua ea întotdeauna orice decizie – că avea să-l ducă la ea în pat în seara aceea.

Vandam îi dădu băutura. La urmă, își prepară una și lui. În timp ce se apleca să-i dea băutura, ea își întinse mâinile spre el, îi atinse bărbia cu vârfurile degetelor și îi întoarse capul în așa fel încât să-i vadă obrazul. El o lăsă să-l privească, numai o secundă, apoi își întoarse capul.

Elene nu îl mai văzuse niciodată atât de tensionat. Vandam traversă camera și se așeză pe partea opusă a camerei, ținându-se drept pe spătarul scaunului. Era plin de furie reprimată, ceva ca și furia, dar când Elene îl privi în ochi, ea văzu nu furie, ci durere.

El spuse:

– Ce impresie ți-a făcut Wolff?

Elene nu știa unde voia el să ajungă.

– Fermecător. Inteligent. Periculos.

– Înfățișarea lui?

– Mâini curate, o cămașă de mătase, o mustață care nu i se potrivește. Ce vrei să știi?

El scutură din cap iritat.

– Nimic, totul. Își aprinse o altă țigară.

Elene nu putea să ajungă la el dacă el era în dispoziția aceasta. Voia ca el să vină și să se așeze lângă ea și să-i spună că era frumoasă și curajoasă și că se descurcase bine; dar știa că era inutil să-i ceară asta. Totuși, spuse:

– Cum m-am descurcat?

– Nu știu, spuse el. *Ce ai făcut?*

– Știi ce am făcut.

– Da. Sunt foarte recunoscător.

El zâmbi, iar ea știa că zâmbetul nu era unul sincer. Ce se întâmplase cu el? Era ceva familiar în mânia lui, ceva ce ea avea să înțeleagă imediat ce avea să intuiască despre ce era vorba. Nu era numai sentimentul că eșuase. Era ceva în atitudinea lui față de ea, în felul în care îi vorbea, în faptul că ședea în partea opusă a camerei și mai ales în felul cum se uita la ea. Expresia lui era una de... era aproape una de dezgust.

– Ți-a spus că vă veți vedea în curând? întrebă Vandam.

– Da.

– Sper că o va face. Își sprijini bărbia în mâini. Pe fața lui se citea tensiunea. Din țigara lui se ridicau firicele de fum. Dumnezeu, sper că o va face.

– A spus de asemenea: „Trebuie să mai facem asta,” sau ceva de genul ăsta, îi spuse Elene.

– Înțeleg. „Trebuie să mai facem asta”, nu-i așa?

– Ceva de genul ăsta.

– La ce crezi că se gândea?

Ea ridică din umeri.

– Un alt picnic, o altă întâlnire – la naiba, William, ce

te-a apucat?

– Sunt numai curios, spuse el. Pe fața lui apăruse o grimasă, una pe care nu o mai văzuse niciodată. Aș vrea să știu ce ați făcut voi doi, în afară de a mânca și a bea, pe bancheta din spate a taxiului ăluia; știi, tot timpul acela pe care l-ați petrecut împreună, în întuneric, un bărbat și o femeie...

– Taci din gură. Elene închise ochii. Acum înțelegea; acum știa. Fără să deschidă ochii, spuse: merg să mă culc. Știi drumul spre ieșire.

Câteva secunde mai târziu, ușa de la intrare se trânti.

Elene merse la geam și se uită în stradă. Îl văzu părăsind clădirea și urcând pe motocicletă. Dădu drumul motorului și o porni pe drum cu viteză excesivă și luă colțul ca și cum ar fi fost într-o cursă. Elene era foarte obosită și puțin tristă că avea să-și petreacă seara singură, dar nu era nefericită, căci îi înțelesese furia, îi știa cauza, și asta îi dădea speranță. În timp ce el dispărea din vedere, ea zâmbi vag și spuse blând: „William Vandam, am impresia că ești gelos.”

CAPITOLUL 16

Pe când maiorul Smith făcu a treia vizită din timpul prânzului la vas, Wolff și Sonja adoptaseră un fel de rutină. Wolff se ascundea în dulap când maiorul se apropia. Sonja îl întâmpina în sufragerie cu o băutură în mână, gata pregătită pentru el. Îl puneă să se așeze în sufragerie, asigurându-se că își pusese jos servieta înainte de a intra cu el în dormitor. După unul sau două minute, începea să-l sărute. Din acest moment, putea să facă ce dorea cu el, căci el era paralizat de voluptate. Îi dădea jos pantalonii și, la scurt timp, intra cu el în dormitor.

Pentru Wolff era clar că maiorului nu i se întâmplase niciodată ceva asemănător: era sclavul Sonjei, atâta timp cât aceasta îi dădea voie să facă dragoste cu ea. Wolff era recunoscător: lucrurile nu ar fi fost atât de ușoare dacă ar fi avut de-a face cu un bărbat mai hotărât.

Imediat ce Wolff auzea patul scârțâind, el ieșea din dulap. Lua cheia din buzunarul pantalonilor maiorului și deschidea servieta. Caietul și creionul erau lângă el, pregătite.

A doua vizită a lui Smith fusese o dezamăgire, făcându-l pe Wolff să se întrebe dacă Smith vedea numai ocazional planurile de luptă. Dar, de această dată, el dăduse din nou lovitură.

Generalul sir Claude Auchinleck preluase controlul Armatei a VIII-a de la generalul Neil Ritchie. Considerând acest fapt un semn al panicii Aliaților, asta ar fi fost

o veste bună pentru Rommel. Asta ar fi putut să-i fie de folos și lui Wolff, căci asta însemna că bătăliile erau acum planificate în Cairo și nu în deșert și, în acest caz, era mai probabil ca și Smith să primească copii după ele.

Aliații se retrăseseră spre o nouă linie de apărare de la Mersa Matruh, iar cel mai important document din servietă lui Smith era un sumar al noilor dispoziții.

Noua linie începea la satul de coastă Matruh și se întindea spre sud, în deșert, până la escarpa numită Sidi Hamza. Corpul al X-lea era la Matruh; acolo era un câmp minat, lung de cincisprezece mile; apoi urma un câmp minat, mai puțin periculos, ce se întindea pe zece mile; apoi venea escarpa; apoi, la sud de escarpă se afla Corpul al XIII-lea.

Cu jumătate de ureche atent la zgomotele ce veneau din dormitor, Wolff se gândi la ce aflase. Imaginea era una destul de clară: linia Aliaților era puternică la capete și slabă la mijloc.

Cea mai probabilă mișcare a lui Rommel, conform gândirii Aliaților, era o izbucnire în jurul capătului sudic al liniei, o manevră clasică a lui Rommel de a înconjura flancurile, care era mai fezabilă datorită capturii a 500 de tone de carburant la Tobruk. Un astfel de atac ar fi trebuit să fie respins de Corpul al XIII-lea, care era alcătuit din Divizia I și Divizia a II-a neo-zeelandeză, dintre care cea de-a doua tocmai sosise din Siria.

Oricum, înarmat cu informațiile obținute de Wolff, Rommel putea să lovească centrul slab al liniei și să-și introducă armata prin acea spărtură ca un șuvoi de apă care dărâma stăvilarul exact în punctul lui cel mai slab.

Wolff își zâmbi sieși. Simțea că juca un rol vital în lupta pentru dominația germană din Africa de Nord: și găsea acest lucru deosebit de satisfăcător.

În dormitor, dopul unei sticle pocni.

Smith îl surprindea întotdeauna pe Wolff prin rapiditatea cu care făcea dragoste. Pocnetul dopului era un semn că totul se sfârșise, iar Wolff mai avea câteva minute în care să pună totul în ordine, înainte ca Smith să intre și să-și caute pantalonii.

Puse documentele înapoi în servietă, o închise și puse cheia înapoi în buzunarul pantalonilor. Nu mai intră în dulap – o dată fusese destul. Își puse pantofii în pantaloni și merse pe vârfuri, fără zgomot, pe scară în sus, pe punte și pe platformă spre uscat. Apoi, își puse pantofii și merse să ia prânzul.

Kemel îi strânse mâna politicoș și spuse:

– Sper că rana vi se vindecă rapid, maior.

– Așează-te, spuse Vandam.

– Bandajul este o pacoste mai mare decât rana. Ce vești îmi dai?

Kemel se așează și își încrucișă picioarele, ajustându-și cuta pantalonilor negri de bumbac.

– M-am gândit să aduc eu însumi raportul despre supraveghere, deși mi-e teamă că nu este nimic interesant în el.

Vandam luă plicul ce îi fu întins și îl deschise. Conținea o singură foaie de hârtie dactilografiată. Începu să citească.

Sonja venise acasă – probabil de la Clubul Cha-Cha – la unsprezece, seara precedentă. Venise singură. Apăruse din nou cam pe la zece dimineața și fusese văzută pe punte într-o cămașă de noapte. Poștașul sosise la unu. Sonja ieșise la patru și se întorsese la șase ducând o geantă, care purta numele unuia dintre cele mai scumpe magazine de haine din Cairo. La acea oră, iscoada fusese înlocuită de cel care o supraveghea în timpul nopții.

Ziua trecută, Vandam primise printr-un mesager un raport similar de la Kemel, care acoperea primele douăsprezece ore ale supravegherii. Prin urmare, timp de două zile, comportamentul Sonjei fusese unul de rutină și complet nevinovat și nici Wolff, nici altcineva nu o vizitase pe vas.

Vandam era cumplit dezamăgit.

Kemel spuse:

– Oamenii pe care îi folosesc sunt perfect de încredere și îmi raportează direct mie.

Vandam se încruntă, apoi se sili să fie curtenitor.

– Da, sunt convins, spuse. Îți mulțumesc că ai venit.

Kemel se ridică.

– Nici un deraj, spuse.

– La revedere. Ieși.

Vandam stătu îmbufnat. Citi din nou raportul lui Kemel, ca și cum printre rânduri ar fi existat vreun indiciu. Dacă Sonja avea legături cu Wolff – și Vandam continua să creadă că așa era – era clar că relația nu era una apropiată. Dacă întâlnea pe cineva, întâlnirile trebuiau să aibă deci loc altundeva.

Vandam merse la ușă și strigă:

– Jakes!

– Domnule!

Vandam se așează din nou și Jakes intră. Vandam spuse:

– De acum înainte vreau să-ți petreci serile la Clubul Cha-Cha. Urmărește-o pe Sonja și vezi cu cine se așează la masă după spectacol. De asemenea, mituiește un chelner care să-ți spună cine are acces în cabina ei.

– Foarte bine, domnule.

Vandam îi făcu semn să plece și adăugă cu un zâmbet:

– Îți dau permisiunea să te distrezi.

Zâmbetul fu o greșeală: îl duru. Dar măcar nu mai încerca să trăiască numai cu glucoză dizolvată în apă caldă.

Gaafar îi dădea pireu de cartofi și sos, mâncăruri pe care le putea mânca cu lingura și le înghițea fără să mestece. Trăia cu acestea și cu gin. Dr. Abuthnot îi spusese de asemenea că bea prea mult și fuma prea mult și el îi promisese că avea să se lase – după ce avea să se termine războiul. În sinea lui se gândea: după ce îl voi prinde pe Wolff.

Dacă Sonja nu avea să-l conducă la Wolff, o putea face Elene. Lui Vandam îi era rușine de izbucnirea din apartamentul Elenei. Fusese mâniat din cauza eșecului său, iar gândul că ea fusese împreună cu el îl înnebunea. Comportamentul lui putea fi descris numai ca o izbucnire de mânie. Elene era o fată minunată, care își risca pielea ca să-l ajute, și politețea era minimul ce i-l datora.

Wolff spusese că voia să o întâlnească din nou pe Elene. Vandam spera că avea să o contacteze curând. Continua să se simtă irațional de mâniat la gândul că cei doi erau împreună; dar acum că ipoteza cu vasul se dovedise a fi una falsă, Elene era singura lui speranță. Șezu la biroul lui, așteptând ca să sune telefonul, temându-se de lucrul pe care și-l dorea cel mai mult.

Elene merse la cumpărături după-amiaza târziu. Apartamentul începuse să i se pară prea strâmt, după ce își petrecuse ziua măsurându-l cu pași mari, nefiind în stare să se concentreze la nimic, fiind când fericită, când prost dispusă; își puse deci o rochie veselă cu dungi și ieși în lumina soarelui.

Îi plăcea piața de legume și fructe. Era un loc plin de viață, mai ales în acel moment al zilei când negustorii încercau să scape de ce mai rămăsese din produsele lor. Se opri ca să cumpere roșii. Omul care o servea luă una cu un defect și o aruncă dramatic, înainte de a-i umple o pungă

de hârtie cu specimene impecabile. Elene râse, căci știa că roșia cu defect avea să fie recuperată imediat ce ea avea să plece și pusă din nou la loc, pentru ca întreaga pantomimă să poată fi repetată pentru următorul client.

Se târgui puțin la preț, dar vânzătorul văzu că nu o făcea din toată inima și, în cele din urmă, Elene sfârși plătind aproape cât ceruse vânzătorul la început.

Cumpără și niște ouă, după ce se hotărî să facă și niște omletă pentru cină. Era un sentiment plăcut să ducă un coș plin cu mâncare, mai multă mâncare decât putea ea să mănânce la o masă: o făcea să se simtă în siguranță. Își amintea că fuseseră și zile când nu avusese nimic la cină.

Ieși din piață și merse să se uite la vitrine, în căutarea unei rochii. Majoritatea hainelor și le cumpăra din impuls: avea idei foarte exacte despre ce îi plăcea dar, dacă mergea să cumpere un anumit lucru, nu îl găsea niciodată. Voia ca într-o zi să aibă propriul ei croitor.

Se gândi: mă întreb dacă William Vandam și-ar permite un croitor pentru soția lui?

Când se gândi la Vandam, deveni brusc fericită, până când gândurile îi meraseră spre Wolff.

Știa că se putea eschiva, dacă asta dorea, pur și simplu refuzând să se întâlnească cu Wolff, refuzând să-l vadă, refuzând să-i răspundă la mesaje. Nu avea nici o obligație să fie momeala într-o capcană întinsă unui ucigaș. Gândurile i se întoarseră la această idee, cântărind-o cu îngrijorare și spunându-și tot timpul: „Nu sunt nevoită să o fac“.

Brusc, își pierdu interesul în rochii și se îndreptă spre casă. Își dorea să fi putut face omletă pentru doi, dar și faptul că putea să facă omletă pentru o persoană era ceva pentru care trebuia să fie mulțumită. Își mai amintea de acea durere din stomac care apărea atunci când, după ce mersese la culcare fără cină, trebuia să se trezească dimi-

neața, știind că nu va fi nici mic dejun. La zece ani, Elene se întrebase în sine cât de mult putea să trăiască cineva înainte să moară de foame. Era sigură că, în schimb, copilăria lui Vandam fusese una fără griji.

Când ajunsese la intrarea în clădirea unde locuia, o voce spuse:

– Abigail.

Rămase împietrită, sub efectul unui șoc. Era vocea unei stafii. Nu îndrăzneă să privească într-acolo. Vocea se auzi din nou.

– Abigail.

Se sili să se întoarcă. Dintre umbre răsări o siluetă: un evreu bătrân, îmbrăcat în haine ponosite, cu o barbă dezordonată, cu picioarele pline de vinișoare, încălțate în sandale de cauciuc...

Elene spuse:

– Tată. Stătu în fața ei, ca și cum i-ar fi fost teamă să o atingă, numai privind-o. El spuse:

– Atât de frumoasă, și nu mai ești săracă...

Impulsiv, ea păși înainte, îl sărută pe obraz, apoi păși în spate. Nu știa ce să spună.

El spuse:

– Bunicul tău, tatăl meu, a murit.

Ea îl luă de braț și îl conduse pe scări în sus. Era totul irațional, ireal, ca un vis.

În apartament, Elene spuse:

– Ar trebui să mănânci, și îl duse în bucătărie. Puse pe foc o tigaie și începu să spargă ouăle. Cu spatele la tatăl ei, spuse:

– Cum m-ai găsit?

– Am știut dintotdeauna unde erai, spuse el. Prietena ta Esme îi scrie tatălui ei, cu care mă întâlnesc uneori.

Esme era o cunoștință, mai degrabă decât o prietenă,

dar Elene se întâlnea cu ea la fiecare două sau trei luni. Nu îi spusese niciodată că scria acasă. Elene spuse:

– Nu am vrut să îmi ceri să mă întorc acasă.

– Și ce să-ți fi spus? Vino acasă, este datoria ta să flămânzești alături de familia ta. Nu. Dar știam unde erai.

Tăie în omletă niște roșii.

– Mi-ai fi spus că este mai bine să flămânzești decât să trăiești imoral.

– Da, asta ți-aș fi spus. Și n-aș fi avut dreptate?

Elene se întoarce să-l privească. Glaucomul care îi lua-se vederea ochiului stâng se întindea acum și spre dreptul. Avea cincizeci și cinci de ani, socoti ea: și arăta de șaptezeci.

– Nu. N-ai fi avut dreptate, spuse ea. Este întotdeauna mai bine să trăiești.

– Poate că este.

Probabil că surpriza i se citea Elenei pe față, căci tatăl ei explică:

– Nu mai sunt chiar atât de sigur de aceste lucruri cum eram înainte. Îmbătrânesc.

Elene împărți omleta în două jumătăți și o puse pe două farfurii. Puse pe masă pâine. Tatăl ei se spală pe mâini, apoi binecuvântă pâinea.

– Binecuvântat ești Doamne Dumnezeu nostru, Regele Universului... Elene fu surprinsă că rugăciunea nu o făcu să se înfurie. În cele mai negre momente ale vieții ei singuratic il blestemase pe tatăl ei și religia lui pentru ce o făcuse să ajungă. Încercase să cultive o atitudine de indiferență, poate un ușor dispreț; dar niciodată nu reușise. Iar acum, în timp ce îl privea rugându-se, se gândi: Și ce fac eu când acest om pe care îl urăsc apare la ușa mea? Îi sărut obrazul, îl aduc în casa mea și îi dau de mâncare.

Începură să mănânce. Tatălui ei îi fusese foarte foame

și își înfulecă mâncarea. Elene se întrebă de ce venise. De aceea ca să-i spună de moartea bunicului ei? Nu. Asta era o parte din motiv, poate, dar trebuia să mai fie ceva.

Îl întrebă de surorile ei. După moartea mamei lor, toate patru, fiecare în felul ei, rupseseră legătura cu tatăl lor. Două merseseră în America, una se căsătorise cu fiul celui mai mare dușman al tatălui ei, iar cea mai mică, Naomi, alesese cea mai sigură variantă și murise. Elene înțelese că tatăl ei era distrus.

Acesta o întrebă ce făcea. Se hotărî să-i spună adevărul.

– Englezii încearcă să prindă un bărbat, un neamț, despre care ei cred că este spion. Sarcina mea este să mă împrietenesc cu el... sunt momeala din capcană. Dar... cred că nu îi mai ajut.

El se opri din mâncat.

– Ți-e teamă?

Elene dădu din cap.

– Este foarte periculos. A ucis un soldat cu un cuțit. Seara trecută... trebuia să mă întâlnesc cu el într-un restaurant, iar englezii trebuiau să-l aresteze acolo, dar ceva n-a mers bine și mi-am petrecut toată seara cu el. Mi-a fost atât de teamă, iar când totul s-a sfârșit, englezul... Se opri și respiră adânc.

– Oricum, cred că n-am să-i mai ajut.

Tatăl ei continuă să mănânce.

– Îl iubești pe englezul ăsta?

– Nu e evreu, spuse ea sfidător.

– Nu-i mai judec pe toți, spuse el.

Elene nu putea să se adune. Chiar nu mai rămăsese *nic* din omul care fusese tatăl ei?

Își terminară mâncarea, iar Elene se ridică să-i prepare un pahar de ceai. El spuse:

– Vin nemții. Va fi foarte rău pentru evrei. Eu plec.

Elene se încruntă.

– Unde vrei să pleci?

– La Ierusalim.

– Și cum vrei să ajungi acolo? Trenurile sunt pline, există un procentaj de evrei...

– Voi merge pe jos.

Elene se uită lung la el, crezând că nu vorbește serios, dar neputând să creadă că ar glumi într-o problemă ca asta.

– Să mergi pe jos?

El zâmbi.

– Au mai făcut-o și alții înainte.

Înțelese că tatăl ei vorbea serios și se enervă.

– După câte îmi amintesc, Moise n-a apucat să ajungă.

– Poate pot să fac autostopul.

– Dar e o nebunie!

– Și n-am fost eu întotdeauna puțin nebun?

– Ba da! strigă Elene. Dintr-o dată, mânia i se domoli. Da, întotdeauna ai fost puțin nebun și ar trebui să știi că e inutil să încerc să te fac să te răzgândești.

– Mă voi ruga lui Dumnezeu să te protejeze. Aici ai o șansă – ești tânără și frumoasă și poate nu vor afla că ești evreică. Dar eu, care sunt un bătrân care murmură rugăciuni evreiești... m-ar trimite într-un lagăr unde cu siguranță aș muri. Este întotdeauna mai bine să trăiești. Chiar tu ai spus asta.

Elene încercă să-l convingă să rămână cu ea, măcar pentru o noapte, dar el nu vru. Îi dădu un jersey, un șal și toți banii pe care îi avea acasă și îi spuse că dacă mai aștepta o zi, mai putea să scoată bani de la bancă și să-i cumpere o haină nouă; dar el se grăbea. Elene plânse, își șterse lacrimile, apoi plânse din nou. Când tatăl ei plecă, Elene privi pe geam și îl văzu traversând strada, un bătrân

mergând din Egipt în sălbăticie, urmând calea Copiilor lui Israel. Rămăsese totuși *ceva* din omul care fusese tatăl ei: intensitatea religiei lui scăzuse, dar continua să aibă o voință de fier. Dispăru în mulțime, iar ea plecă de la geam. Când se gândi la curajul lui, înțelese că nu putea să-l abandoneze pe Vandam.

– Este o fată ciudată, spuse Wolff. Nu prea pot să-mi dau seama ce e cu ea. El ședea pe pat, privind-o pe Sonja cum se îmbrăca.

– Este puțin cam nervoasă. Când i-am spus că mergem la picnic, a părut foarte speriată, știa că de-abia mă cunoaște, ca și cum ar fi avut nevoie de o însoțitoare.

– Cu tine, ar fi avut nevoie, spuse Sonja.

– Și totuși, poate fi foarte realistă și directă.

– Adu-mi-o mie. Îmi voi da eu seama ce e cu ea.

– Mă deranjează. Wolff se încruntă. Gândea cu voce tare. Cineva a încercat să sară în taxiul nostru.

– Un cerșetor.

– Nu, era un european.

– Un cerșetor european. Sonja se opri din pieptănat și se uită la Wolff în oglindă. Acest oraș este plin de nebuni, știi asta. Ascultă, dacă ai dubii, imaginează-ți-o numai răsucindu-se pe patul acela cu tine și mine pe fiecare parte a ei.

Wolff rânji. Era o imagine atrăgătoare, dar nu una irezistibilă: era fantezia Sonjei, nu a lui. Instinctul lui îi spunea să se ferească o vreme și să nu fixeze întâlniri cu nimeni. Dar Sonja avea să insiste – și el mai avea încă nevoie de ea.

Sonja spuse:

– Și când să-l contactez pe Kemel? Cred că până acum a aflat că locuiești aici.

Wolff oftă. O altă întâlnire; o altă dorință; un alt pericol; și, de asemenea, o altă persoană de a cărei protecție avea nevoie.

— Sună-l astă seară de la club. Nu mă grăbesc cu întâlnirea asta, dar trebuie ca el să rămână de partea noastră.

— În ordine. Ea era gata, iar taxiul o aștepta.

— Dă-ți o întâlnire cu Elene. Sonja ieși.

Nu mai era în puterea lui, așa cum fusese odinioară, înțelese Wolff. Zidurile pe care le ridici ca să te protejezi, în același timp te izolează. Putea să-și permită să o sfideze? Dacă ar fi existat un pericol iminent și clar, atunci da. Dar tot ce simțea era o vagă nervozitate, o înclinație intuitivă de a se da la fund o vreme. Iar Sonja era suficient de nebună să-l trădeze dacă se enerva. Era obligat să aleagă pe cel mai mic dintre două rele.

Se ridică de pe pat, găsi o bucată de hârtie și un stilou și se așeză ca să-i scrie Elenei.

CAPITOLUL 17

Mesajul veni la o zi după ce tatăl Elenei pornise spre Ierusalim. Un băiețel veni la ușa Elenei cu un plic. Elene îi dădu un bacșiș și citi biletul. Era unul scurt. „Draga mea Elene, hai să ne întâlnim la Restaurantul Oasis, joi, la ora opt. Abia aștept să te văd. Cu drag, Alex Wolff.” Spre deosebire de vorbirea lui, scrisul lui Wolff avea acea concizie care părea germană – sau poate numai i se părea ei. Joi – adică poimâine. Nu știa dacă să fie mulțumită sau înspăimântată. Primul ei gând fu să-i dea un telefon lui Vandam; apoi ezită.

Devenise foarte curioasă în legătură cu Vandam. Știa atât de puține despre el. Ce făcea atunci când nu prindea spioni? Asculta muzică, colecționa timbre, mergea la vânătoare de rațe? Era interesat oare de poezie, arhitectură sau covoare antice? Cum era acasă la el? Cu cine locuia? Ce culoare aveau pijamalele lui?

Voia să reia legătura după cearta dintre ei și voia să vadă unde locuia. Avea acum o scuză pentru a lua legătura cu el, dar în loc să-i dea telefon, avea să meargă acasă la el.

Se hotărî să-și schimbe rochia, apoi se hotărî ca întâi să facă o baie, iar apoi se hotărî să-și spele și părul. Șezând în cadă, se gândi care rochie să și-o pună. Își aminti de celelalte dăți când se întâlnise cu Vandam și încercă să-și amintească care haine le purtase atunci. Vandam nu văzuse niciodată rochia de culoare roz-pal cu mânecile umflate

și cu nasturi de sus până jos: aceea era foarte drăguță.

Se dădu cu puțin parfum, apoi își puse lenjeria de mătase pe care i-o făcuse cadou Johnnie și care o făcea întotdeauna să se simtă foarte feminină. Părul ei scurt era deja uscat și se așeză în fața oglinzii ca să se pieptene. Buclele negre, fine, străluceau de curățenie. Arăt absolut fantastic, gândi, și zâmbi seducător imaginii ei din oglindă.

Ieși din apartament, luând cu ea biletul lui Wolff. Vandam avea să fie interesat de scrisul de mână al lui Wolff. Era interesat de toate aceste mici detalii în ceea ce îl privea pe Wolff, poate pentru că nu-l întâlnise niciodată față în față, decât în întuneric sau la distanță. Scrisul era foarte ordonat, ușor lizibil, aproape ca și desenat de un artist: Vandam precis avea să tragă ceva concluzii din asta.

Se îndreptă spre Garden City. Era ora șapte, iar Vandam lucra până târziu, deci avea timp de pierdut. Soarele strălucea încă puternic, iar Elene se bucura de razele care îi încălzeau brațele și picioarele în timp ce se plimba. Un grup de soldați o fluierară, iar ea, fiind într-o dispoziție atât de bună, le zâmbi, iar ei o urmară câteva străzi până când se abătură pe la o cârciumă.

Se simțea fericită și lipsită de griji. Ce bună idee fusese să se ducă la el acasă – mult mai bine decât să stea acasă singură. Fusese singură prea mult timp. Pentru bărbații cu care fusese, ea existase numai atunci când ei aveau timp să-i facă vizite; iar ea preluase atitudinea lor și, atunci când ei nu erau acolo, simțea că nu avea ce să facă, nu avea ce rol să joace, nu avea cine să fie. Dar acum o rupsesese cu toate acestea. Prin ceea ce făcea, prin faptul că mergea să-l viziteze fără să fi fost invitată, simțea că era ea însăși, în loc să fie persoana din visele cuiva. Gândul acesta o făcea fericită.

Găsi ușor casa. Era o vilă mică în stilul colonial fran-

cez, cu coloane și ferestre înalte, piatra albă reflectând soarele ce apunea cu o strălucire ce aproape că-i rănea ochii. Merse pe alee, sună la ușă și așteptă în umbra porticului.

Îi deschise ușa un egiptean de vârstă a doua, chel.

— Bună seara, doamnă, spuse el, vorbind ca un major-dom englez.

Elene spuse:

— Aș dori să-l văd pe maiorul Vandam. Numele meu este Elene Fontana.

— Maiorul nu s-a întors încă acasă, doamnă. Servitorul ezită.

— Poate aș putea să-l aștept, spuse Elene.

— Desigur, doamnă. Se dădu la o parte din ușă ca să o lase să treacă.

Elene trecu pragul. Privi în jur cu o nerăbdare nervoasă. Era într-un hol răcoros, cu gresie pe jos și un tavan înalt. Înainte de a putea vedea totul, servitorul spuse:

— Pe aici, doamnă. O conduse într-un salon.

— Numele meu este Gaafar. Vă rog să mă chemați dacă aveți nevoie de ceva.

— Mulțumesc, Gaafar.

Servitorul ieși. Elene era încântată să fie în casa lui Vandam și să fie lăsată să se uite prin jur. În cameră era un șemineu mare din marmură și multă mobilă englezească: cumva, Elene se gândi că nu mobilase el această cameră. Totul era curat și ordonat, dar toate arătau că erau puțin folosite. Ce spunea asta despre caracterul lui? Poate că nimic.

Ușa se deschise și intră un băiețel. Era tare chipeș, cu un păr castaniu cârlionțat și piele netedă, preadolescentină. Părea să aibă în jur de zece ani. Lui Elene îi părea vag familiar.

El spuse:

– Bună ziua, sunt Billy Vandam.

Elene se uită cu groază la el pentru un moment. Un fiu – Vandam avea un fiu! Știa acum de ce băiețelul i se păruse familiar: semăna cu tatăl lui. De ce nu se gândise oare niciodată că Vandam ar putea fi căsătorit? Un bărbat ca el – fermecător, binevoitor, chipeș, inteligent – era puțin probabil să fi ajuns la vârsta de peste treizeci de ani fără să fi fost „prins” de cineva. Ce prostie fusese din partea ei să se gândească că ea era prima care îl dorea! Se simți atât de prostuță, încât se îmbujoră.

Luă mâna lui Billy.

– Mă bucur să te cunosc, spuse ea. Sunt Elene Fontana.

– Nu știm niciodată la ce oră se întoarce tata, spuse Billy. Sper că nu va trebui să aștepți prea mult.

Elene încă nu se adunase.

– Nu-ți fă probleme, nu mă deranjează, nu mă deranjează deloc...

– Dorești ceva de băut, sau altceva?

Era foarte politicos, ca și tatăl lui, cu o formalitate dezarmantă. Elene spuse:

– Nu, mulțumesc.

– Ei bine, eu trebuie să merg să iau cina. Îmi pare rău că trebuie să te las singură.

– Nu, nu...

– Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-l pe Gaafar.

– Mulțumesc.

Băiatul ieși, iar Elene se așeză. Era dezorientată, ca și cum în propria ei casă ar fi găsit o ușă spre o cameră despre care nu știuse până atunci că există. Observă o fotografie pe marginea șemineului și se ridică ca să se uite la ea. Era fotografia unei femei frumoase, ce avea în jur de douăzeci de ani, o femeie demnă, cu o figură aristocrati-

că, cu un zâmbet ușor superior. Elene admiră rochia pe care o purta, ceva mătăsos, care cădea în falduri elegante pe silueta ei zveltă. Părul și machiajul femeii erau perfecte. Ochii îi erau familiari Elenei, limpezi, atenți și de culoare deschisă: Elene își dădu seama că Billy avea ochii ca și aceia. Prin urmare, aceasta era mama lui Billy – soția lui Vandam. Era, bineînțeles, exact genul de femeie care putea să fie soția lui, o frumusețe englezească clasică, cu un aer superior.

Elene simți că se făcuse de rușine. Femei ca acelea stăteau la rând ca să se căsătorească cu bărbați ca Vandam. De parcă le-ar fi neglijat pe toate numai ca să se îndrăgostească de o curtezană egipteană! Repetă în gând care erau lucrurile care o despărteau pe ea de el: el era respectabil, ea avea o reputație proastă; el era englez, iar ea era egipteană; el era creștin – probabil – iar ea era evreică; el avea o educație aleasă, iar ea provenea din mahalalele Alexandriei; el avea aproape patruzeci de ani, iar ea avea douăzeci și trei... Lista era lungă.

Înghesuită în spatele ramei fotografiei era o tăietură dintr-o revistă. Hârtia era veche și îngălbenită. Pe pagina aceea se afla aceeași fotografie. Elene văzu că era dintr-o revistă ce se numea *The Tatler*. Auzise de ea: era foarte citită de soțiile coloneilor din Cairo, pentru că scria despre toate evenimentele din societatea londoneză – petreceri, baluri, mese de caritate, vernisaje și activitățile familiei regale. Poza cu doamna Vandam ocupa cea mai mare parte a paginii, iar paragraful de dedesubtul imaginii anunța că Angela, fiica lui sir Peter și lady Beresford, urma să se căsătorească cu locotenentul William Vandam, fiul domnului și doamnei John Vandam din Gately, Dorset. Elene împături la loc bucata de revistă și o puse la loc.

Poza de familie era completă. Ofițer britanic atrăgător,

soție engleză demnă, sigură pe ea, fiu fermecător și inteligent, o casă frumoasă, bani, clasă și fericire. Tot restul era un vis.

Se plimbă prin cameră, întrebându-se dacă mai avea să fie șocată și de alte lucruri noi. Desigur că încăperea fusese mobilată de doamna Vandam, cu un gust desăvârșit. Imprimeurile decorative ale draperiei erau în ton cu nuanța fină a tapiseriei și cu tapetul elegant. Elene se întrebă oare cum arăta dormitorul lor. Și acela era probabil decorat cu mult gust, dar aceeași răceală. Poate că culoarea dominantă era albastru-verde, nuanța pe care o numeau *eau de Nil*, deși nu semăna deloc cu apele măloase ale Nilului. Dormeau oare în paturi separate? Elene spera că da. Dar nu avea să afle niciodată.

Sprijinită de perete era o pianină. Se întrebă cine cânta la ea. Poate că uneori doamna Vandam ședea acolo serile, umplând aerul cu note din Chopin, în vreme ce Vandam ședea în fotoliu, chiar acolo, privind-o cu dragoste. Poate că Vandam se acompania în timp ce îi cânta ei balade romantice pe o voce de tenor. Poate că Billy avea un profesor particular și cânta game ezitante în fiecare după-amiază când se întorcea de la școală. Se uită la mormanul de partituri de lângă scaunul de la pianină. Avusese dreptate în legătură cu Chopin: aveau toate valsurile într-o carte de partituri.

Luă un roman de pe pianină și îl deschise. Citi primul rând: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley.” Propozițiile de la început o intrigară și se întrebă dacă Vandam citea cartea aceea. Poate putea să o împrumute: avea să fie plăcut să aibă la ea ceva ce era al lui. Pe de altă parte, ea avea impresia că Vandam nu era un mare amator de ficțiune. Nu voia să împrumute cartea aceea de la soția lui.

Billy intră. Elene puse jos cartea cu un gest brusc, simțindu-se vinovată, ca și cum ar fi tras cu ochiul. Billy văzu gestul.

– Acea nu e prea bună, spuse el. E vorba despre o prostănacă căreia îi e frică de menajera soțului ei. Nu are acțiune deloc.

Elene se așează, iar Billy se așează în fața ei. Era clar că avea să stea cu ea. Era o miniatură a tatălui său, cu excepția acelor ochi limpezi, de culoare gri. Elene spuse:

– Înseamnă că ai citit-o?

– *Rebecca*? Da. Dar nu mi-a prea plăcut. Însă eu întotdeauna le termin.

– Și ce îți place să citești?

– Cel mai mult îmi plac tecurile.

– Tecurile?

– Romanele cu detectivi. Am citit tot de Agatha Christie și Dorothy Sayers. Dar cel mai mult îmi plac cele americane – S.S. Van Dine și Raymond Chandler.

– Serios? Elene zâmbi.

– Și mie îmi plac romanele cu detectivi. Citesc din ele tot timpul.

– Oh! Care este detectivul tău preferat?

Elene se gândi o clipă.

– Maigret.

– N-am auzit niciodată de el. Cum îl cheamă pe autor?

– Georges Simenon. Scrie în franceză, dar, mai nou, unele dintre cărțile lui au fost traduse în engleză. Cele mai multe se petrec la Paris. Sunt foarte... încâlcite.

– Poți să-mi împrumuți una? E atât de greu să obțin cărți noi, le-am citit pe toate din casă și de la biblioteca școlii. Și mai fac schimb cu colegii, dar lor le plac, știi tu, romanele despre copii care pornesc într-o aventură în vacanță.

– Sigur, spuse Elene.

– Hai să facem schimb. Ce ai să-mi împrumuți? Nu cred că am citit nici unul dintre romanele americane.

– Ți-l împrumut pe Chandler. Cele americane sunt mult mai apropiate de viață, înțelegi? M-am săturat de romanele acelea despre conace englezești și personaje care probabil nu ar fi în stare să omoare o muscă.

Elene se gândi că era ciudat ca un băiețel pentru care conacul englezesc era poate parte din viața lui de zi cu zi să considere că romanele despre detectivii americani erau mai aproape de viața reală. Ezită, apoi întreabă:

– Și mama ta citește romane polițiste?

Billy spuse repede:

– Mama mea a murit anul trecut, în Creta.

– Oh! Elene își puse mâna la gură; simți că pălește. Deci Vandam nu era căsătorit!

Un moment mai târziu, simți că îi era rușine că acesta fusese primul ei gând, iar simpatia pentru băiat numai al doilea. Ea spuse:

– Billy, ce groaznic. Îmi pare rău pentru tine. Moartea reală se strecurase pe neașteptate în discuția lor plăcută despre romane polițiste și Elene se simți neplăcut.

– E în ordine, spuse Billy. Știi, e din cauza războiului.

Iar acum era întocmai ca tatăl său. Un timp, vorbind despre cărți, fusese plin de entuziasm copilăresc, dar acum purta din nou o mască și era o versiune mai mică a măștii pe care o purta tatăl lui: politețe, formalitate, atitudinea de gazdă atentă. „Știi, e din cauza războiului” auzise pe cineva spunând asta și o adoptase și el ca un mijloc de apărare. Se întreabă dacă preferința lui pentru crimele „mai apropiate de viața reală,” spre deosebire de cele implauzibile, datau din perioada morții mamei lui. Acum se uita prin jur, căutând ceva, poate inspirația. În momentul

următor avea să-i ofere țigări, whiskey, ceai. Elenei îi era destul de greu să știe ce să-i spună unui copil ce suferise o pierdere: cu Billy se simțea de-a dreptul neajutorată. Se hotărî să schimbe subiectul.

Spuse cu jenă:

– Cred că, cum tatăl tău lucrează la cartierul general, afli mai multe vești despre război decât noi ceilalți.

– Cred că da, dar de obicei nu le prea înțeleg. Atunci când vine acasă într-o toană proastă, știu că am mai pierdut o altă bătălie. Începu să-și roadă o unghie, apoi își îndesă mâinile în buzunarul pantalonilor scurți.

– Tare mi-aș dori să fiu mai mare.

– Ai vrea să lupți și tu?

O privi cu asprime, ca și cum ar fi crezut că Elene își bătea joc de el.

– Eu nu sunt unul dintre copiii aceia care cred că totul e frumos și vesel, ca în acele filme cu cowboy.

Elene murmură: „Sunt sigură că tu nu ești așa.”

– Numai că mi-e teamă că nemții chiar vor câștiga.

Elene se gândi: Oh, Billy, dacă ai avea cu zece ani mai mulți, m-aș îndrăgosti și de tine.

– S-ar putea să nu fie atât de rău, spuse ea. Nici ei nu sunt monștri.

El o privi cu scepticism: Elene simți că nu ar fi trebuit să încerce să-l îmbuneze. El spuse:

– Nu ne-ar face decât ce le-am făcut noi egiptenilor în acești cincizeci de ani.

Elene era sigură că și aceasta era una dintre replicile tatălui lui.

Billy spuse:

– Dar atunci totul ar fi fost degeaba. Începu din nou să-și roadă unghia, dar de această dată nu se mai opri de la sine. Elene se întrebă ce ar fi fost degeaba: moartea mamei

lui? Efortul său de a fi curajos? Cei doi ani în care a durat războiul din deșert? Civilizația europeană?

– Ei bine, asta încă nu s-a întâmplat, spuse ea timid.

Billy se uită la ceasul de pe șemineu.

– Trebuie să merg la culcare la nouă. Brusc, era din nou copil.

– Atunci, cred că ar fi mai bine să mergi.

– Da. Se ridică.

– Pot să vin să-ți spun noapte bună peste câteva minute?

– Dacă dorești. Billy ieși.

Ce fel de viață duceau oare în această casă, se întrebă Elene. Bărbatul, băiatul și bătrânul servitor trăiau acolo împreună, fiecare cu propriile lui griji. Exista oare râs, și bunătate, și afecțiune? Aveau oare timp să se joace, să cânte cântece vesele, să meargă la picnicuri? În comparație cu propria ei copilărie, aceea a lui Billy era una deosebit de privilegiată; totuși, se temea că aceasta era o casă pentru adulți, prea matură pentru creșterea unui băiat. Înțelepciunea lui copilăros-matură era fermecătoare, dar Billy părea să fie un copil care nu se distra prea mult. Simți un val de compasiune pentru el, un copil fără mamă, într-o țară străină, ocupată de soldați străini.

Plecă din salon și urcă la etaj. Păreau să fie trei sau patru dormitoare la etaj, cu o scară îngustă ce ducea spre etajul al doilea, unde se afla probabil camera unde dormea Gaafar. Una dintre ușile dormitoarelor era deschisă, iar Elene intră.

Nu prea arăta a cameră de băiat. Elene nu știa prea multe despre băieți – avea patru surori – dar se aștepta să vadă modele de carton de avioane, piese de puzzle, un set de trenulețe, haine sau obiecte pentru sport și poate un ursuleț vechi, neglijat. Nu ar fi fost surprinsă să vadă haine

pe podea, un set de cuburi pentru construit pe pat și o pereche de pantofi de sport murdari pe suprafața lustruită a biroului. Dar camera aproape că putea fi aceea a unui adult. Hainele erau împăturate ordonat pe un scaun, partea de sus a scrinului era curată, cărțile pentru școală erau așezate una peste alta pe birou și singura jucărie era un model de carton al unui tanc. Billy era în pat, cu pijamaua cu dungi încheiată până la gât, o carte peste plapuma cu care se acoperea.

– Îmi place camera ta, minți Elene.

Billy spuse:

– E în ordine.

– Ce citești?

– *Misterul sicriului grecesc*.

Elene se așează pe marginea patului.

– Ei bine, să nu rămâi treaz prea mult timp.

– Trebuie să sting lumina la nouă și jumătate.

Elene se aplecă și îl sărută pe obraz.

În acel moment, ușa se deschise și Vandam intră.

Familiaritatea scenei îl șocă: băiatul în pat cu cartea lângă el, lumina de la lampă căzând în acel mod, femeia aplecându-se să îl sărute pe copil de noapte bună. Vandam stătu și privi, simțindu-se ca și cineva care știe că este într-un vis, dar nu poate să se trezească.

Elene se ridică și spuse:

– Bună seara, William.

– Bună seara, Elene.

– Noapte bună, Billy.

– Noapte bună, domnișoară Fontana.

Trecu de Vandam și ieși din cameră. Vandam se așează pe marginea patului, în locul rotunjit de formele Elenei.

Spuse:

- Te-ai ocupat de oaspetele nostru?
- Da.
- Bravo.
- Îmi place de ea – citește romane polițiste. Vom face schimb de cărți.
- Super. Ți-ai făcut temele?
- Da – vocabular francez.
- Vrei să te ascult?
- E în ordine, Gaafar m-a ascultat. Eu zic că e tare drăguță, nu-i așa?
- Da. Lucrează pentru mine – e secret, așa că...
- O să-mi pun lacăt la gură.
- Vandam zâmbi.
- Așa și trebuie.
- Billy coborî vocea.
- Este, știi tu, agent secret?
- Vandam își puse un deget pe buzele lui.
- Și pereții au urechi.
- Băiatul păru că nu îl crede.
- Vrei să mă prostești.
- Vandam dădu din cap fără să spună nimic.
- Billy spuse:
- Uau!
- Vandam se ridică.
- Lumina se stinge la nouă și jumătate.
- Corect. Noapte bună.
- Noapte bună, Billy. Vandam ieși. În timp ce închidea ușa, se gândi că sărutul de noapte bună al Elenei făcuse probabil mai mult bine băiatului decât discuția ca de la bărbat la bărbat cu tatăl lui.

O găsi pe Elene în salon, preparând Martini. Simți că ar fi trebuit să se simtă mai mult lezat de faptul că ea se simțise la el ca la ea acasă, dar era prea obosit ca să facă

o problemă și din asta. Se scufundă într-un fotoliu și acceptă o băutură.

Elene spuse:

– Ai avut o zi plină?

Întreaga echipă a lui Vandam lucra la noua procedură de securitate a comunicărilor prin radio, care era introdusă în urma capturii unității germane de la Dealul lui Iisus, dar Vandam nu-i putea spune asta Elenei. De asemenea, ea părea să joace rolul de soție-gospodină și nu avea dreptul să facă asta. El spuse:

– Ce te-a făcut să vii aici?

– Am o întâlnire cu Wolff.

– Minunat! Vandam uită imediat toate celelalte griji minore.

– Când?

– Joi. Îi dădu o bucată de hârtie.

El studie mesajul. Era o chemare la o întâlnire, scrisă cu un scris clar, stilat.

– Cum a ajuns biletul la tine?

– L-a adus un băiat la ușa mea.

– L-ai luat pe băiat la întrebări? Unde i s-a dat mesajul și de către cine și așa mai departe?

Elene era blocată.

– Dar nici nu m-am gândit la asta.

– Nici o problemă. Wolff probabil că își luase precauții; băiatul nu știa nimic important, probabil.

– Ce facem? întrebă Elene.

– Același lucru ca data trecută, numai că de data asta o să o facem cum trebuie. Vandam încercă să pară mai încrezător decât era. Ar fi trebuit să fie simplu. Omul își dă o întâlnire cu o femeie, deci tu mergi la întâlnire și îl ares-tezi pe bărbat atunci când apare. Dar Wolff era imprevizibil. Nu avea să scape din nou cu trucul cu taxiul: Vandam

avea să pună oameni să încercuiască restaurantul, douăzeci sau treizeci de oameni cu mașini, blocaje pe drumuri și așa mai departe. Dar atunci, Wolff ar fi putut să încerce un alt truc. Vandam nu-și putea imagina ce anume – și asta era problema.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Elene spuse:

– Nu vreau să mai petrec o seară cu el.

– De ce?

– Mă înspăimântă.

Vandam se simți vinovat – *amintește-ți de Istambul* – și își ascunse simpatia pentru ea.

– Dar ultima dată nu ți-a făcut nici un rău.

– Nu a încercat să mă seducă, deci nu a trebuit să spun nu. Dar va încerca, și mi-e teamă că nu va accepta un refuz.

– Ne-am învățat lecția, spuse Vandam. De data aceasta nu vom face greșeli. În sinea lui, el era surprins de hotărârea ei simplă de a nu se culca cu Wolff. El presupusese că aceste lucruri nu aveau prea mare importanță pentru ea, fie că se întâmplau, fie că nu. Deci, o judecase greșit. Văzând-o în această nouă lumină, se înveseli puțin. Se decise că trebuia să fie sincer cu ea.

– Ar trebui să reformulez, spuse.

– Voi face tot ce-mi stă în puteri ca să asigur că de această dată nu se vor face greșeli.

Gaafar intră și spuse:

– Cina este servită, domnule. Vandam zâmbi: Gaafar juca rolul majordomului englez în onoarea companiei feminine.

Vandam o întrebă pe Elene:

✈ – Ai luat masa?

– Nu.

– Ce avem de cină, Gaafar?

– Pentru dumneavoastră, o supă, papară de ouă și iaurt. Dar mi-am luat libertatea de a pregăti friptură la grătar pentru domnișoara Fontana.

Elene îi spuse lui Vandam:

– Întotdeauna mănânci așa ceva?

– Nu, e din cauza obrazului, nu pot să mestec. Se ridică în picioare.

În timp ce mergeau spre sufragerie, Elene spuse:

– Te mai doare?

– Numai când râd. E adevărat – nu pot să-mi întind mușchii pe acea parte. Am început să mă obișnuiesc să zâmbesc numai cu o parte a feței.

Se așezară, iar Gaafar servi supa.

Elene spuse:

– Îmi place foarte mult fiul tău.

– Și mie, spuse Vandam.

– Gândește ca un om matur.

– Crezi că ăsta e un lucru rău?

Ea ridică din umeri.

– Cine știe?

– A trecut printr-o serie de lucruri care ar trebui să fie rezervate numai adulților.

– Da. Elene ezită.

– Când a murit soția ta?

– Douăzeci și opt mai, o mie nouă sute patruzeci și unu, seara.

– Billy mi-a spus că s-a întâmpat în Creta.

– Da. Lucra la descifrarea unor coduri pentru Forțele Aeriene. Era într-o misiune temporară în Creta, atunci când nemții au ocupat insula. Douăzeci și opt mai a fost ziua când englezii au înțeles că au pierdut bătălia și s-au hotărât să părăsească insula. Se pare că a fost lovită de un obuz și a murit pe loc. Desigur, pe atunci încercam să-i

scoatem de acolo pe cei vii, nu cadavrele, așa că... Vezi tu, nu există nici măcar un mormânt. Nu a rămas nimic.

Elene spuse încet:

– O mai iubești?

– Cred că o voi iubi întotdeauna. Cred că este așa cu oamenii pe care îi iubești într-adevăr. Dacă pleacă, sau mor, nu este nici o diferență. Chiar dacă m-aș căsători din nou, tot aş iubi-o pe Angela.

– Ai fost foarte fericit?

– Noi... Vandam ezită, nevrând să răspundă, dar apoi înțelese că ezitarea era un răspuns în sine. Căsătoria noastră nu a fost una idilică. Eu eram cel devotat... Angelei îi plăcea de mine.

– Crezi că te vei mai căsători?

– Ei bine, englezii din Cairo au tot încercat să-mi arunce în brațe copii nereușite ale Angelei. Ridică din umeri. Nu știa răspunsul la întrebare. Elene păru să înțeleagă, căci rămase tăcută și începu să-și mănânce desertul.

După aceea, Gaafar le duse cafeaua în salon. De obicei, în această parte a zilei începea Vandam să bea serios, dar în seara aceea nu voia să bea. Îl trimise pe Gaafar la culcare, iar ei băură cafeaua. Vandam își aprinse o țigară.

Simți nevoia de puțină muzică. Iubise muzica odinioară, deși, mai nou, nu mai era parte din viața lui. Acum, cu aerul blând al serii intrând pe fereastră și fumul răsucindu-se în sus din vârful țigării, voia să asculte câteva note clare, plăcute, câteva armonii și ritmuri subtile. Merse la pian și căută o partitură. Elene îl privea în liniște. Vandam începu să cânte *Für Elise*. Primele note sunară cu o devastatoare simplitate, așa cum îi este caracteristic lui Beethoven; apoi ezitarea, apoi curgerea și rostogolirea notelor. Abilitatea de a cânta îi reveni imediat, aproape ca și cum nu se oprise din cântat niciodată. Mâi-

nile lui știa ce aveau de făcut într-un mod despre care el crezuse întotdeauna că e într-un fel miraculos.

Când cântecul se sfârși, Vandam merse înapoi lângă Elene, se așeză lângă ea și o sărută pe obraz. Fața ei era umedă de lacrimi. Ea spuse:

– William, te iubesc din toată inima.

Cei doi vorbesc în șoaptă.

Ea spune:

– Îmi plac urechile tale.

El spune:

– Nimeni nu mi le-a sărutat până acum.

Ea chicotește:

– Și îți place?

– Da, da. El oftează.

– Pot să...?

– Desfă nasturii – acolo – așa – aah.

– Stai să sting lumina.

– Nu, vreau să te văd–

– E lumina lunii. *Clic*.

– Așa vezi? Lumina lunii e suficientă.

– Vino repede înapoi.

– Sunt aici.

– Sărută-mă din nou, William.

O vreme, cei doi nu își vorbesc. Apoi:

– Pot să-ți dau asta jos? spune el.

– Stai să te ajut... așa.

– Oh! Oh, sunt atât de drăguți.

– Mă bucur tare mult că îți plac... vrei să faci asta, dar puțin mai tare... sărută-mă... aah, Doamne...

Și puțin mai târziu, ea spune:

– Lasă-mă să-ți simt pieptul. La naiba cu nasturii ăștia. Ți-am rupt cămașa.

- Naiba s-o ia de cămașă.
- Ah, știam că va fi așa... Uite...
- Ce?
- Pielea noastră în lumina lunii – tu ești așa de alb, iar eu sunt aproape neagră, uite...
- Da.
- Atinge-mă. Mângâie-mă. Strânge, explorează, vreau să-ți simt mâinile pe pielea mea.
- Da.
- Peste tot, da mâinile, acolo, da, mai ales acolo, oh, știi, știi exact unde, oh!
- Ești atât de moale acolo.
- E un vis.
- Nu, e real.
- Nu vreau să mă trezesc niciodată.
- Atât de moale...
- Iar tu ești atât de tare... Pot să o sărut?
- Da, te rog... Ah... Doamne, ce bine e!
- William?
- Da?
- Acum, William?
- Oh, da.
- ...Dă-i jos.
- Mătase?
- Da. Grăbește-te.
- Da.
- Mi-am dorit asta de atât de mult timp...

Ea respiră întretăiat și scoate un sunet ca un suspin, iar apoi se aude numai respirația lor timp de câteva minute, până când, în cele din urmă, el începe să strige, iar ea îi înăbușă strigătele cu săruturi și apoi și ea simte același lucru și își întoarce fața în pernă și deschide gura și strigă în pernă, iar cum el nu este obișnuit cu asta, crede că ceva

nu e în ordine și spune:

– E în ordine, e în ordine, e în ordine...

Și în cele din urmă, ea se lasă moale și stă cu ochii închiși un timp, transpirând, până când respirația îi redevine normală, apoi spune:

– Deci, așa trebuie să fie!

Iar el râde, ea se uită mirată la el, iar el explică:

– Exact la asta mă gândeam și eu.

Apoi râd amândoi, iar el spune:

– Am făcut multe lucruri după... știi tu, după... dar nu cred să fi răs vreodată.

– Mă bucur atât de mult, spune ea. Oh, William, sunt atât de fericită.

CAPITOLUL 18

Rommel simțea mirosul mării. La Tobruk, căldura, praful și muștele erau tot atât de neplăcute ca și în deșert, dar totul era mai ușor de suportat din cauza umezelii sărate aduse ocazional de briză.

Von Mellenthin veni la el cu raportul său.

– Bună seara, domnule mareșal.

Rommel zâmbi. Fusese avansat în grad după victoria de la Tobruk și încă nu se obișnuise cu noul lui grad.

– Ceva nou?

– Un semnal de la spionul din Cairo. Spune că linia Mersa Matruh este slabă pe la mijloc.

Rommel luă raportul și începu să se uite peste el. Zâmbi când citi că Aliații anticipau că el avea să încerce să înconjoare flancul de sud al liniei: se părea că începeau să-i înțeleagă modul de gândire. El spuse:

– Deci câmpurile minate sunt mai slabe în această parte... dar acolo linia este apărată de două coloane. Ce este o coloană?

– Este un termen nou pe care îl folosesc. Conform unui prizonier, o coloană este un grup de brigadă care a fost învins de două ori de brigada noastră Panzer.

– Deci, efective slabe.

– Da.

Rommel arată raportul cu degetul arătător.

– Dacă acesta este corect, putem trece prin linia Mersa Matruh imediat ce ajungem acolo.

– Voi face tot ce-mi stă în putere ca să verific raportul spionului în următoarele două zile, spuse von Mellenthin.

– Dar ultima dată a avut dreptate.

Ușa vehiculului de comandă se deschise și Kesselring intra.

Rommel era surprins.

– Domnule mareșal! spuse el. Credeam că ești în Sicilia.

– Am fost, spuse Kesselring. Își scutură jos praful de pe cizmele lui făcute de mână. Numai am zburat aici ca să te văd. La naiba, Rommel, asta trebuie să înceteze. Ordinele tale sunt clare: trebuia să avansezi până la Tobruk, dar nu mai departe.

Rommel se lăsă pe spate pe scaunul lui de pânză. Sperase să nu aibă de-a face cu Kesselring în această problemă.

– Situația s-a schimbat, spuse el.

– Dar ordinele tale inițiale au fost confirmate de Comanda Supremă Italiană, spuse Kesselring.

– Și care a fost reacția ta? Ai refuzat „sfatul” și l-ai invitat pe Bastico să ia prânzul cu tine în Cairo!

Nimic nu îl înfură mai tare pe Rommel decât să primească ordine de la italieni.

– Italienii n-au făcut nimic în acest război, spuse el înfuriat.

– Asta e irelevant. E nevoie de trupele aeriene și navale care te susțin pentru atacul din Malta. După ce vom fi cucerit Malta, vei putea să înaintezi spre Egipt.

– Dar voi nu învățați din nimic! spuse Rommel. Făcu un efort ca să-și coboare vocea. Până noi ne facem socotelile, la fel face și dușmanul. Nu am ajuns atât de departe făcând vechiul joc al înaintării, consolidării și din nou al înaintării. Când atacă ei, eu mă feresc; când ei apără o po-

ziție, eu ocolesc acea poziție; iar când ei se retrag, eu îi fugăresc. Acum ei fug și acum este momentul să cucerim Egiptul.

Kesselring rămase calm.

– Am o copie a mesajului pe care l-ai trimis lui Mussolini. Scoase din buzunar o bucată de hârtie și citi:

„Starea și moralul trupelor, starea proviziilor care se datorează capturilor și prezenta slăbire a dușmanului ne permit să îl urmărim până în Egipt.“ Împături bucata de hârtie și se întoarse spre von Mellenthin.

– Câte tancuri germane și câți oameni avem?

Rommel își suprimă impulsul de a-i spune lui von Mellenthin să nu răspundă: știa că acesta era un punct slab.

– Șaizeci de tancuri, domnule mareșal, și două mii cinci sute de oameni.

– Și italienii?

– Șase mii de oameni și paisprezece tancuri.

Kesselring se întoarse spre Rommel.

– Și vrei să cucerești Egiptul cu un total de șaptezeci și patru de tancuri? Von Mellenthin, ce estimări avem despre forța inamicului?

– Forțele aliate sunt în număr de trei ori mai mare decât noi, domnule, dar...

– Așa deci.

Von Mellenthin continuă:

– ...dar suntem foarte bine aprovizionați cu alimente, îmbrăcăminte, camioane, mașini blindate și carburant; iar oamenii sunt cu moralul foarte ridicat.

Rommel spuse:

– Von Mellenthin, mergi și vezi dacă nu a sosit vreun mesaj.

Von Mellenthin se încruntă, dar Rommel nu-i dădu nici o explicație, așa că ieși.

Rommel spuse:

– Aliații se regroupează la Mersa Matruh. Ei se așteaptă ca noi să înconjurăm partea de sud a liniei lor. În loc de asta, noi îi vom lovi exact la mijloc, acolo unde ei sunt mai slabi.

– De unde știi toate astea? îl întrerupse Kesselring.

– S-a făcut un raport.

– Pe ce se bazează acest raport?

– În principal, pe un raport al unui spion.

– Dumnezeuule mare! Pentru prima dată Kesselring ridică vocea.

– Nu ai tancuri, dar ai spioni!

– A avut dreptate ultima dată.

Von Mellenthin intră.

Kesselring spuse:

– Toate astea nu fac nici o diferență. Sunt aici ca să confirm ordinele Fuehrer-ului: trebuie să rămâi pe loc.

Rommel zâmbi.

– Am trimis un mesaj personal Fuehrer-ului.

– Ce-ai...?

– Sunt și eu mareșal acum, am acces direct la Hitler.

– Desigur.

– Cred că von Mellenthin are răspunsul Fuehrer-ului.

– Da, spuse von Mellenthin. Citi de pe o foaie de hârtie.

– Numai o dată în viață îți zâmbește Zeița Victoriei. Înainte spre Cairo. Adolf Hitler.

Urmă o clipă de tăcere.

Kesselring ieși.

CAPITOLUL 19

Când Vandam ajunse la biroul său, află că în seara precedentă Rommel avansase până la șaiszeci de mile de Alexandria.

Rommel părea de neoprit. Linia Mersa Matruh se rupsesse pe la mijloc ca și un chibrit. La sud, Corpul al XIII-lea de armată se retrăsese în panică, iar la nord, fortăreața Mersa Matruh capitulase. Aliații fuseseră învinși din nou — dar aceasta avea să fie ultima dată. Noua linie de apărare se întindea pe un gol de treizeci de mile între mare și Depresiunea Qattara, de care nu se putea trece, iar dacă acea linie avea să cadă, nu mai erau alte linii de apărare, iar Egiptul avea să fie al lui Rommel.

Vestea nu era însă suficientă pentru a tempera exaltarea lui Vandam. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de când se trezise pe canapeaua din salon, cu Elene în brațe. De atunci, era invadat parcă de o bucurie adolescentină. Continua să-și amintească mici detalii: cât de mici și maronii erau sânii ei, gustul pielii ei, unghiile ei ascuțite înfigându-se în coapsele lui. Știa că și în birou se purta ceva mai neobișnuit. Dăduse înapoi dactilografei o scrisoare, spunând:

— Sunt șapte greșeli în asta, cred că ar trebui să o refaci, și îi zâmbise vesel. Aproape că aceasta căzuse din scaun. Se gândi la Elene, apoi se gândi:

— De ce nu? La naiba, de ce nu? și nu găsi nici un răspuns.

Fusese vizitat devreme de un ofițer de la Unitatea Specială de Legătură. Toți din cartierul general știau că cei de la USL aveau o sursă foarte specială, secretă, de informații. Opiniile erau diferite cu privire la cât de bune erau aceste informații, iar evaluarea era întotdeauna dificilă, pentru că ei niciodată nu își dezvăluiau sursele. Brown, care avea rangul de căpitan, dar nu era deloc potrivit pentru armată, se aplecă peste marginea mesei și vorbi cu pipa în gură.

– Te evacuează, Vandam?

Acești tipi trăiau într-o lume numai a lor și nu avea nici un rost să li se spună că un căpitan trebuie să-i spună unui maior „domnule.” Vandam spuse:

– Ce? Evacuat? De ce?

– Ai noștri pleacă spre Ierusalim. La fel toți cei care știu prea multe. Ca să-i țină departe de mâinile dușmanului.

– Deci superiorii devin nervoși. Era logic de fapt: Rommel putea să acopere șaiszeci de mile într-o singură zi.

– Vor fi scandaluri la gară, vei vedea – jumătate din Cairo încearcă să plece și cealaltă jumătate se pregătește pentru eliberare. Ha!

– Nu spui prea multora că pleci...

– Nu, nu, nu. Acum, să-ți spun un zvon. Știm cu toții că Rommel are un spion la Cairo.

– De unde știi? Întrebă Vandam.

– Aflăm unele chestii de la Londra, să știi băiete. Oricum, tipul a fost identificat ca și, citez: „eroul afacerii Rashid Ali.”

– Îți spune ceva chestia asta?

Vandam era ca trăsnit.

– Sigur!

– Ei bine, cam asta ar fi. Brown se dădu jos de pe masă.
– Numai o clipă, spuse Vandam.
– Asta-i tot?
– Mă tem că da.
– De unde ai aflat asta, dintr-un mesaj descifrat sau de la un agent?

– Destul să spun că sursa este de încredere.
– Tot timpul spui asta.
– Da. Ei bine, s-ar putea să nu te văd o vreme. Noroc.
– Mulțumesc, murmură distrat Vandam.
– Salutare! Brown ieși, pufăind din pipă.

Eroul afacerii Rashid Ali. Era incredibil că Wolff era omul care fusese mai deștept decât Vandam la Istanbul. Totuși, avea sens: Vandam își aminti de senzația ciudată ce o avusese despre stilul lui Wolff, ca și cum i-ar fi fost cunoscut. Femeia pe care Vandam o trimisese ca să îl seducă pe bărbatul misterios avusese gâtul tăiat.

Și acum, Vandam o trimitea pe Elene în brațele aceluiași om.

Un caporal intră cu un ordin. Vandam îl citi cu îndoială crescândă. Toate departamentele trebuiau să scoată din dosare acele documente care ar fi putut deveni periculoase dacă ajungeau în mâinile dușmanului și să le ardă. Aproape totul din dosarele serviciilor de informații erau periculoase dacă ajungeau în mâinile dușmanului. Putem atunci să le ardem pe toate, gândi Vandam. Și cum și-ar face treaba departamentele după aceea? Se părea că cei de la comandă se gândeau că nici departamentele nu mai aveau să opereze prea mult timp. Desigur că era numai o măsură de precauție, dar era una foarte drastică: nu ar fi distrus rezultatele acumulate ale unor ani întregi de muncă, decât dacă credeau că exista într-adevăr o probabilitate foarte mare ca nemții să cucerească Egiptul.

Totul se face bucăți, gândi el; totul se face bucăți.

Era de neimaginat. Vandam dedicase trei ani din viața lui apărării Egiptului. Mii de oameni muriseră în deșert. După toate acestea, era oare posibil să piardă? Să se întoarcă și să o ia la fugă? Nici nu voia să se gândească la așa ceva.

În chemă pe Jakes și îl privi în timp ce acesta citea ordinul. Jakes dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la așa ceva. Vandam spuse:

– Puțin cam drastic, nu-i așa?

– E ceva cam cum se întâmplă în deșert, domnule, răspunse Jakes.

– Facem depozite de provizii cu niște costuri enorme, apoi, pe măsură ce ne retragem, le aruncăm în aer ca să nu ajungă în mâna dușmanului.

Vandam dădu din cap.

– În ordine, hai să o facem și pe asta. Încearcă să atenuezi puțin lucrurile, de dragul moralei – știi tu, că superioarii se agită pe degeaba, lucruri de genul ăsta.

– Da, domnule. Vom face focul în curtea din spate, în ordine?

– Da. Găsiți un coș de gunoi vechi și fă-i găuri în fund. În felul ăsta ne asigurăm că totul va arde așa cum trebuie.

– Cum rămâne cu dosarele tale?

– Mă uit acum peste ele.

– Foarte bine, domnule. Jakes ieși.

Vandam își deschise un sertar de la fișierul cu dosare și începu să-și sorteze documentele. În timpul ultimilor trei ani gândise de nenumărate ori: „Nu e nevoie să țin minte asta, pot să caut hârtia și să mă uit“. Erau nume și adrese, rapoarte despre anumiți indivizi, detalii ale codurilor, sisteme de comunicații ale ordinelor, note de cazuri și un dosar mic cu notițe despre Alex Wolff. Jakes aduse înăuntru

o cutie mare de carton pe care era tipărit „Lipton's Tea”, iar Vandam începu să arunce documente în ea, gândind: „Deci așa este când tu pierzi”.

Cutia era plină pe jumătate, când un caporal deschise ușa și spuse:

– Maiorul Smith vrea să vă vadă, domnule.

– Trimite-l înăuntru. Vandam nu cunoștea nici un maior Smith.

Maiorul era un bărbat mic de statură, pe la patruzeci de ani, cu ochi albaștri ieșiți din orbite și un aer de mulțumire de sine. Își dădură mâinile, iar el spuse:

– Sandy Smith, Serviciul Secret de Informații.

Vandam spuse:

– Ce pot să fac pentru SSI?

– Sunt un fel de om de legătură între SSI și statul major, explică Smith.

– Ați făcut niște cercetări cu privire la o carte cu titlul *Rebecca*...

– Da.

– Răspunsul ne-a fost trimis nouă. Smith scoase o bucată de hârtie.

Vandam citi mesajul. Șeful SSI din Portugalia urmărise firul cărții *Rebecca*, trimițând pe unul dintre oamenii lui să viziteze toate librăriile de cărți englezești din țară. În zona Estorilului descoperise un vânzător care își amintea că vânduse întregul stoc – șase exemplare – din *Rebecca* unei femei. În urma investigațiilor, ieșise la iveală că femeia era soția atașatului militar al Germaniei la Lisabona.

Vandam spuse:

– Asta confirmă ceva ce suspectam și eu. Vă mulțumesc pentru că v-ați deranjat să mi-o aduceți.

– Nici un deranj, spuse Smith.

– Oricum, sunt aici în fiecare dimineață. Mă bucur că

am putut să ajut. Ieși.

Vandam se gândi la această nouă informație, în timp ce își continua treaba. Exista numai o explicație plauzibilă a faptului că această carte își găsisese drumul din Estoril până în Sahara. Fără îndoială că era baza unui cod – și, numai dacă nu erau doi spioni nemți în Cairo, cel care folosea codul era Alex Wolff.

Informația putea să fie una folositoare, mai devreme sau mai târziu. Era păcat că nu fusese capturată și cheia împreună cu cartea și cu mesajul decodificat. Gândul acesta îi aminti de importanța acțiunii de a-și arde documentele secrete și se hotărî să fie mai neîndurător cu privire la ce lăsa și ce distrugea.

În cele din urmă, se întrebă ce să facă cu dosarele despre salariul și avansările în grad ale subordonaților lui și se hotărî să le ardă și pe acelea, deoarece ele puteau să fie de folos atunci când echipele de interogare ale dușmanului își fixau prioritățile. Cutia de carton era plină. O săltă pe umăr și ieși cu ea afară.

Jakes aprinsese focul într-un rezervor de apă ruginit, care fusese proptit cu cărămizi. Un caporal puneă pe foc hârtii. Vandam își puse jos cutia și privi o vreme flăcările. Îi amintea de noaptea lui Guy Fawkes din Anglia, focuri de artificii și cartofi copti și efigia arzândă a trădătorului din secolul al șaptesprezecelea. Bucăți de hârtie fluturau într-o coloană de aer fierbinte. Vandam se întoarse cu spațele.

Voia să se gândească, deci se hotărî să se plimbe puțin. Plecă de la cartierul general și se îndreptă spre centrul orașului. Obrazul îl durea. Se gândea că trebuia să fie recunoscător pentru durere, pentru că asta însemna că rana se vindeca. Începuse să-și lase barbă ca să-și acopere rana, încât priveliștea să fie mai puțin deranjantă atunci

când avea să-și dea jos bandajul. În fiecare zi se bucura că nu trebuia să se radă dimineața.

Se gândi la Elene și și-o aminti cu spatele arcuit și cu transpirația strălucind pe pieptul ei gol. Fusese șocat de ce i se întâmplase după ce o sărutase – șocat, dar încântat în același timp. Fusese o noapte cu experiențe avute pentru prima dată: prima dată cândă făcuse dragoste altundeva decât pe un pat, prima dată când văzuse o femeie având orgasm ca un bărbat, prima dată când sexul fusese ceva dorit de ambii parteneri și nu impunerea dorinței lui asupra unei femei mai mult sau mai puțin lipsite de orice dorință. Desigur, era un dezastru că el și Elene se îndrăgostiseră atât de intens. Părinții lui, prietenii lui și cei din armată aveau să fie complet șocați de ideea sa de a se căsători cu o băștinașă. Mama sa avea să simtă de asemenea nevoia să explice de ce nu aveau evreii dreptate să nu-l recunoască pe Iisus. Vandam se hotărî să nu își facă prea multe griji din pricina aceasta. El și Elene puteau foarte bine să fie morți peste câteva zile. Ne scaldăm în lumina soarelui atâta timp cât durează, gândi, și la naiba cu viitorul.

Gândurile lui continuă să se întoarcă la fata a cărei beregată fusese tăiată, se părea că de Wolff, în Istanbul. Era îngrozit că ceva putea să nu funcționeze joi și Elene putea să rămână din nou singură cu Wolff.

Privind în jur, observă că peste tot plutea un aer festiv. Trecuse de salonul de coafură și observă că era plin cu femei care așteptau în picioare. Magazinele de rochii pareau că fac afaceri bune. O femeie ieși dintr-o băcănie cu un coș plin de conserve de mâncare, iar Vandam văzu că din magazin se întindea un rând pe tot trotuarul. Pe un afiș din vitrina magazinului următor scria cu o ortografie grăbită:

„Nu avem truse de machiaj“. Vandam își dădu seama că egiptenii se pregăteau să fie eliberați și abia așteptau ca asta să se întâmple.

El însă nu putea să scape de sentimentul că se apropia ceva asemănător zilei judecății. Chiar și cerul părea întunecat. Privi în sus: cerul era întunecat. Părea că se întinde peste tot deasupra orașului o ceață gri, punctată de particule. În tot Cairo, englezii își ardeau documentele, iar fumul plin cu cenușă acoperise soarele.

Vandam deveni dintr-o dată furios pe el însuși și pe toată armata Aliaților, pentru că se pregăteau atât de împăcați pentru înfrângere. Unde era spiritul de luptă al britanicilor? Ce se întâmplase cu faimoasa combinație de încăpățănare, nevinovăție și curaj, despre care se spunea că este o caracteristică a națiunii? Ce ai de gând să faci tu în legătură cu asta, se întrebă pe sine Vandam.

Se întoarse și merse spre Garden City, unde o parte din cartierul general era cazat în vile rechiziționate. Vizualiză harta liniei El Alamein, care era ultima linie de apărare a Aliaților. Aceasta era o linie pe care Rommel nu putea să o înconjoare, pentru că la capătul ei sudic se întindea vasta Depresiune Qattara, prin care nu se putea trece. Deci Rommel trebuia să spargă linia.

Unde avea să încerce să treacă? Dacă mergea la capătul de nord, ar fi trebuit să aleagă între a merge direct spre Alexandria și a ocoli, sau a ataca forțele Aliaților din spate. Dacă mergea prin sud, avea să meargă fie spre Cairo, sau din nou, să ocolească și să distrugă ce mai rămăsese din forțele Aliaților.

Chiar în spatele liniei se afla creasta Alam Halfa, despre care Vandam știa că era puternic fortificată. Era clar că pentru Aliați ar fi fost mai bine dacă Rommel îi ocolea după ce ar fi spart linia, pentru că atunci avea să-și con-

sume energia atacând Alam Halfa.

Mai era un factor. Dacă mergea spre Alam Halfa prin sud, trebuia să treacă printr-o zonă de nisipuri mișcătoare. Era puțin probabil că Rommel știa de nisipurile mișcătoare, pentru că nu mersese niciodată spre est și numai Alianții aveau hărți bune ale deșertului.

Deci, se gândi Vandam, datoria mea este să nu-l las pe Alex Wolff să-i spună lui Rommel că Alam Halfa este bine apărată și nu poate fi atacată de la sud.

Era un plan dezamăgitor de negativ.

Vandam ajunsese, fără să vrea, la Villa les Oliviers, casa lui Wolff. Se așează în părculețul de pe cealaltă parte a străzii și se uită lung la clădire, ca și cum aceasta ar fi putut să-i spună unde se afla Wolff. Se gândi leneș: ce bine ar fi fost ca Wolff să facă o greșală și să-l încurajeze pe Rommel să atace Alam Halfa dinspre sud.

Apoi îi veni ideea.

Să presupunem că l-ar captura pe Wolff. Să presupunem că i-ar lua radioul. Să presupunem că ar găsi și cheia la cod.

Atunci aş putea să mă dau drept Wolff, să iau legătura cu Rommel prin radio și să-i spun să atace Alam Halfa dinspre sud.

Ideea crescuse repede în mintea lui și începu să se simtă optimist. Până acum, Rommel se convinsese, pe bună dreptate, că informațiile trimise de Wolff erau corecte. Să presupunem că avea să primească un mesaj de la Wolff în care acesta îi spunea că Linia El Alamein era slabă la capătul sudic, că dacă mergeau spre Alam Halfa de la sud, ar fi fost ceva mai greu, dar că Alam Halfa în sine era slab apărată.

Tentația ar fi fost prea mare pentru ca Rommel să-i reziste.

Avea să spargă linia pe la capătul ei din sud și apoi avea să înainteze spre nord, așteptându-se să cucerească Alam Halfa fără prea mult efort. Apoi avea să ajungă la nisipurile mișcătoare. În timp ce avea să încerce să-și caute drum printre ele, artileria noastră avea să-i decimeze forțele. Atunci când avea să ajungă la Alam Halfa, avea să descopere că era puternic fortificată. Atunci, forțele aliate aveau să mai aducă efective de pe linia de front și aveau să prindă dușmanul ca într-un spărgător de nuci.

Dacă ambuscada avea să funcționeze bine, putea nu numai să salveze Egiptul, ci și să anihileze trupele Afrika Korps.

Vandam gândi: trebuie să le spun ideea asta superiorilor.

Nu avea să fie ușor. Poziția sa nu era una foarte bună în acel moment – de fapt reputația sa profesională era în ruine din cauza lui Alex Wolff. Dar cu siguranță superiorii aveau să vadă meritul ideii.

Se ridică de pe bancă și se îndreptă spre biroul său. Brusc, viitorul părea diferit. Poate că cizma nemților nu avea totuși să răsunе pe pardoseala moscheilor. Poate că totuși, comorile Muzeului Egiptean nu aveau să fie trimise spre Berlin. Poate că Billy avea să fie nevoit să se înscrie în organizația tinerilor hitleriști. Poate că Elene nu avea totuși să fie trimisă la Dachau.

Am putea fi cu toții salvați.

Dacă îl prind pe Wolff.

PARTEA A TREIA

ALAM HALFA

CAPITOLUL 20

Într-una din zilele astea îl voi pocni pe Bogge direct în nas, gândi Vandam.

În acea zi, locotenentul Bogge era într-una din dispozițiile lui cele mai proaste: indecis, sarcastic și foarte sensibil. Avea o tuse nervoasă, pe care o folosea atunci când îi era teamă să vorbească, și acum tușea foarte mult. Și se agita încontinuu: punând în ordine mormane de hârtii de pe birou, încrucișându-și picioarele, apoi desfăcându-și-le din nou, lustruindu-și mingea de cricket.

Vandam stătea liniștit și tăcut, așteptând ca Bogge să se adune.

– Ascultă Vandam, strategia este treaba lui Auchinleck. Sarcina ta este securitatea personalului – și nu ți-o îndeplinești foarte bine.

– Nici Auchinleck nu și-o îndeplinește.

Bogge se prefăcu că nu a auzit. Luă în mână memo-ul scris de Vandam. Vandam își scrisese planul și îl dăduse formal lui Bogge, dându-i o copie și brigadierului.

– În primul rând, planul e plin de lacune, spuse Bogge.

Vandam nu spuse nimic.

– Plin de lacune. Bogge tuși. Și, pe de altă parte, implică să-l lăsăm pe bătrânul Rommel să spargă linia, nu-i așa?

Vandam spuse:

– Poate că planul ar putea fi făcut în eventualitatea că el va trece.

– Da. Vezi, exact la asta mă refeream. Dacă faci un plan care este plin de lacune, ca și acesta, și dat fiind faptul că reputația ta este destul de proastă în acest moment, la Cairo se va râde de tine de nu te vezi. Așa. Tuși. Tu vrei să-l încurajezi pe Rommel să atace linia în punctul ei cel mai slab – dându-i o șansă mai bună de a trece de ea! Înțelegi?

– Da. Unele părți ale liniei sunt mai slabe decât altele și, de vreme ce Rommel are avioane care pot să meargă în recunoaștere, există posibilitatea că va ști și el care sunt acelea.

– Și tu vrei să transformi o posibilitate într-o certitudine.

– De dragul ambuscadei care va urma, da.

– Păi, mie mi se pare că ar fi mai bine ca Rommel să atace partea cea mai puternică a liniei, ca să nu mai treacă deloc de ea.

– Dar dacă îl respingem, nu va face altceva decât se va regrupa și ne va lovi din nou. În vreme ce dacă îl atragem în capcană, am putea să-l terminăm o dată pentru totdeauna.

– Nu, nu, nu. Riscant. Riscant. Aceasta este ultima noastră linie de apărare, băiete. Bogge râse.

– După ea, nu mai este nimic decât un canal mic între el și Cairo. Nu cred că înțelegi.

– Înțeleg foarte bine, domnule. Să vă spun altfel. Unu: dacă Rommel trece de linie, trebuie să fie atras spre Alam Halfa de speranța unei victorii ușoare. Doi: este de preferat ca el să atace Alam Halfa dinspre sud, din cauza nisipurilor mișcătoare. Trei: fie stăm și așteptăm să vedem la care capăt al liniei atacă, fie să ne asumăm riscul că va merge spre nord; sau trebuie să-l încurajăm să meargă spre sud, să ne asumăm riscul că ar putea să treacă de linia

de apărare.

– Ei bine, spuse Bogge, acum că mi-ai explicat, planul începe să aibă sens. Uite ce e: lasă-l la mine o vreme. Când voi avea un moment liber, voi trece peste el cu atenție și să văd dacă pot să-l aduc în stare bună. Poate că după aceea putem să-l prezentăm superiorilor.

Înțeleg, gândi Vandam: obiectul acestui exercițiu este ca să facă din planul acesta planul lui Bogge. Ei bine, ce naiba? Dacă pe Bogge îl interesează politica și în faza asta, n-are decât. Important este să câștigi, nu cine își asumă meritele.

Vandam spuse:

– Foarte bine, domnule. Aș dori numai să accentuez factorul de timp... dacă planul ajunge să fie pus în aplicare, totul trebuie făcut rapid.

– Cred că eu sunt cel mai avizat să vorbească despre cât de urgent este acest plan, maior, nu crezi?

– Ba da, domnule.

– Și, la urma urmei, totul depinde de capturarea nenorocitului de spion, lucru la care nu ai prea avut succes până acum, am dreptate?

– Da, domnule.

– Voi conduce chiar eu operațiunea de astă seară, ca să mă asigur că nu se mai fac greșeli. Să am propunerile tale pe după-amiază și vom trece peste ele împreună.

Se auzi o bătaie la ușă și apoi intră brigadierul. Vandam și Bogge se ridicară în picioare.

Bogge spuse:

– Bună dimineața, domnule.

– Pe loc repaus, domnilor, spuse brigadierul.

– Te-am căutat, Vandam.

Bogge spuse:

– Tocmai lucram la o idee pe care am avut-o pentru un

plan.

– Da, am văzut memoriul.

– Ah, Vandam v-a trimis o copie, spuse Bogge. Vandam nu se uită la Bogge, dar știa că locotenent-colonelul era furios pe el.

– Da, așa e, spuse brigadierul. Se întoarse spre Vandam. Ar trebui să prinzi spioni, maior, nu să le dai sfaturi generalilor cu privire la strategie. Poate că dacă ai fi petrecut mai puțin timp spunându-ne cum să câștigăm războiul, ai fi putut fi un ofițer mai bun.

Vandam simți ca și cum i s-ar fi pus o piatră pe inimă.

Bogge spuse:

– Și eu tocmai îi spuneam...

Brigadierul îl întrerupse.

– Dar, de vreme ce tot ai făcut-o și de vreme ce este un plan splendid, vreau să vii cu mine și să i-l prezentăm lui Auchinleck. Poți să te lipsești de el, Bogge, nu-i așa?

– Desigur, domnule, spuse Bogge printre dinții încleștați.

– În ordine, Vandam. Conferința va începe dintr-o clipă în alta. Să mergem.

Vandam îl urmă afară pe brigadier și închise ușa foarte încet, lăsându-l în urmă pe Bogge.

În ziua când Elene trebuia să se întâlnească din nou cu Wolff, maiorul Smith veni la vasul Sonjei pe la prânz.

Informațiile pe care le aducea cu el erau de cel mai mare folos.

Wolff și Sonja trecură din nou prin rutina care deja le devenise familiară. Wolff se simțea ca și un actor într-o farsă franceză, un actor care trebuie să se ascundă în același dulap, noapte după noapte. Sonja și Smith, respectând scenariul, începeau pe canapea și se mutau în dormitor.

Când Wolff ieșea din dulap, perdelele erau trase și pe po-dea se aflau servieta lui Smith, pantofii și pantalonii scurți, cu inelul cheilor ieșind pe jumătate din buzunar.

Wolff deschise servieta și începu să citească.

Din nou, Smith venise pe vas direct de la conferința de dimineață de la cartierul general, la care Auchinleck și ceilalți membri ai statului major discutau strategia Aliaților și decideau ce aveau de făcut.

După ce citi câteva minute, Wolff își dădu seama că ținea în mână o dare de seamă detaliată despre ultima linie de apărare a Aliaților de la El Alamein.

Linia era alcătuită din baterii de artilerie pe creste, tancuri la nivelul solului și câmpuri minate peste tot. Creasta Alam Halfa, situată la cinci mile în spatele mijlocului liniei, era de asemenea puternic fortificată. Wolff notă că la capătul sudic al liniei apărarea era mai slabă, atât ca număr de trupe, cât și ca mine.

Servieta lui Smith conținea de asemenea și un document despre poziția dușmanului. Serviciile de informații ale Aliaților credeau că Rommel avea probabil să încerce să spargă linia la capătul sudic, dar notau că și un atac la capătul nordic era posibil.

Dedesubt, era o notă scrisă cu creionul, probabil de Smith, pe care Wolff o găsi mult mai interesantă decât toate celelalte informații puse laolaltă. În notă scria: „Maiorul Vandam propune un plan. Să încurajăm pe Rommel să spargă capătul sudic, să-l atragem spre Alam Halfa, îl prindem în nisipuri mișcătoare, apoi spărgătorul de nuci. Plan acceptat de Auk.“

„Auk“ era fără îndoială Auchinleck. Ce descoperire era aceasta! Nu numai că Wolff ținea în mână detaliile liniei de apărare a Aliaților – știa și ce se așteptau ei să facă Rommel și știa și planul lor secret.

Și planul era conceput de Vandam!

Aceasta avea să rămână în istorie ca cea mai valoroasă misiune de spionaj a secolului. Wolff însuși avea să fie responsabil de asigurarea victoriei lui Rommel în Africa de Nord.

Ar trebui să-l facă regele Egiptului pentru asta, gândi el, și zâmbi.

Privi în sus și îl văzu pe Smith stând între perdele, holbându-se la el.

Smith urlă:

– Tu cine naiba ești?

Wolff înțelese cu mânie că nu fusese atent la zgomotele din dormitor. Ceva nu mersese bine, scenariul nu fusese respectat, nu fusese avertismentul dopului de șampanie. Fusese total absorbit de strategie. Numele nesfârșite ale diviziilor și brigadelor, numărul oamenilor și al tancurilor, cantitățile de carburant și provizii, crestele, depresiunile și nisipurile mișcătoare îi monopolizaseră atenția până la a exclude sunetele din jurul lui. Brusc, i se făcu îngrozitor de teamă că ar putea fi oprit în acest moment de triumf.

Smith spuse:

– Aceea este servieta mea!

Făcu un pas înainte.

Wolff întinse mâna, îl prinse pe Smith de picior și trase într-o parte. Maiorul se înclină pe o parte și căzu pe podea cu un zgomot surd.

Sonja strigă.

Wolff și Smith se ridicară amândoi în picioare.

Smith era un bărbat scund, slab, cu zece ani mai bătrân decât Wolff și într-o condiție fizică proastă. Făcu un pas înainte, cu frica văzându-i-se pe față. Se lovi de un raft, privi într-o parte, văzu o fructieră pe un raft, o ridică și o

aruncă spre Wolff.

Nu-l nimeri, fructiera căzu în chiuveta de la bucătărie, spărgându-se cu zgomot.

Zgomotul, gândi Wolff: dacă mai face zgomot, vor veni să vadă ce s-a întâmplat. Se mișcă spre Smith.

Smith, cu spatele la perete, strigă:

– Ajutor!

Wolff îl lovi o dată, în vârful maxilarului, iar el se prăbuși, alunecând pe lângă perete, așezându-se inconștient pe jos.

Sonja ieși și se uită la el.

Wolff își freca încheieturile.

– Este prima dată când fac asta, spuse el.

– Ce?

– Să lovesc pe cineva în barbă și să-l las inconștient. Credeam că numai boxerii pot să facă asta.

– Lasă asta, ce vom face cu el?

– Nu știu. Wolff se gândi la ce posibilități avea. Dacă îl omora pe Smith, asta era periculos, pentru că moartea unui ofițer – și dispariția servietei lui – avea să facă foarte multă zarvă prin oraș în acele condiții. Ar mai fi fost și problema ce să facă cu cadavrul. Și Smith nu mai avea să le dezvăluie alte secrete.

Smith gemu și păru că-și vine în fire.

Wolff se întrebă dacă era posibil să-l lase pe Smith să plece. La urma urmei, dacă Smith ar fi dezvăluit ce se întâmplase pe vasul Sonjei, s-ar fi implicat și pe sine. Asta nu numai că i-ar fi ruinat cariera, dar probabil că ar fi ajuns și la închisoare. Nu părea să fie omul care s-ar sacrifica pentru o cauză nobilă.

Dar să-l lase liber? Nu, riscul era prea mare. Să știe că exista în oraș un ofițer englez care știa toate secretele lui Wolff... Imposibil.

Smith deschise ochii.

– Tu... spuse el. Ești Slavenburg... Se uită la Sonja, apoi din nou la Wolff.

– Tu ne-ai făcut cunoștință... la Cha-Cha... totul a fost deci plănuit...

– Taci din gură, spuse Wolff. Să-l omoare sau să-l lase să plece: ce alte opțiuni mai erau? Numai una: să-l țină acolo, legat și cu căluș în gură, până când Rommel avea să ajungă în Cairo.

– Sunteți niște afurisiți de spioni, spuse Smith. Fața îi era albă.

Sonja spuse cu răutate:

– Și tu credeai că eu eram înnebunită după corpul tău mizerabil.

– Da. Smith își revenea. Ar fi trebuit să fiu mai deștept decât să am încredere într-o cățea băștinașă.

Sonja făcu un pas înainte și îl lovi peste față cu piciorul gol.

– Oprește-te! spuse Wolff.

– Trebuie să ne gândim ce să facem cu el. Ai sfoară cu care să îl legăm?

Sonja se gândi pentru un minut.

– Pe punte, în sertarul de la capătul celălalt al vasului.

Wolff scoase din sertarul de la bucătărie oțelul pe care îl folosea ca să-și ascută cuțitul. Dădu bara de oțel Sonjei.

– Dacă se mișcă, lovește-l cu asta, spuse el. Nu credea că Smith avea să se miște.

Tocmai voia să urce pe scară pe punte, când auzi pași pe platforma ce ducea pe vas.

Sonja spuse:

– Poștașul!

Wolff îngenunche în fața lui Smith și își scoase cuțitul.

– Deschide gura.

Smith începu să spună ceva, dar Wolff îi așează cuțitul între dinți. Wolff spuse:

– Acum, dacă te miști sau vorbești, îți tai limba.

Smith stătu împietrit ca un mort, holbându-se la Wolff cu o privire îngrozită. Wolff își dădu seama că Sonja era complet dezbrăcată.

– Pune ceva pe tine, repede!

Sonja trase de pe pat un cearșaf și și-l învârti în jurul ei, în timp ce se îndreptă spre scară ca să iasă pe punte. Trapa se deschise. Wolff știa că el și Smith puteau fi văzuți de pe punte dacă se deschidea trapa. Sonja lăsă să-i alunece puțin cearșaful, în timp ce întindea mâna ca să ia corespondența din mâna întinsă a poștașului.

– Bună dimineța! spuse poștașul. Ochii lui priveau lacom la sânii pe jumătate dezgoliți ai Sonjei.

Ea mai urcă puțin pe scară, astfel că poștașul fu nevoit să facă un pas în spate, și lăsă cearșaful să alunece încă puțin.

– Îți mulțumesc, îi zâmbi ea micos. Apoi întinse mâna după trapă și o închise.

Wolff respiră adânc.

Pașii poștașului traversară puntea și coborâră pe platformă.

Wolff îi spuse Sonjei:

– Dă-mi cearșaful.

Ea și-l trase de pe ea și rămase din nou dezbrăcată.

Wolff scoase cuțitul din gura lui Smith și îl folosi ca să taie o bucată din cearșaf. Adună bumbacul într-o minge de material și o îndesă în gura lui Smith. Smith nu opuse rezistență. Wolff strecură cuțitul înapoi în teaca de sub braț. Se ridică în picioare. Smith închise ochii. Părea neputincios, învins.

Sonja luă în mână bara de oțel și stătu pregătită să îl lo-

vească pe Smith, în timp ce Wolff urcă pe scară și pe punte. Dulapul de care vorbea Sonja era lângă o treaptă la prova. Wolff îl deschise. În interior, era o frânghie subțire. Poate că fusese folosită pentru a lega vasul în zilele dinainte să devină o locuință. Wolff scoase frânghia. Era puternică, dar nu foarte groasă: era ideală pentru a lega mâinile și picioarele cuiva.

Auzi vocea Sonjei, de jos, ascuțindu-se într-un strigăt. Se auzi zgomot de pași pe scară. Wolff lăsă să cadă frânghia și se întoarse.

Smith, purtând numai lenjeria, ieși prin trapă în fugă.

Nu fusese atât de învins pe cât păruse – și probabil că Sonja nu l-a nimerit cu bara de oțel.

Wolff se repezi de-a lungul punții spre platformă, ca să-l oprească.

Smith se întoarse, fugi în cealaltă parte a vasului și sări în apă.

Wolff spuse:

– La dracu'!

Privi rapid în jur. Nu era nimeni pe punțile celorlalte vase – era ora siestei. Drumul ce ducea spre vasele ancorate era părăsit, cu excepția „cerșetorului” – Kemel avea să trebuiască să se ocupe de el – și un om care se îndepărta. Pe râu erau două felucca, la depărtare de un sfert de milă, și în spatele lor un vas de agrement care naviga încet.

Wolff merse la marginea vasului. Smith ieși la suprafață, încercând să ia aer. Se șterse la ochi și privi în jur ca să-și revină. Era neîndemânatic în apă, stropea foarte mult în jur. Începu să înoate stângaci, ca să se depărteze de vas.

Wolff se dădu câțiva pași înapoi și plonjă cu o săritură în apă.

Ateriză cu picioarele înainte, direct pe capul lui Smith.

Timp de câteva secunde, totul era confuz. Wolff se scufundă sub apă într-o învălmășeală de mâini și picioare – ale lui și ale lui Smith – și se luptă din răputeri să ajungă la suprafață și să-l tragă pe Smith în jos în același timp. Când nu mai putu să-și țină respirația, se îndepărtă de Smith și ieși la suprafață.

Trase aer în piept și se șterse la ochi. Capul lui Smith ieși la suprafață în fața lui, tușind și improșcând cu apă. Wolff își întinse amândouă mâinile înainte, îl apucă pe Smith de cap și îl trase spre el și în jos. Smith se zvârcolea ca un pește. Wolff îl apucă de gât și îl trase în jos. Wolff însuși coborî sub apă, apoi ieși din nou la suprafață un moment mai târziu. Smith era încă sub apă, luptându-se.

Wolff se gândi: oare cât îi trebuie unui om să se înece?

Smith se smuci convulsiv și se eliberă din strânsoare. Ieși cu capul deasupra apei și trase adânc aer în piept. Wolff încercă să îl lovească. Lovitura își atinse ținta, dar nu avea forță. Smith tușea și scuipa apă între respirații și gâfâieli. Și Wolff băuse apă. Wolff se întinse din nou după Smith. De această dată ajunse în spatele maiorului și își încleștă un braț în jurul gâtului lui, în vreme ce pe celălalt îl folosea ca să-l împingă în jos.

Se gândi: Dumnezeuule, sper că nu ne privește nimeni.

Smith intră sub apă. Acum era cu fața în jos în apă, cu genunchii lui Wolff proptiți în spatele lui, cu capul ținut ca într-o menghină. Continuă să dea din mâini sub apă, răsucindu-se, zvârcolindu-se, fluturându-și mâinile, dând din picioare și încercând să se răsucescă. Wolff strânse mai tare și îl ținu sub apă.

Îneacă-te, nenorocitul, îneacă-te!

Simți cum maxilarul lui Smith se deschise și își dădu seama că în sfârșit acesta inspira apă. Convulsiile se accentuară. Wolff simți că va trebui să-i dea drumul. Efortul

lui Smith îl trase și pe Wolff la fund. Wolff își strânse ochii și își ținu respirația. Părea că Smith își pierdea puterea. Până acum, plămânii i s-au umplut probabil cu apă, gândi Wolff. După alte câteva secunde, Wolff însuși începu să aibă nevoie de aer.

Mișcările lui Smith deveniră slabe. Ținându-l pe maior mai puțin strâns, Wolff își dădu avânt și ieși la suprafață. Timp de un minut, respiră. Smith devenise o povară grea. Wolff își folosi picioarele ca să înoate spre vas, trăgându-l pe Smith după el. Capul lui Smith ieși la suprafață din apă, dar nu dădea semne de viață.

Wolff se prinse de marginea vasului. Sonja era pe punte, îmbrăcată într-un halat, privind peste bord.

Wolff o întrebă:

– A văzut cineva?

– Nu cred. E mort?

– Da.

Wolff se gândi: ce naiba să fac acum?

Îl sprijini pe Smith de marginea vasului. Dacă îi dau drumul, va pluti numai, gândi. Cadavrul va fi găsit nu departe de aici și va avea loc o investigație din casă în casă. Dar nu pot să car un cadavru prin jumătate din Cairo ca să scap de el.

Brusc, Smith se zvârcoli și scuiă apă.

– Dumnezeu mare, e viu! spuse Wolff.

Îl trase din nou pe Smith sub apă. Asta nu folosea, îi lua prea mult timp. Îi dădu drumul lui Smith, își scoase cuțitul, apoi intră sub apă. Smith era sub apă, abia mișcându-se. Wolff nu putea să direcționeze lovitura. Tăie la nimereală, cu forță. Apa îl incomoda. Smith se zbătea. Apa plină de spumă începu să se coloreze în roz. În cele din urmă, Wolff reuși să-l prindă pe Smith de păr și îi ținu capul nemișcat, în timp ce îi tăie gâtul.

Acum era mort.

Wolff îi dădu drumul în timp ce își puse în teacă cuțitul. Apa râului deveni roșie și măloasă în jurul lui. Înot în sânge, se gândi, și brusc, se simți dezgustat.

Corpul se îndepărta plutind. Wolff îl trase înapoi. Își dădu seama, prea târziu, că un maior înecat ar fi putut pur și simplu cădea în râu, de vreme ce un maior cu gâtul tăiat fusese fără îndoială ucis. Acum era nevoit să ascundă cadavrul.

Privi în sus.

– Sonja!

– Mi se face greață.

– Lasă asta. Trebuie să facem în așa fel încât cadavrul să meargă la fund.

– Oh, Doamne, toată apa e de sânge.

– Ascultă-mă! Voia să strige la ea, să o facă să-și revină din șoc, dar trebuia să vorbească pe o voce joasă. Adu... adu frânghia. Du-te!

Pentru un moment, ea dispăru din vedere și se întoarse cu frânghia. Era neajutorată, gândi Wolff: trebuia să-i spună exact ce să facă.

– Așa – adu servieta lui Smith și pune ceva greu în ea..

– Ceva greu... dar ce?

– Doamne Dumnezeule... Ce avem în casă și e greu? Ce e greu? Ăă... cărți, cărțile sunt grele, nu, astea ar putea să nu fie de ajuns... Știu, sticle. Sticle pline – sticle de șampanie. Uple-i servieta cu sticle pline de șampanie.

– De ce?

– Dumnezeule, nu te mai gândi, fă ce-ți spun!

Sonja plecă din nou. Prin hublou, Wolff o văzu coborând scara și mergând în sufragerie. Se mișca foarte încet, ca un somnambul.

Grăbește-te, cățea grasă, grăbește-te!

Sonja privi în jur amețită. Continuând să se miște încet, luă de pe podea servieta. O duse în bucătărie și deschise cutia cu gheață. Se uită înăuntru, ca și cum ar fi încercat să se hotărască ce avea să mănânce la cină.

Mai repede!

Luă o sticlă de șampanie. Stătu cu sticla de șampanie într-o mână și cu servieta în cealaltă și se încruntă, ca și cum nu și-ar fi amintit ce trebuia să facă cu ele. În cele din urmă, fața i se luminează și puse sticla în servietă. Scoase din cutie o altă sticlă.

Wolff gândi: pune-le cap la coadă, idioato, ca să încapă mai multe.

Sonja puse în servietă o a doua sticlă, se uită la ea, apoi o scoase și o puse invers.

Excelent, gândi Wolff.

Sonja reuși să pună în servietă patru sticle. Închise cutia de gheață și căută prin jur și altceva care să adauge la greutate. Luă bara de oțel și un press-papier de sticlă. Le puse și pe acestea în servietă și o închise. Apoi veni pe puncte.

– Și acum? întrebă ea.

– Leagă capătul frânghiei de mânerul servietei.

Sonja începea să-și revină din șoc. Degetele i se mișcau ceva mai repede.

– Leag-o foarte strâns, spuse Wolff.

– În ordine.

– E cineva în jur?

Ea privi în stânga și în dreapta. Nu.

– Grăbește-te.

Sonja termină nodul.

– Aruncă-mi frânghia, spuse Wolff.

Ea aruncă jos celălalt capăt al frânghiei, iar el îl prinse. Obosise din cauza efortului de a se ține pe sine la supra-

față și de a ține în același timp cadavrul. Trebui să-i dea drumul lui Smith pentru o clipă, pentru că avea nevoie de ambele mâini pentru frânghie, ceea ce însemna că trebuia de asemenea să dea sălbatic din picioare ca să se mențină la suprafață. Trase frânghia pe sub brațele mortului și trase. O învârti de două ori în jurul cutiei toracice, apoi îi legă un nod. De mai multe ori în timpul operației simți că se scufundă și o dată îi ajunsese în gură o cantitate revoltătoare de apă cu sânge.

În cele din urmă, termină treaba.

– Verifică-ți nodul, îi spuse Sonjei.

– E strâns.

– Aruncă servieta în apă – arunc-o cât de departe poți.

Sonja aruncă servieta peste bord. Aceasta ajunsese în apă la câțiva metri de vas – fusese prea grea ca să o poată arunca prea departe – și se scufundă. Încet, frânghia începu să coboare sub apă. Lungimea de frânghie dintre servieta și Smith se întinse, apoi cadavrul se scufundă. Wolff privi suprafața apei. Nodurile țineau. Dădu din picioare sub apă, acolo unde corpul se scufundase: nu se lovi de nimic. Cadavrul se scufundase adânc.

Wolff murmură:

– Dumnezeu mare, ce încurcătură.

Urcă pe punte. Privind din nou în jos, văzu că nuanța roz dispărea rapid din apă.

O voce spuse:

– Bună dimineată!

Wolff și Sonja se întoarseră cu fața spre drum.

– Bună dimineată! răspunse Sonja. Îi murmură lui Wolff pe o voce joasă:

– O vecină.

Vecina era o femeie din clasa de mijloc, între două vârste, care ducea un coș pentru cumpărături. Ea spuse:

– Am auzit că se împroșca cu apă – s-a întâmplat ceva?
– Ăă... nu, spuse Sonja. Cățelușul meu a căzut în apă și domnul Robinson l-a salvat.

– Cât de galant! spuse femeia. Nu știam că aveți un câine.

– Este pui, un cadou.

– Ce fel de câine?

Wolff vru să strige: Pleacă de aici, bătrână tembelă!

– Un caniş, răspunse Sonja.

– Tare mi-ar place să-l văd.

– Poate mâine – l-am închis drept pedeapsă.

– Bietul de el.

Wolff spuse:

– Ar trebui să-mi schimb hainele astea ude.

Sonja îi spuse vecinei:

– Pe mâine.

– Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Robinson, spuse vecina.

Wolff și Sonja coborâră.

Sonja se trânti pe canapea și închise ochii. Wolff se dezbracă de hainele ude.

Sonja spuse:

– E cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat până acum.

– Vei supraviețui, spuse Wolff.

– Cel puțin era englez.

– Da. Ar trebui să sari în sus de bucurie.

– Asta o să fac, imediat ce mi se așează stomacul.

Wolff merse în baie și dădu drumul la apă în vană. Când se întoarse, Sonja spuse:

– A meritat?

– Da. Wolff arată cu degetul documentele care erau încă pe podea, acolo unde le scăpase atunci când l-a surprins Smith.

– Informațiile acestea sunt extraordinare – sunt cele mai bune pe care ni le-a adus vreodată. Cu acestea, Rommel poate câștiga războiul.

– Când le vei trimite?

– Astăzi, la miezul nopții.

– Astă noapte o vei aduce pe Elene aici.

Wolff se uită surprins la ea.

– Cum te poți gândi la așa ceva după ce tocmai am ucis un om și i-am scufundat cadavrul?

Ea se uită sfidător la el.

– Nu știu, știu numai că mă face să mă simt foarte sexi.

– Dumnezeuule.

– O vei aduce astă seară la mine. Îmi datorezi asta.

Wolff ezită.

– Ar trebui să transmit mesajul cât timp ea ar fi încă aici.

– O voi ține eu ocupată atâta timp cât tu te ocupi de radio.

– Nu știu.

– La naiba, Alex, îmi ești dator!

– În ordine.

– Mulțumesc.

Wolff merse în baie. Sonja era incredibilă, gândi. Ducea depravarea pe noi culmi ale sofisticării. Intră în apa fierbinte.

Sonja strigă din dormitor:

– Dar, de acum înainte, Smith nu va mai aduce alte secrete.

– Nu cred că vom mai avea nevoie de ele, după următoarea bătălie, răspunse Wolff. Și-a servit scopul.

Luă săpunul și începu să spele jos sângele.

CAPITOLUL 21

Vandam bătut la ușa Elenei cu o oră înainte de momentul când ea trebuia să se întâlnească cu Alex Wolff.

Veni la ușă, purtând o rochie neagră de cocktail, pantofi negri cu tocuri înalte și ciorapi de mătase. La gât avea un lanț subțire de aur. Avea fața machiată, iar părul îi strălucea. Îl așteptase pe Vandam.

El îi zâmbi, văzând o persoană familiară, dar în același timp uimitor de frumoasă.

– Salut!

– Intră. Elene îl conduse în sufragerie. Așează-te.

Vandam voise să o sărute, dar ea nu îi dăduse ocazia. Vandam se așează pe canapea.

– Am vrut să-ți dau detaliile pentru astă seară.

– În ordine. Ea se așează pe un scaun, față în față cu el. Vrei să bei ceva?

– Sigur.

– Servește-te.

Vandam se uită lung la ea.

– S-a întâmplat ceva?

– Nimic. Prepară-ți o băutură, apoi pune-mă la curent.

Vandam se încruntă.

– Ce-i asta?

– Nimic. Avem de lucru, deci hai să ne facem treaba.

Vandam se ridică, merse la ea și îngenunche în fața scaunului ei.

– Elene. Ce faci?

Ea se uită mânioasă la el. Părea că e pe punctul de a plânge. Spuse cu voce tare:

– Unde ai fost în ultimele două zile?

El privi dincolo de ea, gândindu-se.

– La servicii.

– Și unde crezi că am fost eu?

– Aici, presupun.

– Exact!

Vandam nu înțelese la ce se referea ea. Îi trecu prin minte că se îndrăgostise de o femeie despre care nu știa mai nimic. El spuse:

– Eu am lucrat, tu ai fost aici și de aceea ești supărată pe mine?

Ea strigă:

– Da!

Vandam spuse:

– Calmează-te. Nu înțeleg de ce ești atât de enervată și așa vrea ca tu să-mi explici.

– Nu!

– Atunci nu știi ce să zic. Vandam se așează pe podea cu spatele la ea și își aprinse o țigară. Chiar nu știa ce o supăraseră pe Elene, dar atitudinea sa era și puțin intenționată: dar era gata să fie umil, să își ceară scuze pentru orice ar fi fost ce făcuse, era gata să facă compromisuri – dar nu avea de gând să joace jocul de-a ghicitul.

Șezură un moment în tăcere, fără să se privească.

Elene se smiorcăi. Vandam nu o vedea, dar știa că genul acela de smiorcăit venea de la plâns. Ea spuse:

– Ai fi putut să-mi trimiți un bilet, sau chiar un nenorocit de buchet de flori!

– Un bilet? La ce bun? Știai că ne vom întâlni astă seară.

– Oh, Doamne.

– Flori? Ce vrei să faci cu florile? Nu mai trebuie să jucăm jocul acesta.

– Oh, chiar așa?

– Ce vrei să-ți spun?

– Ascultă. Am făcut dragoste acum două seri, în caz că ai uitat.

– Nu fi prostuță.

– M-ai adus acasă și m-ai sărutat de noapte bună. Apoi – nimic.

Vandam trase din țigară.

– În caz că tu ai uitat, un cutare Erwin Rommel bate la ușă cu o trupă de naziști după el, iar eu sunt unul dintre oamenii care încearcă să-l țină la distanță.

– Cinci minute, numai atât ți-ar fi luat să-mi trimiți un bilet.

– Pentru ce?

– Exact, pentru ce? Sunt o femeie cu moravuri îndoielnice, nu-i așa? Mă dau unui bărbat tot așa de ușor cum beau un pahar cu apă. O oră mai târziu, am și uitat – asta crezi? Pentru că mie așa mi se pare! La naiba cu tine, William Vandam, mă faci să mă simt ca o femeie de stradă!

Ce spunea ea nu avea mai mult sens decât la început, dar acum el putea să audă nota de tristețe din vocea ei. Se întoarse cu fața spre ea.

– Ești cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat de multă vreme, poate chiar dintotdeauna. Te rog să mă ierți pentru că am fost un prostănac. Îi luă mâna în a lui.

Ea privi spre geam, mușcându-și buza, încercând să-și oprească lacrimile.

– Da, ești, spuse ea. Îl privi și începu să-l mângâie pe păr. Ești un prost, șopti ea. Din ochi îi picurau lacrimi.

– Am atât de multe să învăț despre tine, spuse el.

– Și eu despre tine.

El își întoarce privirea, gândind cu voce tare.

– Oamenilor nu le place stăpânirea mea de sine – întotdeauna a fost așa. Celor care lucrează pentru mine nu le displace, lor le place. Ei știu că atunci când simt că intră în panică, atunci când simt că nu mai pot să facă față, ei pot să vină la mine și să-mi spună care este dilema; și dacă nu văd un mod de a rezolva, le spun care este lucrul cel mai bun de făcut, răul cel mai mic; și pentru că le spun toate astea într-o voce calmă, pentru că văd că este o dilemă, dar nu mă panichez, ei pleacă liniștiți și fac ceea ce trebuie să facă. Tot ceea ce fac este să clarific problema și să refuz să mă las speriat de ea; și ei tocmai de asta au nevoie. Dar... exact aceeași atitudine de multe ori îi înfurie pe alții – pe superiorii mei, pe prietenii mei, pe Angela, pe tine... dar n-am înțeles niciodată de ce.

– Pentru că uneori ar trebui să te panichezi, spuse ea cu voce moale. Uneori, ar trebui să arăți că ți-e teamă, sau că ești obsedat sau înnebunit după ceva. E ceva omenesc, este un semn că-ți pasă. Dacă ești atât de calm tot timpul, noi credem că e pentru că nu-ți pasă ce e în jur.

Vandam spuse:

– Ei bine, oamenii ar trebui să știe că-mi pasă. Iubitele ar trebui să știe, la fel și prietenii și șefii, dacă sunt buni de ceva. O spuse asta cu onestitate, dar în sinea sa, înțelese că era într-adevăr o notă de asprime, de nepăsare în faimosul său sânge rece.

– Și dacă ei nu știu asta...? Elene se opri din plâns.

– Ar trebui să fiu altfel? Nu. Acum voia să fie sincer cu ea. Ar fi putut să-i spună o minciună ca să o facă fericită. Da. Ai dreptate, voi încerca să mă schimb. Dar ce rost ar fi avut? Dacă nu putea să fie el însuși cu ea, totul era inutil, el ar fi manipulat-o exact cum făcuseră toți bărbații din viața ei, exact așa cum îi manipula pe oamenii pe care

nu îi iubea. Deci îi spuse adevărul.

– Vezi tu, acesta e felul în care eu câștig. Vreau să spun, în care obțin tot ceea ce... jocul acesta al vieții – ca să spun așa. Făcu o grimasă. Sunt detașat. Privesc totul de la distanță. Îmi pasă, dar refuz să fac lucruri inutile, gesturi simbolice, atacuri de furie lipsite de sens. Ori ne iubim, ori nu, și toate florile din lume nu vor face nici o diferență. Dar ceea ce am lucrat astăzi ar putea să decidă dacă murim sau rămânem în viață. M-am gândit la tine, toată ziua; dar de fiecare dată când m-am gândit la tine, m-am silit să mă gândesc la lucruri mai urgente. Muncesc eficient, îmi stabilesc prioritățile și nu-mi fac griji în legătură cu tine dacă știu că totul e în ordine. Poți să te obișnuiești cu asta?

Elene zâmbi printre ultimele lacrimi.

– Voi încerca.

Și tot timpul, în sinea sa, Vandam se gândea: oare pentru cât timp? O vreau pe femeia aceasta pentru totdeauna? Dar dacă nu?

Înlătură acest gând. Acum altele erau prioritățile.

– Ceea ce aș vrea să-ți spun, după toate astea, este: uită de seara asta, nu te duce, ne descurcăm și fără tine. Dar nu pot să-ți spun asta. Avem nevoie de tine și este ceva foarte important.

– E în ordine, înțeleg.

– Dar în primul rând, pot să te sărut de bun venit?

– Da, te rog.

Îngenunchind lângă brațul fotoliului ei, Vandam îi luă fața în mâna lui mare și o sărută pe buze. Buzele ei erau moi și umede. El gustă această senzație și gustul ei. Nu se mai simțise niciodată așa, ca și cum ar fi putut să continue să o sărute, toată noaptea, fără să vrea să se oprească.

În cele din urmă, ea se retrase, trase aer adânc în piept

și spuse:

– Vai, vai, cred acum că ești sincer.

– Poți să fii sigură de asta.

Elene râse.

– Când ai spus asta, parcă erai maiorul Vandam de dinainte – acela pe care l-am cunoscut înainte să te cunosc pe tine cu adevărat.

– Și „Vai, vai”-ul tău, cu acea voce provocatoare, era Elene cea de dinainte.

– Pune-mă la curent, maior.

– Trebuie să depășesc distanța regulamentară de sărut.

– Așează-te aici și încrucișează-ți picioarele. Dar totuși, ce-ai făcut astăzi?

Vandam traversă camera și ajunsese la dulapul cu băuturi și găsi ginul.

– Un maior al serviciului de informații a dispărut – împreună cu o servietă plină de secrete.

– Wolff?

– S-ar putea. Se pare că maiorul obișnuia să dispară pe la prânz, de câteva ori pe săptămână, și nimeni nu știe unde mergea. Am o bănuială că se întâlnea cu Wolff.

– Și de ce ar dispărea?

Vandam ridică din umeri.

– Ceva n-a mers bine.

– Ce era în servietă astăzi?

Vandam se întreabă cât de mult putea să-i spună.

– O dare de seamă despre apărarea noastră care era atât de completă încât credem că ar putea schimba rezultatul următoarei bătălii. Smith fusese și în posesia planului propus de Vandam, dar Vandam nu-i spusese asta Elenei: avea încredere totală în ea, dar avea și instinctul siguranței. Apoi încheie:

– Deci, trebuie să-l prindem pe Wolff în seara asta.

– Dar ar putea fi prea târziu deja!

– Nu. Am găsit unul dintre mesajele lui Wolff decodificate, acum cântăva vreme. Fusesse transmis la miezul nopții. Spionii stabilesc o anumită oră la care să raporteze, de obicei aceeași oră în fiecare zi. La alte ore, superiorii lor n-ar asculta – sau cel puțin nu pe lungimea de undă potrivită – așa că, chiar dacă ar trimite un semnal, nu l-ar primi nimeni. Prin urmare, cred că Wolff va transmite mesajul acesta astă noapte la ora doisprezece – numai dacă nu îl prindem noi mai repede. Ezită un moment, apoi se răzgândi cu privire la securitate și se hotărî că Elene avea dreptul să cunoscă importanța reală a ceea ce făcea.

– Mai e ceva. El folosește un cod bazat pe un roman numit *Rebecca*. Am și eu un exemplar din roman. Dacă aș putea obține cheia de la acest cod...

– Ce este aceea?

– Este o bucată de hârtie care îi spune cum să utilizeze cartea pentru a codifica mesajele.

– Continuă.

– Dacă pot să aflu cheia codului *Rebecca*, pot să mă dau drept Wolff prin radio și să trimit informații false lui Rommel. Ar putea să schimbe complet lucrurile – ar putea salva Egiptul. Dar trebuie să obțin cheia.

– În ordine. Care e planul pentru astă seară?

– E la fel ca înainte, numai mai bine. Voi fi în restaurant cu Jakes și amândoi vom avea pistoale.

Ochii ei se măriră.

– Ai o armă?

– Nu o am la mine acum. Jakes o aduce la restaurant. Oricum, vor fi alți doi oameni în restaurant și alți șase afară, pe trotuar, încercând să nu iasă în evidență. Vor fi de asemenea mașini de civili gata să blocheze toate ieșirile din stradă cât ai clipi. Indiferent ce face Wolff astă seară,

dacă vrea să te vadă, va fi prins.

Se auzi o bătaie la ușa apartamentului.

Vandam spuse:

– Ce e asta?

– Bate cineva la ușă.

– Da, știu, așteptai pe cineva? Sau ceva?

– Nu, sigur că nu, e aproape timpul să plec.

Vandam se încruntă. În minte îi suna un semnal de alarmă.

– Nu-mi place chestia asta. Nu deschide.

– În ordine, spuse Elene. Apoi se răzgândi. Trebuie să deschid. Ar putea să fie tatăl meu. Sau vești despre el.

– În ordine, deschide.

Elene ieși din sufragerie. Vandam stătea, ascultând. Se auzi din nou bătaia la ușă, apoi Elene deschise ușa.

Vandam o auzi spunând:

– Alex!

Vandam șopti:

– Doamne Dumnezeule!

Auzi vocea lui Wolff.

– Ești gata. Încântător. Era o voce adâncă, plină de încredere în sine, engleza lui avea numai cea mai ușoră nuanță a unui accent imposibil de identificat.

Elene spuse:

– Sigur...

– Știu. Pot să intru?

Vandam sări în spatele canapelei și se culcă pe podea.

Elene spuse:

– Sigur...

Vocea lui Wolff se apropie.

– Draga mea, arăți încântător în seara asta.

Vandam gândi: nenorocit mincinos.

Ușa de la intrare fu închisă.

Wolff spuse:

– Pe aici?

– Ăă... da...

Vandam îi auzi pe cei doi intrând în cameră. Wolff spuse:

– Ce apartament drăguț. Cred că Mikis Aristopoulos te plătește bine.

– Oh, nu lucrez acolo în mod regulat. Este o rudă îndepărtată din familie, dar numai îl ajut.

– Unchi. Trebuie să-ți fie unchi.

– Oh... unchi, văr de gradul doi, ceva de genul ăsta. Mă numește nepoata lui pentru a simplifica lucrurile.

– Acestea sunt pentru tine.

– Oh, flori. Îți mulțumesc.

Vandam gândi: naiba să-l ia.

Wolff spuse:

– Pot să mă așez?

– Desigur.

Vandam simți cum canapeaua se adânci când Wolff se lăsă cu toată greutatea pe ea. Wolff era un bărbat masiv. Vandam își aminti cum se îmbrâncise cu el pe alee. Își amintea de asemenea și cuțitul și își ridică mâna la rana de pe obraz. Se gândi: ce pot să fac?

Ar fi putut să sară chiar acolo pe Wolff. Spionul era acolo, era practic în mâinile lui! Aveau aproximativ aceeași greutate și aveau forțe egale – cu excepția cuțitului. Wolff avusese cuțitul în noaptea când luase cina cu Sonja, deci probabil că îl avea totdeauna la el, deci îl avea și acum.

Dacă se luptau și Wolff avea avantajul cuțitului, Wolff avea să câștige. Se întâmplase și înainte, pe alee. Vandam își duse din nou mâna la obraz.

Se gândi: de ce oare n-am adus arma aici?

Dacă se luptau și Wolff avea să câștige, ce avea să se întâmple atunci? Văzându-l pe Vandam în apartamentul Elenei, Wolff avea să-și dea seama că ea încercase să-l ademenească într-o cursă. Și ce i-ar face atunci? În Istanbul, într-o situație similară, tăiasse gâtul fetei.

Vandam clipi ca să alunge imaginea îngrozitoare.

Wolff spuse:

– Văd că tocmai beai ceva înainte ca eu să sosesc. Pot să beau și eu ceva?

– Desigur, spuse din nou Elene. Ce ai vrea să bei?

– Ce e asta? Wolff mirosi băutura. Oh, puțin gin ar fi bun.

Vandam se gândi: aceea era băutura mea. Noroc că Elene nu băuse – două pahare i-ar fi dat de gol. Auzi clinchetul gheții.

– Noroc! spuse Wolff.

– Noroc.

– Nu pare să-ți placă.

– S-a topit gheața.

Vandam știa de ce se strâmbase Elene când băuse din băutura lui: era gin curat. Se descurca atât de bine în situația dată, gândi el. Oare ce gândea despre ce plănuia el, Vandam? Până acum trebuia să fi ghicit unde se ascundea. Probabil că încerca cu disperare să nu se uite în direcția aceea. Biata Elene! Din nou era într-o situație care depășea așteptările lor.

Vandam spera că avea să fie pasivă, că avea să adopte strategia de a nu-i opune rezistență și că avea să aibă încredere în el.

Mai plănuia oare Wolff să meargă la restaurantul Oasis? Poate că da. Numai dacă aş putea fi sigur de asta, gândi Vandam, aş putea lăsa totul în seama lui Jakes.

Wolff spuse:

– Pari agitată, Elene. Ți-am încurcat planurile venind aici? Dacă vrei să mergi să termini pregătirile – nu că n-ai arăta perfect chiar așa cum arăți acum – lasă-mă numai aici cu sticla de gin.

– Nu, nu... Păi, așa ne-am înțeles că vom merge la restaurant...

– Iar eu sunt aici, schimbând totul în ultimul minut. Ca să fiu sincer, restaurantele mă plictisesc, și totuși, ele sunt, ca să zic așa, locurile convenționale de întâlnire; deci îmi aranjez să iau cina cu anumiți oameni, apoi când se apropie ora, nu mai pot să fac față și mă gândesc să facem altceva.

Deci nu merg la Oasis, gândi Vandam. La naiba.

Elene spuse:

– Ce vrei să facem?

– Pot să-ți fac din nou o surpriză?

Vandam gândi: fă-l să-ți spună!

Elene spuse:

– În ordine.

Vandam se revoltă în sine. Dacă Wolff ar fi spus unde aveau să meargă, Vandam ar fi putut să-l contacteze pe Jake și ar fi mutat întreaga ambuscadă la noua locație. Elene nu făcea ce trebuia. Era de înțeles: pe voce i se auzea teama.

Wolff spuse:

– Mergem?

– În ordine.

Canapeaua scârțâi când Wolff se ridică de pe ea. Vandam gândi: aș putea să încerc să-l prind acum!

Prea riscant.

Îi auzi părăsind camera. Mai rămase unde era timp de un moment. Îl auzi pe Wolff, în hol, spunând:

– După tine. Apoi ușa de la intrare fu închisă.

Vandam se ridică în picioare. Trebuia să-i urmărească și să folosească prima oportunitate de a suna la cartierul general și de a-l contacta pe Jakes. Elene nu avea un telefon, nu mulți oameni din Cairo aveau. Chiar dacă ar fi avut, atunci nu era timp pentru asta. Merse la ușa de la intrare și ascultă: cei doi plecaseră. Ieși, închise ușa și se grăbi pe coridor și pe scări în jos.

În timp ce ieși din clădire, îi văzu pe cealaltă parte a străzii. Wolff ținea deschisă ușa unei mașini pentru ca Elene să poată urca. Nu era un taxi: Wolff probabil închiriasse, împrumutase sau furase o mașină pentru acea seară. Wolff închise ușa după Elene și ocoli mașina spre locul șoferului. Elene privi pe geam și ochii îi întâlneau pe cei ai lui Vandam. El își întoarse privirea, de teamă să nu facă vreun gest în caz că Wolff îi vedea.

Vandam merse la motocicletă lui, urcă și porni motorul.

Mașina lui Wolff porni, iar Vandam porni după ea.

Traficul din oraș era încă aglomerat. Vandam putea să lase cinci sau șase mașini între el și Wolff fără să riște să-l piardă din vedere. Era în amurg, dar puține mașini aveau farurile aprinse.

Vandam se întrebă încotro mergea Wolff. Probabil aveau să se oprească undeva, numai dacă nu avea intenția de a conduce prin oraș toată noaptea. Numai de ar fi oprit undeva unde era un telefon...

Se îndreptară spre ieșirea din oraș și spre Gizeh. Se lăsă întunericul, iar Wolff aprinse farurile mașinii. Vandam lăsă farul motocicletei stins, în așa fel încât Wolff să nu observe că era urmărit.

Era o cursă nebună. Chiar și în timpul zilei, mersul pe motocicletă în oraș era un calvar: drumurile erau pline de gropi și pete de ulei, iar Vandam își dădu seama că trebuia

să fie tot atât de atent și la suprafața șoselei cât era la trafic. Drumul spre deșert era și mai rău, și totuși, acum trebuia să meargă cu farurile stinse și să fie cu ochii pe mașina din față. De trei sau patru ori aproape că pică de pe motocicletă.

Îi era rece. Fiindcă nu anticipase această cursă, își pusese numai cămașa de la uniformă cu mâneci scurte, iar la acea viteză vântul tăia prin ea. Cât de departe plănuia Wolff să meargă?

În față se vedeau piramidele.

Vandam se gândi: aici nu este nici un telefon.

Mașina lui Wolff încetini. Aveau să facă un picnic lângă piramide. Vandam opri motorul motocicletei. Înainte ca Wolff să iasă din mașină, Vandam își trase motocicleta jos de pe drum, pe nisip. Deșertul nu era nivelat, numai părea așa de la distanță, iar Vandam găsi un morman de pietre în spatele căruia să-și pună motocicleta. Se culcă pe nisip lângă mormanul de pietre și urmări cu privirea mașina.

Nu se întâmplă nimic.

Mașina era oprită, cu motorul oprit, în interiorul ei era întuneric. Ce făceau acolo? Vandam era cuprins de gelozie. Își spusese să nu fie prostănac – probabil mâncau, asta era totul. Elene îi spusese despre ultimul picnic: somonul afumat, puiul rece, șampania. Nu puteai să sărui o fată cu gura plină de pește. Totuși, degetele lor s-ar atinge atunci când el avea să-i dea vinul...

Taci din gură.

Se hotărî să riște să-și aprindă o țigară. Se târî în spatele mormanului de pietre ca să o aprindă, apoi își făcu căuș palmele în fața ei ca să ascundă luminița țigării și se întoarse la locul său de observație.

Cinci țigări mai târziu, portiera mașinii se deschise.

Norii se răspândiseră și pe cer strălucea luna. Întregul peisaj era de culoare albastru-închis și argintiu, umbra complicată a piramidelor se contura pe nisipul strălucitor. Două siluete întunecate coborâră din mașină și merseră spre cel mai apropiat dintre mormintele străvechi. Vandam vedea că Elene mergea cu brațele încrucișate pe piept, ca și cum i-ar fi frig, sau poate pentru că nu voia să-l ia de mână pe Wolff. Wolff își puse ușor brațul în jurul umerilor ei, iar ea nu schiță nici un gest de împotrivire.

Se opriră la baza monumentului și începură să vorbească. Wolff arătă în sus, iar Elene păru să dea din cap: Vandam se gândi că ea nu voia să urce. Se plimbară pe la baza piramidei, apoi dispărură în spatele ei.

Vandam așteptă ca ei să apară în cealaltă parte. Părea că le ia foarte mult timp să facă asta. Ce făceau acolo? Impulsul de a merge să vadă ce se întâmpla era aproape irezistibil.

Ar putea să ajungă acum la mașină. Se gândi la ideea de a o sabota, pentru a se întoarce în oraș ca apoi să revină împreună cu echipa lui. Dar Wolff nu mai avea să fie acolo când Vandam ar fi ajuns înapoi; ar fi fost imposibil să-l caute în deșert în timpul nopții; până dimineța, Wolff ar fi fost la zeci de mile depărtare. Era aproape imposibil de suportat să privească, să aștepte și să nu facă nimic, dar Vandam știa că aceasta era cea mai bună cale de urmat.

În cele din urmă, Wolff și Elene apărură din nou. El mai avea brațul în jurul umerilor ei. Se întoarseră la mașină și stătură lângă portieră. Wolff își puse mâinile pe umerii Elenei, îi spuse ceva și se aplecă înainte ca să o sărute.

Vandam se ridică în picioare.

Elene îi întinse lui Wolff obrazul, apoi se întoarse, scă-

pă din brațele lui și se urcă în mașină.

Vandam se lăsă din nou în nisip.

Liniștea deșertului fu întreruptă de zgomotul motorului mașinii lui Wolff. Vandam o privi întorcând într-un cerc larg și urcând pe șosea. Farurile se aprinseră, iar Vandam lăsă jos capul involuntar, deși era foarte bine ascuns. Mașina trecu de el, îndreptându-se spre Cairo.

Vandam sări în sus, își duse motocicleta pe drum și încercă să-i dea drumul. Motorul nu pornea. Vandam începu să blesteme: era îngrozit de ideea că poate ajunsese nisip în carburator. Încercă din nou și de această dată motorul porni. Se urcă și porni în urmărirea mașinii.

În lumina lunii, îi fu mai ușor să vadă gropile și denivelările de pe suprafața drumului, dar îl făcea și pe el mai ușor de văzut. Rămase destul de mult în urma mașinii lui Wolff, știind că nu avea unde să meargă decât în Cairo. Se întrebă ce planuri avea Wolff. Avea să o ducă pe Elene acasă? Dacă da, unde avea să meargă el după aceea? Poate că avea să-l conducă pe Vandam la locuința lui.

Vandam gândi: tare aș vrea să fi avut arma.

Avea oare Wolff să o ducă pe Elene acasă la el? Omul trebuia să locuiască undeva, trebuia să aibă un pat într-o cameră dintr-o clădire din orașul acesta. Vandam era sigur că Wolff plănuia să o seducă pe Elene. Wolff avusese răbdare cu ea și se purtase ca un gentleman, dar Vandam știa că el era un om căruia îi plăcea să obțină ce voia repede. Seducția ar putea fi cel mai mic dintre pericolele la care era expusă Elene. Vandam gândi: ce n-aș da pentru un telefon!

Ajunseră la marginea orașului, iar Vandam fu nevoit să meargă mai aproape de mașină, dar, din fericire, traficul era încă intens. Se gândi dacă să nu se oprească și să-i dea un mesaj polițaiului, sau unui ofițer, dar Wolff conducea

repede și, oricum, ce ar fi spus în mesajul respectiv? Vandam încă nu știa unde mergea Wolff. Începu să bănuiască care era răspunsul când trecură podul spre Zamalek. Aici era vasul Sonjei, dansatoarea. Cu siguranță nu era posibil ca Wolff să locuiască acolo, gândi Vandam, pentru că vasul era sub supraveghere de zile întregi. Dar poate el nu voia să o ducă pe Elene la el acasă, deci luase împrumut vasul.

Wolff parcă pe stradă și ieși din mașină. Vandam își sprijini motocicletă de un perete și legă rapid roata ca să prevină furtul ei – putea să mai aibă nevoie de motocicletă în acea seară.

Îi urmări pe Wolff și Elene din stradă, pe drumul de lângă râu. Din spatele unui tufiș, privi cum merseă puțin pe acest drum. Se întrebă oare ce gândea Elene. Se așteptase oare să fie salvată înainte de a ajunge aici? Avea oare încredere că Vandam continua să îi urmărească? Își pierduse poate speranța?

Se opriră lângă unul dintre vase – Vandam observă cu atenție care anume – iar Wolff o ajută pe Elene să urce pe platforma care ducea pe vas. Vandam gândi: oare nu s-a gândit Wolff că vasul ar putea fi sub supraveghere? Era clar că nu. Wolff o urmă pe Elene pe punte, apoi deschise trapa. Cei doi dispărură în interiorul vasului.

Vandam gândi: acum ce va mai fi? Probabil că aceasta era cea mai bună șansă a lui de a aduce ajutoare. Probabil că Wolff avea intenția de a petrece ceva timp pe vas. Dar dacă nu asta avea să se întâmple? Dacă, în timp ce Vandam se grăbea spre un telefon, ceva mergea prost – Elene insista ca Wolff să o ducă acasă, Wolff își schimba planurile, sau se hotărau să meargă la un club?

Aș putea să-l pierd pe nenorocitul ăsta, gândi Vandam. Trebuie să fie un polițai pe aici.

– Hei! spuse el în șoaptă.

– E cineva pe aici? Poliția? Sunt maiorul Vandam. Hei, unde?

O siluetă întunecată se materializă din spatele unui copac. O voce de arab spuse:

– Da?

– Salut. Sunt maiorul Vandam. Tu ești ofițerul de poliție care supraveghezi vasul?

– Da, domnule.

– În ordine, ascultă. Omul pe care îl căutăm este pe vas acum. Ai la tine o armă?

– Nu, domnule.

– La naiba. Vandam se gândi dacă el și arabul puteau să meargă pe vas singuri și se hotărî că nu era posibil: nu putea să aibă încredere că arabul avea să lupte cu entuziasm, iar în acel spațiu mic, cuțitul lui Wolff putea să dezlanțuie iadul.

– În ordine, vreau să mergi la cel mai apropiat telefon, sună la cartierul general și transmite un mesaj căpitanului Jakes sau colonelului Bogge, urgent: să vină aici cât de repede și să facă un raid pe vas imediat. E clar?

– Căpitanul Jakes sau colonelul Bogge, cartierul general, să facă un raid pe vas imediat. Da, domnule.

– În ordine. Grăbește-te!

Arabul plecă cu pași repezi.

Vandam găsi o poziție în care era ferit din vedere, dar putea totuși să urmărească vasul și drumul de pe malul râului. Câteva minute mai târziu, pe drum apăru silueta unei femei. Vandam se gândi că îi părea cunoscută. Femeia urcă pe vas, iar Vandam își dădu seama că era Sonja.

Se simți ușurat: cel puțin Wolff nu putea să o molesteze pe Elene în timp ce pe vas mai era și o altă femeie.

Se așeză și așteptă.

CAPITOLUL 22

Arabul era îngrijorat. „Mergi la cel mai apropiat telefon“, spusese englezul. Ei bine, erau telefoane în unele din casele din apropiere. Dar casele cu telefoane erau ocupate de europeni, care nu aveau să se bucure că un egiptean – chiar un ofițer de poliție – bătea la ușa lor noaptea la unsprezece, cerând permisiunea să folosească telefonul. Aproape sigur că ar refuza, cu blesteme și înjurături: ar fi fost o experiență umilitoare. Nici măcar nu era în uniformă, nu purta nici cămașa albă și pantalonii negrii, ci era îmbrăcat ca un fellah. Nici măcar nu ar fi crezut că era un polițai.

În Zamalek nu existau telefoane publice, din câte știa el. Asta îi lăsa numai o opțiune: să dea telefon de la secția de poliție. Se îndreptă într-acolo cu pași repezi.

Își făcea de asemenea griji în privința sunatului la cartierul general. Era o regulă nescrisă pentru oficialii egipteni din Cairo să nu îi sune niciodată din proprie inițiativă pe englezi. Întotdeauna asta ducea la probleme. Centralistul de la cartierul general avea să refuze să facă legătura sau ar lăsa mesajul până dimineața – apoi ar nega că l-au primit – sau i-ar spune să sune mai târziu. Și dacă ceva nu mergea bine, el ar fi trebuit să plătească prețul. Și oricum, de unde știa el că bărbatul de pe drum era chiar cine spusese? El nu îl cunoștea pe maiorul Vandam și oricine și-ar fi putut pune cămașa de la uniforma de maior. Dacă era o farsă? Exista un anumit tip de ofițer englez căruia îi plă-

cea să facă farse egiptenilor bine intenționați.

El avea o reacție standard la situații de acest fel: să le ignore. Oricum, fusese instruit să raporteze totul superiorului său și nimănui altcuiva în acest caz. Se hotărî să meargă la secția de poliție și de acolo să-l sune pe superintendentul Kemel acasă.

Kemel avea să știe ce să facă.

Elene păși pe scară în jos și privi în jur cu nervozitate în interiorul vasului. Se așteptase ca decorul să fie rar și marin. De fapt, era luxos și puțin prea încărcat. Erau covoare groase, canapele joase, două mese elegante și draperii de catifea, care divizau zona respectivă a vasului de cealaltă jumătate, care era probabil dormitorul. În partea opusă perdelelor, unde vasul se îngusta spre ceea ce fusese pupa, era o bucătărie mică cu accesorii mici, dar moderne.

– Este al tău? îl întrebă ea pe Wolff.

– Este al unei prietene, spuse el. Așează-te, te rog.

Elene se simți prinsă în capcană. Unde naiba era William Vandam? De mai multe ori în timpul serii avusese impresia că în spatele mașinii era o motocicletă dar nu putuse să se uite mai bine, de teamă că ar fi putut să-l alerteze pe Wolff. În fiecare clipă se așteptase ca mașina să fie înconjurată de soldați care să-l aresteze pe Wolff și să o elibereze; pe măsură ce clipele se transformaseră în ore, ea începuse să se întrebe dacă nu era totul un vis, dacă William Vandam exista cu adevărat.

Acum Wolff merse la cutia cu gheață, scoase o sticlă de șampanie, găsi două pahare, desfăcu folia de la gura sticlei, desfăcu sârma și scoase dopul cu un pocnet și turnă șampanie în pahare. *Și unde naiba era William Vandam?*

Elenei îi era teamă de Wolff. Ea avusese multe legături cu bărbații, unele dintre ele întâmplătoare, dar întotdeau-

na avusese încredere în bărbatul de lângă ea, știa că avea să fie binevoitor, sau dacă nu binevoitor, cel puțin grijuliu. Îi era teamă pentru corpul ei: dacă avea să îl lase pe Wolff să se joace cu corpul ei, ce fel de jocuri avea să inventeze acesta? Pielea ei era sensibilă, în interior era moale, era atât de vulnerabilă întinsă pe spate, cu picioarele desfăcute... Să fie în această situație cu cineva care o iubea, cineva care avea să fie la fel de blând cu corpul ei cum era ea însăși, ar fi fost o bucurie – dar în cazul lui Wolff, care voia numai să îi folosească corpul... o trecu un fior.

– Ți-e rece? o întrebă Wolff în timp ce îi dădu un pahar.

– Nu, nu. Tremuram.

Wolff își ridică paharul.

– În sănătatea ta.

Gura ei era uscată. Sorbi puțin din vinul rece, apoi luă o înghițitură mare. Asta o făcu să se simtă puțin mai bine.

Wolff se așeză lângă ea pe canapea și se întoarse spre ea.

– Ce seară superbă, spuse el. Mă bucur atât de mult de compania ta. Ești o femeie fermecătoare.

Începe, gândi Elene.

El își puse mâna pe genunchiul ei.

Ea îngheță.

– Ești misterioasă, spuse el. Atrăgătoare, destul de distantă, foarte frumoasă, uneori naivă, dar câteodată parcă atât de înțeleaptă... vrei să îmi spui ceva?

– Presupun că da. Elene nu îl privi.

Cu vârful degetului, Wolff trase conturul feței ei: fruntea, nasul, buzele, bărbia. Apoi spuse:

– De ce ieși cu mine?

Ce voia să spună cu asta? Era oare posibil ca el să suspecteze ce făcea ea de fapt? Sau asta era numai următo-

rea mișcare din jocul lui?

Ea îl privi și spuse:

– Ești un bărbat foarte atrăgător.

– Mă bucur că tu crezi asta. Wolff își puse din nou mâna pe genunchiul ei și se aplecă înainte ca să o sărute. Ea îi oferă din nou obrazul, cum mai făcuse înainte în seara aceea. Buzele lui atinseră pielea ei, apoi el șopti:

– De ce ți-e teamă de mine.

Pe punte, se auzi un zgomot – pași repezi și ușori – apoi trapa se deschise.

Elene gândi: William!

În deschizătură apără un pantof cu toc înalt și un picior de femeie. Femeia coborî închizând trapa și pași jos de pe scară. Elene îi văzu fața și o recunoscă ca fiind Sonja, dansatoarea din buric.

Apoi se gândi: ce naiba se petrece aici?

– În ordine, sergent, spuse Kemel la telefon. Ai făcut exact ce trebuia contactându-mă pe mine. Mă voi ocupa eu de toate. De fapt, poți să mergi acasă acum.

– Vă mulțumesc, domnule, spuse sergentul. Noapte bună.

– Noapte bună. Kemel închise telefonul. Aceasta era o catastrofă. Englezii îl urmăriseră pe Alex Wolff la vas și Vandam încerca să organizeze un raid. Consecințele aveau să fie multiple. În primul rând, avea să dispară posibilitatea ca Ofițerii Liberi să folosească radioul nemților și apoi nu ar fi existat nici o posibilitate de a negocia cu Reich-ul înainte ca Rommel să cucerească Egiptul. În al doilea rând, dacă englezii aveau să descopere că vasul era un cuib de spioni, aveau să-și dea repede seama că Kemel ascunsese informațiile ca să-i protejeze pe spioni. Kemel regretă că nu îi forțase mai mult mâna Sonjei, că nu o

silise să aranjeze întâlnirea la câteva ore și nu la câteva zile; dar era prea târziu pentru regrete. Ce avea să facă acum?

Merse înapoi în dormitor și se îmbracă repede. Din pat, soția lui întrebă cu o voce moale:

– Ce este?

– Merg la lucru, șopti el.

– Oh, nu. Ea se întoarse pe cealaltă parte.

Își luă pistolul dintr-un sertar încuiat al biroului și îl puse în buzunarul de la haină, o sărută pe soția lui și ieși încet din casă. Urcă în mașină și porni motorul. Stătu să se gândească preț de o clipă. Trebuia să se consulte cu Sadat în legătură cu această problemă, dar asta avea să îi ia destul timp. Între timp, Vandam ar fi putut deveni nerăbdător, așteptând lângă vas, și putea face ceva neașteptat. Prima dată trebuia să se ocupe de Vandam, gândi el; apoi putea să meargă acasă la Sadat.

Kemel porni, îndreptându-se spre Zamalek. Voia puțin timp ca să se gândească, clar și pe îndelete, dar tocmai timpul îi lipsea. Ar fi trebuit oare să-l ucidă pe Vandam? Nu mai ucisese niciodată un om și nu știa dacă era în stare de așa ceva. Trecuseră ani întregi de când nici măcar nu mai lovise pe cineva. Și cum avea să-și acopere amestecul în toate acestea? Puteau să treacă zile întregi până când nemții aveau să ajungă în Cairo – și era posibil, chiar și în această fază, ca ei să fie respinși. Atunci ar avea loc o investigație cu privire la ce se întâmplase pe drumul de lângă râu în acea seară și, mai devreme sau mai târziu, vina avea să cadă asupra lui Kemel. Probabil că avea să fie împușcat.

– Curaj, spuse el cu voce tare, amintindu-și cum avionul furat al lui Imam izbucnise în flăcări atunci când aterizase în deșert.

Parcă mașina lângă drum. Din portbagajul mașinii scoase o sfoară. Și-o îndesă în buzunarul hainei și își luă arma în mână dreaptă.

Ținea arma invers, ca să poată lovi cu ea. De când nu o mai folosisese? Șase ani, gândi, fără să ia la socoteală exercițiile de tragere la țintă.

Ajunse pe malul râului. Privi Nilul argintiu, contururile negre ale vaselor, linia estompată a drumului de lângă râu și întunericul tufișurilor. Vandam trebuia să fie undeva în tufișuri. Kemel păși înainte, pășind fără zgomot.

Vandam se uită la ceas la lumina țigării. Era unsprezece și jumătate. Era clar că ceva nu fusese în ordine. Fie că polițaiul arab transmisese un mesaj greșit, fie cei de la cartierul general nu fuseseră în stare să îl găsească pe Jakes, fie Bogge dăduse cumva totul peste cap. Vandam nu putea să își asume riscul de a-l lăsa pe Wolff să transmită prin radio informația pa care o deținea acum. Nu mai avea ce să facă decât să meargă la bordul vasului și să riște totul.

Își stinse țigara, apoi auzi pașii cuiva în tufișuri.

– Cine e acolo? șopti el. Jakes?

O siluetă întunecată veni spre el și șopti:

– Eu sunt.

Vandam nu putu să recunoască vocea șoptită, nici nu putea să-i vadă fața.

– Cine?

Omul păși mai aproape și ridică brațul. Vandam spuse:

– Cine – apoi înțelese că brațul cobora pentru a lovi. Se feri într-o parte și ceva lovi o parte a capului său și se lovi de umărul lui. Vandam strigă de durere și brațul drept îi amorți. Brațul se ridică din nou. Vandam păși înainte, încercând neîndemânatic să-l prindă pe atacatorul său cu mâna stângă. Figura se dădu în spate, apoi lovi din nou și

de această dată lovitura ateriză exact în vârful capului lui Vandam. Un moment, simți o durere intensă, apoi Vandam își pierdu cunoștința.

Kemel băgă arma în buzunar și îngenunche lângă trupul prăbușit al lui Vandam. Prima dată atinse pieptul lui Vandam și fu ușurat când simți bătaile puternice ale inimii lui. Lucrând cu repeziciune, îi dădu jos lui Vandam sandalele, ciorapii, pe care îi făcu ghem și îi îndesă în gura bărbatului.

Asta avea să-l oprească să strige. Apoi îl întoarse pe Vandam cu fața în jos, îi încrucișă încheieturile mâinilor pe la spate și le legă cu sfoara. Cu celălalt capăt al sforii legă gleznele lui Vandam. În cele din urmă, legă sfoara de un copac.

Vandam avea să-și revină în câteva minute, dar nu avea să poată să se miște. Nu avea să poată nici să strige. Avea să rămână acolo până când cineva avea să se împiedice de el. Cât de repede putea asta să se întâmple? În mod normal, ar fi putut să fie oameni în aceste tufișuri, tineri cu iubitele lor și soldați cu fetele lor, dar în acea seară fusese un dute-vino care probabil îi îndepărtase de această ascunzătoare. Exista totuși o șansă ca un cuplu care avea să vină mai târziu să-l vadă pe Vandam, sau poate să-l audă gemând... Kemel trebuia să-și asume acest risc, nu avea nici un rost să stea și să-și facă griji.

Decise să arunce o privire scurtă la vas. Merse cu pași ușori spre Jihan. În interior ardeau lumini, dar peste hublouri erau trase perdele. Era tentat să urce la bord, dar trebuia să se consulte întâi cu Sadat, pentru că nu era sigur ce ar fi trebuit să facă.

Se întoarse și merse înapoi spre mașină.

Sonja spuse:

– Alex mi-a povestit totul despre tine, Elene. Zâmbi.

Elene îi zâmbi și ea. Aceasta era prietena lui Wolff care era proprietara vasului? Oare Wolff trăia cu ea? Poate nu o așteptase acasă atât de devreme? Dar atunci de ce nu era nici unul dintre ei furios, sau uimit, sau jenat? Numai de dragul de a spune ceva, Elene o întrebă:

– Tocmai ai venit de la Clubul Cha-Cha?

– Da.

– Cum a fost?

– Ca întotdeauna – extenuant, minunat, plin de succes.

Era clar că Sonja nu era o femeie modestă.

Wolff îi dădu Sonjei un pahar de șampanie. Ea îl luă fără să se uite la el și îi spuse Elenei:

– Deci lucrezi la prăvălia lui Mikis?

– Nu, nu lucrez acolo, spuse Elene gândind: „Te interesează asta cu adevărat?” L-am ajutat câteva zile, atâta tot. Suntem rude.

– Deci ești grecoaică?

– Așa este. Pălăvrăgeala îi dădea Elenei încredere în sine. Teama îi mai scăzu. Orice s-ar fi întâmplat, era puțin probabil ca Wolff să o siluiască amenințând-o cu cuțitul de față cu una dintre cele mai faimoase femei ale Egiptului. Cel puțin Sonja îi dăduse ocazia să respire în voie. William fusese hotărât să-l captureze pe Wolff înainte de miezul nopții.

Miezul nopții!

Aproape că uitase. La miezul nopții, Wolff trebuia să contacteze dușmanul prin intermediul radioului, pentru a le oferi detaliile despre linia de apărare. Dar unde era radioul? Era acolo, pe vas? Dacă era altundeva, Wolff trebuia să plece curând. Dacă era aici, avea să trimită mesajul de față cu Elene și Sonja? Ce planuri avea?

Wolff se așează lângă Elene. Ea se simți vag amenințată, cu cei doi de fiecare parte a ei. Wolff spuse:

– Ce bărbat norocos sunt, să stau aici cu două femei, care sunt cele mai frumoase din Cairo.

Elene privi drept înainte, neștiind ce să spună.

Wolff spuse:

– Nu-i așa că e frumoasă, Sonja?

– Oh, da. Sonja atinse fața Elenei, apoi îi luă bărbia și o întoarse spre ea. Crezi că eu sunt frumoasă, Elene?

– Desigur. Elene se încruntă. Totul devenea din ce în ce mai ciudat. Era ca și cum...

– Mă bucur atât de mult, spuse Sonja, și își puse mâna pe genunchiul Elenei.

Atunci, Elene înțelese.

Totul căpătă sens: răbdarea lui Wolff, curtenia lui falsă, vasul, apariția neașteptată a Sonjei... Elene își dădu seama că nu era deloc în siguranță. Teamă de Wolff îi reveni, mai acut decât înainte. Cei doi voiau să o folosească și ea nu avea să aibă de ales, avea să trebuiască să stea întinsă, mută și docilă, în vreme ce ei doi aveau să facă ce doreau, Wolff cu cuțitul într-o mână...

Oprește-te.

Nu îmi va fi teamă. Pot să rezist să fiu molestată de o pereche de nenorociți depravați și trecuți. Sunt prea multe în joc aici. Uită de prețiosul tău corp, gândește-te la radio și cum să-l oprești pe Wolff să-l folosească.

Această partidă în trei putea să fie transformată într-un avantaj.

Se uită pe furiș la ceas. Era doisprezece fără un sfert. Era deja prea târziu ca să se mai bazeze pe Vandam. Ea, Elene, era singura care mai putea să-l oprească pe Wolff.

Și credea că știe și cum să o facă.

O privire trecu de la Sonja la Wolff ca un semnal.

Fiecare cu o mână pe coapsele Elenei, cei doi se aplecară unul spre celălalt în fața Elenei și se sărutară.

Ea îi privi. Fu un sărut lung, lasciv. Ea se gândi: ce se așteaptă ca eu să fac?

Cei doi se îndepărtară unul de altul.

Wolff o sărută pe Elene în același mod. Elene nu îi rezistă. Apoi simți mâna Sonjei pe bărbia ei. Sonja întoarse fața Elenei spre ea și o sărută pe buze.

Elene își închise ochii, gândind: nu mă va durea, nu va durea.

Nu o duru, dar era ciudat să fie sărutată atât de blând de gura unei femei.

Elene se gândi: cumva trebuie să preiau controlul scenei ăsteia.

Sonja își desfăcu bluza. Avea sâni mari și maronii. Wolff se aplecă și luă între buze unul dintre sfârcuri. Elene simți cum Sonja îi împingea capul în jos. Înțelese că trebuia să urmeze exemplul lui Wolff. Făcu la fel. Sonja gemu.

Toate acestea erau pentru Sonja: era clar că era fantezia ei, ciudățenia ei; ea era aceea care gemea și icnea acum, nu Wolff. Elene se temea că din clipă în clipă, Wolff avea să se ridice și avea să meargă la radio. În timp ce făcea mecanic gesturile erotice cerute de Sonja, căuta în minte modalități de a-l înnebuni pe Wolff.

Dar întreaga scenă era atât de prostească, ca o farsă, încât orice ar fi vrut să facă i s-ar fi părut cel puțin comic.

Trebuie să-l țin pe Wolff departe de radio.

Care este cheia acestei scene? Ce vor cei doi de fapt?

Își întorse fața de la Sonja spre Wolff și îl sărută. El își îndreptă gura spre a ei. Ea îi găsi mâna și o împinse între coapsele ei. El respiră adânc, iar Elene gândi: cel puțin e interesat.

Sonja încercă să-i despartă.

Wolff o privi o clipă pe Sonja, apoi o plesni cu putere peste față.

Elene își pierdu o clipă răsuflarea din cauza surprizei. Aceasta să fi fost cheia? Acesta trebuie să fie un joc pe care cei doi îl joacă, asta trebuie să fie.

Wolff își concentrează din nou atenția asupra Elenei. Sonja încercă din nou să-i despartă.

De această dată, Elene o pălmui.

Sonja gemu adânc.

Elene se gândi: am făcut-o, le-am ghicit jocul, acum controlez situația.

Îl văzu pe Wolff uitându-se la ceas.

Brusc, Elene se ridică. Amândoi o priviră mirați. Ea își ridică brațele, apoi, încet, își trase rochia jos peste cap, o aruncă într-o parte și rămase în lenjeria neagră și în ciorapii de mătase.

Se mângâie ușor, ducându-și mâinile printre coapse și peste sâni. Văzu cum expresia feței lui Wolff se schimbă: controlul dispăru, iar el o privi cu ochii măriți de dorință. Era tensionat, vrăjit. Își linse buzele. Elene ridică piciorul stâng, puse pantoful cu toc înalt între sâni și o împinse pe spate. Apoi luă în mâini capul lui Wolff și îl lipi de abdomenul ei.

Sonja începu să sărute piciorul Elenei.

Wolff scoase un sunet între un geamăt și un suspin și își îngropă fața între coapsele Elenei.

Elene se uită la ceas.

Era miezul nopții.

CAPITOLUL 23

Elene era întinsă pe spate pe pat, dezbrăcată. Stătea foarte liniștită, rigidă, cu mușchii încordați, privind drept în sus, spre tavan. În partea ei dreaptă era Sonja, cu fața în jos, cu brațele și picioarele întinse peste pat în toate direcțiile, dormind adânc și sforăind. Mâna dreaptă a Sonjei se odihnea leneșă pe șoldul Elenei. Wolff era pe partea stângă a Elenei. Stătea culcat pe o parte, cu fața spre ea, mângâindu-i somnoros corpul.

Elene se gândea: ei bine, n-am murit din asta.

Jocul fusese unul de respingere și acceptare a Sonjei. Cu cât mai mult Wolff și Elene o respingeau și o loveau, cu atât mai pasionată devenea ea, până când, în deznodământ, Wolff o respingea pe Elene și făcea dragoste cu Sonja. Era un scenariu pe care era clar că Wolff și Sonja îl știau bine: îl mai jucaseră și înainte.

Elenei îi oferise puțină plăcere, dar nu se simțea umilită sau dezgustată. Ceea ce simțea era că fusese trădată, trădată de ea înseși. Era ca și cum ar fi amanetat o bijuterie primită de la un iubit, sau ca și cum și-ar fi tuns părul lung ca să-l vândă pe bani, sau ca și cum ar fi trimis un copil să lucreze la o moară. Abuzase de ea înseși. Și cel mai rău era că ceea ce făcuse nu era decât punctul culminant logic al vieții pe care o dusesese: în cei opt ani de când plecase de acasă, mersese în jos pe panta alunecoasă care ducea spre prostituție și acum simțea că a ajuns și acolo.

Mângâierile încetară, iar ea privi într-o parte spre fața

lui Wolff. Ochii lui erau închiși. Adormea.

Elene se întrebă ce se întâmplase cu Vandam.

Ceva nu fusese în ordine. Poate că Vandam a pierdut din vedere mașina lui Wolff în Cairo. Poate că avusese un accident în trafic. Oricare ar fi fost motivul, Vandam nu mai veghea asupra ei. Era pe cont propriu.

Avusese succes în încercarea de a-l face pe Wolff să uite de transmisiunea pe care trebuia să i-o facă lui Rommel – dar ce avea acum să-l oprească să trimită mesajul în seara următoare? Elene trebuia să meargă la cartierul general și să-i spună lui Jakes unde putea fi găsit Wolff. Avea să trebuiască să plece încet, chiar atunci, să-l găsească pe Jakes, să-l pună să-și scoată din pat echipa...

Asta ar fi durat prea mult timp. Wolff putea să se trezească, să descopere că ea era plecată și să dispară din nou.

Era oare radioul acolo, pe vas, sau altundeva? Asta putea să facă o mare diferență.

Își aminti de ceva ce îi spusese Vandam seara trecută – se întâmplase oare asta numai cu câteva ore în urmă? „Dacă pot să obțin cheia codului Rebecca, pot să mă dau drept Wolff la radio... asta ar putea schimba complet lucrurile...”

Elene se gândi: poate pot să găsesc cheia.

El îi spusese că era o foaie de hârtie pe care scria cum să fie folosită cartea pentru a putea codifica mesaje.

Elene înțelese că acum avea șansa să găsească radioul și cheia codului.

Trebuia să caute pe vas.

Nu se mișcă. Îi era din nou teamă. Dacă Wolff avea să descopere că ea căuta ceva... Își aminti teoria lui despre natura umană: lumea se împarte în stăpâni și sclavi. Viața unui sclav nu avea nici o valoare.

Nu, se gândi; voi pleca de aici dimineața, în mod absolut normal, apoi le voi spune englezilor unde pot să-l găsească pe Wolff, apoi ei vor face un raid pe vas, apoi...

Și dacă Wolff avea să plece pe atunci? Ce era dacă radioul nu era acolo?

Atunci totul ar fi fost inutil.

Respirația lui Wolff devenise lentă și egală: dormea adânc. Elene întinse mâna, luă mâna Sonjei cu grijă și o mută de pe șoldul ei pe pat. Sonja nu se mișcă.

Acum nici unul dintre cei doi nu o atingea pe Elene. Era o adevărată ușurare.

Încet, se ridică în fund. Schimbarea greutateii de pe saltea îi făcu pe Wolff și Sonja să se miște. Sonja mormăi, își ridică capul, îl întoarse pe cealaltă parte și reîncepu să sforăie. Wolff se întoarse pe spate fără să-și deschidă ochii.

Mișcându-se lent, tresărind la fiecare mișcare a saltelei, Elene se întoarse astfel încât acum se sprijinea pe mâini și pe genunchi, cu fața spre capul patului. Începu să se târască încet în spate: genunchiul drept, mâna stângă, genunchiul stâng, mâna dreaptă. Privea fețele celor doi care dormeau. Piciorul patului părea că e la distanță de mile întregi. Liniștea îi suna în urechi precum tunetul. Vasul însuși începu să se legene într-o parte și în alta din cauza unei bărci care trecuse pe râu, iar Elene coborî rapid din pat în timpul acestor mișcări. Stătu un timp pe loc, de parcă prinsese rădăcini, privindu-i pe cei doi, până când vasul nu se mai mișcă deloc. Ei rămaseră adormiți.

Unde ar fi trebuit să înceapă să caute? Elene se hotărî să fie metodică și să înceapă în partea din față a vasului și să se îndrepte spre spate. La prova vasului era baia. Brusc, își dădu seama că oricum trebuia să meargă la baie. Trece în vârful degetelor prin dormitor și intră în baia mică.

Șezând pe toaletă, privi în jur. Unde ar putea fi ascuns un radio? Nu prea știa cât de mare era radioul: era de mărimea unei valize? A unei serviete? A unei poșete? Aici era o chiuvetă, o vană mică și un dulăpior pe perete. Se ridică și se uită în dulăpior. Acesta conținea obiectele necesare bărbieritului, pastile și o rolă de tifon.

Radioul nu era în baie.

Nu avu curajul să caute în dormitor în timp ce ei dormeau, încă nu. Trecu prin dormitor și printre perdele și ajunsese în sufragerie. Se uită rapid în jur. Simți nevoia să se grăbească, dar se sili să fie calmă și precaută. Începu în partea stângă. Aici era o canapea. Elene bătu ușor cu degetele partea de jos: părea goală. Radioul putea să fie sub ea. Încercă să o ridice, dar nu reuși. Uitându-se la picioarele ei, observă că era prinse cu șuruburi de podea. Șuruburile erau strânse. Deci radioul nu era acolo. Se mai afla acolo un dulap înalt. Îl deschise cu grijă. Acesta scârțâi puțin, iar ea îngheță. Auzi un zgomot din dormitor. Se așteptă ca Wolff să iasă dintre perdele și să o prindă asupra faptului. Dar nu se întâmplă nimic.

Se uită în dulap. Era în el o mătură și câteva cârpe de praf, materiale pentru curățat și o lanternă. Nici urmă de radio. Închise ușa. Aceasta scârțâi din nou.

Merse în partea unde se afla bucătăria. Trebuia să deschidă șase dulapuri mai mici. Ele conțineau vase, conserve de mâncare, sosiere, pahare, provizii de cafea, orez, ceai și prosoape. Sub chiuvetă era o găleată pentru deșeurile menajere. Elene se uită în cutia cu gheață. Ea conținea o sticlă de șampanie. În bucătărie erau mai multe sertare. Era oare radioul destul de mic pentru a încăpea într-un sertar? Deschise unul. Zgomotul tacâmurilor păru că îi fărâmițează toți nervii. Dar nu era nici un radio. Deschise altul: o colecție impresionantă de condimente în

borcănașe, de la esență de vanilie la pudră de curry – cui-va îi plăcea să gătească. Un alt sertar: cuțite de bucătărie.

Lângă bucătărie era un mic birou a cărui parte de sus se închidea ca un capac. Sub el era o servietă mică. Elene ridică servieta. Era grea. O deschise. Acolo era radioul.

Inima îi stătu pe loc.

Era o servietă obișnuită, cu două încuietori, un mâner mic și colțuri întărite. Radioul se potrivea exact înăuntru, ca și cum ar fi fost făcut înadins astfel. Capacul lăsa puțin loc în partea de sus a radioului și acolo era o carte. Elene luă în mână cartea și se uită înăuntru. Citi: „Noaptea trecută am visat că am plecat din nou la Menderley.” Era *Rebecca*.

Începu să frunzărească paginile cărții. În mijloc era ceva între pagini. Lăsă cartea să se deschidă acolo și o foaie de hârtie căzu pe podea. Se aplecă și o ridică. Era o listă de numere și date, cu câteva cuvinte în germană. Aceasta era cu siguranță cheia codului *Rebecca*.

Elene ținea în mână de ce avea nevoie Vandam ca să schimbe cursul războiului.

Brusc, simți că responsabilitatea era prea mare pentru ea.

Fără asta, se gândi, Wolff nu putea să-i transmită mesaje lui Rommel – sau dacă ar trimite mesaje în germană pur și simplu, nemții aveau să se îndoiască de autenticitatea lor și aveau de asemenea să se gândească că poate Aliații i-au auzit... Fără aceasta, Wolff este inutil. Cu aceasta, Vandam poate câștiga războiul.

Acum trebuia să fugă și să ia cheia cu ea.

Își aminti că era complet dezbrăcată.

Ieși din transă. Rochia ei era pe canapea, adunată și și-fonată. Traversă vasul, puse jos cartea și cheia codului, își luă rochia și și-o trase peste cap.

Patul scârțâi.

De dincolo de perdele veni zgomotul provocat de cineva care se ridica din pat, cineva greu, probabil că era el. Elene stătu pe loc, paralizată. Îl auzi pe Wolff mergând spre perdele, apoi îndepărtându-se de ele din nou. Auzi ușa de la baie.

Nu era timp să-și pună și lenjeria. Își luă geanta, pantofii și cartea cu cheia în interiorul ei. Îl auzi pe Wolff ieșind din baie. Merse la scară și fugi pe ea în sus, tresărind în timp ce picioarele ei goale ajungeau pe marginile tăioase ale scărilor înguste. Privind în jos, îl văzu pe Wolff apărând printre perdele și privind-o cu uimire. Privirea i se îndreptă spre servieta deschisă de pe podea. Elene își întorase de la el privirea spre trapă. Aceasta era închisă pe dinăuntru cu două încuietori. Ea le deschise pe amândouă. Cu colțul ochiului îl văzu pe Wolff repezindu-se spre scară. Ea împinse în sus trapa și se strecură afară. Cum stătea în picioare pe punte, îl văzu pe Wolff cățărându-se pe scară. Ea se aplecă rapid și ridică trapa grea de lemn. Când mâna dreaptă a lui Wolff se agăță de marginea deschizăturii, Elene trânti jos trapa pe degetele lui cu toată puterea. Se auzi un urlat de durere. Elene traversă în fugă puntea și coborî pe platformă.

Aceasta nu era nimic mai mult decât o platformă ce ducea de pe punte pe malul râului. Ea se aplecă, ridică capătul platformei și o aruncă în apă.

Wolff ieși în cele din urmă de sub trapă, cu fața ca o mască de furie și durere.

Elene intră în panică atunci când îl văzu traversând puntea în goană. Gândi: este complet dezbrăcat, nu poate veni după mine! El își luă elan și sări peste marginea vasului.

Nu poate să sară atât de departe.

Wolff ateriză chiar pe malul râului, dând din mâini ca să-și găsească echilibrul. Cu un acces brusc de curaj, Elene fugi spre el și în timp ce Wolff era încă dezechilibrat, îl împinse în apă.

Se întoarse și fugi spre drumul ce mergea paralel cu râul.

Când ajunse la capătul cărării care ducea spre scară, se opri și se uită în urmă. Inima îi bătea cu putere și ea respira sacadat, gâfâind din greu. Se simți mai optimistă când îl văzu pe Wolff learcă de apă și gol pușcă, ieșind din apă pe malul plin de nămol. Se lumina de ziuă: nu putea să o urmărească prea departe în starea în care se afla. Se întoarse spre stradă, își luă elan ca să o ia la fugă și se lovi de cineva.

Brațe puternice o prinseră într-o strânsoare ca o menghină. Ea se luptă cu disperare, se eliberă, dar apoi fu din nou prinsă. Se lăsă moale, învinsă: după toate astea, se gândi, după toate astea.

Fu întoarsă, apucată de brațe și dusă cu sila spre vas. Îl văzu pe Wolff venind spre ea. Ea se luptă din nou să scape, iar bărbatul care o ținea își petrecu brațul în jurul gâtului ei. Deschise gura ca să strige după ajutor, dar înainte să poată scoate un sunet, bărbatul își îndesă degetele până în gâtul ei, încât Elenei îi veni să vomite.

Wolff ajunse la ei și întrebă:

– Cine ești?

– Sunt Kemel. Tu trebuie să fii Wolff.

– Bine că erai aici.

– Ai încurcat-o, Wolff, spuse bărbatul pe nume Kemel.

– Mai bine vino la bord – oh, la naiba, asta a aruncat platforma.

Wolff privi spre râu și văzu că platforma plutea lângă vas.

– Nu pot să mă ud mai tare decât atât, spuse el.

Merse aproape de mal și alunecă în apă, apucă platforma, puse o parte a ei pe mal și urcă și el pe mal. Apoi o apucă din nou și o așeză peste spațiul dintre vas și malul râului.

– Pe aici, spuse el.

Kemel o sili pe Elene să urce pe platformă, pe punte și pe scară în jos.

– Pune-o acolo, spuse Wolff, arătând cu degetul canapeaua.

Kemel o împinse ușor pe Elene pe canapea și o sili să se așeze.

Wolff intră după perdele și se întoarse un moment mai târziu, cu un prosop mare. Începu să se șteargă cu prosopul. Nu părea deloc jenat de goliciunea lui.

Elene fu surprinsă să vadă că Kemel era un bărbat destul de scund. După modul cum o apucase, ea își imaginase că era de talia lui Wolff. Era un arab chipeș, cu pielea măslinie. Acesta își întoarse cu jenă privirea de la Wolff.

Wolff își puse prosopul în jurul mijlocului și se așeză. Își examinează mâna.

– Aproape că mi-a rupt degetele, spuse el. Se uită la Elene cu un amestec de furie și amuzament.

Kemel spuse:

– Unde este Sonja?

– În pat, spuse Wolff, arătând cu capul spre perdele. Ea doarme și în timpul cutremurelor, mai ales după o noapte de dezmăț.

Kemel se simțea jenat de o astfel de discuție, observă Elene, și poate era și enervat din cauza neseriozității lui Wolff.

– Ai încurcat-o, spuse el din nou.

– Știu, spuse Wolff. Presupun că lucrează pentru Van-

dam.

– Nu știu asta. Am primit un telefon în toiul nopții de la unul dintre oamenii mei care se afla pe drumul de pe malul râului. Vandam venise acolo și i-a cerut să aducă ajutoare.

Wolff era șocat.

– A fost cât pe ce! spuse el.

Părea îngrijorat.

– Unde e Vandam acum?

– E încă afară, aici. L-am lovit în cap și l-am legat.

Inima Elenei împietri. Vandam era acolo afară în tufișuri, rănit și legat – și nimeni altcineva nu știa unde este. La urma urmei, fusese totul inutil.

Wolff dădu din cap.

– Vandam a urmărit-o până aici. Asta înseamnă doi oameni care știu de acest loc. Dacă rămân aici, va trebui să-i ucid pe amândoi.

Elene se cutremură: vorbea atât de ușor de uciderea unor oameni. Stăpâni și sclavi, își aminti ea.

– Nu e un plan destul de bun, spuse Kemel. Dacă îl ucizi pe Vandam, în cele din urmă eu voi fi cel acuzat de crimă. Tu poți să pleci, dar eu trebuie să trăiesc în orașul acesta.

Făcu o pauză, privindu-l pe Wolff cu ochii îngustați.

– Și chiar dacă m-ai ucide și pe mine, ar rămâne totuși și omul care m-a sunat noaptea trecută.

– Deci...

Wolff se încruntă și scoase un sunet ce trăda enervarea.

– Nu am de ales. Trebuie să plec. La naiba.

Kemel dădu din cap.

– Dacă tu dispari, cred că voi putea să te acopăr. Dar vreau ceva de la tine. Amintește-ți de motivul pentru care am spus că te ajutăm.

– Vreți să vorbiți cu Rommel.

– Da.

– Voi trimite un mesaj mâine noapte – astă noapte, adică, la naiba, de-abia am dormit. Spune-mi ce vrei să îi transmit și eu voi...

– Nu merge așa, îl întrerupse Kemel. Vrem să facem asta noi înșine. Vrem radioul tău.

Wolff se încruntă. Elene înțelese că Kemel era un naționalist rebel, care coopera sau încerca să coopereze cu nemții.

Kemel adăugă:

– Am putea noi să trimitem mesajul în locul tău...

– Nu e necesar, spuse Wolff.

Părea să fi luat o decizie.

– Mai am un radio.

– Atunci ne-am înțeles.

– Acolo este radioul.

Wolff arată spre servieta deschisă ce se afla încă pe po-dea, exact așa cum o lăsase Elene.

– Este deja fixat pe lungimea de undă pe care trebuie să transmiți. Tot ce trebuie să faci este să transmiți mesajul la miezul nopții, în oricare noapte.

Kemel merse la radio și îl examinează. Elene se întrebă de ce Wolff nu spunea nimic despre codul Rebecca. Lui Wolff nu îi păsa dacă Kemel reușea să vorbească cu Rommel sau nu, înțelese ea; iar dacă i-ar fi dat codul, exista riscul ca el să-l dea altcuiva. Wolff alegea din nou calea cea mai sigură.

Wolff spuse:

– Unde locuiește Vandam?

Kemel îi spuse adresa.

Elene se gândi: ce mai vrea acum?

Wolff spuse:

– Presupun că este căsătorit.

– Nu.

– Un burlac. La naiba.

– Nu este burlac, spuse Kemel, continuând să privească radioul. Este văduv. Soția lui a fost ucisă în Creta anul trecut.

– Are copii?

– Da, spuse Kemel. Un băiețel pe nume Billy, așa mi s-a spus. De ce?

Wolff ridică din umeri.

– Sunt interesat, chiar puțin obsedat de omul care a fost atât de aproape de a mă prinde.

Elene era sigură că el mințea.

Kemel închise servieta, aparent satisfăcut. Wolff îi spuse:

– Poți să stai cu ochii pe ea o clipă?

– Sigur.

Wolff se întoarse, apoi reveni. Observase că Elene mai ținea în mână cheia codului Rebecca. El întinse mâna și i-o luă. Apoi dispăru printre perdele.

Elene se gândi: dacă îi spun lui Kemel de cod, atunci poate că Kemel îl va sili pe Wolff să i-l dea și poate astfel va ajunge și la Vandam – dar ce se va întâmpla atunci cu mine?

Kemel o întreabă:

– Ce?

Se opri brusc, în timp ce Wolff se întoarse ducându-și hainele și începu să se îmbrace.

Kemel îi spuse:

– Ai un nume de cod?

– Sfinxul, spuse Wolff tăios.

– Un cod?

– Nu am nici un cod.

– Ce era în cartea aceea?

Wolff părea enervat.

– Un cod, spuse el. Dar nu pot să ți-l dau.

– Avem nevoie de el.

– Nu pot să ți-l dau, spuse Wolff. Va trebui să-ți asumi riscul de a transmite direct.

Kemel dădu din cap.

Brusc, Wolff avea în mână cuțitul.

– Nu te târgui, spuse el. Știu că ai o armă în buzunar. Dar dacă tragi, va trebui să le explici englezilor de ce ai tras. Ar fi mai bine să pleci acum.

Kemel se întoarse, fără să vorbească, și urcă pe scară, apoi ieși prin deschizătura trapei. Elene îi auzi pașii pe punte. Wolff merse la un hublou și îl privi cum se îndepărta pe drumul de lângă malul râului.

Wolff își puse la loc cuțitul și își încheie cămașa. Își puse pantofii și legă strâns șireturile. Luă din cealaltă cameră cartea, scoase din ea foaia de hârtie pe care se afla cheia codului *Rebecca*, mototoli hârtia, o puse într-o scrumieră mare de sticlă, luă o cutie de chibrituri dintr-un sertar din bucătărie și dădu foc hârtiei.

Probabil că are o altă cheie la un loc cu celălalt radio, gândi Elene.

Wolff privi flăcările ca să se asigure că hârtia arsesese în totalitate. Se uită la carte, ca și cum s-ar fi gândit dacă să o ardă și pe aceea sau nu, apoi deschise un hublou și o aruncă în apă.

Luă o servietă mică dintr-un dulap și începu să împacheteze câteva lucruri în ea.

– Unde pleci? spuse Elene.

– Vei afla imediat – vii și tu.

– Oh, nu.

Oare ce avea să facă cu ea? O prinsese înșelându-l – se

gândise oare la o pedeapsă potrivită pentru ea? Se simți foarte obosită și înfricoșată. Nimic din ce făcuse nu ieșise bine. La un moment dat îi fusese teamă numai de faptul că avea să trebuiască să facă dragoste cu el. Acum avea mult mai multe motive să se teamă. Se gândi să încerce din nou să fugă – aproape că reușise ultima dată – dar nu mai avea hotărârea necesară.

Wolff continuă să-și facă bagajul. Elene văzu câteva din hainele ei pe jos și își aminti că nu se îmbrăcase complet. Chiloții, ciorapii și sutienul îi erau pe jos. Se hotărî să le îmbrace. Se ridică în picioare și își dădu jos rochia peste cap. Se aplecă să-și ridice de pe jos lenjeria. Când se ridică, Wolff o îmbrățișă. Își apăsă buzele peste ale ei, părând să nu-i pese că ea nu reacționa în nici un fel. Întinse mâna între picioarele ei și își băgă degetul în ea. Apoi își scoase degetul din vaginul ei și și-l băgă în anusul ei. Mușchii ei se încordară. El își împinse degetul înăuntru, iar ea icni de durere.

El o privi în ochi.

– Știi, cred că te-aș lua cu mine chiar dacă nu aș avea la ce să te folosesc.

Ea închise ochii, umilită. El se întoarse brusc de la ea și reluă împachetatul.

Elene se îmbracă.

Când era gata, Wolff privi încă o dată în jur și spuse:

– Să mergem.

Elene îl urmă sus pe punte, întrebându-se ce avea de gând să facă cu Sonja.

Ca și cum el ar fi intuit ce gândea ea, el spuse:

– Nu aș putea deranja somnul de frumusețe al Sonjei.

Rânji.

– Să mergem.

Merseră pe drumul de lângă râu. De ce nu o lua și pe

Sonja? se întrebă Elene. Nu își putea da seama care era motivul, dar știa că era un gest lipsit de bun simț. Wolff era un bărbat complet lipsit de scrupule, înțelese ea; iar gândul acesta o făcu să se cutremure, căci acum era în puterea lui.

Se întrebă dacă ar fi putut să-l ucidă.

Își ducea servieta în mâna stângă, iar cu dreapta o ținea pe ea de braț. Merse pe cărare, apoi ieșiră pe stradă și merse la mașina lui. El deschise ușa pe partea șoferului și o sili să urce și să se cațere peste schimbătorul de viteză pe locul din dreapta. Intră și el în mașină și porni motorul.

Era un miracol că mașina era încă întreagă, după ce fusese lăsată pe stradă toată noaptea: în mod normal, tot ce era detașabil ar fi fost furat, inclusiv roțile. Numai el avea parte de noroc, gândi Elene.

O porniră din loc. Elene se întrebă unde mergeau. Oriunde ar fi asta, al doilea radio al lui Wolff era acolo, împreună cu o altă copie a cheii codului *Rebecca*. Când vom ajunge acolo, va trebui să încerc din nou, se gândi ea oboșită. Acum totul depindea de ea. Wolff plecase de pe vas, deci acolo Vandam nu mai avea nimic de făcut, chiar și după ce l-ar fi dezlegat cineva. Elene trebuia să-l oprească de una singură pe Wolff să ia legătura cu Rommel și dacă era posibil să fure cheia codului. Ideea era ridicolă, ca și cum ai fi încercat să culegi luna de pe cer. Tot ce dorea de fapt era să scape de acest bărbat periculos și rău, să meargă acasă, să uite de spioni și coduri și război, să se simtă din nou în siguranță.

Se gândi la tatăl ei, mergând pe jos spre Ierusalim, și știu că avea datoria să încerce.

Wolff opri mașina. Elene își dădu seama unde erau. Ea spuse:

— Asta este casa lui Vandam!

— Da.

Se uită uimită la Wolff, încercând să citească expresia de pe fața lui. Ea spuse:

— Dar Vandam nu este aici.

— Nu, zâmbi macabru Wolff. Dar Billy este.

CAPITOLUL 24

Anwar el-Sadat era încântat de radio.

— Este un Skychallenger, îi spuse lui Kemel. Marcă americană.

Îl băgă în priză ca să îl testeze și îl declară un radio foarte puternic.

Kemel îi explică că trebuia să transmită la miezul nopții, pe lungimea de undă pe care era fixat radioul, și că numele de cod era Sfinxul. Îi spuse că Wolff refuzase să-i dea codul și că ei trebuiau să-și asume riscul de a transmite mesajul direct.

Ascunseră radioul în cuptorul din bucătăria casei.

Kemel plecă de la Sadat și merse cu mașina dinspre Kubri al-Qubbah spre Zamalek. Pe drum, se gândi cum să-și justifice rolul pe care îl avusese în evenimentele din timpul nopții.

Alibiul lui trebuia să fie în acord cu versiunea sergentului pe care Vandam îl trimisese să aducă ajutoare, deci trebuia să recunoască că primise telefonul respectiv. Poate avea să spună că înainte de a îi alerta pe englezi, merse el însuși la vas ca să investigheze, în caz că „maiorul Vandam” era un impostor. Dar ce se întâmplase apoi? Îl căutase pe Vandam pe drum și prin tufișuri, dar și el fusese lovit în cap. Dar nu ar fi rămas inconștient în tot acest timp. Deci trebuia să spună că fusese și el legat și abia atunci reușise să se elibereze. Apoi el și Vandam trebuiau să meargă la vas — și aveau să-l găsească gol.

Era o poveste bună.

Își parcă mașina și merse precaut pe drumul de lângă râu. Uitându-se prin tufișuri, își dădu seama cam pe unde îl lăsase pe Vandam. Intră în tufișuri cam la treizeci sau patruzeci de iarzi de acel loc. Se întinse pe jos și se rostogoli de câteva ori ca să-și murdărească hainele, apoi se frecă cu puțin pământ pe față și își trecu degetele prin păr. Apoi, frecându-și încheieturile ca să le facă să pară roșii și umflate, merse să-l caute pe Vandam.

Îl găsi exact în locul unde îl lăsase. Legăturile erau încă strânse, iar călușul era la locul lui. Vandam se uită la el cu ochi mari de uimire.

Kemel spuse:

– Doamne Dumnezeu, te-au prins și pe tine!

Se aplecă, îndepărtă călușul, apoi începu să-l dezlege pe Vandam.

– Sergentul m-a sunat, explică el. Am venit aici ca să vă caut, dar când m-am dezmeticit, m-am trezit legat, cu un căluș în gură și cu o durere de cap. Asta a fost acum câteva ore. Tocmai m-am eliberat.

Vandam nu spuse nimic.

Kemel aruncă la o parte sfoara. Vandam se ridică țeapăn în picioare. Kemel spuse:

– Cum vă simțiți?

– Mă simt bine.

– Haideți să urcăm la bordul vasului și să vedem ce găsim, spuse Kemel.

Se întoarse cu spatele.

Imediat ce Kemel se întoarse cu spatele, Vandam făcu un pas înainte și îl lovi cât de tare putu cu muchia palmei peste ceafă. Fu o lovitură care ar fi putut să-l ucidă pe Kemel, dar lui Vandam nu îi păsa. Vandam fusese legat și cu

căluș și nu putuse să vadă drumul de lângă râu; dar putuse să audă: „Eu sunt Kemel. Tu trebuie să fii Wolff.” Așa înțelese că Kemel l-a trădat. Era clar că Kemel nu se gândise la această posibilitate. De când auzise acele cuvinte, Vandam clocotise de mânie și toată furia ce se acumulase în el fusese concentrată în acea lovitură.

Kemel era întins pe jos, inconștient. Vandam îl rostogoli pe burtă, îl percheziționă și găsi arma. Folosi sfoara cu care îi fuseseră legate mâinile ca să lege mâinile lui Kemel la spate. Apoi, începu să-l pălmuiască până acesta își reveni.

– Ridică-te, spuse Vandam.

Kemel părea insensibil, dar apoi în ochi începu să i se vadă teama.

– Ce faci?

Vandam îl lovi cu piciorul.

– Te lovesc cu piciorul, spuse el. Ridică-te.

Kemel se ridică cu greu în picioare.

– Întoarce-te.

Kemel se întoarse. Vandam îl luă pe Kemel de guler cu mâna stângă, ținând arma în mâna dreaptă.

– Mișcă-te.

Merseră spre vas. Vandam îl împinse pe Kemel înainte, pe platformă și apoi pe punte.

– Deschide trapa.

Kemel băgă vârful piciorului în mânerul trapei și o deschise.

– Coboară.

Neîndemânatic, cu mâinile legate, Kemel coborî pe scară. Vandam se aplecă ca să privească în interior. Nu era nimeni. Coborî repede scara. Împingându-l pe Kemel într-o parte, el trase perdele.

O văzu pe Sonja în pat, dormind.

– Intră acolo, îi spuse el lui Kemel.

Kemel intră în dormitor și stătu lângă piciorul patului.

– Trezește-o.

Kemel o atinse pe Sonja cu piciorul. Ea se întoarse, rostogolindu-se departe de el, fără să-și deschidă ochii. Vandam își dădu seama vag că ea era dezbrăcată. El întinse mâna și o prinse de nas. Ea își deschise ochii și se ridică imediat în fund, părând foarte enervată. Ea îl recunoscu pe Kemel, apoi îl văzu pe Vandam cu arma în mână.

Ea spuse:

– Ce se întâmplă?

Apoi ea și Vandam rostră în același timp:

– Unde este Wolff?

Vandam era foarte sigur că nu se prefăcea. Era clar acum că Kemel îl avertizase pe Wolff, iar Wolff fugise fără să o trezească pe Sonja. Probabil că o luase pe Elene cu el – deși Vandam nu își putea imagina de ce.

Vandam puse arma la pieptul Sonjei, chiar sub sânul ei drept. Îi vorbi apoi lui Kemel.

– Îți voi pune o întrebare. Dacă îmi dai un răspuns greșit, ea moare. Clar?

Kemel dădu din cap.

Vandam spuse:

– A trimis Wolff vreun mesaj radio noaptea trecută la mizul nopții?

– Nu! strigă Sonja. Nu, n-a trimis, n-a trimis!

– Dar ce s-a întâmplat totuși aici? Întrebă Vandam, temându-se de care avea să fie răspunsul.

– Ne-am culcat.

– Cine s-a culcat cu cine?

– Wolff, Elene și cu mine.

– Toți împreună?

– Da.

Deci asta era. Și Vandam crezuse că Elene era în siguranță pentru că era și o femeie pe vas! Aceasta explica interesul lui Wolff pentru Elene: o vruseseră pentru partida lor de sex în trei. Vandam era complet dezgustat, dar nu din cauza a ce făcuseră, ci pentru că el o silise pe Elene să devină parte a acestui joc.

Încercă să-și alunge gândul din minte. Spunea oare Sonja adevărul – oare Wolff nu comunicase prin radio cu Rommel noaptea trecută? Vandam nu găsi nici o modalitate prin care putea să verifice lucrul acesta. Putea numai să spere că era adevărat.

– Îmbracă-te, îi spuse Sonjei.

Ea coborî din pat și își puse în grabă o rochie. Ținându-i pe amândoi în bătaia armei, Vandam merse la prova și privi în jur. Văzu o baie minuscule cu două hublouri mici.

– Intrați acolo, amândoi.

Kemel și Sonja intrară în baie. Vandam închise ușa pe ei și începu să percheziționeze vasul. Deschise toate sertarele și dulpurile, aruncând conținutul lor pe jos. Aruncă cearșafurile de pe pat. Cu un cuțit ascuțit de bucătărie tăie salteaua și tapiseria canapelei. Căută printre toate hârtiile de pe birou. Găsi o scrumieră mare de sticlă plină cu hârtie carbonizată și căută printre cenușă, dar toată hârtia era complet arsă. Goli cutia de gheață. Urcă pe punte și goli toate dulapurile de sus. Căută peste tot în jurul carenei vasului, căutând o frânghie care să atârne în apă.

După o jumătate de oră, era sigur că pe vas nu se afla nici un radio, nici un exemplar din *Rebecca* și nici o cheie a codului.

Îi scoase pe cei doi prizonieri din baie. Într-unul dintre dulapurile de pe punte găsi niște sfoară. Legă mâinile Sonjei, apoi îi legă pe Kemel și Sonja unul de altul.

Merse cu ei jos de pe vas, pe drumul de lângă râu și spre stradă. Merseră spre pod, unde Vandam opri un taxi. Îi împinse pe Sonja și Kemel în spate, apoi, ținând arma îndreptată spre ei, urcă în față, lângă șoferul arab speriat.

– Cartierul general, îi spuse el șoferului.

Cei doi prizonieri trebuiau interogați, dar în realitate erau numai două întrebări care trebuiau puse:

Unde era Wolff?

Și unde era Elene?

Șezând în mașină, Wolff o luă pe Elene de încheietura mâinii. Ea încercă să scape, dar el strângea cu putere. Își scoase cuțitul și îi trecu ușor lama peste mâna Elenei. Cuțitul era foarte ascuțit. Elene își privea cu groază mâna. La început se văzu numai o linie subțire, ca și urma unui creion. Apoi, din tăietură porni sângele și ea simți o durere ascuțită. Elene icni de durere.

Wolff spuse:

– Stai foarte aproape de mine și nu spune nimic.

Brusc, Elene începu să-l urască. Se uită în ochii lui.

– Altfel o să mă tai? spuse ea cu tot disprețul de care era în stare.

– Nu, spuse el. Altfel o să-l tai pe Billy.

Îi dădu drumul la mână și coborî din mașină. Elene stătu pe loc, simțindu-se neajutorată. Ce putea ea să facă împotriva acestui bărbat puternic și lipsit de milă? Își scoase din poșetă o batistă și o înfășură pe mâna ei sângerândă.

Nerăbdător, Wolff ocoli mașina și ajunse pe partea ei, apoi deschise ușa. O apucă de braț și o sili să coboare din mașină. Apoi, continuând să o țină, trecu strada și ajunse la casa lui Vandam.

Merseră pe alee și Wolff sună la ușă. Elene își aminti de ultima dată când stătuse în ușă, așteptând ca aceasta să

se deschidă. Părea că totul s-a întâmplat cu ani în urmă, dar trecuseră numai câteva zile. De atunci aflase că Vandam fusese căsătorit și că soția lui murise; și făcuse dragoste cu Vandam; iar el nu-i trimisese flori – cum a putut oare să se agite atât de mult din cauza asta? – și îl găsiseră pe Wolff; și...

Ușa se deschise. Elene îl recunoscă pe Gaafar. Și servitorul își aminti de ea și spuse:

– Bună dimineața, domnișoară Fontana.

– Bună, Gaafar.

Wolff spuse:

– Bună dimineața, Gaafar. Sunt căpitanul Alexander. Maiorul m-a rugat să vin. Lasă-ne înăuntru, te rog.

– Desigur, domnule.

Gaafar se dădu la o parte. Wolff, ținând-o încă strâns de braț pe Elene, păși înăuntru. Gaafar închise ușa. Elene își aminti de holul cu gresie pe jos. Gaafar spuse:

– Sper că maiorul este bine...

– Da, e în ordine, spuse Wolff. Dar nu poate să vină acasă în această dimineață, așa că m-a rugat pe mine să vin, să vă spun că e bine și să-l duc pe Billy la școală.

Elene era mută de uimire. Era groaznic – Wolff avea să-l răpească pe Billy. Ar fi trebuit să ghicească asta imediat ce Wolff a menționat numele băiatului – dar era de neimaginat, nu trebuia să lase ca asta să se întâmple! Dar ce putea ea să facă? Voia să strige „Nu, Gaafar, minte, ia-l pe Billy și fugi, pleacă de aici, fugi!” Dar Wolff avea cuțitul, iar Gaafar era bătrân, iar Wolff putea oricum să-l prindă pe Billy.

Gaafar păru să ezite. Wolff spuse:

– Ei bine, Gaafar, mai repede. N-avem toată ziua la dispoziție.

– Da, domnule, spuse Gaafar, reacționând cu reflexul

unui servitor egiptean căruia i s-a adresat un european pe un ton autoritar. Billy tocmai termină micul dejun. Ați putea să așteptați aici pentru un moment?

Deschise ușa salonului.

Wolff o împinse pe Elene în cameră și el îi dădu în sfârșit drumul. Elene se uită la tapiserie, la tapet, la semi-neul de marmură și la fotografiile din ziarul *Tatler* ale Angelei Vandam: aceste lucruri aveau imaginea fantomatică a unor obiecte pe care omul le vede în coșmaruri. Angela ar fi știut ce să facă, se gândi Elene cu disperare. „Nu fi ridicol!” ar fi spus ea; apoi, ridicând un braț poruncitor, i-ar fi spus lui Wolff să plece din casa ei. Elene își scutură capul ca să alunge imaginea aceasta: și Angela ar fi fost la fel de neajutorată cum era și ea.

Wolff se așeză la birou. Deschise un sertar, luă o hârtie și un stilou apoi începu să scrie.

Elene se întrebă ce ar fi putut să facă Gaafar. Era posibil să sune la cartierul general ca să verifice dacă într-adevăr tatăl lui Billy îl trimisese? Elene știa că egiptenilor nu le plăcea să sune la cartierul general: Gaafar nu ar fi primit legătura și nu putea să treacă peste centralistă și secretare. Privi în jurul ei și observă că telefonul era în salon, deci dacă Gaafar ar fi încercat să facă asta, Wolff ar fi știut și l-ar fi oprit.

– De ce m-ai adus aici? strigă ea. Frustrarea și teama făcu ca vocea să-i sune strident.

Wolff ridică privirea.

– Ca să-l fac pe băiat să tacă. Avem mult de mers.

– Lasă-l pe Billy aici, îl rugă ea. E numai un copil.

– E copilul lui Vandam, spuse Wolff cu un zâmbet.

– Nu ai nevoie de el.

– Vandam poate să ghicească unde mă duc, spuse Wolff. Vreau să mă asigur că nu vine după mine.

– Tu chiar crezi că el va sta acasă în timp ce tu îi ții băiatul ostatic?

Wolff păru să se gândească la ce spusese Elene.

– Sper, spuse el în cele din urmă. Dar oricum, ce am de pierdut? Dacă nu îl iau pe băiat, sigur va veni după mine.

Elene încercă să își oprească lacrimile.

– Tu nu ai nici un pic de milă?

– Mila este un sentiment decadent, spuse Wolff cu o strălucire în ochi. Scepticismul cu privire la morală este cel decisiv. Sfârșitul interpretării morale a lumii, în care nu mai există sancțiuni...

Wolff părea să fi citat.

Elene spuse:

– Nu cred că faci asta ca să-l faci pe Vandam să rămână acasă. Cred că o faci din răutate. Te gândești la durerea pe care o să i-o provoci și asta îți face plăcere. Ești un individ crud, dezgustător.

– Poate că ai dreptate.

– Ești nebun.

– Destul! Wolff roși ușor.

Păru să facă un efort ca să se calmeze.

– Taci atâta timp cât scriu.

Elene se sili să se concentreze. Aveau să meargă într-o călătorie lungă. Iar el se temea că Vandam avea să-i urmărească. Îi spusese lui Kemel că mai avea un alt radio. Vandam putea să ghicească unde avea ei să meargă. La destinație se afla cu siguranță celălalt radio, cu un exemplar al cărții *Rebecca* și cheia codului. Cumva trebuia să-l ajute pe Vandam să-i urmărească, în așa fel încât să-i poată salva și să obțină cheia codului. Dacă Vandam putea să ghicească destinația, atunci și eu pot, gândi Elene. Unde putea Wolff să țină un radio de rezervă? Era la distanță mare. Putuse să ascundă unul înainte de a fi ajuns la Cai-

ro. Putea să fie undeva în deșert, sau undeva între Cairo și Assyut. Poate...

Billy intră.

– Bună, îi spuse Elenei. Mi-ai adus cartea aceea?

Elene nu știa despre ce vorbea băiatul.

– Cartea?

Se uită mirată la el, gândindu-se că era din multe puncte de vedere încă un băiețel în ciuda manierelor sale de om adult. Purta pantaloni scurți de flanel de culoare gri și o cămașă albă, iar pe pielea netedă a brațelor lui goale nu se vedea nici un fir de păr. Ducea un ghiozdan și purta o cravată de școală.

– Ai uitat, spuse el, și păru dezamăgit. Trebuia să-mi aduci un roman polițist de Simenon.

– Am uitat într-adevăr, iartă-mă.

– O să mi-o aduci data viitoare când mai vii?

– Sigur.

Wolff se uitase mirat la Billy în tot acest timp, ca un zgârcit care se uita la lada lui de bani. Acum se ridică în picioare.

– Bună, Billy, spuse el cu un zâmbet. Sunt căpitanul Alexander.

Billy dădu mâna cu el și spuse:

– Mă bucur să vă cunosc, domnule.

– Tatăl tău m-a rugat să-ți spun că este într-adevăr foarte ocupat.

– Întotdeauna vine acasă la micul dejun, spuse Billy.

– Nu și astăzi. Este foarte ocupat cu bătrânul Rommel, știi.

– A mai participat la o luptă?

Wolff ezită.

– Ca să-ți spun drept, da, dar este bine. S-a ales cu un cucui în cap.

Billy păru mai mult mândru decât îngrijorat, observă Elene.

Gaafar intră și îi vorbi lui Wolff.

– Sunteți sigur, domnule, că maiorul v-a spus să duceți băiatul la școală?

Este într-adevăr suspicios, gândi Elene.

– Desigur, spuse Wolff. S-a întâmplat ceva?

– Nu, dar Billy este responsabilitatea mea și noi nu vă cunoaștem...

– Dar o cunoașteți pe domnișoara Fontana, spuse Wolff. Ea a fost cu mine când maiorul Vandam mi-a vorbit, nu-i așa, Elene?

Wolff se uită la ea și își puse mâna sub brațul stâng, unde era teaca cuțitului.

– Da, spuse Elene.

Wolff spuse:

– În orice caz, ai dreptate să fii precaut, Gaafar. Poate ar trebui să suni la cartierul general și să vorbești chiar tu cu maiorul.

Wolff arată spre telefon.

Elene se gândi: „Nu, nu fă asta Gaafar, te va ucide înainte să apuci să formezi numărul.“

Gaafar ezită, apoi spuse:

– Sunt sigur că asta nu e necesar, domnule. Cum spuneți, o cunoaștem pe domnișoara Fontana.

Elene se gândi: este numai vina mea.

Gaafar ieși.

Wolff îi spuse Elenei într-o arabă rapidă:

– Fă-l pe băiat să tacă un minut.

Continuă să scrie.

Elene se uită în ghiozdanul lui Billy și îi veni o idee.

– Arată-mi manualele tale, spuse ea.

Billy se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

– Haide, spuse ea.

Ghiozdanul era deschis și colțul unui atlas ieșea din el. Ea întinse mâna și îl scoase.

– Despre ce înveți la geografie?

– Despre fiordurile norvegiene.

Elene văzu că Wolff terminase de scris și puse hârtia într-un plic. Îl închise și îl lipi, apoi îl puse în buzunar.

– Hai să găsim Norvegia, spuse Elene.

Începu să frunzărească atlasul.

Wolff ridică receptorul și formă un număr. Se uită la Elene, apoi se uită pe geam.

Elene găsi harta Egiptului.

Billy spuse:

– Dar asta e...

Rapid, Elene își puse degetul pe buze. El se opri și se încruntă la ea.

Ea gândi: te rog, băiatule, stai cuminte și lasă totul pe seama mea.

Ea spuse:

– Scandinavia, da, iar Norvegia este în Scandinavia, ia uite.

Desfăcu batista cu care îi era înfășurată mâna. Billy se uită stupefiat la tăietură. Cu o unghie, Elene deschise puțin tăietura, iar aceasta începu din nou să sângereze. Billy se albi la față. Păru că e gata să vorbească, dar Elene îi atinse buzele și scutură din cap cu o privire rugătoare.

Elene era sigură că Wolff mergea la Assyut. Era o variantă foarte plauzibilă, iar Wolff spusese că Vandam putea să ghicească care era destinația lui. În timp ce se gândea la asta, îl auzi pe Wolff spunând la telefon:

– Alo? La ce oră pleacă trenul spre Assyut?

Am avut dreptate, gândi ea. Își înmuie un deget în sângele ce îi curgea din mână. Cu trei linii, desenă cu sânge

o săgeată pe harta Egiptului, cu vârful pe Assyut, la trei sute de mile sud de Cairo. Închise atlasul. Își folosi batista ca să murdărească coperta atlasului cu sânge, apoi îl împinse la spatele ei.

Wolff spuse:

– Da – și la ce oră sosește?

Elene spuse:

– Dar de ce sunt fiorduri în Norvegia și nu în Egipt?

Billy rămase cu gura căscată. Continua să se holbeze la mâna ei. Trebuia să-l facă să revină la realitate înainte să o dea gol. Ea spuse:

– Ascultă, ai citit romanul de Agatha Christie care se numește *Indiciul atlasului însângerat*?

– Nu, nu există –

– Este foarte interesant modul în care detectivul își dă seama de toată povestea pe baza aceluia unic indiciu.

El se încruntă la ea, dar în loc de încruntarea celui care nu înțelege nimic, aceasta era expresia cuiva care începe să înțeleagă.

Wolff puse jos receptorul și se ridică.

– Să mergem, spuse el. Nu aș vrea să întârzii de la școală, Billy.

Merse la ușă și o deschise.

Billy își luă ghiozdanul și ieși. Elene se ridică, temându-se că Wolff putea să vadă atlasul.

– Haide, spuse el nerăbdător.

Ea ieși pe ușă, iar el o urmă. Billy era deja afară în hol, pe o măsuță de formă ovală era un mic morman de scrisori. Elene îl văzu pe Wolff punând plicul lui în vârful mormanului.

Ieșiră cu toții din casă.

Wolff o întrebă pe Elene:

– Știi să conduci?

– Da, răspunse ea, apoi se blestemă pentru că nu gândise destul de repede – ar fi trebuit să spună că nu.

– Voi doi urcați în față, îi instrui Wolff.

El urcă în spate. În timp ce o porneau din loc, Elene îl văzu pe Wolff aplecându-se în față. El spuse:

– Vezi asta?

Privi și ea în jos. Wolff îi arăta cuțitul lui Billy.

– Da, spuse Billy cu o voce slabă.

Wolff spuse:

– Dacă îmi faci probleme, îți tai jos capul.

Billy începu să plângă.

CAPITOLUL 25

– Drepti! lătră Jakes cu o voce impunătoare.

Kemel stătu drepti.

Camera pentru interogatorii era goală, cu excepția unei mese. Vandam îl urmă pe Jakes înăuntru, ducând un scaun într-o mână și o ceașcă de ceai în cealaltă. Se așeză.

Vandam spuse:

– Unde este Alex Wolff?

– Nu știu, spuse Kemel, relaxându-se puțin.

– Drepti! strigă Jakes. Îndreaptă spatele, băiete!

Kemel stătu din nou drepti.

Vandam începu să-și bea ceaiul. Era o parte a jocului, un mod de a-l lăsa să înțeleagă că el avea tot timpul din lume și nu era prea preocupat de altele, în vreme ce prizonierul o încurcase. Asta era complet fals însă.

Vandam spuse:

– Seara trecută ai primit un telefon de la un ofițer care supraveghea vasul Jihan.

Jakes urlă:

– Răspunde-i maiorului!

– Da, spuse Kemel.

– Ce ți-a spus?

– Mi-a spus că maiorul Vandam venise pe drumul de lângă vas și l-a trimis să cheme ajutoare.

– Domnule! spuse Jakes. Să cheme ajutoare, domnule!

– Să cheme ajutoare, domnule, spuse Kemel.

Vandam spuse:

– Și tu ce ai făcut?

– Am mers personal la vas ca să investighez, domnule.

– Și apoi?

– Am fost lovit în cap și am rămas inconștient. Când mi-am revenit, eram legat la mâini și la picioare. Mi-a luat câteva ore să mă eliberez. Apoi l-am eliberat pe maiorul Vandam, la care el m-a atacat.

Jakes se apropie de Kemel:

– Ești un nenorocit de băștinaș mincinos!

Kemel făcu un pas în spate.

– Stai pe loc! urlă Jakes. Ești un băștinaș mincinos, nu-i așa?

Kemel nu spuse nimic. Vandam spuse:

– Ascultă, Kemel. După cum stau lucrurile, vei fi împușcat pentru spionaj. Dacă ne spui acum tot ce știi, poți să scapi numai cu o condamnare la închisoare. Gândește-te. Așa, deci ai venit la drumul de lângă râu și m-ai lovit în cap, nu-i așa?

– Nu, domnule.

Vandam oftă. Kemel își inventase povestea, iar acum ținea la ea. Chiar dacă știa, sau ghicise unde plecase Wolff, nu avea să dezvăluie lucrul acesta atâta timp cât pretindea că este nevinovat.

Vandam spuse:

– Ce amestec are soția ta în toate astea?

Kemel nu spuse nimic, dar părea speriat. Vandam spuse:

– Dacă nu-mi răspunzi tu la întrebări, va trebui să o întreb pe ea.

Buzele lui Kemel erau unite într-o linie dură. Vandam se ridică.

– În ordine, Jakes, spuse el. Arestează-o pe soție sub suspiciune de spionaj.

Kemel spuse:

– Justiție britanică tipică.

Vandam se uită la el.

– Unde este Wolff?

– Nu știu.

Vandam ieși. Așteptă afară să vină și Jakes. Când ieși și căpitanul, Vandam spuse:

– Este polițai, deci cunoaște tehnica. Va ceda, dar nu astăzi.

Iar Vandam trebuia să-l găsească pe Wolff astăzi. Jakes întrebă:

– Vrei să o arestez pe soție?

– Încă nu. Poate mai târziu.

Dar unde era Elene? Merseră împreună câțiva metri până la o altă celulă. Vandam spuse:

– Aici totul e pregătit?

– Da.

– În ordine.

Deschise ușa și intră. Camera aceasta nu era atât de goală. Sonja ședea pe un scaun tare, purtând o rochie de pușcărie aspră, de culoare gri. În spatele ei stătea o femeie ofițer care l-ar fi speriat și pe Vandam dacă ar fi fost prizonier. Era scundă și bine făcută, cu o față cu trăsături aspre, masculine și păr scurt, cărunț. Într-un colț al celulei era un pat de campanie, iar în alt colț era un lighean cu apă rece.

Când Vandam intră, femeia ofițer spuse:

– Ridică-te!

Vandam și Jakes se așezară. Vandam spuse:

– Așează-te, Sonja.

Femeia o împinse pe Sonja jos pe scaun. Vandam o studea pe Sonja un minut. O mai interogase o dată și atunci ea fusese mai puternică decât el. De această dată însă totul

era diferit: siguranța Elenei era în balanță și lui Vandam îi rămăseseră prea puține scrupule. El spuse:

- Unde este Alex Wolff?
- Nu știu.
- Unde este Elene Fontana?
- Nu știu.
- Wolff este un spion german, iar tu l-ai ajutat.
- Ridicol.
- Ai încurcat-o.

Ea nu spuse nimic. Vandam îi privi fața. Era mândră, încrezătoare în sine, nu îi era teamă. Vandam se întrebă oare ce se întâmplase exact pe vas în acea dimineață. Cu siguranță, Wolff plecase fără să o avertizeze pe Sonja. Oare nu se simțea trădată?

– Wolff te-a trădat, spuse Vandam. Kemel, polițaiul, l-a avertizat pe Wolff în legătură cu pericolul ce-l păștea; dar Wolff te-a lăsat să dormi și a plecat cu o altă femeie. Îl protejezi chiar și după toate astea?

Ea nu spuse nimic.

– Wolff își ținea radioul pe vasul tău. Îi trimitea lui Rommel mesaje la miezul nopții. Tu știai de asta, deci ai fost complice la spionaj. Vei fi împușcată pentru spionaj.

– Întregul Cairo se va revolta! Nu ai îndrăzni!

– Crezi asta? Ce ne mai pasă dacă în Cairo va izbucni o revoltă? Nemții sunt la porțile orașului – o să înăbușe ei rebeliunea.

– Nu îndrăznești să mă atingi.

– Unde a plecat Wolff?

– Nu știu.

– N-ai nici o idee?

– Nu.

– Nu mă ajuți deloc, Sonja. Asta va face lucrurile mai complicate pentru tine.

– Nu poți să mă atingi.

– Cred că îți voi demonstra că pot.

Vandam îi făcu un semn cu capul femeii ofițer.

Femeia o ținu pe Sonja, în timp ce Jakes o legă de scaun. Ea se luptă pentru un moment, dar era inutil. Se uită la Vandam și pentru prima dată în ochi i se văzu teama. Ea spuse:

– Ce îmi faceți, nenorociților?

Femeia scoase o foarfecă mare din geanta ce o avea. Luă în mână o șuviță din părul lung, bogat al Sonjei și o tăie jos.

– Nu-mi puteți face asta, țipă Sonja.

Femeia tăia rapid părul Sonjei. Când buclele se desprindeau, femeia le arunca în poala Sonjei. Sonja striga, blestemându-l pe Vandam și pe Jakes și pe englezi cu un limbaj pe care Vandam nu îl auzise niciodată la o femeie.

Femeia ofițer luă o foarfecă mai mică, cu care tăie părul Sonjei până aproape de scalp.

Strigătele Sonjei se transformaseră în plâns. Când putu fi auzit, Vandam spuse:

– Vezi tu, nu ne mai pasă de legalitate și de justiție și nu ne pasă nici de opinia publică egipteană. Suntem cu spatele la perete. Poate curând vom fi toți uciși. Suntem disperați.

Femeia luă un săpun și un pământuf și începu să facă cu spumă capul Sonjei, apoi începu să o radă. Vandam spuse:

– Wolff primea informații de la cineva de la cartierul general. De la cine?

– Ești un diavol, spuse Sonja.

În cele din urmă, femeia ofițer scoase din geantă o oglindă și o ținu în fața Sonjei. La început, Sonja nu vru să privească în oglindă, dar după un minut cedă. Își pierdu răsuflarea când își văzu în oglindă capul complet chel.

– Nu, spuse ea. Asta nu sunt eu.

Izbucni în lacrimi. Acum toată ura era consumată, era complet demoralizată. Vandam spuse blând:

– De unde obținea Wolff informațiile?

– De la maiorul Smith, răspunse Sonja.

Vandam oftă cu ușurare. Sonja cedase: ca norocul.

– Prenumele?

– Sandy Smith.

Vandam se uită la Jakes. Acesta era numele maiorului de la MI6 care dispăruse – exact de asta se temuseră.

– Cum obținea informațiile?

– Sandy venea pe vas în pauza sa de masă ca să mă viziteze pe mine. În timp ce noi eram în pat, Alex îi controla servieta.

Atât de simplu, se gândi Vandam. Doamne, mă simt obosit. Smith era omul de legătură între Serviciul Secret de Informații – cunoscut și sub numele de MI6 – și cartierul general, și în acest rol el avusese acces la toate planurile strategice, deoarece MI6 trebuia să știe exact ce făcea armata, ca să știe să le spună spionilor ce informații să caute. Smith mersese direct de la conferințele de dimineață de la cartierul general la vas, cu servieta plină de informații secrete. Vandam aflase deja că Smith le spusese celor de la cartierul general că lua masa la birourile MI6, iar superiorilor săi de la MI6 le spusese că lua masa la cartierul general, în așa fel ca nimeni să nu știe că el se culca cu o dansatoare. Vandam presupusese inițial că Wolff șantajase pe cineva: nu se gândise nici o clipă că Wolff putea să obțină informațiile de la cineva care nici măcar nu știa de acest lucru. Vandam spuse:

– Unde este Smith acum?

– L-a prins pe Alex căutându-i prin servietă. Alex l-a ucis.

– Unde este cadavrul?

– În râu, chiar lângă vas.

Vandam îi făcu un semn cu capul lui Jakes, iar Jakes ieși. Vandam îi spuse Sonjei:

– Spune-mi, ce știi despre Kemel?

Sonja era acum complet docilă, dorea să spună tot ce știa, rezistența ei era zdrobită; ar fi făcut orice ca oamenii să fie din nou trăguți cu ea.

– A venit la mine și mi-a spus că i-ai cerut să supravegheze vasul. El a spus că avea să cenzureze rapoartele despre supraveghere dacă aveam să aranjez o întâlnire între Alex și Sadat.

– Alex și cine?

– Anwar el-Sadat. Este căpitan în armată.

– De ce voia el să se întâlnească cu Wolff?

– Ca Ofițerii Liberi să-i poată transmite un mesaj lui Rommel.

Vandam se gândi: există elemente în acest caz de care nici nu am știut. Spuse:

– Unde locuiește Sadat?

– Kubri al-Qubbah.

– Adresa?

– Nu o știu.

Vandam îi spuse femeii ofițer:

– Du-te și află adresa exactă a căpitanului Anwar el-Sadat.

– Da, domnule.

Pe fața femeii apăru un zâmbet surprinzător de frumos. Ieși. Vandam spuse:

– Wolff își ținea radioul pe vasul tău.

– Da.

– Folosea un cod pentru a trimite mesaje.

– Da, avea un roman englezesc pe care îl folosea ca să

găsească cuvintele codificate.

– *Rebecca*.

– Da.

– Și avea o cheie pentru acest cod.

– O cheie?

– O bucată de hârtie care îi spunea care pagini din carte să le folosească.

Dădu încet din cap.

– Da, cred că avea.

– Radioul, cartea și cheia au dispărut. Știi unde sunt?

– Nu, spuse ea.

I se făcu frică.

– Sincer, nu, nu știu, vă spun adevărul.

– E în ordine, te cred. Știi unde e posibil să fi plecat Wolff?

– Are o casă... Villa les Oliviers.

– Bună idee. Alte sugestii?

– Abdullah. E posibil să fi mers la Abdullah.

– Da. Altele?

– Poate la verii lui, în deșert.

– Și unde ar putea fi găsiți aceștia?

– Nu știe nimeni. Sunt nomazi.

– E posibil ca Wolff să le cunoscă mișcările?

– Presupun că da.

Vandam șezu acolo, uitându-se încă puțin la Sonja. Acum nu se prefăcea: nu era posibil să fi mimat așa ceva. Era complet dărâmată, nu numai dispusă, dar și doritoare de a-și trăda prietenii și de a le dezvălui toate secretele. Spunea adevărul.

– Voi veni din nou, spuse Vandam și ieși.

Femeia ofițer îi dădu o bucată de hârtie pe care era scrisă adresa lui Sadat, apoi intră în celulă. Vandam se grăbi spre camera unde se făcea adunarea. Jakes îl aștepta.

– Marina ne împrumută doi scafandri, spuse Jakes. Vor fi aici în câteva minute.

– Bine.

Vandam își aprinse o țigară.

– Vreau să faci un raid la casa lui Abdullah. Eu îl voi aresta pe acest Sadat. Trimite o echipă mică la Villa les Oliviers, în cazul că e acolo – dar eu nu cred că vor găsi ceva. A fost toată lumea pusă la curent?

Jakes dădu din cap.

– Știu că suntem în căutarea unui transmițător, a unui exemplar al cărții *Rebecca* și a instrucțiunilor de codificare.

Vandam privi în jur și observă pentru prima dată că în cameră erau și polițai egipteni.

– De ce avem nenorociți de arabi în echipă?

– Protocolul, domnule, răspunse Jakes formal. A fost ideea colonelului Bogge.

Vandam se abținu să facă un comentariu.

– După ce ai terminat cu Abdullah, vino să ne întâlnim la vas.

– Da, domnule.

Vandam își stinse țigara.

– Să mergem.

Ieșiră în soarele de dimineață. O duzină de jeepuri erau aliniat, cu motoarele pornite. Jakes le dădu instrucțiuni sergenților din grupele care trebuiau să efectueze raidul, apoi dădu din cap spre Vandam. Oamenii urcară în jeepuri și porniră.

Sadat locuia într-o suburbie, la trei mile în afara orașului Cairo, în direcția orașului Heliopolis. Casa sa era una obișnuită, înconjurată de o grădină mică. Afară, patru jeepuri se opriră, iar soldații înconjurară imediat casa și începură să caute prin grădină. Vandam bătu la ușa din fa-

ță. Un câine începu să latre. Vandam bătu din nou. Ușa fu deschisă.

– Căpitanul Anwar el-Sadat?

– Da.

Sadat era un tânăr slab, serios, de înălțime medie. Părul său castaniu ondulat începea să se retragă la tâmpile. Purta uniforma de căpitan și fesul, ca și cum s-ar fi pregătit să plece de acasă.

– Ești arestat, spuse Vandam, și îl împinse în casă, după care intră și el.

În ușă apăru și un alt tânăr.

– Cine este el?

– Fratele meu, Tal'at, spuse Sadat.

Vandam se uită la Sadat. Arabul era calm și demn, dar ascundea un dram de tensiune. Îi este teamă, se gândi Vandam; nu îi este teamă de mine și nu îi este teamă să meargă la închisoare; îi este teamă din altă cauză.

Ce fel de afacere făcuse Kemel cu Wolff în acea dimineață? Rebelii aveau nevoie de Wolff ca să-i ajute să ia legătura cu Rommel. Îl ascundeau oare pe Wolff undeva? Vandam spuse:

– Care este camera ta, căpitane?

Sadat arătă cu degetul. Vandam intră în cameră. Era un dormitor simplu, cu o saltea pe jos și o galabiya atârând de un cârlig. Vandam arătă cu degetul spre doi soldați englezi și un polițai egiptean și spuse:

– În ordine, intrați.

Ei începură să caute prin cameră.

– Ce înseamnă asta? spuse Sadat încet.

– Îl cunoști pe Alex Wolff, spuse Vandam.

– Nu.

– Își spune de asemenea Achmed Rahmha, dar este european.

— N-am auzit niciodată de el.

Era clar că Sadat avea o personalitate puternică, nu era genul de om care să se sperie și să recunoască orice numai pentru că câțiva soldați voinici au început să-i întoarcă pe dos casa. Vandam arătă cu degetul spre o cameră.

— Ce este în camera aceea?

— Biroul meu.

Vandam merse la ușă. Sadat spuse:

— Dar femeile din familie sunt acolo, trebuie să mă lași să le avertizez.

— Știi că suntem aici. Deschide ușa.

Vandam îl lăsă pe Sadat să intre primul în cameră. Înăuntru nu erau femei, dar ușa din spate fusese deschisă, ca și cum cineva tocmai ar fi ieșit. Era în ordine: grădina era plină de soldați, nimeni nu putea să scape. Vandam văzu pe birou un pistol de armată care era pus pe niște hârtii pline de scris arab. Merse la raftul de cărți și examinează cărțile: *Rebecca* nu era acolo.

Dintr-o altă parte a casei se auzi un strigăt:

— Maior Vandam!

Vandam urmări sunetul până în bucătărie. Un sergent al poliției militare stătea lângă cuptor, cu câinele scheunând lângă cizma lui. Ușa cuptorului era deschisă și sergentul scoase o servietă cu un radio.

Vandam se uită la Sadat, care îl urmăse în bucătărie. Pe fața arabului se citea amărăciune și dezamăgire. Deci acesta fusese târgul pe care îl făcuseră: ei aveau să-l avertizeze pe Wolff și, în schimb, ei primeau radioul lui. Asta însemna oare că el avea altul? Sau aranjase oare Wolff să vină la casa lui Sadat și să transmită de acolo? Vandam îi vorbi sergentului.

— Bine lucrat. Du-l pe căpitanul Sadat la cartierul general.

– Protestez, spuse Sadat. Legea spune că ofițerii din armata egipteană pot fi deținuți numai la popota ofițerilor și trebuie supravegheați de un alt ofițer.

Un polițai egiptean se afla în apropiere.

– Este adevărat, spuse el.

Din nou, Vandam îl blestemă pe Bogge pentru că i-a amestecat și pe egipteni.

– Legea spune și că spionii trebuie împușcați, îi spuse el lui Sadat.

Se întoarse spre sergent:

– Trimite-l pe șoferul meu. Terminați de percheziționat casa. Sadat este acuzat de spionaj.

Se uită din nou la Sadat. Semnele amărăciunii și dezamăgirii îi dispăruseră de pe față și fuseseră înlocuite de o privire calculată. Se gândește cum să scoată tot ce se poate din situația asta, se gândi Vandam; se pregătește să facă pe martirul. Este foarte versatil – ar trebui să fie politician.

Vandam ieși din casă și merse la jeep. Câteva momente mai târziu, ieși și șoferul și sări pe scaunul de lângă el. Vandam spuse:

– La Zamalek.

– Da, domnule.

Șoferul porni motorul și mașina demară. Când Vandam ajunsese la vas, scafandrii își terminaseră treaba și stăteau pe drumul de lângă râu, dându-și jos echipamentul. Doi soldați târau ceva extrem de greu afară din apele Nilului. Scafandrii legaseră frânghii de cadavrul pe care îl găsiseră pe fundul apei, iar apoi se spălaseră pe mâini de întreaga afacere.

Jakes veni la Vandam.

– Uitați-vă la asta, domnule.

Îi arată o carte înmuiată de apă. Coperțile fuseseră rup-

te jos. Vandam examinează cartea: era *Rebecca*.

Radioul a ajuns la Sadat; cartea pentru cod a ajuns în râu. Vandam își aminti de scrumiera plină de hârtie carbonizată de pe vas: oare Wolff arsese cheia codului?

De ce scăpase de radio, de carte și de cheie, când avea de transmis un mesaj vital lui Rommel? Concluzia era evidentă: avea un alt radio, o altă carte și o altă cheie, ascunse undeva.

Soldații traseră cadavrul pe mal, apoi făcură câțiva pași în spate, ca și cum ar fi vrut să nu mai aibă de-a face cu el. Vandam stătu în picioare lângă el. Gâtul îi fusese tăiat și capul era aproape desprins complet de corp. O servietă îi era prinsă cu o sfoară de mijloc. Vandam se aplecă și deschise cu grijă servieta. Era plină de sticle de șampanie. Jakes spuse:

– Dumnezeuule mare!

– Urât, nu-i așa? spuse Vandam. Gâtul tăiat, apoi aruncat în râu cu o servietă plină de sticle de șampanie care să-l ducă la fund.

– Bastard nesimțit.

– Și rapid cu cuțitul acela.

Vandam își atinse obrazul: nu mai purta pansament și barba de câteva zile îi ascundea cicatricea. Dar nu Elene, nu cu cuțitul, te rog.

– Înțeleg că nu l-ai găsit.

– N-am găsit nimic. L-am dus pe Abdullah la cartierul general, dar nu era nimic la el acasă. Și am sunat la Villa les Oliviers pe drumul de întoarcere – aceeași poveste.

– Și la casa căpitanului Sadat.

Brusc, Vandam se simți complet secătuit de putere. Se părea că Wolff era mai deștept ca el la fiecare mișcare. Se gândi că poate pur și simplu nu era destul de inteligent ca să-l prindă pe acest spion viclean, evaziv.

– Poate că am pierdut, spuse el.

Își trecu mâna peste față. Nu dormise în ultimele douăzeci și patru de ore. Se întrebă ce făcea acolo, stând aplecat deasupra cadavrului hidos al maiorului Sandy Smith. Nu mai avea ce să afle de la el.

– Cred că voi merge acasă să dorm o oră, spuse el.

Jakes păru surprins. Vandam adăugă:

– Poate mă ajută să gândesc mai limpede. În această după-amiază vom interoga din nou prizonierii.

– Foarte bine, domnule.

Vandam merse înapoi la mașina lui. Trecând podul dinspre Zamalek spre oraș, își aminti că Sonja menționase și o altă posibilitate: verii nomazi ai lui Wolff. Privi vasele de pe râul lat, ce curgea lent. Curentul ducea vasele în aval, vântul le propulsa spre amonte – o coincidență de importanță enormă pentru Egipt. Marinarii foloseau încă pânza unică triunghiulară, o formă care fusese concepută... Cu cât timp în urmă? Cu mii de ani în urmă, poate. Atât de multe lucruri din țara aceasta erau făcute tot așa cum fuseseră făcute de mii de ani. Vandam închise ochii și îl văzu pe Wolff, într-o felucca, navigând spre izvoarele Nilului, manipulând pânza triunghiulară cu o mână, în vreme ce cu cealaltă transmitea mesaje lui Rommel cu radioul. Mașina se opri brusc și Vandam deschise ochii, dându-și seama că visase cu ochii deschiși sau ațipise. De ce să fi mers Wolff în susul râului? Ca să-i găsească pe verii lui nomazi. Dar cine putea să știe unde erau ei? Wolff putea să-i găsească, dacă ei respectau anumite date anuale în călătoria lor.

Jeepul se opri în fața casei lui Vandam. El coborî.

– Așteaptă-mă, îi spuse el șoferului. Mai bine intră.

Îl conduse înăuntru, apoi îl conduse spre bucătărie.

– Servitorul meu, Gaafar, îți va da ceva de mâncare, cu

condiția să nu-l tratezi ca pe un băștinaș.

— Vă mulțumesc, domnule.

Pe masa din hol era un mic morman de scrisori. Pe cea din vârf nu era timbru și îi era adresată lui Vandam de o mână al cărei scris îi era vag familiar. În colțul din dreapta sus avea scris „Urgent.” Vandam o luă în mână.

Mai trebuia să facă și altceva, se gândi. Wolff putea să se îndrepte spre sud chiar în acel moment. În principalele orașe de pe ruta respectivă trebuiau instalate blocaje. Trebuia să fie cineva în fiecare stație de tren de pe toate liniile, care să îl caute pe Wolff. Și chiar pe râu... Trebuia să existe un mod de a controla traficul pe râu, în caz că Wolff plecase într-adevăr cu un vas. Lui Vandam îi era greu să se concentreze. Am putea organiza blocaje pe râu după exact același principiu ca și pe drumuri, gândi; de ce nu? Dar toate acestea erau inutile dacă Wolff se ascunsese în Cairo. Dacă se ascundea în cimitire? Mulți musulmani își îngropau morții în case minuscule și în oraș erau hectare întregi de astfel de căsuțe: Vandam ar fi avut nevoie de mii de oameni ca să caute în toate. Poate că ar trebui totuși să fac asta oricum, gândi. Dar era posibil că Wolff mersese spre nord, spre Alexandria; sau spre est sau vest, spre deșert...

Merse în salon, căutând ceva cu care să deschidă pliul. Cumva trebuia să micșoreze aria pe care trebuia să o cerceteze. Vandam nu avea la dispoziție mii de oameni — toți erau în deșert, luptând. Trebuia să se hotărască care era cea mai plauzibilă variantă. Își aminti unde începuse totul: la Assyut. Poate că ar fi trebuit să ia legătura cu căpitanul Newman, din Assyut. Se părea că acolo ieșise Wolff din deșert, deci poate tot pe acolo avea să treacă și acum. Poate că verii lui se aflau în zona aceea. Vandam se uită nehotărât la telefon. Unde era nenorocitul de cuțit

pentru deschis plicuri? Merse la ușă și strigă:

– Gaafar!

Intră înapoi în cameră și văzu atlasul pentru școală al lui Billy pe un scaun. Părea murdar. Probabil că băiatul îl scăpase într-o băltoacă, sau ceva. Îl luă în mână. Era lipicios. Vandam își dădu seama că era murdărit de sânge. Se simțea de parcă ar fi fost într-un coșmar. Ce se întâmpla? Nu găsea cuțitul pentru deschis plicurile, sânge pe atlas, nomazi la Assyut...

Gaafar intră. Vandam spuse:

– Ce e cu dezordinea asta?

Gaafar se uită în jur.

– Îmi pare rău, domnule, nu știu. Se uitau la el în timp ce căpitanul Alexander era aici.

– Care ei? Cine e căpitanul Alexander?

– Ofițerul pe care l-ați trimis să-l ducă pe Billy la școală, domnule. Numele lui era...

– Oprește-te.

O teamă teribilă limpezi mintea lui Vandam într-o clipă.

– Un ofițer din armata britanică a venit aici azi dimineață și l-a dus pe Billy?

– Da, domnule, l-a dus la școală. A spus că l-ați trimis dumneavoastră.

– Gaafar, eu n-am trimis pe nimeni.

Fața maronie a servitorului se făcu gri. Vandam spuse:

– Nu ai verificat dacă era adevărat ce spunea?

– Dar, domnule, domnișoara Fontana era cu el, deci mi s-a părut că totul era în ordine.

– Oh, Dumnezeuule.

Vandam se uită la plicul pe care îl ținea în mână. Acum știa de ce scrisul îi fusese familiar: era același cu cel de pe biletul pe care Wolff îl trimisese Elenei. Rupse plicul. În

interior era un mesaj scris de aceeași mână:

Stimate maiorule Vandam,

Billy este cu mine. Elene are grijă de el. Totul va fi în ordine, atâta timp cât eu sunt în siguranță. Te sfătuiesc să rămâi unde ești și să nu faci nimic. Noi nu ducem război cu copiii și nu doresc să-i fac rău băiatului. Totuși, viața unui singur copil este nimic în comparație cu viitorul celor două națiuni ale mele, Egiptul și Germania; deci fii sigur că dacă servește scopului meu, îl voi ucide pe Billy.

Al dumitale,
Alex Wolff

Era o scrisoare de la un nebun: salaturile politicoase, engleza corectă, punct și virgula, încercarea de a justifica răpirea unui copil nevinovat... Acum, Vandam știa că, undeva în adâncul persoanei sale, Wolff era nebun.

Și Billy era la el.

Vandam îi dădu scrisoarea lui Gaafar, care își puse ochelarii cu o mână ce tremura. Wolff o luase cu el pe Elene când plecase de pe vas. Nu ar fi fost greu să o silească să-l ajute: tot ce trebuia să facă era să-l amenințe pe Billy și ea ar fi fost neajutorată. Dar care era de fapt rostul acestei răpiri? Și unde merseseră? Și de ce era sânge pe atlas?

Gaafar începu să plângă. Vandam spuse:

– Cine era rănit? Cine sângera?

– Nu a fost nimic violent, spuse Gaafar. Cred că domnișoara Fontana avea o tăietură la mână.

Și ea a murdărit cu sânge atlasul lui Billy și l-a lăsat pe scaun. Era un semn, un fel de mesaj. Vandam luă cartea

în mână și o lăasă să se deschidă. Imediat văzu harta Egiptului cu o pată în formă de săgeată desenată cu neîndemănare. Săgeata arăta spre Assyut.

Vandam luă telefonul și sună la cartierul general. Când centralista răspunse, el închise telefonul. Se gândi: dacă raportează ce s-a întâmplat, ce va fi? Bogge va da ordin ca o echipă de infanterie ușoară să-l aresteze pe Wolff la Assyut. Va avea loc o luptă. Wolff va ști că a pierdut, va ști că urmează să fie împușcat pentru spionaj, ca să nu mai vorbim de răpire și crimă – și atunci ce va face?

Este nebun, gândi Vandam; îl va uide pe fiul meu.

Se simți paralizat de frică. Desigur, asta era ce voia Wolff, acesta fusese motivul pentru care îl luase pe Billy, să-l „paralizeze” pe Vandam. Acesta era principiul de funcționare al răpirii.

Dacă Vandam implica armata, avea să aibă loc o luptă. Wolff putea să-l ucidă pe Billy din simplă răutate. Deci nu exista decât o singură opțiune.

Vandam trebuia să meargă singur după ei.

– Adu-mi două sticle de apă, îi spuse lui Gaafar.

Servitorul ieși. Vandam ieși în hol și își puse ochelarii de motocicletă, apoi găsi o pânză și și-o înfășură în jurul gâtului și gurii. Gaafar veni din bucătărie cu cele două sticle de apă. Vandam ieși din casă și merse la motocicletă. Puse apa în coș și se urcă pe motocicletă. Porni motorul. Rezervorul era plin cu carburant. Gaafar stătea în spatele lui, continuând să plângă. Vandam puse mâna pe umărul bătrânului.

– Îi voi aduce înapoi, spuse el.

Ridică piciorul motocicletei, ieși cu ea în stradă și se îndreptă spre sud.

CAPITOLUL 26

Dumnezeule, ce vânzoleală a fost în stație. Presupun că toată lumea vrea să plece din Cairo în caz că acesta va fi bombardat. Pe trenurile spre Palestina nu mai erau locuri libere – nu mai era nici măcar loc de stat în picioare. Soțiile și copiii englezilor fug ca iepurii. Din fericire, trenurile care merg spre sud sunt mai puțin căutate. Cei de la serviciul de rezervări pretindeau totuși că nici pe acestea nu sunt locuri, dar ei întotdeauna spun asta; câțiva piaștri ici, câțiva colo și imediat se găsește un loc, sau trei. Mi-a fost teamă că aş putea să-i pierd pe Elene și pe băiat pe platformă, printre sutele de țărani, desculți și cu galabiya murdare, ducând cutii legate cu sfoară, pui în colivii, șezând pe platformă și mâncându-și micul dejun, o mamă grasă în haine negre care dădea ouă fierte și *pita* și orez soțului ei și copiilor, verilor și nurorilor; ce idee bună am avut, să-l țin pe băiat de mână – dacă îl țin aproape, Elene ne va urma; e o idee bună, eu am idei bune, Dumnezeule, ce inteligent sunt, mai deștept decât Vandam, să mori de ciudă, maior Vandam, l-am luat pe fiul tău. Cineva ducea o capră legată cu o sfoară. Ce chestie să duci o capră cu trenul. N-a trebuit să călătoresc niciodată la clasa a II-a, împreună cu țărani și cu caprele lor. Ce loc de muncă pentru cine curăță vagonul de clasa a II-a la sfârșitul călătoriei, mă întreb cine face asta, probabil un Fellah sărac, o altă rasă, sclavi înnașcuți, ca norocul că am obținut bilete la clasa I, eu călătoresc prin viață cu clasa I, urăsc murdă-

ria, Dumnezeu ce murdară era stația aceea. Vânzătorii ambulanți pe platformă: țigări, ziare, un bărbat cu un coș enorm de pâine pe cap. Îmi plac femeile când duc pe cap coșuri, arată atât de grațioase și mândre, te face să vrei să o faci cu ele chiar atunci și chiar acolo, în picioare, îmi plac femeile când le place să o facă, când își pierde mințile de plăcere, când strigă, Gesundheit! Uită-te la Elene, șezând lângă băiat, atât de înspăimântată, atât de frumoasă, vreau să o fac cu ea cât mai curând, la naiba cu Sonja, aș vrea să o fac cu Elene chiar acum, aici, pe tren, în fața tuturor oamenilor ăstora, să o umilesc, iar fiul lui Vandam să privească, înspăimântat, ha! Ia uite la suburbiile cu case din cărămizi de lut, case care se sprijină una pe alta ca să se susțină, vaci și oi pe străzile înguste și prăfuite, întotdeauna m-am întrebat oare ce mănâncă oile acelea cu coada lor groasă, unde pasc? Nu există apă curentă în casele acelea mici și întunecoase de lângă șinele de tren. Femei în prag curățând legume, șezând cu picioarele încrucișate pe pământul plin de praf. Pisici. Sunt atât de grațioase pisicile. Pisicile europene sunt diferite, sunt mai lente și mult mai grase; nu e de mirare că pisicile sunt sacre aici, sunt atât de frumoase, o pisicuță aduce noroc. Englezilor le plac câinii. Dezgustătoare animale, câinii: sunt murdari, se umilesc, sunt lingușitori, se gudură, adulmecă tot timpul. O pisică este un animal superior, și ea știe asta. Sau ești stăpân, sau ești sclav. Eu îmi țin capul sus, ca o pisică; merg pe calea mea, ignorând pleava, urmărindu-mi căile misterioase, folosindu-i pe oameni tot așa cum o pisică își folosește stăpânul, fără mulțumiri și fără să accepte afecțiune, luând ceea ce îi oferă ei ca un drept, nu ca pe un dar. Sunt un stăpân, un neamț nazist, un beduin egiptean, un conducător înăscut. Câte ore sunt până la Assyut, opt, zece? Trebuie să mă mișc rapid. Să-l

găsesc pe Ishmael. Ar trebui să fie la fântână sau nu de parte de ea. Să iau radioul. Să transmit mesajul la miezul nopții, noaptea aceasta. Voi anihila apărarea englezilor, ce lovitură, îmi vor da și medalii. Nemții vor fi stăpâni la Cairo. Oh, Doamne, vom pune la punct locul acesta. Ce combinație, nemții și egiptenii, eficiență în timpul zilei și senzualitate în timpul nopții, tehnologia teutonilor și sălbăticia beduinilor, Beethoven și hașiş. Dacă voi supraviețui, voi ajunge la Assyut și îl voi contacta pe Rommel; apoi Rommel poate să treacă ultima frontieră, să distrugă ultima linie de apărare, să se îndrepte spre Cairo, să-i anihileze pe englezi, ce victorie va fi aceasta. Dacă reușesc. Ce triumf! Ce triumf! Ce triumf!

Nu îmi va fi rău, nu îmi va fi rău, nu îmi va fi rău. Trenul spune asta în locul meu, cum merge pe șine. Acum sunt prea bătrân ca să mi se facă rău pe tren, obișnuia să mi se întâmple asta când aveam opt ani. Tata m-a dus la Alexandria, mi-a cumpărat bomboane și portocale și limonadă, am mâncat prea mult, să nu mă gândesc la asta, mi se face rău când mă gândesc la asta, tata a spus că nu e vina mea, că e vina lui, dar mi se făcea rău și dacă nu mâncam. Astăzi, Elene a cumpărat ciocolată, dar eu am zis că nu vreau, mulțumesc, sunt destul de mare ca să refuz ciocolata, copiii nu refuză niciodată ciocolata, ia uitate, văd piramidele, una, două, și cu cea mică sunt trei, înseamnă că suntem la Gizeh. Unde mergem? El trebuia să mă ducă la școală. După aceea a scos cuțitul. Este unul curbat. Îmi va tăia capul, unde e tata? Ar trebui să fiu la școală, dimineața avem geografie, dăm lucrare din fiordurile Norvegiei, am învățat lecția aseară, nu ar fi trebuit să mă obolesc, oricum am pierdut lucrarea. Deja cred că am terminat, domnul Johnstone adună lucrările, *Tu zici că asta-i o*

hartă, Higgins? Arată mai degrabă ca un desen al urechii tale, băiete! Toată lumea râde. *Smythe nu poate ortografia Moskenstraumen. Scrie asta de cincizeci de ori, băiete.* Toată lumea e fericită că nu e Smythe. Bătrânul Johnstone deschide manualul. *Urmează lecția despre tundra arctică.* Tare mi-ar place să fiu acum la școală. Tare mi-ar place ca Elene să mă ia în brațe. Ce bine ar fi dacă omul ăsta nu s-ar mai uita la mine, nu s-ar mai holba la mine așa, atât de mulțumit de el, eu cred că e nebun, unde e tata? Dacă nu mă gândesc la cuțit, va fi ca și cum n-ar fi acolo. Nu trebuie să mă gândesc la cuțit. Dacă mă concentrez să nu mă gândesc la cuțit, asta e tot același lucru ca și cum m-aș gândi la cuțit. Este imposibil să nu te gândești voit la ceva. Cum te oprești să nu te mai gândești la ceva? Din întâmplare. Dacă ai gânduri întâmplătoare. Toate gândurile sunt întâmplătoare. Așa, nu m-am mai gândit la cuțit o secundă. Dacă văd un polițai, fug la el și strig: salvează-mă, salvează-mă! O să fiu așa de rapid că el nu o să mă prindă. Pot să fug ca vântul, sunt destul de rapid. Poate văd un ofițer. Poate văd un general. Și o să strig: Bună dimineăta, domnule general! El o să se uite la mine mirat și o să zică: Păi, băiete, ești un băiat de ispravă! Iertați-mă, domnule, o să zic eu, sunt băiatul maiorului Vandam și bărbatul ăsta mă duce undeva și tatăl meu nu știe, îmi pare rău că vă deranjez, dar am nevoie de ajutor. Ce? zice generalul. Ia uite, domnule, nu poți să faci așa ceva cu fiul unui ofițer englez! Asta nu-i de joacă! Pleacă de aici, auzi? Cine naiba crezi că ești? Și nu-mi flutura mie în față cuțitașul ăla, eu am un pistol! Ești un băiat curajos, Billy. Sunt un băiat curajos. În fiecare zi oamenii mor în deșert. Acasă cad bombe. În Atlantic, vasele sunt scufundate de alte vase, oamenii cad în apa înghețată și se îneacă. Avioanele trec desupra Franței. Toți sunt

curajoși. Sus bărbia! La naiba cu războiul ăsta. De aia se zice așa: La naiba cu războiul ăsta. Urcă în cabina pilotului, fac picaje, atacă următoarea dună, lansează torpile asupra vaselor, scriu scrisori acasă. Eu mă gândeam că e tare interesant. Dar acum știu. Nu e deloc interesant. Te face să te simți rău.

Billy e atât de palid. Se vede pe el. Încearcă să fie curajos. Nu ar trebui, ar trebui să se poarte ca un copil, ar trebui să strige și să plângă și să facă o criză de isterie, Wolff nu ar ști ce să facă cu el atunci; dar nu va face asta, desigur, pentru că a fost învățat să se țină tare, să se abțină de la plâns, să-și oprească lacrimile, să se controleze. Știe cum ar fi tatăl său, și ce face un băiat altceva decât să-l imite pe tatăl lui? Uite Egiptul. Un canal de-a lungul șinelor de tren. Câțiva curmali. Un om care se apleacă pe câmp, cu galabiya agățată deasupra pantalonilor lungi, face ceva cu recolta; un asin care paște este cu mult mai sănătos decât speciemenle mizerabile pe care le vezi că trag căruțele în oraș; trei femei stau lângă canal, spală haine, le lovesc de pietre ca să le facă curate; un bărbat pe cal galopează, probabil e efendi-ul din partea locului, numai țărării mai bogați au cai; în depărtare, tarlalele verzi se termină brusc la un șir de dune de nisip. Egiptul este de fapt lat de treizeci de mile: restul e deșert. Ce am să mă fac? Fiorul acela, în piept, de fiecare dată când mă uit la Wolff. Și cum se uită la Billy. Strălucirea aceea din ochii lui. Agitația lui: cum se uită pe geam, apoi prin vagon, apoi la Billy, apoi la mine, apoi din nou la Billy, tot timpul cu strălucirea aceea în ochi, privirea aceea triumfătoare. Ar trebui să-l liniștesc pe Billy. Tare aș vrea să știu mai multe despre băieți, eu am avut patru surori. Ce mamă vitregă aș fi pentru Billy. Tare aș vrea să-l mângâi, să-l iau în brațe,

să-l strâng la piept puțin, dar nu sunt sigură dacă asta vrea, poate l-aș face să se simtă și mai rău. Poate aș putea să-i iau gândul de la lucrurile acestea dacă am juca un joc. Ce idee ridicolă. Poate nu e chiar atât de ridicolă. Ce are în ghiozdan. Un caiet de exerciții. Se uită la mine mirat. Ce să jucăm? X și zero. Patru linii pentru pătrățele; x-ul meu în mijloc. Se uită la mine acum și ia creionul, cred că e de acord cu ideea asta stupidă ca să-mi facă pe plac! Zeroul lui în colț. Wolff înșfacă caietul, se uită la el, dă din umeri, apoi ni-l dă înapoi. X-ul meu, 0-ul lui Billy; scorul va fi egal. Va trebui să-l las pe Billy să câștige la tura următoare. Pot să joc jocul acesta fără să mă gândesc, mi-e milă de el. Wolff are un radio de rezervă la Assyut. Poate ar trebui să stau cu el și să nu-l las să folosească radioul. Vagi speranțe! Trebuie să-l duc pe Billy de aici, să iau legătura cu Vandam și să-i spun unde sunt. Sper că Vandam a văzut atlasul. Poate l-a văzut servitorul și a sunat la cartierul general. Poate că va sta acolo pe scaun toată ziua, fără ca cineva să-l observe. Poate Vandam nu merge acasă astăzi. Trebuie să-l duc pe Billy departe de Wolff, departe de cușitul acela. Billy desenează o cruce în mijlocul carului. Eu fac un zero, apoi scriu în grabă: *Trebuie să fugim – fii pregătit*. Billy desenează o altă cruce apoi: *OK*. Zeroul meu. X-ul lui Billy și *Când?* Zeroul meu și *La stația următoare*. A treia cruce a lui Billy încheie linia. Trage linia peste x-urile lui, apoi îmi zâmbește bucuros. A câștigat. Trenul încetinește.

Vandam știa că trenul era încă în fața lui. Se oprise la stația de la Gizeh, aproape de piramide, ca să întrebe cu cât timp înainte trecuse trenul pe acolo; apoi se oprise și pusese aceeași întrebare la următoarele trei stații. Acum, după ce mersese încă o oră, nu mai trebuia să se oprească și

să întrebe, pentru că șoseaua și șinele de tren mergeau paralel, fiecare de câte o parte a canalului, și avea să vadă trenul când acesta avea să-l ajungă.

De fiecare dată când se opri, luase o înghițitură de apă. Cu șapca de la uniformă, cu ochelarii puși și cu pânza în jurul gurii și a gâtului era protejat de cea mai mare parte a nisipului; dar soarele dogorea și lui îi era încontinuu sete. În cele din urmă, își dădu seama că avea puțină febră. Se gândi că trebuie să fi răcit seara trecută, când stătuse întins lângă râu, de ore întregi. Își simțea respirația fierbinte în gât, iar mușchii spatelui îl dureau.

Trebuia să se concentreze asupra drumului. Era singurul drum care traversa Egiptul în lungime, de la Cairo la Assuan și, ca urmare, mare parte a lui era pavată; iar în lunile din urmă, armata mai reparase unele porțiuni: dar totuși trebuia să fie atent la gropi și la denivelări. Din fericire, drumul mergea drept, ca o săgeată, așa încât putea să vadă, departe în față, vitele, căruțele, caravanele de cămile și turmele de oi. Conducea foarte repede, cu excepția satelor și orașelor, unde în orice clipă puteau să iasă oameni pe șosea: nu putea să omoare un copil ca să salveze un altul, chiar dacă era vorba de propriul copil.

Până în acel moment depășise numai două mașini – un Rolls Royce uriaș și un Ford dărăpănat. Rolls-ul fusese condus de un șofer în uniformă, iar pe scaunul din spate ședea un cuplu de bătrâni englezi; iar Fordul vechi conținea cel puțin doisprezece arabi. Vandam era deja foarte sigur că Wolff călătorea cu trenul.

La un moment dat, auzi în depărtare sunetul fluierului unui tren. Privind în față și în stânga lui, văzu, la depărtare de cel puțin o milă, un nor de fum alb care provenea fără îndoială de la un motor cu aburi. Billy! gândi el. Elene! Mări viteza.

În mod paradoxal, fumul motorului cu aburi îl făcu să se gândească la Anglia, la dealurile domoale, la nesfârșitele câmpii verzi, un turn dreptunghiular de biserică ce ieșe dintre vârfurile unor stejari și niște șine de tren printr-o vale și o locomotivă care pufăie și care dispare în depărtare. Pentru un moment era în acea vale englezească, gustând aerul umed al dimineții; apoi, vedenia se disipă și văzu din nou cerul african albastru-metalic, câmpia, palmierii și culmile din depărtare, de culoare maronie.

Trenul intra într-un oraș. Vandam nu mai cunoștea numele localităților: nu era foarte bun la geografie și nu mai știa ce distanță parcursese. Era un oraș mic. Avea trei sau patru clădiri de cărămidă și o piață.

Trenul avea să ajungă acolo înaintea lui. Își făcuse un plan, știa ce avea de făcut: dar avea nevoie de timp, era imposibil să fugă în stație și să sară în tren fără nici o pregătire. Ajunse în oraș și încetini. Strada era blocată de o turmă mică de oi. Din pragul unei case, un bătrân care fuma dintr-o narghilea îl privea pe Vandam: un european pe o motocicletă era ceva rar, dar nu nemaivăzut. Un măgar legat de un copac fornăi la motocicletă. Un bivoli care bea apă nici măcar nu își ridică privirea. Doi copii murdari îmbrăcați în zdrențe fugiră pe stradă, ținând ghidoane imaginare și spunând „Brrrm, brrrm”, imitând sunetul motocicletei. Vandam văzu stația. Din piață nu putea să vadă platforma, pentru că în fața ei se afla clădirea lungă și joasă a gării; dar putea să vadă ieșirea și pe oricine ieșea. Avea să aștepte acolo până când trenul avea să pornească, în caz că Wolff ar fi coborât; apoi avea să meargă înainte și să ajungă la următoarea stație înaintea trenului. Opri motocicleta și apoi opri și motorul.

Trenul ajunse încet în dreptul unei treceri peste calea fera-

tă. Elene văzu fețele răbdătoare ale celor care așteptau dincolo de barieră, așteptând ca trenul să treacă ca să poată să traverseze șinele: un bărbat gras cu un măgar, un băiețel care ducea o cămilă de o sfoară, un taxi tras de un măgar, un grup de femei bătrâne și tăcute. Cămila se lăsă pe vine, băiatul începu să o bată peste față cu un băț, iar apoi scena ieși din raza ei vizuală. Trenul avea să ajungă în stație dintr-o clipă în alta. Curajul o părăsi pe Elene. Numai nu acum, se gândi ea. Nu am avut timp să mă gândesc la un plan. Stația următoare, hai să amânăm până la stația următoare. Dar îi spusese lui Billy că aveau să încerce să fugă în această stație. Dacă ea nu avea să facă nimic, el nu mai avea să aibă încredere în ea. Trebuia să o facă acum.

Încercă să se gândească la un plan. Care era prioritatea ei? Să-l îndepărteze pe Billy de Wolff. Acesta era unicul lucru care conta. Să-i dea lui Billy șansa să fugă, apoi să-l oprească pe Wolff de la a-l urmări. Brusc, îi veni în minte o amintire foarte vie a unei bătăi din copilăria ei pe o stradă murdară de mahala din Alexandria: un băiat mare, un huligan, și un alt băiat care intervenise și se luptase cu huliganul, cel mai mic îi striga „Fugi, fugi!”, în vreme ce ea stătea să privească bătaia, oripilată, dar în același timp fascinată. Nu își mai aminti cum se sfârșise totul.

Privi în jur. Gândește rapid! Erau într-un vagon fără compartimente separate, ci cu cincisprezece sau douăzeci de rânduri de scaune. Ea și Billy ședeau unul lângă altul, cu fața înainte. Wolff stătea față în față cu ei. Lângă el era un loc liber. În spatele lui era ușa spre ieșire. Ceilalți pasageri erau un amestec de europeni și egipteni bogați, toți îmbrăcați în haine de stil european. Tuturor le era cald, toți erau obosiți și enervați. Câțiva oameni dormeau. Conductorul servea ceai în pahare unor ofițeri din armata

egipteană la capătul îndepărtat al vagonului.

Văzu pe geam o moschee mică, apoi clădirea tribunalei, apoi stația. În pământul plin de praf de lângă platforma de beton creșteau câțiva copaci. Un bătrân ședea cu picioarele încrucișate sub un copac, fumând o țigară. Șase soldați arabi cu înfățișare de copii erau cu toții înghesuiți pe o bancă mică. O femeie gravidă ducea în brațe un copil. Trenul se opri.

Încă nu, se gândi Elene, încă nu. Momentul când trebuiau să facă mișcarea era momentul când trenul era pe cale să pornească din nou – asta avea să-i lase lui Wolff mai puțin timp să-i prindă. Ședea tensionată, ca de febră. Pe platformă era un ceas cu cifre romane. Se opri se la cinci fără cinci. La geam veni un bărbat care le oferă băuturi din fructe, dar Wolff îl trimise.

Un preot în haine copte urcă în tren și se așează pe scaunul de lângă Wolff, întrebând politicos:

– Vous permettez, m'sieur?

Wolff zâmbi fermecător și spuse:

– Je vous en prie.

Elene îi murmură lui Billy:

– Când se aude fluierul, fugi la ușă și coboară din tren.

Inima începu să-i bată mai repede: acum era hotărâtă.

Billy nu spuse nimic. Wolff spuse:

– Ce-a fost asta?

Elene își întoarse privirea. Se auzi fluierul. Billy se uită la Elene, ezitând.

Wolff se încruntă.

Elene se aruncă la Wolff, întinzându-și mâinile spre fața lui. Brusc, era plină de ură și de furie pentru el, pentru umilința, suferința și durerea ce i-o provocase. El își ridică protector mâinile, dar acestea nu opriră valul ei de furie. Puterea ei o uimi. Îi zgârie fața cu unghiile și văzu că

ieși sânge.

Preotul scoase un strigăt de surpriză. Prin spatele scaunului lui Wolff, îl văzu pe Billy fugind și luptându-se să deschidă ușa.

Ea căzu peste Wolff, își lovi fața de fruntea lui. Se ridică din nou și încercă să-i zgârie ochii.

În cele din urmă, el se trezi din surpriză și strigă de furie. Se împinse din scaun, împingând-o pe Elene în spate. Ea se întinse spre el și se agăță cu ambele mâini de partea din față a cămășii lui. Apoi, el o lovi. Mâna lui porni de sub talia lui, se strânse într-un pumn, apoi o lovi peste marginea maxilarului. Elene nu își imaginase că o lovitură putea să doară într-atât. Timp de o secundă, își pierdu vederea. Nu mai reuși să se agațe de cămașa lui Wolff și căzu înapoi în scaunul ei. Când văzu din nou, observă că Wolff se îndrepta spre ușă. Se ridică în picioare.

Billy deschisese ușa. Îl văzu cum o deschidea larg și sărea jos pe platformă. Wolff sări după el. Elene fugi la ușă.

Billy fugea cât putea pe platformă, fugea ca vântul. Wolff se repezi după el. Cei câțiva egipteni din jur priveau cu surprindere, vag mirați, și fără să facă absolut nimic. Elene coborî din tren și începu să fugă după Wolff. Trenul oftă, gata să se pună în mișcare. Wolff mări viteza. Elene strigă:

– Fugi, Billy, fugi!

Billy privi peste umăr. Era acum aproape de ieșire. Acolo stătea un controlor, cu gura căscată. Elene se gândi: Nu-i va da drumul să iasă, nu are bilet. Nu are importanță, înțelese, trenul mergea acum încet înainte și Wolff trebuia să urce. Wolff se uită la tren, dar nu încetini pasul. Elene văzu că Wolff nu putea să îl prindă pe Billy și se gândi: Am reușit! Atunci, Billy căzu.

Alunecase pe ceva, pe nisip sau pe o frunză. Își pierdu complet echilibrul și plonjă prin aer, propulsat de elanul alergării, și se lovi tare de pământ. Wolff fu lângă el într-o clipă, aplecându-se să-l ridice. Elene îl ajunse din urmă și sări pe spatele lui Wolff. Wolff se împiedică și îl scăpă din mână pe Billy. Elene se agăță de Wolff. Trenul se mișca acum încet, dar constant înainte. Wolff o apucă pe Elene de brațe, le desfăcu strânsoarea și își scutură umerii lați, aruncând-o la pământ.

Timp de o clipă ea rămase buimacă pe jos. Privind în sus, observă că Wolff îl luase pe Billy pe umăr. Băiatul striga și îl lovea cu pumnii în spate, fără nici un efect. Wolff fugi câțiva pași paralel cu trenul care mergea, apoi sări înăuntru prin ușa deschisă. Elene voia să rămână acolo unde era, ca să nu-l mai vadă niciodată pe Wolff; dar nu putea să-l lase pe Billy. Se luptă să se ridice în picioare.

Fugi, împiedicându-se, pe lângă tren. Cineva îi întinse mâna. Ea o apucă și sări. Era din nou în tren.

Eșuase groaznic. Era înapoi de unde pornise. Se simțea sfârșită.

Îl urmă pe Wolff prin vagoane înapoi la locurile lor. Nu se uită la fețele oamenilor pe lângă care trecea. Îl văzu pe Wolff lovindu-l pe Billy tare peste fund și plantându-l înapoi pe scaun. Băiatul plângea încet.

Wolff se întoarse spre Elene.

– Ești o fată prostuță, spuse el cu voce tare, ca să-l audă ceilalți pasageri.

O apucă de braț și o trase mai aproape de el. O lovi peste față cu palma, apoi cu dosul mâinii, apoi din nou cu palma, apoi tot așa, iar și iar. Durea, dar Elene nu avea energia să opună rezistență. În cele din urmă, preotul se ridică, îl atinse pe Wolff pe umăr și spuse ceva.

Wolff îi dădu drumul și se așeză. Elene privi în jur. Cu

toții se holbau la ea. Nici unul dintre ei nu ar fi ajutat-o, pentru că ea era nu numai egipteană, ci și femeie, iar femeile, ca și cămilele, trebuiau bătute din când în când. Când privirea ei o întâlnește pe cea a altor pasageri, ei își întoarseră privirile, jenați, și si-o fixară pe ziazele, cărțile lor sau pe pravele de dincolo de geam. Nimeni nu îi vorbea.

Se lăsa moale pe scaun. Furia inutilă, oarbă, fierbea în sufletul ei. Aproape, aproape scăpaseră.

Își puse brațul în jurul umerilor lui Billy și îl trase aproape de ea. Începu să-l mângâie pe păr. După un timp, el adormi.

CAPITOLUL 27

Vandam auzi trenul pufăind, pornind și pufăind din nou. Mări viteza și ieși din stație. Vandam mai luă o înghițitură de apă. Sticla era goală. O puse înapoi în coș. Trase din țigară și aruncă mukul. Din tren nu coborăseră decât câțiva țărani. Vandam dădu drumul la motorul motocicletei și porni din loc.

Câteva momente mai târziu era afară din micul oraș și înapoi pe drumul drept și îngust ce mergea paralel cu canalul. Curând, lăsa în urmă trenul. Era amiază: razele soarelui erau atât de fierbinți încât păreau aproape tangibile. Vandam își imaginea că dacă și-ar întinde brațul, căldura ar curge pe el ca un lichid vâscos. Drumul dinaintea lui se întindea într-o infinitate licăritoare. Vandam se gândi: dacă aș conduce motocicleta direct în canal, ce răcoritoare senzație!

Undeva pe drum luase o decizie. Pornise din Cairo cu nici un alt gând în minte decât să-l salveze pe Billy; dar la un anume punct înțelese că aceasta nu era unica lui datorie. Mai era războiul.

Vandam era aproape sigur că seara trecută, la miezul nopții, Wolff fusese prea ocupat ca să își folosească radio-ul. În dimineața aceea renunțase la radio, aruncase cartea în râu și arsese cheia codului. Era probabil că avea un alt radio, un alt exemplar din *Rebecca* și o altă cheie; și că locul unde acestea erau ascunse era Assyut. Dacă era să se pună în aplicare planul lui Vandam de a transmite infor-

mații false, trebuia să obțină radioul și cheia – și asta însemna că trebuia să-l lase pe Wolff să ajungă la Assyut și să-și recupereze setul de rezervă.

Ar fi trebuit să fie o decizie foarte greu de luat, dar cumva Vandam o luase cu sânge rece. Trebuia să-l salveze pe Billy și pe Elene, așa era; dar, *după* ce Wolff își găsea radioul. Avea să fie greu pentru băiat, foarte greu, dar partea cea mai rea – răpirea – era deja un eveniment trecut și ireversibil, iar a trăi sub stăpânire nazistă, cu tatăl său închis într-un lagăr de concentrare, ar fi fost de asemenea foarte greu.

După ce luase decizia și își împietrise inima, Vandam avu nevoie să știe sigur dacă Wolff era într-adevăr pe tren. Și când găsi modalitatea prin care să verifice, se gândi la un mod de a face în același timp lucrurile ceva mai ușor de suportat pentru Billy și Elene.

Când ajunsese în următorul oraș, se gândi că era cel puțin cu cincisprezece minute înaintea trenului. Era același tip de localitate ca și cea de dinainte: aceleași animale, aceleași străzi prăfuite, aceiași oameni cu mișcări lente, același grup de clădiri de cărămidă. Secția de poliție era în piața centrală, vizavi de stația de tren, și avea de o parte o moschee mare și de cealaltă o bisericuță. Vandam merse în fața secției de poliție și claxonă de câteva ori tunător ca să-i avertizeze pe cei dinăuntru.

Doi polițai arabi ieșiră din clădire: un bărbat cu păr cărunt, într-o uniformă albă și cu un pistol la curea, și un băiat de vreo optsprezece sau douăzeci de ani, care nu era înarmat. Cel mai bătrân își încheia nasturii de la cămașă. Vandam se dădu jos de pe motocicletă și țipă:

– Drepti!

Amândoi bărbații stătură drepti și salutară. Vandam le întoarse salutul, apoi strânse mâna celui mai bătrân.

– Urmăresc un criminal periculos și am nevoie de ajutorul vostru, spuse el dramatic.

Ochii omului străluciră.

– Haideți să intrăm.

Vandam intră primul. Simțea că trebuie să aibă el inițiativa. Nu era deloc sigur de statutul său acolo, iar dacă polițaiul avea să aleagă să nu coopereze, nu prea putea face mare lucru. Intră în clădire. Din ușă văzu o masă cu un telefon. Intră în camera respectivă, iar polițaiul merse după el.

Vandam îi spuse bărbatului mai în vârstă:

– Sună la cartierul general englez din Cairo.

Îi dădu numărul, iar bărbatul ridică receptorul. Vandam se întoarse spre polițaiul mai tânăr.

– Ai văzut motocicleta?

– Da, da, dădu el entuziasmat din cap.

– Ai putea să mergi cu ea?

Băiatul era încântat de idee.

– Pot să merg foarte bine cu ea.

– Mergi afară și încearc-o.

Băiatul se uită suspicios la superiorul său, care striga la telefon.

– Hai, du-te, spuse Vandam.

Băiatul ieși. Polițaiul mai în vârstă îi dădu telefonul lui Vandam.

– Este cartierul general.

Vandam vorbi la telefon.

– Fă-mi legătura cu căpitanul Jakes, repede.

Așteptă. După un minut sau două, la telefon se auzi vocea lui Jakes.

– Alo?

– Sunt Vandam. Sunt în sud, urmăresc o pistă.

– E o adevărată panică aici de când superiorii au auzit

de ce s-a întâmplat noaptea trecută – brigadierul e cu o falcă în cer, iar Bogge se învâрте ca un șoarece în cursă – unde dracu' sunteți, domnule?

– N-are rost să-ți spun exact, nu am să stau aici prea mult și pe moment am de lucru. Ca să ne asigurăm un maxim suport din partea autorităților locale – vorbea astfel ca să nu fie înțeles de polițaiul de lângă el – vreau să faci jocul cu unchiul olandez. Ești gata?

– Da, domnule.

Vandam îi dădu telefonul polițaiului cu părul cărunț și se dădu un pas înapoi. Putea să își dea seama cam ce spunea Jakes. Inconștient, polițaiul își îndreptă ținuta, își îndreptă umerii în timp ce Jakes îi dădea instrucțiuni, în termeni foarte clari, să facă tot ce îi cerea Vandam și să facă totul cât de repede.

– Da, domnule! spuse polițaiul de mai multe ori.

În cele din urmă, spuse:

– Vă rog să fiți sigur, domnule, că vom face tot ce ne stă în putință ca...

Se opri brusc. Vandam se gândi că probabil Jakes trântise telefonul. Polițaiul se uită pe furiș la Vandam, apoi spuse „La revedere” la telefonul gol.

Vandam merse la geam și se uită afară. Polițaiul tânăr mergea în cerc în jurul pieței, claxonând și turând prea tare motorul. O mică trupă de oameni se adunse ca să-l privească și câțiva copii fugeau în urma motocicletei. Băiatul zâmbea cu gura până la urechi. Va fi în ordine, gândi Vandam.

– Ascultă, spuse el. Voi urca în trenul spre Assyut când se oprește aici pentru câteva minute. Voi coborî la stația următoare. Vreau ca băiatul să conducă motocicleta până la stația următoare și să ne întâlnim acolo. Înțelegi?

– Da, domnule, spuse bărbatul. Deci trenul va opri

aici?

- De obicei nu oprește?
- De obicei, trenul spre Assyut nu oprește aici.
- Atunci, du-te la stație și spune-le să-l oprească!
- Da, domnule!

Ieși afară în fugă. Vandam îl privi cum traversa piața. Mai avea timp pentru un telefon. Luă receptorul, așteptă centrala, apoi ceru baza militară de la Assyut. Ar fi fost un miracol dacă sistemul telefonic ar fi funcționat de două ori una după alta. Dar funcționează. Răspunse cineva din Assyut, iar Vandam îl ceru la telefon pe căpitanul Newman. Trebui să aștepte destul de mult până să-l găsească. În cele din urmă, veni la capătul firului.

- Sunt Vandam. Cred că sunt pe urmele omului cu cuțitul.

- Excelent, domnule! spuse Newman. E ceva ce pot să fac?

- Ascultă. Trebuie să acționăm foarte discret. Pentru o serie de motive pe care ți le voi explica mai târziu, lucrez complet pe cont propriu, iar a merge după Wolff cu o echipă mare de oameni înarmați ar fi mai rău decât inutil.

- Am înțeles. De ce aveți nevoie de la mine?

- Voi sosi în Assyut peste două ore. Am nevoie de un taxi, o galabiya mare și un băiat mic. Mă aștepți?

- Sigur, nici o problemă. Veniți pe șosea?

- Ne întâlnim la marginea orașului, ce zici?

- În ordine.

Vandam auzi în depărtare pufăitul trenului.

- Trebuie să închid, spuse.

- Vă voi aștepta.

Vandam închise. Puse o bancnotă de cinci lire lângă telefon: puțin bacșiș nu strică niciodată. Ieși în piață. Spre nord vedea norul de fum al trenului care se apropia. Poli-

țaiul mai tânăr merse lângă el pe motocicletă. Vandam spuse:

– Eu urc în tren. Tu conduci motocicleta până la următoarea stație și mă aștepți acolo. În ordine?

– În ordine, în ordine!

Băiatul era încântat. Vandam scoase o bancnotă de o liră și o rupse în două. Ochiul polițaiului tânăr se măriră. Vandam îi dădu jumătate din bancnotă.

– Vei primi cealaltă jumătate dacă mă aștepți acolo.

– În ordine!

Trenul era aproape în stație. Vandam traversă în fugă piața. Polițaiul mai în vârstă îl aștepta acolo.

– Șeful gării va opri trenul.

Vandam îi dădu mâna.

– Îți mulțumesc. Cum te cheamă?

– Sergentul Nesbah.

– Le voi spune celor din Cairo despre tine.

Vandam se grăbi spre stație. Fugi spre sud pe platformă, înaintea trenului, în așa fel încât să poată să urce în tren în partea din față, fără ca nici unul dintre pasageri să îl vadă pe geam.

Trenul intră în gară, scoțând fum. Șeful gării veni pe platformă acolo unde era Vandam. Trenul se opri, iar șeful gării vorbi cu mecanicul locomotivei. Vandam le dădu amândurora bacșiș și apoi urcă în tren.

Era într-un vagon de clasa a II-a. Wolff călătorea cu siguranță la clasa I. Începu să meargă dintr-un vagon în altul, trecând peste oamenii care ședeau pe jos cu cutiile și coliviile și animalele lor. Observă că pe jos erau mai ales femei și copii: scaunele de lemn erau ocupate de bărbați, ocupați cu sticle de bere și țigări. În vagoane era îngrozitor de cald și mirosea. Unele dintre femei găteau pe sobe improvizate: cu siguranță asta era periculos! Vandam

aproape călcă peste un copilaș care mergea de-a bușilea pe podeaua mizerabilă. Avu sentimentul că dacă nu ar fi evitat la timp copilașul, oamenii aceia l-ar fi linșat.

Trecu prin trei vagoane de clasa a II-a, apoi ajunse la ușile unui vagon de clasa I. Găsi un gardian chiar în ușă, șezând pe un taburet din lemn, bând ceai dintr-un pahar. Gardianul se ridică.

– Niște ceai, domnule general?

– Nu, mulțumesc.

Vandam trebuia să strige ca să își facă vocea auzită de sunetul roților de sub ei.

– Trebuie să verific documentele tuturor pasagerilor de la clasa I.

– Totul în ordine, totul foarte bine, spuse gardianul, încercând să fie de ajutor.

– Câte vagoane de clasa I sunt?

– Totul în ordine.

Vandam se aplecă să strige în urechea omului.

– Câte vagoane de clasa I?

Gardianul ridică două degete.

Vandam dădu din cap și se ridică. Se uită la ușă. Brusc, nu mai era sigur dacă avea puterea să facă asta. Se gândi că Wolff nu l-a văzut niciodată bine – se luptaseră pe întineric pe alee – dar nu putea să fie absolut sigur. Cicatricea de pe obraz ar fi putut să-l trădeze, dar acum era aproape complet acoperită de barbă; totuși, trebuia să încerce să nu țină spre Wolff acea parte a feței. Problema reală era Billy. Vandam trebuia să-și avertizeze cumva fiul să rămână liniștit și să se prefacă că nu-și recunoaște tatăl. Nu era nici o modalitate de a plănui asta, tocmai în asta stătea problema. Trebuia să intre și să se gândească pe moment ce să facă.

Trase adânc aer în piept și deschise ușa.

Pășind în vagon, privi rapid și nervos la primele câteva scaune, dar nu recunosc pe nimeni. Se întoarce cu spatele la scaunele din vagon când închise ușa, apoi se întoarce din nou cu fața la pasageri. Privirea lui verifica rapid locurile: Billy nu era aici.

Le vorbi pasagerilor care erau cel mai aproape de el:

– Documentele dumneavoastră, domnilor.

– Ce înseamnă asta, maior? spuse un ofițer din armata egipteană, un colonel.

– Verificare de rutină, domnule, răspunse Vandam.

Se mișcă încet pe culoar, verificând documentele călătorilor. Pe când ajunse la mijlocul culoarului, studiase pasagerii suficient de bine ca să fie sigur că Wolff, Elene și Billy nu erau acolo. Simțea că trebuia să termine pantomima verificatului documentelor înainte de a merge în vagonul celălalt. Începu să se întrebe dacă intuiția lui nu l-a înșelat cumva. Poate că nici nu erau în tren; poate că nici măcar nu se îndreptau spre Assyut; poate că indiciul atlasului nu fusese altceva decât un truc...

Ajunse la capătul vagonului și trecu în spațiul dintre cele două vagoane. Dacă Wolff este în tren, îl voi vedea acum, se gândi. Dacă Billy este aici – dacă Billy este aici...

Deschise ușa.

Îl văzu imediat pe Billy. Simți în suflet o durere ca o rană. Băiatul dormea în scaunul său, cu picioarele abia atingând podeaua, cu corpul răsturnat într-o parte, cu părul răvășit pe frunte. Gura îi era deschisă, iar maxilarul i se mișca vag: Vandam știa, pentru că mai văzuse asta și înainte, că Billy scrâșnea din dinți în vis.

Femeia care își ținea brațul în jurul umerilor lui și pe al cărei piept se odihnea capul lui era Elene. Vandam avu senzația confuză a unui deja vu: scena îi amintea de seara

când o surprinsese pe Elene sărutându-l de noapte bună pe Billy...

Elene ridică privirea.

Privirea ei o întâlnește pe a lui Vandam. Văzu cum fața ei își schimbă expresia: ochii i se măriră, buzele i se deschiseră ca pentru un strigăt de surpriză; și, pentru că el fusese pregătit pentru ceva de genul acesta, fu foarte rapid în a ridica un deget și a-l pune la gură ca semn al tăcerii. Ea înțelese imediat și își lăsă ochii în jos; dar Wolff o văzuse și își întorcea capul ca să vadă ce văzuse ea.

Ei erau pe partea stângă a lui Vandam și exact pe partea stângă fusese tăiat de cuțitul lui Wolff. Vandam se întoarce în așa fel încât stătea cu spatele la pasagerii din vagon, apoi le vorbea oamenilor care se aflau în partea opusă față de Wolff.

– Documentele dumneavoastră, vă rog.

Nu se gândise că Billy ar fi putut să fie adormit.

Fusese pregătit să-i facă băiatului un mic semn, la fel cu cel pe care îl făcuse Elenei, și spera că Billy era destul de pe fază încât să-și mascheze rapid surpriza, așa cum făcuse Elene. Dar aceasta era o situație diferită. Dacă Billy se trezea și îl vedea pe tatăl lui stând acolo, probabil i-ar fi dat de gol înainte să fi avut timp ca să-și adune gândurile.

Vandam se întoarce spre Wolff și spuse:

– Documentele, vă rog.

Era prima dată când își vedea dușmanul față în față. Wolff era un bastard chipeș. Fața sa mare avea trăsături puternice: o frunte înaltă, un nas acvilin, dinți albi perfecți, maxilare late. Numai în jurul ochilor și la colțurile gurii se distingeau semnul slăbiciunii, al viciului, al depravării. Își oferise documentele și se uită pe geam, plictisit. Documentele îl identificau ca Alex Wolff, de la Villa les

Oliviers, Garden City. Omul avea un tupeu extraordinar.

Vandam spuse:

- Unde mergeți, domnule?
- Assyut.
- Cu afaceri?
- Ca să-mi vizitez niște rude.

Vocea era puternică și adâncă, iar Vandam nu ar fi observat accentul dacă nu ar fi ascultat cu atenție. Vandam spuse:

- Dumneavoastră sunteți împreună?
- Ei sunt fiul meu și doica lui, spuse Wolff.

Vandam luă documentele Elenei și se uită la ele. Voia să-l ia pe Wolff de gât și să-l scuture până când aveau să i se frângă oasele. Ei sunt fiul meu și doica lui. Nenorocitele.

Îi dădu înapoi Elenei documentele.

- Nu e nevoie să-l treziți pe băiețel, spuse el.

Se uită la preotul care ședea lângă Wolff și luă portofelul ce îi era întins. Wolff spuse:

- Ce înseamnă toate astea, maior?

Vandam se uită din nou la el și atunci observă că pe obraz avea o zgârietură proaspătă, lungă: poate Elene opusese rezistență.

- Motive de securitate, domnule, răspunse Vandam.

Preotul spuse:

- Și eu merg la Assyut.
- Înțeleg, spuse Vandam. La mănăstire?
- Așa este. Înseamnă că ați auzit de ea?
- Este locul unde a stat familia sfântă după șederea lor în deșert.
- Adevărat. Ați fost pe acolo?
- Încă nu - poate ajung de data asta.
- Sper, spuse preotul.

Vandam îi dădu înapoi documentele.

– Vă mulțumesc.

Se întoarse cu spatele, pe culoar, mergând la rândul următor de scaune, și continuă să examineze documente. Când își ridică privirea, o întâlnește pe cea a lui Wolff. Wolff se uita la el cu o față lipsită de expresie. Vandam se întreabă dacă făcuse oare ceva suspicios. Când ridică din nou privirea, Wolff se uita din nou pe geam.

Oare ce gândea Elene? Probabil se întreabă ce planuri am, se gândi Vandam. Probabil că poate să ghicească care îmi sunt intențiile. Dar totuși, trebuie că îi este foarte greu să șadă pe locul ei și să se uite la mine cum plec fără să-i spun un cuvânt măcar. Dar măcar acum știe că nu este singură.

Oare ce gândea Wolff? Poate că era nerăbdător, sau jubila în sinea lui, sau îi era teamă, sau era agitat... Nu, nu era nimic din toate astea, înțelese Wolff; era pur și simplu plictisit.

Ajunse la capătul vagonului și examinează ultimele dintre documente. Tocmai le dădea înapoi, gata să meargă înapoi de-a lungul culoarului, când auzi un strigăt care îi sfâșie inima:

– ACELA ESTE TATĂL MEU!

Își ridică privirea. Billy fugea pe culoar spre el, împiedicându-se, clătindu-se dintr-o parte în alta, lovindu-se de scaune, cu brațele întinse în față.

Oh, Dumnezeuule.

În spatele lui Billy, Vandam îi vedea pe Wolff și pe Elene ridicându-se în picioare și privind; Wolff cu intensitate, Elene cu teamă. Vandam deschise ușa din spatele lui, prefăcându-se că nu îl bagă în seamă pe Billy, și se retrase prin ușă. Billy îl urmă aproape zburând prin cadrul ușii. Vandam trânti ușa. Îl luă pe Billy în brațe.

— E în ordine, spuse Vandam. Este în ordine.

Wolff avea să vină să investigheze.

— M-au luat! spuse Billy. Am pierdut ora de geografie și am fost tare, tare speriat!

— Acum e în ordine.

Vandam simțea că acum nu mai putea să-l lase acolo pe Billy; trebuia să-l țină pe băiat și să-l ucidă pe Wolff, trebuia să abandoneze planurile ce și le făcuse și radioul și cheia codului... Nu trebuiau făcute toate acestea, trebuiau făcute... Luptă cu instinctul de a-l proteja pe Billy.

— Ascultă, spuse el. Sunt aici și am grijă de tine, dar trebuie să-l prind pe bărbatul acesta și nu vreau ca el să știe cine sunt. El este spionul german pe care l-am căutat, înțelegi?

— Da, da...

— Ascultă, poți să te prefaci că ai făcut o greșală? Poți să te prefaci că eu nu sunt tatăl tău? Poți să te întorci la el?

Billy se uită cu ochii măriți, cu gura deschisă. El nu zise nimic, dar toată expresia feței sale spunea *Nu, nu, nu!*

Vandam spuse:

— Aceasta este o poveste cu detectivi adevărată, Billy, și noi suntem eroii ei, tu și cu mine. Trebuie să mergi înapoi la bărbatul acela și să te prefaci că ai făcut o greșală; dar ține minte, eu voi fi aproape, și împreună îl vom prinde pe spionul acesta. Este în ordine? E totul în ordine?

Billy nu spuse nimic. Ușa se deschise și Wolff ieși și el din vagon.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

Vandam se sili să-și compună o față amabilă și se sili să zâmbească.

— Se pare că s-a trezit dintr-un vis și m-a confundat cu tatăl lui. Eu și cu dumneavoastră avem aceeași confor-

mație... Ați spus că dumneavoastră sunteți tatăl lui, nu-i așa?

Wolff se uită la Billy.

– Ce prostie! spuse el brusc. Vino la locul tău imediat. Billy stătu pe loc.

Vandam își puse mâna pe umărul lui Billy.

– Haide, tinere, spuse el. Hai să mergem și să câștigăm războiul.

Fraza pe care o spuneau între ei avu succes. Billy făcu o față curajoasă.

– Îmi pare rău, domnule, spuse el. Probabil că am visat.

Vandam simți că inima i se frânge. Billy se întoarse cu spatele și intră din nou în vagon. Wolff se duse după el, iar Vandam îi urmă. În timp ce ei mergeau pe culoarul dintre scaune, trenul încetini. Vandam înțelese că se apropiau de stația următoare, unde îl aștepta motocicleta lui. Billy ajunsese la scaunul lui și se așează. Elene se uita mirată la Vandam și nu înțelegea ce se întâmplase. Billy o atinse pe braț și spuse:

– E în ordine, am făcut o greșală, probabil că am visat.

Ea se uită la Billy, apoi la Vandam, apoi o lumină ciudată i se aprinse în ochi: părea să fie pe punctul de a plânge.

Vandam nu voia să plece de lângă ei. Voia să se așeze, să vorbească cu ei, să facă orice ca să prelungească timpul pe care îl petrecea cu ei. Dincolo de geamurile prăfuite, apărură un alt orașel prăfuit. Vandam cedă tentației și se opri o clipă la ușa vagonului.

– Călătorie plăcută, îi spuse el lui Billy.

– Vă mulțumesc, domnule.

Vandam ieși. Trenul intră în stație și se opri. Vandam coborî și merse înainte de-a lungul platformei. Se puse în umbra unei copertine și așteptă. Nimeni nu coborî, numai

doi sau trei oameni urcară la clasa a II-a. Se auzi un fluierat, apoi trenul se puse în mișcare. Ochiul lui Vandam erau fixați pe geamul de lângă locul lui Billy. Când geamul lor trecu prin dreptul lui, văzu fața lui Billy. Billy ridică mâna într-un salut discret. Vandam îi făcu și el semn cu mâna, și fața dispăru.

Vandam își dădu seama că tremura din tot corpul.

Privi cum trenul se îndepărta. Când acesta ieși din raza lui vizuală, el ieși din stația de tren. Acolo îl aștepta motocicletă, cu polițaiul tânăr din orașul precedent șezând călare pe ea și explicând misterul ei unui mic grup de admiratori. Vandam îi dădu cealaltă jumătate a bancnotei de o liră. Tânărul salută.

Vandam se urcă pe motocicletă și o porni. Nu știa cum avea să ajungă acasă polițaiul, dar nu îi păsa. Ieși din oraș pe drumul spre sud. Soarele trecuse de zenit, dar căldura era încă teribilă.

Curând, Vandam lăsă în urmă trenul. Avea să ajungă la Assyut cu treizeci sau patruzeci de minute înaintea lui, calculă el. Căpitanul Newman avea să fie acolo să-l aștepte. Vandam știa în linii mari cam ce avea să facă după aceea, dar detaliile trebuiau să fie improvizate pe loc.

Merse înaintea trenului care îi ducea pe Billy și Elene, singurii oameni pe care îi iubea. Își explică din nou că făcuse ceea ce trebuia, lucrul cel mai bun pentru toți, lucrul cel mai bun pentru Billy; dar în mintea lui, o voce spunea: crud, crud, crud.

CAPITOLUL 28

Trenul intră în stație și se opri. Elene văzu un semn pe care scria în arabă și în engleză, Assyut. Înțelese cu un șoc că ajunseseră.

Fusese o ușurare imensă să vadă fața blândă, îngrijorată a lui Vandam în tren. Un timp simțise euforie: cu siguranță, simțise ea, totul se sfârșise. Privise pantomima lui cu documentele, așteptându-se ca în orice moment să scoată un pistol, să-și dezvăluie identitatea, sau să-l atace pe Wolff. Dar treptat, înțelesese că nu era atât de simplu. Fusese uimită, sau mai degrabă aproape oripilată de tupeul cu care Vandam își trimisese propriul fiu înapoi la Wolff; și curajul lui Billy i se păruse incredibil. Starea de spirit i se înrăutăți când îl văzu pe Vandam pe platforma stației de tren, făcând cu mâna în timp ce trenul pornea. Ce planuri avea?

Desigur, se gândea încă la codul *Rebecca*. Probabil că avea o schemă de a o salva pe ea și pe Billy și de a obține în același timp cheia codului. Tare își dorea să știe cum avea să facă asta. Din fericire, Billy nu părea preocupat de astfel de gânduri: tatăl lui avea situația sub control și, după câte se părea, băiatului nici măcar nu-i trecea prin cap ideea că planurile tatălui lui puteau să eșueze. Se îmbărbătase, interesându-se de zona prin care trecea trenul și chiar îl întrebă pe Wolff de unde avea cuțitul. Elene își dorea să fi avut și ea tot atâta încredere în William Vandam.

Wolff era de asemenea într-o stare de spirit bună. Incidentul cu Billy îl cam speriasc și îl privise pe Vandam cu ostilitate și neliniște; dar păru că se liniști atunci când Vandam coborî din tren. După aceasta, starea lui de spirit oscilase între plictis și neliniște, și acum, când sosise în Assyut, nerăbdarea devenise sentimentul dominant. În comportamentul lui Wolff din ultimele douăzeci și patru de ore avusese loc o schimbare, gândi Elene. Când îl întâlnise pentru prima dată, fusese un bărbat foarte echilibrat, suav. Pe fața sa rareori se arătase semnul vreunei alte emoții decât al unei vagi aroganțe, iar mișcările lui fuseseră aproape apatice. Acum toate acestea trecuseră. Se agita, privea în jur cu nerăbdare și, la fiecare câteva secunde, colțul gurii îi zvâcnea imperceptibil, ca și cum ar fi pe punctul de a zâmbi, sau poate să facă o grimasă la gândurile lui. Echilibrul care odinioară păruse să fie parte a naturii sale, se dovedise acum numai o fațadă șubredă. Se gândi că asta era din cauză că lupta lui cu Vandam devenise una plină de răutate. Ceea ce începuse ca un joc mortal, se transformase într-o bătălie pe viață și moarte. Era lucru curios că Wolff, cel mai neîndurător dintre cei doi, devenea din ce în ce mai disperat, iar Vandam acționa cu tot mai mult sânge rece.

Elene se gândi: atâta vreme cât nu devine prea rece.

Wolff se ridică în picioare și își luă valiza de pe raftul pentru bagaje. Elene și Billy îl urmară la coborârea din tren, pe platformă. Acest oraș era mai mare și mai aglomerat decât cele prin care trecuseră și în stație era înghesuială. Când coborâră din tren fură înghionțiți de oameni care încercau să urce. Wolff, fiind cu un cap mai înalt decât majoritatea oamenilor, căută cu privirea ieșirea, o găsi și începu să deschidă o cale prin mulțime. Brusc, un băiat murdar, desculț și îmbrăcat cu niște pijamale dungate

înhăță valiza lui Wolff, strigând:

– Aduc taxi! Aduc taxi!

Wolff nu vru să dea drumul valizei, dar nici băiatul nu o lăsa. Wolff ridică apoi din umeri bine dispus, jenat, și îl lăsă pe băiat să-l conducă spre ieșire.

Își prezentară biletele și ieșiră din gară într-o piață. Era după-amiaza târziu, dar acolo, la sud, razele soarelui era încă fierbinți. Piața era înconjurată de clădiri înalte, una dintre ele se numea Grand Hotel. În fața stației se afla un rând de taxiuri trase de cai. Elene privi în jur, așteptându-se ca un detașament de soldați să fie gata să-l aresteze pe Wolff. Nu era nici urmă de Vandam. Wolff îi spuse băiatului arab:

– O mașină, vreau un taxi care să fie mașină.

Era numai o singură mașină, un Morris vechi, parcat la câțiva iarzi în spatele căruțelor. Băiatul îi conduse la acesta.

– Urcă în față, îi spuse Wolff Elenei.

Îi dădu băiatului o monedă și intră pe locurile din spate împreună cu Billy. Șoferul purta ochelari de soare închși la culoare și o pânză în stil arab, care să-l protejeze de soare.

– Mergi spre sud, spre mănăstire, îi spuse Wolff șoferului în arabă.

– În ordine, spuse șoferul.

Inima Elenei se opri în loc o clipă. Cunoștea vocea aceea. Se uită cu ochii măriți la șofer. Era Vandam.

Vandam conduse în direcția opusă gării, gândind: până acum e în ordine – cu excepția arabei. Nu se gândise că Wolff avea să-i vorbească unui șofer de taxi în arabă. Cunoștințele de limbă arabă ale lui Vandam erau rudimentare, dar era în stare să dea – și prin urmare să înțeleagă –

ordine. Putea să răspundă monosilabic, sau cu mormăieli, sau chiar în engleză, pentru că acei arabi care vorbeau puțin limba engleză erau dornici întotdeauna să o folosească, chiar și atunci când un european li se adresa în limba arabă. Totul avea să fie în ordine atâta timp cât Wolff nu dorea să poarte o conversație despre vreme sau recoltă.

Căpitanul Newman îl așteptase cu tot ceea ce ceruse Vandam, inclusiv discreție. Îi împrumutase lui Vandam chiar și revolverul său, care era acum în buzunarul de la pantaloni al lui Vandam, sub galabiya lui împrumutată. În timp ce așteptase trenul, Vandam studiase harta orașului Assyut și a zonei din jurul orașului, deci avea o idee cum ar putea ajunge pe drumul spre sud, care ducea afară din oraș. Trecu prin cartiere, claxonând aproape încontinuu, cum era obiceiul în Egipt, apropiindu-se periculos de mult de roțile mari de lemn ale căruțelor, împingând cu aripa mașinii oile din drum. Din clădirile de pe ambele părți, prăvăliile, cafenelele și atelierelor se scurgeau în stradă. Drumul nepavat era plin de praf, mizerii și bălegar. Privind în oglinda din spate, Vandam văzu că patru sau cinci copii mergeau pe capota din spate.

Wolff spuse ceva și de această dată Vandam nu înțelese. Se prefăcu că nu auzise. Wolff repetă. Vandam înțelese cuvântul pentru benzină. Wolff arăta cu degetul spre un garaj. Vandam bătu cu degetul pe indicatorul de benzină de la bord, care arăta că rezervorul era plin.

– Kiyafa, spuse el. Destul.

Wolff păru să accepte asta.

Prefăcându-se că ajustează oglinda, Vandam se uită pe furiș la Billy, întrebându-se dacă își recunoscuse tatăl. Billy se holba la ceafa lui Vandam cu o expresie de încântare: să nu ne dai de gol, pentru Dumnezeu!

Lăsară orașul în urmă și se îndreptară spre sud pe un

drum drept, ce ducea în deșert. Pe partea lor stângă erau câmpiile irigate și copacii; în partea lor dreaptă, un perete de stânci de granit, colorate în bej de un strat de nisip amestecat cu praf. Vandam simțea tensiunea Elenei, euforia lui Billy și nerăbdarea lui Wolff. El însuși era foarte agitat. Cât din toate astea erau resimțite de Wolff? Spioul nu ar fi avut nevoie decât de o privire atentă la șofer ca să-și dea seama că era aceeași persoană cu cel care îi verificase documentele pe tren. Vandam spera că Wolff era preocupat de gândul la radioul lui.

Wolff spuse:

– *Ruh alyaminak.*

Vandam știa că asta înseamnă „Întoarce la dreapta.” În față văzu o curbă care părea să se continue jos de pe stâncă. Încetini ca să ia curba, apoi văzu că se îndrepta spre o trecătoare printre dealuri.

Vandam era surprins. Mai departe, pe drumul spre sud, erau câteva sate și faimoasa mănăstire, conform hărții lui Newman; dar dincolo de aceste dealuri nu mai era nimic, decât Deșertul Vestic. Dacă Wolff îngropase radioul în nisip, nu l-ar mai fi găsit niciodată. Cu siguranță că nu făcuse asta. Vandam spera asta, căci dacă planul lui Wolff se prăbușea, la fel s-ar fi întâmplat și cu planurile lui.

Drumul începu să urce și mașina veche se strădui să ajungă în vârful pantei. Vandam schimbă o dată viteza la o treaptă mai joasă, apoi din nou. Mașina ajunse în vârf în viteza a doua. Vandam privi pe geam, spre deșertul aparent nesfârșit. Își dori să fi avut un jeep. Se întrebă cât de departe avea să meargă Wolff. Trebuiau să ajungă la Assyut înainte de căderea nopții. Nu putea să-i pună lui Wolff întrebări, de teamă să nu se dea de gol din cauză că nu știa araba.

Șoseaua începu să arate ca o pistă. Vandam conducea

în deșert, mergând cât de repede îndrăzne, așteptând instrucțiuni de la Wolff. Direct în față, soarele cobora spre marginea cerului. După încă o oră, trecură de o mică turmă de oi care păștea ierburile uscate ale deșertului, păzită de un bărbat și un băiat. Wolff se ridică pe scaunul său și începu să privească în jur. Curând după aceea, drumul se intersectă cu o vale seacă. Precaut, Vandam lăsă mașina să coboare încet malul râului sec.

Wolff spuse:

– *Ruh ashshimalak.*

Vandam o luă spre stânga. Drumul era în stare bună. Fu uimit să vadă grupuri de oameni, corturi și animale în albia secată a râului. Era ca o comunitate secretă. O milă mai departe găsiră explicația: o fântână.

Gura fântânii era marcată de un perete jos, circular, din lut. Patru trunchiuri de copaci erau aplecate peste puț și pe ele era legat un mecanism primitiv de ridicat apa. Patru sau cinci bărbați scoteau apă încontinuu, golind gălețile în patru jgheaburi care porneau fiecare de la fântână. În jurul jgheaburilor erau adunate femei și cămile.

Vandam conduse mașina până aproape de fântână. Wolff spuse:

– *Andak.*

Vandam opri mașina. Oamenii deșertului nu erau deloc curioși, deși probabil că rar vedeau o mașină: poate că, gândi Vandam, viețile lor dure lăsau puțin pentru investigarea curiozităților. Wolff punea întrebări unuia dintre oameni într-o arabă rapidă. Urmă un scurt schimb de replici. Omul arătă direcția. Wolff îi spuse lui Vandam:

– *Dughri.*

Vandam continuă drumul.

În cele din urmă, ajunseră la o tabără mare, unde Wolff îl puse pe Vandam să se oprească. Erau mai multe corturi

într-un loc, câteva oi într-un țarc, câteva cămile șchioape și câteva focuri destinate preparării hranei. Cu o mișcare rapidă și bruscă, Wolff întinse mâna în partea din față a mașinii, opri motorul și scoase cheile. Ieși fără să spună un cuvânt.

Ishmael ședea lângă foc, preparând ceai. Ridică privirea și spuse „Pacea să fie cu tine” la fel de calm ca și cum Wolff ar fi intrat din cortul de alături.

– Și tu să fii sănătos și să fie cu tine mila și binecuvântarea lui Dumnezeu.

– Cum este sănătatea ta?

– Dumnezeu să te binecuvânteze; sunt bine, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Wolff se așeză cu picioarele încrucișate pe nisip. Ishmael îi dădu o ceașcă.

– Ia-l.

– Dumnezeu să-ți mărească averea, spuse Wolff.

– Și averea ta de asemenea.

Wolff bău ceaiul. Era fierbinte, dulce și foarte puternic. Își aminti cum această băutură îl fortificase în timpul călătoriei sale prin deșert... fusese asta cu numai două luni în urmă?

După ce Wolff bău, Ishmael își duse mâna spre cap și spuse:

– Să-ți fie de bine.

Formalitățile erau îndeplinite. Ishmael spuse:

– Dar prietenii tăi?

Arată cu capul spre taxiul parcat în mijlocul văii seci a râului, nelalocul lui printre corturi și cămile.

– Nu sunt prietenii mei, spuse Wolff.

Ishmael dădu din cap. Nu era curios. Cu toate întrebările politicoase despre sănătatea cuiva, gândi Wolff, nomazii nu erau de fapt interesați de ce făceau oamenii de la

oraș: viețile lor erau atât de diferite, până la a fi de neînțelese pentru ei. Wolff spuse:

– Mai ai cutia mea?

– Da.

Ishmael ar fi spus da, indiferent dacă ar fi avut sau nu cutia, gândi Wolff; acesta era obiceiul la arabi. Ishmael nu făcu nici o mișcare ca să aducă servieta. El nu era în stare să se grăbească. „Repede” însemna „în următoarele câteva zile;” „imediat” însemna „măine.”

Wolff spuse:

– Trebuie să mă întorc astăzi în oraș.

– Dar vei dormi în cortul meu.

– Vai, nu.

– Atunci ni te vei alătura la masă.

– Nici asta. Soarele este deja spre apus și trebuie să mă întorc în oraș înainte de căderea nopții.

Ishmael dădu cu mâhnire din cap, cu privirea unuia care are în față un bolnav incurabil.

– Ai venit pentru cutia ta.

– Da, te rog să mi-o aduci, vere.

Ishmael îi vorbi unui om care stătea în spatele lui, care îi vorbi unuia mai tânăr, care îi spuse unui copil să aducă servieta. Ishmael îi oferă lui Wolff o țigară. Wolff o luă din politețe. Ishmael aprinse țigările cu un băț din foc. Wolff se întrebă de unde erau țigările. Copilul aduse servieta și i-o dădu lui Ishmael. Acesta îl arătă cu degetul pe Wolff.

Wolff luă servieta și o deschise. Un imens sentiment de ușurare îl cuprinse când privi radioul, cartea și cheia codului. Pe drumul lung și anevoios cu trenul, euforia sa dispăruse, dar acum ea îi revenise și el se simțea intoxicat cu sentimentul puterii și al victoriei iminente. Din nou, știa că avea să câștige războiul. Închise capacul servietei. Mâinile îi tremurau vag.

Ishmael îl privea cu ochi pătrunzători.

– Cutia aceasta este foarte importantă pentru tine.

– Este importantă pentru întreaga lume.

Ishmael spuse:

– Soarele răsare și soarele apune. Câteodată plouă. Trăim, apoi murim.

Ridică din umeri. Nu avea să înțeleagă niciodată, gândi Wolff; dar alții aveau să înțeleagă. Se ridică în picioare.

– Îți mulțumesc, vere.

– Mergi cu Dumnezeu.

– Fie ca Dumnezeu să te păzească.

Wolff se întoarse și merse spre taxi.

Elene îl văzu pe Wolff îndepărtându-se de foc cu o servietă în mână.

– Se întoarce, spuse ea. Ce facem acum?

– Va vrea să se întoarcă la Assyut, spuse Vandam fără să se uite la ea. Radiourile acestea nu au baterii, trebuie să fie băgate în priză, trebuie să meargă undeva unde este electricitate și asta înseamnă Assyut. Billy spuse:

– Pot să vin în față?

– Nu, spuse Vandam. Acum stai în liniște. Nu mai durează mult.

– Dar mi-e teamă de el.

– Și mie.

Elene se înfioră. Wolff intră în mașină.

– Assyut, spuse el.

Vandam își întinse mâna, cu palma în sus, iar Wolff lăsa să cadă cheile în palma lui. Vandam porni mașina și se întoarse.

Merseră din nou prin albia secată a râului, trecură de fântână și urcară apoi pe drum. Elene se gândea la servietă pe care Wolff o ținea pe genunchi. Conținea radioul,

cartea și cheia codului *Rebecca*: era absurd cât de multe depindeau de întrebarea cine ține servieta în mână, încât ea și-ar fi riscat viața pentru ea, iar Vandam risca viața fiului lui pentru ea. Se simți extenuată. Soarele era acum aproape de orizont și chiar și cele mai mici obiecte – bolovanii, tufișurile, smocurile de iarbă – aveau o umbră prelungă. Norii de seară se adunau peste dealurile din fața lor.

– Du-te mai repede, spuse Wolff în arabă. Se întunecă.

Vandam păru să înțeleagă, pentru că mări viteza. Mașina făcu un salt și se clătină pe drumul nepavat. După câteva minute Billy spuse:

– Mi-e rău.

Elene se întoarse spre el. Fața lui era palidă și tensionată și ședea foarte țeapăn.

– Du-te mai încet, îi spuse lui Vandam, apoi repetă în arabă, ca și cum tocmai și-ar fi amintit că el nu vorbea engleza.

Vandam încetini un moment, dar Wolff spuse:

– Du-te mai repede.

Îi spuse Elenei:

– Nu-ți mai bate capul cu copilul.

Elene se uită din nou la Billy. Era alb ca hârtia și părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nenorocitul, îi spuse ea lui Wolff.

– Oprește mașina, spuse Billy.

Wolff îl ignoră, iar Vandam trebui să se prefacă că nu cunoaște engleza. Drumul trecea peste o movilă. Accele-rând, mașina se ridică câțiva centimetri cu botul în aer, apoi reveni cu o izbitură. Billy țipă:

– Tată! Oprește mașina, tată!

Vandam apăsă piciorul pe frână. Elene se lovi de bord, apoi întoarse capul ca să se uite la Wolff. Timp de o se-

cundă, rămase uimit de acest șoc. Privirea i se îndreptă spre Vandam, apoi spre Billy, apoi înapoi la Vandam; și Elene văzu pe fața lui la început confuzia, apoi uimirea, apoi teama. Știa că se gândea la incidentul din tren și la băiatul arab din stația de tren, și la kaffiyya care acoperea fața șoferului de taxi; și apoi, Elene văzu că știa, înțeleșese totul într-o clipă.

Mașina se opri scârțâind, aruncându-i pe pasagei în față. Wolff își recăpătă echilibrul. Cu o mișcare rapidă își aruncă brațul în jurul lui Billy și îl trase pe băiat spre el. Elene văzu cum băga mâna sub cămașă și apoi scoase cuțitul.

Mașina se opri.

Vandam privi în jur. În același moment, Elene văzu că mâna lui intră în deschizătura de la galabiya – și îngheță acolo când se uită spre bancheta din spate. Elene se întoarse și ea.

Wolff ținea cuțitul la doi centimetri de pielea moale a gâtului lui Billy. Billy avea ochii măriți de groază. Vandam părea lovit de trăsnet. La colțurile gurii lui Wolff se vedeau urmele unui zâmbet de nebun.

– La naiba, spuse Wolff. Aproape m-ai convins.

Cu toții se uitau la el în liniște.

– Dă jos pălăria aceea stupidă, îi spuse el lui Vandam. Vandam dădu jos kaffiyya.

– Lasă-mă să ghicesc, spuse Wolff. Maiorul Vandam. Părea că savurează momentul.

– Ce bine că l-am luat pe fiul tău pentru siguranța mea.

– S-a terminat, Wolff, spuse Vandam. Jumătate din armata engleză este pe urmele tale. Mă lași să te duc în oraș viu sau îi lași pe ei să te ucidă.

– Nu cred că spui adevărul, spuse Wolff. Nu ai fi adus armata ca să aibă grijă de fiul tău. Ți-ar fi teamă că prostă-

nacii aceia ar împuşca pe cine nu trebuie. Cred că superiori tăi nici nu ştiu că eşti aici.

Elene simţea sigur că Wolff avea dreptate şi era în ghearele disperării. Nu avea idee ce avea să facă Wolff în condiţiile acelea, dar era sigură că Vandam pierduse bătălia. Se uită la Vandam şi văzu în ochii lui că era învins.

Wolff spuse:

– Sub galabiya, maiorul Vandam poartă o pereche de pantaloni khaki. Într-unul din buzunarele pantalonilor, sau poate la centură, vei găsi o armă. Scoate-o.

Elene întinse mâna prin deschizătura de la galabiya lui Vandam şi găsi arma în buzunarul lui. Se gândi: oare cum a ştiut? Apoi se gândi: probabil a ghicit. Scoase arma.

Se uită la Wolff. El nu putea să ia arma decât dacă i-ar fi dat drumul lui Billy şi dacă îi dădea drumul lui Billy, chiar şi pentru un moment, Vandam putea să facă ceva.

Dar şi Wolff se gândise la asta.

– Deschide partea din spate a armei, în aşa fel încât butoiuşul cu gloanţe să iasă în afară. Fii atentă să nu apeşi pe trăgaci din greşeală.

Elene ţinea neîndemânatică pistolul.

Wolff spuse:

– Probabil vei găsi o piedică lângă cilindru.

Elene găsi piedica şi deschise arma.

– Scoate afară cartuşurile şi lasă-le să cadă afară din maşină.

Elene făcu ce i se spusese.

– Pune arma pe podeaua maşinii.

Ea puse arma jos. Wolff păru uşurat. Acum, din nou, singura armă din întreaga scenă era cuţitul. Wolff îi vorbi lui Vandam.

– Ieşi din maşină.

Vandam nu făcu nici un gest.

– Ieși, repetă Wolff. Cu o mișcare bruscă și precisă, Wolff atinse lobul urechii lui Billy cu cuțitul. Din tăietură ieși o picătură de sânge. Vandam coborî din mașină.

Wolff îi spuse Elenei:

– Urcă pe locul șoferului.

Elene trecu peste schimbătorul de viteză. Vandam lăsa-se ușa de la mașină deschisă. Wolff spuse:

– Închide ușa.

Elene o închise. Vandam stătea lângă mașină, privind înăuntru.

– Pornește, spuse Wolff.

Motorul fusese oprit. Elene scoase mașina din viteză și răsuci cheia. Motorul tuși și se înecă. Spera ca mașina să nu pornească. Răsuci din nou cheia; nici de data aceasta nu se întâmplă nimic. Wolff spuse:

– Atinge pedala de accelerație când întorci cheia.

Ea făcu așa cum îi spusese Wolff. Motorul tuși și porni.

– Pornește, spuse Wolff.

Ea porni de pe loc.

– Mai repede.

Elene schimbă viteza în treaptă mai mare. Privind în oglindă, îl văzu pe Wolff punând la loc cuțitul și dându-i drumul lui Billy. În spatele mașinii, deja la o distanță de aproximativ cincizeci de iarzi, Vandam stătea pe drumul spre deșert, cu silueta întunecată pe fundalul apusului de soare. Era foarte liniștit. Elene spuse:

– Nu are apă!

– Nu, spuse Wolff.

Atunci Billy parcă înnebuni. Elene îl auzi pe băiat țipând:

– Nu poți să-l lași acolo!

Elene se întoarse, uitând de drum. Billy se urcase pe Wolff ca o pisică sălbatică în plin acces de furie, lovindu-l,

zgâriindu-l, lovindu-l cu picioarele; striga incoerent, fața îi era o mască de furie copilărească, corpul i se smucea convulsiv, ca și cum ar fi avut un atac. Wolff, care se relaxase, gândindu-se că situația de criză trecuse, nu avu pe moment puterea să reziste. În locul strâmt, cu Billy atât de aproape de el, nu putea aplica o lovitură, așa că își ridicase brațele ca să se apere și cu ele îl împingea pe băiat.

Elene se uită înapoi la drum. În timp ce se întorcea, văzu că mașina ieșise de pe drum și acum roata de pe partea stângă, din față, intra în nisipul de pe marginea drumului. Se luptă să întoarcă volanul, dar acesta părea să aibă o voință proprie. Apăsă frâna și atunci spatele mașinii începu să alunece într-o parte. Prea târziu, văzu o groapă mare pe drum, chiar în fața lor. Mașina ce alunecase se trânti în groapă cu un impact care îi zdruncină toate oasele. Mașina părea că sare în sus. Elene zbură din scaun pentru un moment și când căzu înapoi în scaun, lovi fără să vrea pedala de accelerație. Mașina se năpusti înainte și începu să alunece în cealaltă direcție. Cu colțul ochiului văzu cum Wolff și Billy erau aruncați de colo colo în mașină, dar continuau să se lupte. Mașina ieși de pe drum în nisipul moale. Încetini brusc, iar Elene se lovi cu capul de volan. Întreaga masă a mașinii se înclină într-o parte și părea să zboare. Văzu deșertul dispărându-le de sub picioare și își dădu seama că mașina se rostogolea. Căzu într-o parte, se agăță cu mâinile de volan și de schimbătorul de viteză. Mașina nu rămase cu fundul în sus, ci pe o parte, ca o monedă aruncată cu muchia în nisip. Rămase cu schimbătorul de viteză în mână. Se trânti de ușă, lovindu-se din nou la cap. Mașina se opri.

Se sprijini în mâini și în genunchi, ținând încă în mână schimbătorul de viteză rupt, și se uită spre bancheta din spate. Wolff și Billy căzuseră într-un morman, cu Wolff

deasupra. Chiar în timp ce se uita la ei, Wolff se mișcă.

Sperase să fie mort.

Elene stătea cu un genunchi pe ușa mașinii și cu celălalt pe geam. Pe partea ei dreaptă, acoperișul mașinii stătea în poziție verticală. Pe partea ei stângă erau scaunele. Se uita prin locul dintre spătarul scaunului și partea de sus a mașinii.

Wolff își recăpătă echilibrul. Billy părea să fie inconștient. Elene se simțea dezorientată și neajutorată, stând în genunchi pe geamul mașinii.

Wolff, stând în picioare în interior pe geamul din spate stânga, se lovi cu toată greutatea de podeaua mașinii. Mașina se clătină. Făcu din nou aceeași mișcare; mașina se clătină mai tare. La a treia încercare, mașina se răsturnă la loc pe cele patru roți, cu un bubuit. Elene era amețită. Îl văzu pe Wolff deschizând ușa de la mașină și ieșind afară. Stătu afară, ghemuit, și își scoase cuțitul. Elene îl văzu pe Vandam apoiindu-se.

Ea se lăsă în genunchi pe scaun, privind. Nu se putu mișca, până când nu i se mai păru că se rotește lumea cu ea. Îl văzu pe Vandam lăsându-se pe vine ca Wolff, gata să sară, cu mâinile ridicate în fața lui, protectiv. Avea fața roșie și respira sacadat: fugise după mașină. Cei doi se mișcară în cerc. Wolff șchiopăta ușor. Soarele era o imensă sferă portocalie în spatele lor.

Vandam se mișcă înainte, apoi păru să ezite în mod curios. Wolff repezi cuțitul înainte, dar fusese surprins de ezitarea lui Vandam și lovitura nu-și nimeri ținta. Vandam își aruncă pumnul înainte. Wolff se clătină spre spate. Elene văzu că nasul lui Wolff sângera.

Apoi fură din nou față în față, ca doi boxeri în ring.

Vandam sări din nou în față. De această dată, Wolff se feri. Vandam lovi cu piciorul, dar Wolff nu era în locul

potrivit. Wolff lovi cu cuțitul. Elene văzu cum acesta sfâșie pantalonii lui Vandam și din rană începu să-i curgă sânge. Wolff lovi din nou cu cuțitul, dar Vandam se îndepartase. Pe tureacul pantalonului lui începu să se vadă o pată mare de culoare închisă.

Elene se uită la Billy. Băiatul era întins pe podea nemışcat, cu ochii închiși. Elene se cățără în spatele mașinii și îl ridică pe scaun. Nu își dădea seama dacă era viu sau mort. Îi atinse fața. El nu se mișcă.

— Billy, spuse ea. Oh, Billy.

Privi din nou afară. Vandam era cu un genunchi jos. Brațul stâng îi atârna moale de la umărul care era acope-rit cu sânge. Își întindea înainte mâna dreaptă, într-un gest defensiv. Wolff se apropie de el.

Elene sări afară din mașină. Mai avea în mână schimbătorul de viteză rupt. Îl văzu pe Wolff ducându-și brațul în spate, gata să-l taie din nou pe Vandam. Fugi în spatele lui Wolff, împiedicându-se în nisip. Wolff lovi în direcția lui Vandam. Vandam se aruncă într-o parte, ferindu-se din calea loviturii. Elene ridică schimbătorul de viteză în aer și îl coborî cu toată puterea pe ceafa lui Wolff. El păru să se oprească pentru un moment.

Elene spuse:

— Oh, Doamne.

Apoi îl lovi din nou.

Apoi îl lovi a treia oară.

Wolff căzu.

Ea îl lovi din nou.

Apoi lăsa să-i cadă din mână schimbătorul de viteză și îngenunche lângă Vandam.

— Bine lucrat, spuse el slab.

— Poți să te ridici?

Vandam își puse mâna pe umărul ei și încercă să se ri-

dice.

– Nu e atât de rău cum pare, spuse el.

– Lasă-mă să văd.

– Într-o clipă. Ajută-mă puțin.

Folosindu-și brațul sănătos, el îl luă pe Wolff de picior și îl trase spre mașină. Elene îl apucă pe bărbatul inconștient de braț și trase. Când Wolff stătea întins lângă mașină, Vandam luă mâna lui moale și o puse pe bara mașinii, cu palma în jos. Apoi ridică piciorul și lovi peste cot. Brațul lui Wolff plesni. Elene se făcu albă la față. Vandam spuse:

– Asta ca să ne asigurăm că nu ne va face probleme când își revine.

Se aplecă spre bancheta din spate și puse mâna pe pieptul lui Billy.

– Trăiește, spuse el. Ca norocul.

Ochii lui Billy se deschiseră.

– Totul s-a sfârșit, spuse Vandam.

Billy închise ochii. Vandam urcă pe scaunul din față.

– Unde e schimbătorul de viteză? spuse el.

– S-a rupt. Cu el l-am lovit pe Wolff.

Vandam răsuci cheia. Mașina sări în față.

– Bine – este încă în viteză, spuse el.

Apăsă pe ambreiaj și răsuci din nou cheia. Motorul porni. Lăsă pedala de ambreiaj și mașina se mișcă înainte. Apoi opri motorul.

– Mașina merge, spuse el. Ce noroc.

– Ce facem cu Wolff?

– Îl punem în portbagaj.

Vandam se uită din nou la Billy. Acum era conștient, cu ochii larg deschiși.

– Cum te simți, băiete? întrebă Vandam.

– Îmi pare rău, spuse Billy, dar nu am putut să fac să

nu-mi fie rău.

Vandam se uită la Elene.

– Va trebui să conduci tu, spuse el.

În ochii lui erau lacrimi.

CAPITOLUL 29

Brusc, se auzi zgomotul terifiant și apropiat al unui avion. Rommel privi în sus și văzu bombardierele britanice apropiindu-se la joasă înălțime dinspre cel mai apropiat șir de dealuri: trupele le numeau „Bombardiere de paradă” pentru că zburau în formație perfectă, ca la o demonstrație sau o paradă aviatică.

– Adăpostiți-vă! strigă Rommel.

Alergă spre o tranșee și sări înăuntru. Zgomotul era atât de puternic încât aproape nu se auzea. Rommel stătea cu ochii închiși. Simțea în stomac o durere acută. Îi trimisese un doctor din Germania, dar Rommel știa că singurul medicament de care avea nevoie era victoria. Pierduse mult în greutate: uniforma atârna pe el acum, iar gulerele cămășilor păreau prea largi. Părul îi încărunțea rapid și începea să chelească.

Era ziua de 1 septembrie și totul mersese extrem de rău. Ceea ce păruse punctul slab al apărării Aliatilor părea să fie de fapt o ambuscadă. Câmpurile minate erau pline de mine acolo unde trebuiau să fie mine puține, terenul era de fapt o zonă cu nisipuri mișcătoare acolo unde ei se așteptaseră să fie teren ferm, iar creasta Alam Halfa, care ar fi trebuit să fie cucerită ușor, era apărată cu forțe sporite. Strategia lui Rommel era greșită; informațiile lui erau greșite; spionul lui greșise.

Bombardierele trecură pe deasupra capetelor lor. Rommel ieși din tranșee. Ajutoarele și ofițerii lui ieșiră și ei

din adăpost și se adunară din nou în jurul lui. Își ridică ochelarii și privi peste imensitatea deșertului. Mai multe mașini stăteau pe loc în nisip, multe dintre ele străluceau în soare. Dacă dușmanul ar ataca, am putea să luptăm cu ei, gândi Rommel. Dar Aliații stăteau pe loc, bine fixați pe poziții, doborând tancurile Panzer unul câte unul.

Nu mergea. Unitățile lui erau la cincisprezece mile de Alexandria, dar se împotmoliseră. Cincisprezece mile, gândi. Încă cincisprezece mile și Egiptul ar fi fost al meu. Se uită la ofițerii din jurul lui. Ca de obicei, expresiile fețelor lor o oglindeau pe a lui: văzu pe fața lor ceea ce vedeau și ei pe a lui.

Erau înfrânți.

Știa că este într-un coșmar, dar nu putea să se trezească.

Celula era lungă de doi metri și lată de un metru și jumătate, și jumătate din ea era ocupată de un pat. Sub pat era o oliță. Pereții erau netezi, de piatră, de culoare gri. Un bec mic atârna de un fir din tavan. Într-un capăt al celei se afla o ușă. La celălalt capăt era un geam mic dreptunghiular, așezat exact deasupra nivelului ochilor: prin el putea să vadă cerul de un albastru strălucitor.

Visez numai, gândi el: mă voi trezi curând, apoi totul va fi în ordine. Mă voi trezi și lângă mine va sta culcată o femeie frumoasă pe cearșafuri de mătase, iar eu îi voi atinge sânii – și când se gândi la asta simți cum nevoia de desfrâu îi invadează tot corpul – și ea se va trezi și mă va săruta, și vom bea șampanie... Dar nu putea să viseze asta, și visul cu celula de închisoare îi reveni în minte. Undeva aproape, cineva bătea o tobă în ritm egal. Soldați mărsăluiau pe ritmul tobei. Bătaia aceasta era terifiantă, terifiantă, bum-bum, bum-bum, trap-trap, toba și soldații și pereții gri ai celei și pătratul de cer albastru care îl tor-

tura, și el era atât de speriat, atât de oripilat încât se sili să-și deschidă ochii și să se trezească.

Privi în jur, fără să înțeleagă. Era treaz, complet treaz, nu era nici un dubiu despre asta, visul se sfârșise; totuși, era tot în celula de închisoare. Aceasta avea doi metri în lungime și unul și jumătate în lățime, și jumătate din suprafață era ocupată de un pat. Se ridică de pe pat și se uită sub pat. Acolo era o oliță.

Se ridică în picioare. Apoi, încet și calm, începu să își lovească capul de perete.

Ierusalim, 24 septembrie 42

Draga mea Elene,

Astăzi am mers la Zidul Vestic, care se numește și Zidul Plângerii. Am stat în fața lui cu mulți alți evrei și m-am rugat. Am scris un kvitlach și l-am pus într-o crăpătură din zid. Fie ca Dumnezeu să-mi îndeplinească dorința.

Acesta este locul cel mai minunat de pe pământ, Ierusalimul. Desigur că nu trăiesc bine. Dorm pe o saltea pe podeaua unei camere cu alți cinci oameni. Câteodată, primesc puțin de lucru, să mătur într-o prăvălie unde unul dintre colegii mei de cameră, un tânăr, cară lemne pentru tâmplari. Sunt foarte sărac, ca întotdeauna, dar acum sunt sărac în Ierusalim, care este mai bine decât să fiu bogat în Egipt.

Am traversat deșertul cu un camion al armatei engleze. Ei m-au întrebat ce aș fi făcut dacă nu m-ar fi luat și, când le-am zis că aș fi mers pe jos până acolo, cred că au crezut că sunt nebun. Dar acesta este lucrul cel mai bun pe care l-am făcut vreodată.

Trebuie să-ți spun că sunt pe moarte. Boala mea este fără leac, chiar dacă mi-aș permite să merg la doctori, mai

am numai câteva săptămâni de trăit, poate două luni. Nu fi tristă. Nu am fost niciodată mai fericit în viață.

Ar trebui să-ți spun ce am scris în kvitlach. I-am cerut lui Dumnezeu să-i dea fericire fiicei mele Elene. Cred că îmi va asculta dorința.

Cu bine,

Tatăl tău.

Șunca afumată era tăiată în felii subțiri ca hârtia și era rulată în cilindri delicați. Baghetele erau de casă, coapte chiar în dimineața aceea. Era un borcan cu salată de cartofi, făcută cu maioneză adevărată și ceapă proaspătă. Mai era o sticlă de vin, o sticlă de apă minerală și o pungă de portocale. Și un pachet de țigări, marca lui favorită.

Elene începu să împacheteze mâncarea în coșul de picnic. Tocmai închisese capacul, când auzi un ciocănit la ușă. Își dădu jos șorțul înainte să meargă să deschidă.

Vandam păși în casă, închise ușa în spatele lui și o sărută. Își puse brațele în jurul ei și o ținu strâns, aproape de el. Întotdeauna făcea asta și de fiecare dată o strângea prea tare, dar ea nu se plângea, pentru că fuseseră pe punctul de a se pierde unul pe altul și, acum când erau împreună, erau atât de recunoscători.

Merseră în bucătărie. Vandam ridică coșul de picnic și spuse:

- Dumnezeu, dar ce ai pus aici, bijuteriile coroanei?
- Care sunt veștile?

Vandam știa că Elene se referea la războiul din deșert. El spuse:

- Forțele dușmane în plină retragere, închei citatul.

Elene se gândi cât de relaxat fusese el în ultimele zile. Chiar vorbea altfel. Părul îi încărunțise puțin și acum râ-

dea mult.

– Cred că ești unul dintre acei bărbați care devin mai chipeși pe măsură ce îmbătrânesc, spuse ea.

– Stai să vezi după ce-mi cad dinții.

Ieșiră. Cerul avea o culoare închisă, ciudată, iar Elene făcu un „Oh!” surprins când ieșiră în stradă.

– Azi e sfârșitul lumii, spuse Vandam.

– Nu l-am mai văzut niciodată așa, spuse Elene.

Urcară pe motocicletă și se îndreptară spre școala lui Billy. Cerul deveni și mai întunecat. Primii stropi de ploaie căzură chiar când erau în dreptul Hotelului Shepherd. Elene văzu un egiptean punându-și o batistă peste fes. Picăturile de ploaie erau enorme; fiecare i se scurgea prin rochie și îi ajungea până la piele. Vandam întoarse motocicletă și o parcă în fața hotelului. Când coborâră, norii se rupseră.

Stăteau sub copertina hotelului și priveau furtuna. Cantitatea de apă era incredibilă. În câteva minute, șanțurile se umplură cu apă și trotuarele fură inundate de șuvoi. Vizavi de hotel, proprietarii prăvăliilor lipăiau prin apă ca să închidă obloanele. Mașinile trebuiră să se oprească unde erau.

– Nu există canale de scurgere în orașul ăsta, remarcă Vandam. Apa nu are unde să se scurgă, decât în Nil. Uită-te!

Strada se transformase într-un râu.

– Cum rămâne cu motocicletă? întrebă Elene.

– O va lua apa, spuse Vandam. Trebuie să o aduc aici.

Ezită, apoi se repezi pe trotuar, înșfăcă motocicletă de ghidon și o împinse prin apă până pe scările hotelului. Când intră din nou sub copertină, hainele îi erau complet ude, iar părul îi era lipit de cap ca un mop care tocmai a fost scos dintr-o găleată cu apă. Elene râse de el.

Ploaia continuă timp îndelungat. Elene spuse:

– Cum rămâne cu Billy?

– Vor ține copiii la școală până când se oprește ploaia.

În cele din urmă, intrară în hotel ca să bea ceva. Vandam ceru sherry: se lăsase de gin și pretindea că nu-i duce dorul.

În cele din urmă, ploaia se sfârși și ei ieșiră din nou; dar mai trebuiră să aștepte până când apele se micșorară. În cele din urmă, apa rămase de vreo doi centimetri și soarele ieși. Cei cu mașini începură să facă încercări de a le porni. Motocicleta nu era foarte udă și porni la prima cheie.

Soarele ieși dintre nori și drumurile începură să aburească în timp ce ei se îndreptau spre școală. Billy aștepta afară.

– Ce furtună, spuse el entuziasmat.

Se urcă pe motocicletă, șezând între Elene și Vandam.

Ieșiră din oraș în deșert. Ținându-se bine, cu ochii închiși pe jumătate, Elene nu văzu miracolul până când Vandam opri motocicleta. Cei trei coborâră și priviră în jurul lor, fără cuvinte.

Deșertul era ca un covor de flori.

– E clar că e din cauza ploii, spuse Vandam. Dar...

Milioane de insecte zburătoare apăruseră de asemenea de nicăieri, iar fluturii și albinele se repezeau frenetic dintr-o corolă în alta, culegând roadele neașteptate.

Billy spuse:

– Probabil că semințele erau în nisip, așteptând.

– Asta e, spuse Vandam. Semințele au fost probabil acolo ani de zile, așteptând asta.

Florile erau toate minuscule, ca niște miniaturi, dar erau foarte intens colorate. Billy merse câțiva pași mai departe de șosea și se aplecă să examineze una. Vandam o luă în brațe pe Elene și o sărută. Începu ca un sărut pe obraz, dar se transformă într-o îmbrățișare lungă, afectu-

oasă.

În cele din urmă, ea se desfăcu din brațele lui, râzând:

– O să-l faci pe Billy să se jeneze, spuse ea.

– Va trebui să se obișnuiască cu asta, spuse Vandam.

Elene se opri din râs.

– Așa? spuse ea. Chiar așa?

Vandam râse și o sărută din nou.